# DE PRÆCIPUIS GRÆCÆ dictionis IDIOTISMIS.

Auctore FRANCISCO VIGERO Rotomagenſi.

*Undecima Editio prioribus emaculatior, in quâ nonnulla quæ deerant ſupplentur, multa quæ luxata erant in proprium locum reſtituuntur, plurima denique vitioſè exarata corriguntur.*

Acceſſit prætereà huic Editioni Obſervationum non-inutilium qualecunque Auctarium; necnon vocum Græcarum Index locupletiſſimus, de novo compoſitus.

8° T.9.Med.

LONDINI,
Excudebat *J. Dawſonus* impenſis *Guilielmi Addertoni*, apud quem væneunt ad inſigne trium deauratorum Falconum in vico vulgò-vocato *Duck-lane*.
1647.

# IVVENTVTI
## ΦΙΛΕΛΛΗΝΙ
## S.

*EXpreſſum hunc mihi, vel extortum libellum dicerem, niſi vel contritum hoc jámque tralatitium præfandi genus, veritatis fidem elevaret; vel, utcunque res ceſſerit, non tam id oratione prædicandum meâ, quam vivorum in teſtium conſcientiâ relinquendum putarem. Nunc, cùm eorum ad ſtudia voluntatem quoque meam adjunxerim, conſilii noſtri rationem paucis habe. Scribimus, non eruditis quidem, aut multâ jam lectione maturis: diſcipulos ipſi nos faciliùs habeant, quam doctores: nec tamen planè novis aut rudibus. Medium quoddam Lecto-*

*ris ingenium quærimus, hoc eſt grammaticis præceptionibus mollitum nonnihil ac ſubactum. Huic viam ſternimus ad majora, non vocum immani congerie, quam invidiam ab immenſis voluminibus, vel ipſa breviſſimi opuſculi ſpecies facile deprecatur: ſed eorum, ut vocamus, idiotiſmorum delectu, qui ſingulis in orationis partibus, & occurrunt frequenter, & præcipuam quandam vim, atque elegantiam Græcæ dictionis includunt. Ita enim ſe res habet ut nonnullo quoque docendi uſu didicimus. Linguæ omni, Græcæq; præſertim, ſuus quidem eſt, ac ſingularis genius, & certis quaſi formulis illigatus: quem ſimul ac deprehendere cœperis, ames continuò, nec ante perſequi deſinas, quàm aſſequare. Idem niſi te afflaverit, fruſtra ſudes, nec minus inani, quàm moleſto labore jacteris neceſſe eſt. Hujus ergo tibi veſtigia quædam indicamus, e aquo, ut ſperamus, nec levia nimium, nec obſcura. Facem ad ea nonnunquam*

*Budæus*

*Budæus prætulit, fateor. Quem enim adhuc, tantum hunc Galliogræcia Muſagetem δαδοῦχον habuiſſe, aut pœnituit, aut puduit? Extabunt ſimilia quædam in amplioribus aliorum ſpatiis. Ne id quidem admodùm negaverim. Cur enim nova prorſus, & inaudita cudere ambitiosè velim, aut debeam, non video. Sed ea tamen, dum vel paſſim diſtracta, vel partem maximam parum explicata, vel tam altâ mole conſepulta latent; fit omnino, vix ut unquam à tironibus, aut videri poſſint, aut depromi. Eadem ſi unum in faſciculum collecta fuerint, ſi brevius preſſiuſque compacta, ſi digeſta commodiùs, ſi familiariùs enucleata, vel manu, vel perâ claudi potuerint; tam avidè legi ſolent, quàm facilè comparari. Horũ ut deeſſet nihil, efficere contendimus. Et erunt, opinor, præter ordinem cultúmque non pauca, quæ nobis etiam, ſtudióque noſtro debeantur. Quod ſupereſt, tanti fuerit, Juventus optima, priuſquam*

 *ad*

*ad Græcorum Auctorum lectionem aſpires, totum hunc libellum ſemel iterúmque decurrere. Ita enim evenire vulgò ſolet, ut præproperâ feſtinatione legendi, multa prætervoles, quæ diligentiorem & oculum poſtularent, & manum, quæ tamen præterita ſemel atque neglecta, & hoc quaſi damnata præjudicio, vix unquam abs te deinceps attentionis aliquid impetrare poſſunt. At poſtquam his utcunque notionibus conſignata mens eſt, occurrentium imaginum ſimilitudine, cùm excitatur afficitúrque faciliùs, tum ad illas inter ſeſe componendas ſuaviùs invitatur. Ex quo dici vix poteſt, quantùm in poſterum ad iſta vel pervidenda lucis, vel retinenda firmitatis accedat. Et quidem multos videas, qui cùm in legendo laboris plurimùm operæq; conſumpſerint, vix aliquot Demoſthenis periodos integro perpetuóque ſenſu contexere noverint; confusâ quadam vocabulorum, ut loquuntur, notitiâ, ut re ipsâ ſentiunt,*

per-

*perturbatione contenti. Quòd enim illa ſententiæ totius abſolutio, ex quarundam ſæpe vocularum aut ſignificatione, aut collocatione apta ſit atque nexa; his vel omiſſis, ut ferè fit, vel perperam intellectis, hiet ipſa proinde pendeátve neceſſe eſt. Cui malo, quod nec leve quidem, nec mediocre videri debet, libellus hic noſter, commodè, ut ſpero, faciléque medebitur. Equidem præſtare nolim, quæ hoc etiam in genere obſervanda videri poſſint, complexum eum eſſe omnia: temeritatis hoc eſſet, non fiduciæ: polliceri tamen auſim, qui ad optimorum Scriptorum lectionem ab illius cujuſmodi eſt, ſupellectile paratus acceſſerit; eum per ſeſe, in cæteris propè omnibus, quæ vel præterierit memoria, vel judicium reliquerit, & ſubodorandis ſagaciorem, & agnoſcendis oculatiorem futurum. Vale, ſtudioſa Juventus, & fruere.*

# INDEX CAPITUM & SECTIONUM.

## Cap. I.

DE *Articulo Præpoſitivo* . . pag. 3

## Cap. II.

*De Articulo Subjunctivo* 6

## Cap. III.

Sect. 1. *De Nomine in univerſum, ac primùm de Subſtantivo.* 14
Sect. 2. *De Adjectivo, Comparativo, Superlativo, Numerali.* 18
Sect. 3. *De nominibus* ἀντιφερὰς, ἀρετὴ, ἀρχὴν, αὐτόφωρος. 24
Sect. 4. *De nominibus* ἀφορμὴ, δείλη, δῆλος, δίκαιος, ἐξοὔλης, ἐπίδοξος, ἔργον, ἐτεὸν, ἕτοιμος. 28
Sect. 5. *De nominibus* ἵππος, ἴσος, καιρὸς, κακὸς, κάκωσις τῆς ἐπαρχίας, κλοπὴ τῶν δημοσίων, κοινὸς κα-

*

τά-

pag.
τάχεως, κυρία, προθεσμία, ἐρήμην δίκην, κύριος. 35
Sect. 6. *De nomine* λόγος. 41
Sect. 7. *De nominibus* μέρος, μοῖρα, μηδεὶς, μηχανὴ, μικρὸν καὶ μέγα, νεανικός. 45
Sect. 8. *De nominibus* ὁδὸς, οἶκος, ὀργή. 49
Sect. 9. *De nomine* ὄτος. 57
Sect. 10. *De nominibus* οὖρος, παῖδες, πᾶσαν, πλοῖμος, πολιτεία, πολὺς, πρᾶγμα, πρᾶξις, πρόσχημα, πρῶτα. 62
Sect. 11. *De nominibus* σημεῖον, τεκμήριον, ἀπόδειξις, ῥᾳδιούργημα, τέλος, τίς. 67
Sect. 12. *De nominibus* τοσοῦτον, φθόνος, χεὶρ, χρεών. 73
Sect. 13. *De nominibus* χρῆμα, χρυσὸς, χώρα, ὥρα. 75

## Cap. IV.

*De Pronomine.* 80

## Cap. V.

Sect. 1. *De Verbo Activo, Paſſivo, & Neutro.* 87
Sect. 2. *De Idiotiſmis Indicativi, Imperativi, Optativi, & Subjunctivi propriis.* 94
Sect. 3. *De Idiotiſmis Infinitivi, & temporum quorundam propriis.* 97
Sect. 4. *De Verbis* ἀγαπᾶν, στέργειν, ἀποχρῶ,

pag.
χρῆν, ἄγειν καὶ φέρειν ἀπολαύειν. 103
Sect. 5. *De Verbis* γίνεσθαι, διαχωρεῖν, διάγειν, φθέγγειν, ἐπεξιέναι. 107
Sect. 6. *De Verbo* εἰμί. 111
Sect. 7. *De Verbis* εἰπεῖν, ἐξέρχεσθαι, ἐξιέναι, ἔοικα, ἔχω. 117
Sect. 8. *De Verbis* ἥκω, λανθάνω, μέλλω, νικάω, νομίζω, οἶδα, ἴσθι, δίμαι 123
Sect. 9. *De Verbis* καταγινώσκω, ὀφλισκάνειν, παριστάναι, πάσχειν, περιιδεῖν, περιορᾶν 133
Sect. 10. *De Verbis* ποιεῖν, ποιεῖσθαι, πράττειν, προσποιεῖσθαι. 140
Sect. 11. *De Verbis* συγκροτεῖν, συῤῥηγνύναι, συμφρονεῖν, τιθέναι, τίθεσθαι, τυγχάνειν. 147
Sect. 12. *De Verbis* ὑπάρχω, & ὑποστέλλομαι. 158
Sect. 13. *De Verbis* φαίνομαι, φέρω. 163
Sect. 14. *De Verbis* φθάνειν, χωρεῖν & ἐγχωρεῖν. 168

## Cap. VI.

Sect. 1. *De Participio in univerſum.* 172
Sect. 2. *De Participiis quibuſdam in oratione abundantibus.* 180
Sect. 3. *De Participiis* γιγνόμενος, & ἐνδεχόμενος 182
Sect. 4. *De Participiis verborum* ὀνομάζω, παρέχω, περιέχω, ποιῶ, τυγχάνω, ὑπάρχω, εἰμί. 200

## Cap. VII.

pag.
Sect. 1. *De certis aliquot Adverbiorum terminationibus.* 193
Sect. 2. *De Adv.* ἀκριβῶς & ἅμα 197
Sect. 3. *De Adv.* ἀμέλει, ἀντικρὺ & ἄντικρυς. 200
Sect. 4. *De Adv.* ἀραρότως, ἀτρέμα, ἀτρέμας, αὐτίκα. 204
Sect. 5. *De Adv.* αὐτόθεν, εἶτα, & ἔπειτα. 207
Sect. 6. *De Adv.* ἐπεὶ, & ἐσπιφνῶς. 211
Sect. 7. *De Adv.* ὄπισθεν, ἦ, ᾗ, *cum aliis particulis.* 215
Sect. 8. *De Adv.* μᾶλλον & μάλιστα 220
Sect. 9. *De Adv.* μεταξὺ, μέχρι, οὔγε, ὁμοῦ. 223
Sect. 10. *De Adv.* ὅτι, ὅπου, ὅπως, οὕτω, ῥᾳδίως. 226
Sect. 11. *De Adv.* πῶς, αὖ, *&* *iis quibus approbamus aliquid, aut improbamus.* 231
Sect. 12. *De Adv. quæ præcipuam in negando vim ac ſuavitatem habent, ac nominatim de iis, in quibus* μὴ *præcedit.* 235
Sect. 13. *De Adv.* οὐ vel οὐκ, *&* *particulis cum eo conjunctis.* 239

## Cap. VIII.

Sect. 1. *De Conjunctione* ἀλλά. 246
Sect. 2. *De Conjunctione* αὖ *ſpectata in primo & ſecundo uſu.* 250

Sect.

pag.
Sect. 3. *De tertio & quarto uſu ejuſdem Conjunctionis.* 256
Sect. 4. *De Conjunctionibus* ἄρα & γε 259
Sect. 5. *De Conjunct.* γοῦν, & δή. 262
Sect. 6. *De Conjunct.* εἰ, ἢν, ἂν, ἐὰν, & *adjacentibus particulis.* 266
Sect. 7. *De Conjunct.* καὶ *cum particulis adjacentibus.* 275
Sect. 8. *De Conjunct.* μὲν & δὲ, *cum adjunctis particulis.* 284
Sect. 9. *De conjunctionibus* ὅτι & τοίνυν. 296
Sect. 10. *De Conjunct.* ὡς, *cum adjunctis particulis.* 301

## Cap. IX.

Sect. 1. *De Præpoſitionibus* ἀμφὶ, ἀνὰ, ἄνευ, ἀντὶ, ἀπὸ 312
Sect. 2. *De Præpp.* διὰ & εἰς. 321
Sect. 3. *De Præpp.* ἐκ *vel* ἐξ & ἐν. 329
Sect. 4. *De Præpp.* ἐπὶ. 339
Sect. 5. *De Præpp.* κατὰ, μετὰ, & σὺν. 352
Sect. 6. *De Præp.* παρὰ. 360
Sect. 7. *De Præpp.* περὶ & πρό. 369
Sect. 8. *De Præp.* πρός. 374
Sect. 9. *De Præpp.* ὑπὲρ, ὑπὸ, χωρίς. 381

Præ
g

Erra

D
ac

πλεί
ει, p
φᾶσ
quo
TΩ
ut χ

Præter παροράσεις litterales & σφάλματα Orthographica, quæ vel oculatiſſimum ſubinde fugiunt, alia majoris momenti

| *Errata* | *ſic corrige.* |
|---|---|
| ID eſt, pag. 74. li. 5. | idem eſt. |
| acriter, p. 129. l. 15. | ac ritus. |
| πλεῖν, p. 132. l. 2. | πλοῖν. |
| ει, p. 279. l. 13. | οι. |
| φᾶοσις, p. 392. l. 18. | φαῦσις. |
| quod Heſyc. p. 396. l. 13. | apud Heſyc. |
| ΤΩ͂ ΛΟΓΩ, p. 402. l. 14. | ΤΩ͂Ι ΛΟΓΩι. |
| ut κᾀ̓ εἶτα, &c. p. 407. l. *ult.* | ut κᾀ̓ εἶτα per thlipſin τοῦ ι—καὶ εἶτα: per craſin vocalium α ε—κᾆτα: & per ſynereſin &c. |

Imprimatur.

*Io. Langley*

Septemb. 19.
1646.

# DE PRÆCIPUIS GRÆCÆ DICTIONIS IDIOTISMIS.

## CAPUT I.

### *De articulo præpoſitivo.*

### REGULA I.

ARticulus præpoſitivus Nomen ſæpe ac Participium involvit, tametſi neutrum exprimatur, ut τῆ Ἀσίας ἡ πρὸς τὰς ἀνατολὰς, id eſt, *pars Aſiæ quæ ad Orientem ſpectat*; ubi ſubauditur μερὶς, *pars*, vel πλευρὰ, *latus*, & Participium οὖσα, vel στρεφομένη, *converſa*, vel aliud ſimile. Ita neutrum τὸ uſurpari poſsit, intelligendo μέρος cum Participio ejuſdem generis. *Nomen ac Participium involvit.*

II.

Eodem ſenſu hic Articulus eleganter geminatur, ut ἔχεσθαι τῆς ὁδοῦ, τῆς πρὸς τὴν σωτηρίαν, *ſalutis viam inſiſtere*, ubi ſubauditur Participium φερούσης, vel ἀγούσης. *Eodem ſenſu geminatur.*

III.

Eodem quoque modo cum Adverbio, aut Præpoſitione jungi ſolet; tùmque Adverbium & Præpoſitio vice Nominis funguntur *Cum adverbio, & præpoſitione.*

tur: ut ὁ Βασιλεὺς, ὁ τῶν Βασιλέων πάνυ, ſubauditur ὤν, Rex regum maximus: οἱ καθ' ἡμᾶς, ſubauditur ὄντες, noſtri temporis homines. Quo in genere uſurpantur maximè Adverbia loci, ut ἄνω, ſurſum, κάτω, deorſum: temporis, ut πάλαι, olim: quantitatis, ut ἄγαν, ὑπεράγαν, id eſt nimium, excellenter, ſuprà modum. v. c. ἡ ἄνω βασιλεία, cæleſte regnum, οἱ πάλαι ἄνθρωποι, priſci homines.

IIII.

ὁ μὲν, ὁ δέ. Quod Latini dicunt, alter quidem, alter verò: Græci, ὁ μὲν, ὁ δὲ, per omnes caſus: ut τῶν ἡμῶν συμμαχούντων, οἱ μὲν ῥαθυμοῦσιν, οἱ δὲ ἀθυμοῦσιν, ex ſociis noſtris alii torpent, alii deficiunt animo. Quo ſenſu, nonnunquam genitivus partitionis tranſit in caſum articuli: ut in exemplo allato, οἱ συμμαχοῦντες, pro τῶν συμμαχούντων. Recte tamen dicitur, εἷς μὲν, ἕτερος δὲ, id eſt, alter quidem, alter verò; gallicè, l'vn, l'autre. Demoſth. pro Cor. δύο δὲ καὶ μεγάλα, ἓν μὲν, ὅτι οὐ περὶ τῶν ἴσων ἀγωνίζομαι, ἕτερον δὲ, &c. id eſt, tum duo præſertim, quæ ſanè magna ſunt; alterum, quòd non æqualibus de rebus contendam, alterum, &c.

εἷς μὲν, ἕτερος δέ.

V.

Cum præpoſ. κατά. Idem Articulus in omni genere, cum præpoſitione κατὰ, elegantes habet ſignificatus: ut τὰ καθ' ἡμᾶς, res noſtri temporis: τὸ καθ' ὅλον, in univerſum, vel quicquid univerſè fit: οἱ καθ' ἕνα un à un; ut οἱ καθ' ἕνα πορευόμενοι ςρατιῶται, milites ſigillatim incedentes: αἱ κατὰ μίαν, une à une: οἱ καθ' ἕκαςον, ſinguli.

VI.

Adverbium νῦν, & Participium neutrum

ἔχον,

ἔχον, cum præpoſitivo neutro, vel uno verbo τονυνέχον, ſignificat *nunc*: ut τονυνέχον ἐν ἀγαθαῖς γίνομαι τῇ ἐλπίσι, *nunc quidem optima ſpe vivo*. τονυνέχον.

VII.

Ὅδε, ἥδε, τόδε, repetito præpoſitivo articulo, Atticè pro οὗτος uſurpatur: ut ὅδε ὁ ἄνθρωπος, *hic homo*: nec unquam niſi utcumque demonſtrando. Sæpe autem δὲ acutum, pro δε enclitico uſurpatur; at ferè cum maſculino tantùm, ὁ, vel neutro τὸ, quod tunc accentu caret: ſic ὁδὶ pro ὅδε, & τοδὶ, pro τόδε. vix autem, ἡδὶ pro ἥδε. Demoſth. pro Cor. διό γὰρ ταῦτ᾽ ἔγραφεν ὁδὶ περὶ ἐμοῦ, *Quare hæc ille ſcripſit, vel decrevit meâ causâ*. ὅδε, ἥδε τόδε.

VIII.

Τῇδε id eſt, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ, *hoc in loco*, vel *hâc* adverbaliter: opponitur autem τῷ κἀκεῖσε, *illuc*, vel *illic*: nam τῇδε κἀκεῖσε στρέφεσθαι, *huc illúcque volvi ſignificat*. τῇδε.

IX.

Τόδε τι apud Philoſophos, *rei ſubſtantiam eſſentiámque* ſignificat, quam Ariſtoteles vocat, τὸ τί ἦν εἶναι, *quod quid eſt eſſe*. τόδε τι.

X.

Τὸ διὰ τί apud eoſdem, *cauſa eſt propter quam aliquid fit*. τὸ διὰ τί.

XI.

Τὴν cum numerali πρώτην, id eſt, *ab initio*: τὴν ταχίστην, id eſt, *celerrimè*: ut τὴν ταχίστην ὅτι πορρωτάτω προεχώρησεν, *longiſſimè ſumma cum celeritate provectus eſt*. τὴν πρώτην.

XII.

Articulus hic præpoſitivus, cum gignendi caſu nominis proprii, vel involvit ſubſtantivum ὁ pro παῖς.

ſtantivum υἱὸς, aut παῖς, *filius*; vel pro illo ſumitur. Nam ὁ τοῦ Δημοσθένους, eſt *filius Demoſthenis*. Ita Virgil. 6. Æn. *Diophobe Glauci*, Δηϊφόβη ἡ τοῦ Γλαύκου. Sæpe tamen Articulus etiam ſubintelligitur. Demoſth. pro Corona. Κτησιφῶν Λεωσθένους, *Cteſiphon Leoſthenis filius*: Et paulo pòſt, Δημοσθένης Δημοσθένους, *Demoſthenes Demoſthenis filius*.

XIII.

τὸ pro ὅ. Τὸ cum neutro adjectivo, ac ferè ſuperlativi gradus, ponitur eleganter pro ſubjunctivo ὅ, *quod*, maximè cùm recenſitis levioribus, ad id quod graviſsimum ſit devenitur: ut τοὺς μὲν φίλους πεφενάκικε, τὴν δ' οἰκίαν διέφθειρε· τὸ δὲ μιαρώτατον, καὶ τὸν πατέρα ᾐκίσατο, *amicos ludificatus eſt, domum peſſundedit, quódque ſceleſtiſſimum eſt, patrem verberavit*.

XIV.

ἐπὶ τάδε. Ἐπὶ τάδε, ſignificat propriè *cis*, cum genitivo loci, atque utplurimum fluvii vel montis: ut, ἐπὶ τάδε τῶν ὀρῶν, *cis montes*; ἐπὶ τάδε τοῦ ποταμοῦ *cis fluvium*. Opponitur τῷ ἐπέκεινα, *trans, ultra*: ut ἡ ἐπέκεινα τῶν Ἄλπεων Κελτικὴ, id eſt, *Gallia Tranſalpina*: at ἡ ἐπὶ τάδε τῶν Ἄλπεων, *Ciſalpina*. Simili ferè ſenſu dicitur, ἐπὶ θάτερα μὲν, ἐπὶ θάτερα δὲ, *ex hac quidem parte, ex altera verò*.

XV.

τὸ ὄν. Τὸ ὂν ſingulari modo ſignificat τὸ μέρος, *partem*, ut apud Ariſtidem in Panath. τῆς χώρας, τὸ μὲν ὂν πρὸς ἄρκτον ἐστὶ, τὸ δὲ ὂν πρὸς μεσημβρίαν, *regionis pars altera Septentrionalis eſt, altera Meridionalis*.

XVI.

τὸ μὲν, τὸ δέ. Τὸ μὲν, τὸ δὲ vel τὸ μέν τι, τὸ δέ τι, ſignificant,

cant, *partim quidem, partim verò,* ut τὸ μὲν ὑπ' ἐλπίδος, τὸ δὲ ὑπὸ δέους, *partim ſpe, partim metu.* Eodem ſenſu dicunt, τὰ μὲν, τὰ δὲ, & τοῦτο μὲν, τοῦτο δὲ: quæ voces nonnunquam uſurpantur in principiis periodorum, maximè disjunctarum, præſertim ubi res pluribus, aut teſtimoniis, aut exemplis illuſtratur.

## XVII.

Τὸ λεγόμενον, verbat. *dictum,* id eſt, *ut eſt in proverbio, quod ajunt.* Plato in Gorgia, Ἀλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν; *an verò poſt feſtum, quod ajunt, advenimus?* *τὸ λεγόμενον.*

## XVIII.

Neutrum τὸ in ſingulari, non ſolùm cum infinitivo conjungitur per omnes caſus, ſi vocantem excipias; ut τὸ ποιεῖν, *facere,* τοῦ ποιεῖν, *faciendi,* εἰς τὸ ποιεῖν, *ad faciendum,* ἐν τῷ ποιεῖν, *faciendo.* Sed etiam aliis quibuſdam modis obſervatione dignis. Primus eſt, in dandi caſu, qui ferè per *quòd,* vel *quoniam,* vel *cùm,* reſolvi debeat. Demoſth. pro Cor. τὰς βλασφημίας (αὐτοῦ) συκοφαντίας οὔσας ἀποδείξω, μὴ μόνον τῷ ψευδεῖς εἶναι, ἀλλὰ καὶ τῷ (εἰ τὰ μάλιστα ἦσαν ἀληθεῖς) οὕτως ὡς ἐγὼ κέχρημαι, τοῖς πράγμασι συμφέρειν χρῆσθαι. *Ejus maledicta, ſycophantæ criminationes eſſe oſtendam, non modò quòd falſa ſint, ſed etiam quòd, ut veriſſima eſſent, ita tamen gerendæ res fuerint, ut ego geſſi.* Secundus eſt, in accuſandi caſu, cum voce, alterius cujuſcumque caſus, materialiter, (ut loquuntur) poſitâ, ſequente verbo activo. Demoſth. ibid. ὑμεῖς δ' ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸ δ' ὑμεῖς ὅταν εἴπω, id eſt, *vos Athenienſes, vos autem cùm dico:* ubi τὸ eſt accuſat. *τὸ cum infinit.*

cuſat. caſus, ὑμεῖς autem, nominat. Tertius eſt, cum aliis etiam orationis partibus, maximéque adverbio, quod tamen verbum ſequitur. Demoſthen. ibid. μὴ τὸν ἀντίδικον σύμβουλον ποιήσασθαι, περὶ τοῦ πῶς ἀκούειν ὑμᾶς ἐμοῦ δεῖ, id eſt, *ne ab adverſario conſilium petatis, quemadmodum audire me debeatis.*

### XIX.

*Articulus & nomen diverſi caſus.*

Sæpe, apud Oratores præſertim, præpoſitivus articulus ita præmittitur, ut caſus nominis ſequentis ob verbum adjunctum mutetur; ubi dubium eſt, quo ex pluribus nomine res appellanda ſit. Demoſth. pro Corona, ἡ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, εἴτε χρὴ κακίαν, εἴτε ἄγνοιαν, εἴτε καὶ ταῦτα ἀμφότερα εἰπεῖν, id eſt, *aliorum Græcorum, ſive oportet improbitatem, ſive ignorantiam, ſive hoc utrumque dicere:* pro καὶ τῶν Ἑλλήνων, εἴτε κακία, εἴτε ἄγνοια, εἴτε καὶ ἀμφότερα, *aliorum Græcorum, vel improbitas, vel ignorantia, vel utrumque.*

# CAPUT II.

## *De ſubjunctivo articulo.*

### REGULA I.

*ὃς μὲν, ὃς δὲ pro ὁ.*

ΟΣ μὲν, ὃς δὲ, non tantùm apud Poëtas, ſed interdum apud Oratores, pro ὁ μὲν, ὁ δὲ. ſic καὶ ὃς, verbatim, *& qui:* id eſt, *tum ille, ſupple, ita loqui cœpit, vel perrexit:* pro καὶ ὁ, vel αὐτός. ſic ἦ δ' ὅς, *inquit ille*, pro αὐτός, Dialogiſtis frequentiſſimum eſt. Quibus in locis, ἦ pro

ἔφη

ἔφη uſurpatur, & δή abundat. Imo abſolutè ὅς pro ὁ nonnunquam uſurpatur. Plutarch. Public. ὧν (λόγου καὶ πλούτου) τῷ μὲν ὀρθῶς ἀεὶ χρώμενος, ἀφ᾽ οὗ δὲ τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν: *quorum duorum altero rectè ſemper utens, altero indigentibus abundè ſubveniens:* ubi ἀφ᾽ οὗ, pro ἀπὸ τοῦ.

## II.

Oϛις primò redditur *quis*, vel *quiſnam*, ſine interrogatione, ut οὐκ οἶδα ὅϛις ἂν τοῦτο πεποίηκεν, *neſcio quis hoc fecerit*; ſic ἥτις, ὅ, τι cum virgula poſt ὅ, (ut diſtinguatur à conjunctione ὅτι, *quòd*:) *quænam*, *quodnam*, per omnes caſus. Secundò, *quiſquis*, ut ὅϛις ἐντυγχάνει αὐτῷ, *quiſquis in eum incidit*. Quo ſenſu non rarò præcedit πᾶς, vel ſequitur οὖν, quæ particula unicam vocem efficit cum ὅϛις: ſic ὁϛισοῦν, ἡτινοσοῦν, οἱτινεσοῦν, in omnibus numeris. At πᾶς tantùm in ſingulari, ac ferè in nominandi caſu πᾶς ὅϛις, *quicunque*: In plurali autem πάντες ὅσοι, non πάντες οἵτινες, id eſt, *quotquot*. Sequi etiam poſſunt περ, vel δή, vel ποτε, vel utrumque ſimul, vel cum eadem particula οὖν: ut ὅ, τί περ, ὅ, τι δὴ, ὅ, τί ποτε, ὅ, τι δή ποτε, vel ὁτιδήποτε unico verbo: vel ὁτιδηποτοῦν una itidem voce, id eſt, *quicquid tandem*.

ὅϛις, *quis*.

ὅϛις, *quiſquis*

πᾶς ὅϛις, ὁϛισοῦν.

πάντες ὅσοι, non οἵτινες.

ὅ, τιδηποτοῦν.

## III.

Falluntur qui putant, κε vel ἂν eodem planè modo addi poſſe, ita ut ὅϛις ἂν, vel apud Poëtas ὅϛις κε, aut κεν, ſimpliciter uſurpentur, pro ὅϛις: adhibentur enim iſtæ particulæ, ut conjungantur cum modis & temporibus ſibi propriis, optativo, vel ſubjunctivo; imperfecto, vel aoriſto indicativi, (ut

ὅϛις ἄν, κε, κεν.

(ut fuſiùs oſtendetur cap. de Conjunctione, Sectione ſecunda:) non autem ut aliquid ad eam ſignificationem conferant: alioqui diceretur ὅςις ἂν ποιεῖ, ut ὅςις ποιεῖ, *quicunque facit*; quod tamen falſum eſt: dicitur enim ὅςις ἂν, vel ὅςίς κε ποιήσειεν, aut aliud ſimile, id eſt, *quicunque fecerit*. Ita ὅς κε, vel ἂν, ſimul, non ſignificat *quis*; ſed ὃς tantùm.

IV.

ὅτις, Poëticè pro ὅςις.

Οτις, Poëticè eodem utroque ſenſu ponitur, quo ὅςις. Homerus ſæpiſsime, ut Odyſſ. M. Αἵ ῥά τε πάντας

Ανθρώπους θέλγουσιν, ὅτις σφέας εἰσαφίκηται,

*Quæ quidem* (*Sirenes*) *cunctos homines demulcent, quiſquis ad eas venerit*; ubi tamen ὅτις non ſumitur pro οἵτινες, ut nonnulli volunt, etiamſi pluralis præcedat; imò accuſativus Poëticus, ὅτινα pro ὅντινα, & ὅτινας, pro ὅςινας uſitatus eſt, & ὅτινα in neutro plurali, pro ἅτινα.

V.

ὅςις, qui quidem.

Tertiò ὅςις, eſt *qui quidem*, in omni genere, numero & caſu: Poëticè, ὅς τε. malè enim diceretur ὅς μὴν. vide cap. de Conjunctione, Sectione octava, Regula prima.

VI.

ὅτε.

Amant etiam Oratores ὅτε, pro οὗ, vel ὅ τινος: & ὅτῳ, pro ᾧ, vel ᾧ τινι. non autem ὅτον, pro ὃν, vel ὅντινα. Ita ſæpe, ἀνθ' ὅτε, id eſt, *cujus rei cauſa*; vel, *quamobrem*. Εφ' ὅτῳ, *Qua in re*: ubi non raro ἀφορμὴν τινα, id eſt, commoditatem, & occaſionem aliquam ſignificant. Demoſth. pro Cor. ἔςι ὑμῖν τοῖς προδιδοῦσι, τὸ ἔχειν ἐφ' ὅτῳ δωροδοκήσετε, περιποιεῖ, id eſt, *Efficit, ut vos proditores*,

*proditores, aliquam ſemper munerum accipiendorum commoditatem habeatis.* verbat. *in quo, vel pro quo munera capiatis.*

VII.

Ὅς aliquando ſumitur, rariùs licèt, pro τίς interrogativo, ac præſertim in neutro genere. Sic enim Oenomaus apud Euſebium, lib. 6. Præparation. p. 275. nov. edit. ὧν δ' ἕνεκα, ταῦτα περιελήλυθα τῷ λόγῳ; *quorſum autem iſta dicendo perſecutus ſum?* Tu parcè imitare.

VIII.

Dativus fœmininus ᾗ, *quatenus*, aut *qua ex parte*, aut *quo modo*, ſæpe ſignificat, eique ferè reſpondet ταύτῃ: ut ὁ ἄνθρωπος, ᾗ μὲν λογικός ἐστιν, ἐφίεται τῆς ἀρετῆς, ᾗ δὲ σαρκικός, ἔχεται τῶν γηΐνων: id eſt, *homo quà ratione præditus eſt, virtuti ſtudet, quà verò corpore, ad res terrenas adhæreſcit.* Hac ratione conjungitur cum verbo ἐνδέχεται id eſt, *quà licet*; & cum verbo παρήκει, *quà contingit, quà fert caſus, utcunque*: ſæpius tamen dicitur ὅπῃ ἂν παρήκῃ vel παρήκοι, ut dicetur infrà.

ᾗ quatenus.

ᾗ ἐνδέχεται.

IX.

Eodem ferè ſenſu dici poteſt, καθ' ὅ, παρ' ὅ, vel καθ' ἃ, καθ' ὅτι: vel unica voce καθὸ, παρὸ, καθὰ, καθότι: ut καθ' ὃ τοῖς ὤμοις συνέχεται, *qua parte cum humeris conjungitur.* Aliquando tamen καθ' ὅ, τι ſignificat, *ut* v. g. καθ' ὅ, τι φιλεῖ ἐν πολλοῖς, id eſt, *ut jam pridem ſolet*: καθότι πόλις ἄριστα διοικηθήσεται, *quomodo civitas quamoptimè gubernari poſſit.*

καθὸ παρό.

X.

Idem ferè ſignificant ἀνθ' ὅτου, ἀνθ' ὧν,

ἀνθ' ὅτου &c.

ἐξ ὧν: quæ tamen ſæpius reddi deb[illegible] *quamobrem*: éſtque loquendi ratio perfam[illegible] liaris Aphthonio: frequentiùs tamen d[illegible] tur ἐφ' οἷς, vel ἐφ' ᾧ δή. ad ſignificand[illegible] *quamobrem*. Sæpe tamen ἐφ' οἷς, & ἐφ' [illegible] ſumuntur pro ἐπὶ τοῖς, ἐφ' οἷς, & ἐπὶ [illegible] ἐφ' ᾧ, id eſt, *propter illa, in quibus*. D[illegible] moſthenes pro Corona, αὐτὸς ὅτις [illegible] μαρτυρεῖ, ἐφ' οἷς οὐχ ὑπεύθυνος [illegible] στεφανοῦσθαι, id eſt, *Ille ipſe teſtificatur, me p[illegible] pter ea, quorum rationibus reddendis ob[illegible] non eram, coronatum eſſe.*

## XI.

ᾗ *pro* ὡς.

Idem fœmininum ᾗ, in dativo, ſum[illegible] interdum pro ὡς, ut ᾗ ἂν σοι δοκῇ, [illegible] *tibi videtur*: interdum pro ἐξ οὗ, ut [illegible] φανερώτατον ἂν γένοιτο τ' ἀληθές, ex[illegible] vel, *qua ratione veritas clariſſime intellig[illegible] ſit.* Interdum pro ὅσον, túncque jung[illegible] comparativo; ut ᾗ μακροτέρα ὁδὸς, [illegible] καὶ θᾶσσον ἐκδραμεῖν, *quò longior via, eò celer[illegible] excurrit.*

## XII.

*Subjunctivus cum verbis etiam activis.*

Subjunctivus articulus, more L[illegible] ignoto, ita præpoſitivum aut nomen inv[illegible] vit, ut in eodem caſu eleganter ponatur, [illegible] quo præpoſitivus aut nomen poneretur, [illegible] cet verbum ſequens alium poſt ſe caſum p[illegible] ſtulet: ut μηδένα ὧν, vel περὶ ὧν ἐπ[illegible] ὑπόλογον ποιεῖται, *nullam eorum quæ p[illegible] eſt rationem habet*; pro μηδένα περὶ τ[illegible], vel ὧν ἔπαθεν ὑπόλ. &c. ſic, οἷς ἔχει [illegible] λοις πεπονημένως τε καὶ φιλανθρώπως ἀεὶ πε[illegible] φέρεται, *quos habet amicos ſuaviter eos ſem[illegible] humanitérque tractat.*

Græci

## XIII.

Græcis hoc cum Latinis commune eſt, ut ſubjunctivus Articulus Pronomen antecedat elegantiùs, quàm ſequatur. Demoſth. pro Cor. ipſo ſtatim in limine, Ἔπειθ᾽, ὃ ὑπ ἐςὶ μάλιςα ὑπὲρ ὑμῶν, τοῦτο παραςῆσαι τοὺς θεοὺς ὑμῖν, id eſt, *Deinde, quod veſtra maximè intereſt, id ut Dii vobis in animum inducant.* Eſt enim hic, παραςῆσαι, *mentem injicere.*

*Subjunctivus art. præpoſitus.*

## XIV.

Neutrum ſingulare ὃ, maximè apud Thucydid. aut ſæpe vacat, aut idem eſt quod καθ᾽ ὃ, *in quo.* Inſignis eſt locus ille lib. 2. ubi ὃ, in duo membra ſic tribuitur, ut per ſeſe vel omnino pendeat, vel utrumque reſolvatur in καθ᾽ ὃ. Sic enim ait, ὃ τοῖς ἄλλοις, ἀμαθία μὲν θράσ@, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει. *Quo quidem in genere, cæteris audaciam ignoratio, conſideratio timiditatem affert.* ubi ὃ, duobus nominibus ἀμαθία, & λογισμὸς explicatur.

## XV.

Neutrum plurale ἃ, cum particula τε, ſignificat *utpote*, vel *quippe*: ut ὡς ἐπιόντ@ πολέμου, ἅτε κακιστ@ ὤν, μέγιστον ἐφοβήσατο φόβον, *propter imminens bellum, utpote ignaviſſimus, ſummo timore perculſus eſt.* Dicunt etiam, ἅτε δὴ, & οἷα δὴ, eodem ſenſu.

*ἅτε, utpote.*

## XVI.

Idem neutrum in dandi caſu numeri utriuſque, maximèque pluralis, cum opportuno verbo conjunctum, pro ſubſtantivo ejuſdem ſignificationis, ac verbum illud uſurpatur. Demoſth. pro Corona. οἷς γὰρ εὐτυ-

*ἃ cum verbo, pro nomine.*

ἐυτυχήκεσαν ἐν Λεύκτροις, (de Thebanis loquitur) οὐ μετρίων ἐνέχειντο: verbatim, *iis quibus felices in Leuctris fuerant*, id eſt, τοῖς ἐυτυχήμασι, *ſuâ illâ apud Leuctra felicitate minus moderatè uſi erant.* Ibid. ἐν οἷς ἡμάρτανον οἱ ἄλλοι, κακῶς ἐφρόνουν, αὐτὸς παρεσκευάζετο, pro τοῖς τῶν ἄλλων ἁμαρτήμασι, καὶ τοῖς ἀφροσιλογισμοῖς, *aliorum peccatis ſtolidiſque conſiliis inſtructior fiebat.*

XVII.

Hic articulus apud Atticos, nomen aliquod diverſo in genere ſequitur, ita ut ſenſus pendeat, ac neceſſariò phraſis alias in voces reſolvi debeat, ut explicari commodè poſſit. Tale eſt illud ejuſdem Thucydid. eodem ex lib. in oratione Periclis, quâ parentes eorum conſolatur, qui pro patriâ occubuerant. Τὸ δ' ἐυτυχὲς, inquit, οἳ ἂν τῆς εὐπρεπεστάτης λάχωσιν, ὥσπερ οἵδε μὲν νῦν τελευτῆς, ὑμεῖς δὲ λύπης: verbatim, *Felicitas autem, qui honeſtiſſimum ſortiuntur, ut illi nunc exitum, vos verò dolorem.* Vbi articulus οἳ cum ἐυτυχὲς, nullo modo conſtrui poteſt; Ita ergo ſententiam exple, τὸ δὲ ἐυτυχὲς τούτοις ἂν παραγένοιτο, οἳ ἂν, &c. vel τὸ δ' ἐυτυχὲς τότε ἂν γένοιτο, εἴ τινες ἂν τῆς ἐυπρ. &c. aut alio ſimili modo: id eſt, *illis autem verè felicitas obvenit, qui honeſtiſſimum, vel ut illi, exitum, vel ut vos ipſi, dolorem ſortiantur.* vel, *In eo autem ſita felicitas eſt, ſi qui*, &c.

XVIII.

ἅττα, pro τινά.

Ἅττα ſpiritu aſpero ſæpe Attici, maximè Plato, pro τινὰ uſurpant, partim interrogativè, partim indefinitè. Interrogativè quidem, ut Demoſthenes, πῶς, καὶ ἅττα διελέχθη;

διελέχθη; *quomodo, & quænam locutus eſt?* Indefinitè verò, ut Plato ſecundo de Rep. εἴ τις ἐρωτῴη αὐτὰ ἄττα ἐστίν, *ſi quæſierit quiſpiam, quænam iſta ſint.*

XIX.

Ἄττα ſpiritu leni, aliquando ſignificat *nonnulla quædam:* ut ἄλλ' ἄττα, *alia quædam:* ὀλίγα ἄττα, *pauca quædam.* Alibi verò, ornatus cauſa tantùm adhibetur: ut πολλὰ ἄττα μάτην διὰ σπουδῆς ἔχειν, *multa ſtudioſè fruſtra curavit.* Aliquando idem valet, quod particula expletiva, *nam*, apud Latinos; maximè cum πόσα, vel ποῖα: ut ποῖα ἄττα διεπράξατο; *quænam perfecit?* πόσα ἄττα, *quotnam?* — ἄττα, *pro* τινά. — ἄττα, *nam.*

XX.

Eadem vox eſt ὑποκοριστική, id eſt, adulantis atque blandientis, qua minor majorem blandè appellat: quo ſenſu à veteribus quoque Romanis uſurpata eſt, authore Feſto; ut τέττα, amici minores, ſeniores appellando, dicere ſoliti erant. — ἄττα, *blandientis eſt.*

CAPUT

# CAPUT III.

## *De nomine.*

## SECTIO I.

### *De nomine in univerſum : ac primùm de ſubſtantivo.*

### REGULA I.

*Caſuum, numerorum, generúmque mutatio.*

NOTANDUM eſt apud Atticos, ma-ximéque Plat. creberrimas eſſe ca-ſuum & numerorum mutationes, imo etiam aliquando generum : quæ ſæpiſ-ſimè fallent, niſi cautè ac diligenter atten-dantur ; quáſque tyrones facilè imitari no-oportebit. Demoſth. pro Cor. cùm dixiſſet λέγεις ἃ δεῖ προσεῖναι τῷ δημοτικῷ, ὥσ-περ ἀνδριάντα ἐκδεδωκὼς κατὰ συγγραφὴν: id eſt, *ea commemoras, quæ in homine popula-eſſe debeant, perinde ut ſi ſtatuam aliquam ela-borandam ex ſyngraphâ locaſſes :* Addit, ἢ λό-γῳ τοὺς δημοτικοὺς, ἀλλ' οὐ τοῖς πράγμα-γινωσκομένοις, in accuſativo, cùm præce-dentia in nominat. dixiſſet : id eſt, *aut qua-ſi populares homines, verbis, non rebus ipſi-agnoſcerentur.* ὥσπερ enim cum accuſat-conſtrui poteſt.

### II.

*Subſtantivum in fine.*

Subſtantiva membrum eleganter aut pe-riodum terminant, præmiſſo adjectivo, & verbo interpoſito : ut τὸ κατὰ τὴν Ἑλλάδα κω-

ειολεξια

πολεξίας μετὰ πάσης ἔχεσθαι τῆς φιλοπονίας, omni ſtudio Græcæ dictionis proprietatem ſectari: ſic, πάσαις δεξιώσασθαι ταῖς φιλοφροσύναις, omnibus humanitatis officiis colere.

III.

Subſtantiva quædam, ac præſertim ὁδὸς, via, γραμμὴ, linea, μερὶς, pars, vel portio, μοῖρα, idem: eleganter ſubaudiuntur, ut εὐθείας ἐκτετράφθαι, vel ἐξεστηκέναι, vel διαμαρτεῖν, ſubauditur ὁδοῦ, à recta via aberrâſſe: ſic, τὴν ἐπὶ πολυμαθίαν ἰέναι, ſupple ὁδὸν, rectam ad eruditionem viam inſiſtere. Quod etiam uno verbo εὐθυμαχεῖν, vel εὐθυπορεῖν dicitur. Sic apud eos creberrimum eſt, ἐναντίαν ἰέναι, vel ὑπ' ἐναντίας φέρεσθαι, ſubintellecto ſubſtantivo μερὶς, vel ὁδὸς, id eſt, contraria via ferri: ἄγεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, id eſt, ad mortem rapi.

*Subſtantiva quæ ſubaudiuntur.* ὁδός.

IV.

Subauditur etiam δίκη, in rebus forenſibus, ut ἐξ εὐθείας, vel καθ' εὐθεῖαν ἀνταγωνίζεσθαι, candidè, ſyncerè, cum adverſario, & quaſi recto pede contendere, quod etiam dicitur εὐθυδικίᾳ χρῆσθαι, vel εὐθυδικεῖν, ſic κρίνεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, ſub. δίκην ἤσαν, id eſt, capitis cauſam dicere.

δίκη.

V.

Subauditur etiam ἡμέρα, dies: nam τῇ προτεραίᾳ, id eſt, pridie, quod Plutarchus in Theſeo dixit, μιᾷ πρότερον ἡμέρᾳ, cum gignendi caſu, τῶν Θησείων, id eſt, pridie feſti in Theſei honorem inſtituti: & τῇ ὑστεραίᾳ, id eſt, poſtridie, cum gignendi etiam caſu, quod fortè dici non poſsit μιᾷ ὕστερον ἡμέρᾳ.

ἡμέρα.

Satis

## VI.

ὁδός.
φωνή.
λέξις.

Satis dici non poteſt, quodnam ſubſtantivum intelligatur in hoc Plutarchi exemplo, in Fabii Maximi vita, τὴν ἧτταν ὁ πεμφθεὶς ἄγγελος ἀπ' εὐθείας ὀκ ἔφρασεν, id eſt, *acceptam cladem, nuncius uti res erat, apertè ingenuéque non retulit*: videtur tamen ſubintelligi ὁδȣ̃, ut tota phraſis ſit metaphorica; vel φωνῆς, λέξεως, διηγήσεως.

## VII.

ὑδετέρᾳ
ληπτός.

In dandi caſu ſingulari ὑδετέρᾳ, id eſt, *neutra*, ſubauditur etiam aliquid, ut χειρὶ, μερίδι, aut aliud ſimile, cum verbali ληπτὸς, *capiendus*, eſt enim ἄνθρωπος ὑδετέρᾳ ληπτὸς, *homo tam ſolers ac providus, ut neutra parte, aut potiùs nulla, vel* (quod melius) *nulla ratione capi poſſit*. Themiſtius or. 10. καίτοιγε προςήγορον εἶχον ὑδετέρᾳ ληπτὸν, *tametſi patronum habebant, qui nullo modo capi poſſet*, id eſt, *omni ex parte tutum, ac tectum*. Huic aliquatenus opponitur θατέρᾳ ληπτὸς, id eſt, *altera ex parte, captu facilis*. Euſebius Demonſtrat. l. 4. c. 9. de Dæmone loquens, δεινὰ ἢ κατὰ τῶν ἐθνῶν ἁπάντων ἀπειλήσας θατέρᾳ ληπτοῖς τοῖς προβολίοις ἀνθρώποις εὕρατο, id eſt, *at gentibus omnibus gravia minatus cùm eſſet, alia ratione ſuis ipſe venabulis captu faciles homines reperit*. Intelligit autem voluptatis illecebram, de qua ibid.

## VIII.

*Neutra defectivè poſita.*

Nomina quædam neutra multitudinis numero, ferè ἐλλειπτικῶς uſurpantur; ac potiſſimum cum ſequentibus verbis junguntur, ἑορτάζειν, *feſtum celebrare*, πανηγυρίζειν, *conventu publico aliquid celebrare*,

*brare*, & θύειν, *ſacrificare*. Hujuſmodi ſunt, τὰ σωτήρια, id eſt, *ea quæ pro ſalute recuperandâ, vel recuperatâ fiunt* : τὰ χαριστήρια: *quæ in gratiarum actionem* : τὰ μειλίχια, & τὰ ἱλαστήρια, *quæ valent ad placandum & conciliandum Numen* : τὰ διαβατήρια, *ad*, vel *ob felicem tranſitum* : τὰ ἐπινίκια, *ob victoriam* : τὰ εἰσιτήρια θύειν, *ob felicem, Athenis, ingreſſum in ordinem Senatorium, ſacrificium perſolvere* : τὰ εὐαγγέλια, *quæ ob felicem nuncium* : τὰ γενέθλια, *quæ in natalis diei memoriam* ; τὰ γαμήλια, *quæ ob lætiorem nuptiarum diem* : τὰ κατοικέσια, *ob ſedem aliquam primùm ac feliciter occupatam* : τὰ ἐτήσια, *anniverſaria* : τὰ κουρέσυνα, *quæ in ejus diei memoriam, quo inter iuvenes olim Athenienſes pueri cenſebantur.* Quæ poſtrema quinque conjungit B. Gregorius Nazianz. orationis 4. initio Dicunt ergo εὐαγγέλια θύειν, id eſt, *victimam ob lætum nuncium immolare* : τὰ σωτήρια πανηγυρίζειν, *recuperatam, aut conſervatam ſalutem, publicâ ſolennique lætitia celebrare*, &c. ſimiliter.

IX.

*Genit. cum verb. activo.* Genitivus etiam interdum apud Atticos, præcipuéque Demoſthenem & Xenophontem, cum verbo activo conjungitur accuſativi loco. Demoſthenes 1. Olynth. λαμβάνειν τῶν ἐν τῇ χώρᾳ, *aliquid ex regionis fructibus decerpere*. Xenoph. in Oratione de Ageſilao, τῶν κατὰ κράτος ἀναλώτων τειχέων, τῇ φιλανθρωπίᾳ ὑπὸ χεῖρα ἐποιεῖτο, pro τὰ τῶν τειχέων ἀνάλωτα : quod affine eſt gallico idiotiſmo, *il prenoit des villes par ſa courtoiſie* : nam particula *des*, genitivi nota eſt. Idem, καὶ καταδύειν οὐκ εἴα στρογγύλων πλοίων,

*il ne permettoit pas qu'on enfonçaſt des nauires rondes*. Idem, ἐς δὲ τῶν μειζόνων ἐμβαίνειν, ait, pro εἰς τὰ μείζονα, *monter en de grandi vaiſſeaux*. Idem lib. 3. hiſt. οἱ δὲ ἔπεμψαν τῶν ἐπὶ τῶν τριάκοντα ἱππευσάντων, id eſt, *illi autem miſerunt ex iis, qui ſub triginta viris equites fuerant*. Demoſth. 2. Olynth. μὴ μόνον πόλεων καὶ τόπων φαίνεσθαι περιϊεμένους, *non tantùm urbes & loca illa palam negligere, ac perdere*.

## SECTIO II.

### *De Adjectivo, Comparativo, Superlativo, Numerali.*

### Regula I.

*Adject. pro ſubſtant.*

ADIECTIVUM neutrum ſumitur eleganter pro ſubſtantivo fœminino, ut τὸ σοφὸν, καὶ τὸ ἀστεῖον τῆς ἑλλάδος, id eſt, *dignitas & elegantia linguæ Græcæ*, ſic, τὸ δεινὸν τῆς φράσεως *vis dictionis*.

II.

*Adject. & ſubſtant. diverſi generis.*

Aliquando adjectivum diverſi generis eſt à ſubſtantivo, cùm ſignificationis potiùs, quàm vocis, ratio haberi debet: ut κόραι καλλίστη, pro κάλλιστον, *puella pulcherrima*. Ita Syneſius μειράκια εὐτυχεῖς, dixit pro εὐτυχῆ, id eſt, *beatos adoleſcentes*. Quanquam interdum tota ſignificationis ratio negligitur; ut apud Xenoph. τούτω τὼ ἡμέρα, pro ταύτα τὰ ἡμέρα, *hi duo dies*. At hoc parcè tirones imitentur.

III.

*Adject. ſine verbo ſubſtant.*

Adjectivum neutrum, intellecto ferè verbo ſubſtantivo, eleganter cum omni genere

nere numeróque conjungitur, ut χρησιμώτατον ἡ νηστεία πρὸς τὴν σωφροσύνην, id eſt, *jejunium ad conſervandam temperantiæ virtutem potentiſſimum eſt.* ſic, ἐνεργητικώτατον αἱ πρὸς θεὸν εὐχαὶ, *nuncupatæ Deo preces potentiſſimæ ſunt*, pro χρησιμώταται, & ἐνεργητικώταται.

IV.

Genitivus, præſertim adjectivorum neutrorum in plurali, pro nominativo ſingulari neutro, Atticè uſurpari ſolet. Demoſthenes 2. Olynth. ὡς ἔστι τῶν αἰσχρῶν, μᾶλλον δὲ τῶν αἰσχίστων, *turpe enim eſt, ſeu potiùs turpiſſimum*: verbatim, *eſt rerum turpium* ſubaudiendo τί: ſic ἔστι δὲ τῶν πάνυ θαυμαστῶν, ἐς τοσοῦτον προχωρῆσαι τῆς παιδείας, id eſt, *ſummâ dignum eſt admiratione, tantos in doctrinâ feciſſe progreſſus.* *Genit. plural. pro nominat. ſingul.*

V.

Quædam Comparativa laudem ſignificantia, genus aliquod involvunt excellentiæ vel difficultatis, ad quam id quod gignendi caſu conjuncto ſignificatur, aſpirare non poteſt: ut τοῦ λόγου κρείττων, *oratione melior*, id eſt, *excellentior quàm ut oratione celebrari pro dignitate poſſit*: κρείττων ὀργῆς, vel ἐπιθυμίας, *iracundiâ* vel *cupiditate melior*, id eſt, *moderatior, quàm ut vel cupiditate, vel iracundiâ vinci poſſit*: κρείττων ἀπειλῶν, καὶ λόγου στεῤῥότερος, id eſt, *constantior, quàm ut minis terreri, aut verbis decipi queat.* *Compar. excel.*

VI.

Aliquando tamen Comparativum laudem ſonans, probro vertitur: ut apud Ariſtot. κρείττων τῆς παιδείας, *eruditione melior*, id eſt, *in ſcelere conſtantior, quàm ut præceptis ullis inde abduci poſſit.* *Compar. laudis in probrum.*

VII.

*Comparat. infirmitatis.*

Contrario ſenſu uſurpatur ἥττων, & ἐλάττων: dicitur enim ἥττων πάθοις, *calamitate minor*, qui ab ea vincitur. Plut. Pompeio, τοιαῦτα λέγοντες, ἄνδρα δόξης ἥττονα, καὶ πρὸς τοὺς φίλους αἰδοῦς τὸν Πομπήϊον ἐβιάσαντο: *hac illi oratione Pompeium, qui hominum de ſe opinioni, ſuóque erga familiares, ac neceſſarios pudori facilè ſuccumberet, pepulerunt.*

VIII.

*Comparat. cum præpoſit.*

Cæterùm ea Comparativa, aliquando loco genitivi, cum accuſativo junguntur, & præpoſitione κατὰ, vel πρὸς: ut ἐλάττω, ἢ πρὸς τὸ κατόρθωμα, νομίζων εἶναι τὴν δόξαν, pro τοῦ κατορθώματος: *gloriam facinore minorem exiſtimans*: χαλεπώτερον ἢ κατὰ, vel πρὸς ἄνθρωπον, *difficilius, quàm ut humanis viribus ferri, vel obtineri poſſit*: quo ſenſu malè diceretur, ἀνθρώπου χαλεπώτερον, rectè τῆς ἀνθρωπίνης δυνάμεως, *humanâ facultate.*

IX.

*Comparat. cum ἢ & infinitivo.*

Aliquando idem genitivus, per infinitivum reſolvitur: ὡς ἔγνωσαν κρείττους ὄντας τοὺς πολεμίους, ἢ ἁλῶναι, pro τῆς ἁλώσεως, id eſt, *ut cognoverunt fortiores eſſe hoſtes, quàm ut vinci capíve poſſent.*

X.

Alius eſt Comparativi uſus, à quo Latini prorſus abhorrent, cùm genitivus Comparativum ſequitur, licèt alius caſus præceſſerit: ut τῶν τῷ μάλιστα τῷ φρονεῖν διαφερόντων, ἁπλαῖς φάσεσι προσέχειν δεῖ, οὐχ ἧττον τῶν ἀποδείξεων, ait Ariſtot. pro ἢ ταῖς ἀποδείξεσιν; id eſt, *nihilo minus eſt nudis Sapientum*

*tum*

*tum dictis, quàm evidentiſſimis argumentis adhibenda fides*, ſic δικαιότερον εὖ ποιεῖν τοῖς οἰκείοις, τῶν ὀθνείων, pro ἢ τοῖς ὀθνείοις, id eſt, *æquius eſt domeſticis beneficia conferre, quàm alienis*. In his & ſimilibus ne Genitivus occurrens, etſi à Comparativo paulum aliquando remotior, ſenſum perturbet; videndum an præcedat Comparativum aliquod, túmque Genitivus ille reddendus erit per *quàm*, & eum caſum, quem verbum Latinum poſtulabit, ut patet ex ſuperioribus exemplis.

XI.

Accidit non rarò, maximéque apud Atticos, ut Genitivus ille nonnihil à Comparativo remotior, obſcuriorem ſenſum efficiat. Vbi ergo talis Genitivus occurret, qui dubitationis aliquid afferat, vide continuò, num Comparativum aliquod, aut etiam Superlativum præcedat, quò referri poſſit. Demoſth. pro Cor. ὁ γὰρ τότε ἐνςὰς πόλεμος, ἄνευ τοῦ καλὴν δόξαν ἐνεγκεῖν, ἐν πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν βίον ἀφθονωτέροις, καὶ εὐωνοτέροις διήγαγεν ὑμᾶς, τῆς νῦν εἰρήνης. ubi τῆς εἰρήνης regitur à Comparat. ἀφθονωτέροις, & εὐωνοτέροις: id eſt, *Bellum enim quod tum incumbebat præter quàm quòd* (id enim valet ἄνευ) *illuſtrem gloriam afferebat, in majore nos rerum ad vitam pertinentium abundantiâ, & annonæ vilitate, quàm præſens iſta pax, conſtituebat.*

XII.

Superlativus etiam uſum habet Latinis ignotum, & cum pronomine reciproco jungitur, ideóque per ſuperandi verbum Latinè reddi ſolet: ut κατ᾽ ἐκείνην τὴν ὑπόθεσιν

ἑαυτȣ̃ ἐλλογιμώτατος ἐγένετο, id eſt, *in eo argumento tractando, ſeipſum eloquentiâ ſuperavit:* id quod etiam per adverbium ſuperlativi gradus, in α deſinens, eleganter exprimitur: ut αὑτȣ̃ τάχιςα ἔδραμεν, id eſt, *ſeipſum curſus velocitate ſuperavit.*

XIII.

De numeralibus ſex præcipuè notanda ſunt. Primum eſt, ἐλλείψει quadam Atticâ, Genitivum abſolutè uſurpari, alio nomine ſubintellecto, ut ὄν, vel θατέρον. Thucydid. lib. 1. p. 25. μηδὲ δυοῖν φθάσαι ἁμάρτωσιν, ἢ κακῶσαι ἡμᾶς, ἢ σφᾶς αὐτοὺς βεβαιώσασθαι. verbatim, *nec duorum occupare errent,* id eſt, *ne altero è duobus excidant*; ubi δυοῖν, pro δυοῖν θατέρον ponitur, *neu calamitate nos afficiant, neu ſeipſos tutiores efficiant.*

Secundum eſt, quod Latini exprimunt per *unde,* & *duode,* id à Græcis per participium verbi δέω, cum eo numero qui deeſt, ſignificari. v. c. undeviginti annos natus, Græcè duobus modis exprimi poteſt; uno quidem per Genitivum abſol. ἔτη γεγονὼς εἴκοσι, ἑνὸς δέοντος, id eſt, *an. 20. natus uno deficiente,* pro *unde viginti annos*; altero per Participium cum nomine conveniens, à quo Genitivus regatur numeri qui deeſt: ut ἔτη γεγονὼς εἴκοσι ἑνὸς δέοντα.

XIV.

*Semi, ἡμι in compoſ.*

Tertium eſt, Latinum *ſemi,* quod numeros integros ſequitur, Græcè per numerum integrum exprimi, ſequente nomine pecuniam ſignificante, & cum ἡμι ἐκ τȣ̃ ἥμισυ, ἀποκοπῇ, compoſito: v. c. *duo talenta cum dimidio*; Græcè, τρίτον ἡμιτάλαντον; quod

quod verbatim ſonat, *tertium ſemi talentum:* ſic, *quatuor drachmæ cum dimidiâ*, πέμπτον ἡμίδραχμον, *quinta ſemi drachma.*

XV.

Quartum eſt, numeralia in *αιος*, uſurpari ſolita ad ſignificandum dierum intervallum, quo quis aliquid fecerit: ut ἀπὸ τῶν Παρισίων ὁρμηθεὶς, εἰς τὸν Ροτόμαγον τριταῖος ἀφίκετο, *Pariſiis profectus triduo Rotomagum pervenit.* *Numeralia in αιος.*

XVI.

Quintum eſt, rariùs quidem, aliquando tamen, vocem numeralem ſecum involvere ſignificationem adverbii *antè*, ſeu *priùs*, quàm res aliqua adveniat. Plutarch. in Alexandr. Αὐτὸς ἡμέρᾳ τρίτῃ κατὰ τοὺς ὕπνους εἶδεν ὄψιν ἄτοπον, *ipſimet Alexandro, die tertio*, id eſt triduo, *antequam ab eo Clitus interficeretur, in ſomnis fœda ſpecies oblata erat.* *Numerale involvens adverb. antè.*

XVII.

Sextum eſt, ſpatium temporis, ſeu numerum dierum, menſium, annorum, quo aliquid fiat, in gignendi caſu poni ſolitum. Demoſthenes pro Corona. ἐξὸν ἡμερῶν δέκα, μᾶλλον δὲ τριῶν ἢ τεττάρων, εἰς τὸν Ἑλλήσποντον ἀφῖχθαι, id eſt, *cùm liceat dierum decem, imo trium quatuórve ſpatio, ad Helleſpontum pervenire.* Ibid. ἀκούσεσθε δυοῖν ἢ τριῶν ἡμερῶν, id eſt, *audietis intra duos tréſve dies.* Vbi etiam obiter notandum eſt, dualem in numeralibus iſtis cum plurali poſſe conjungi. v. c. δυοῖν cum ἡμερῶν.

# SECTIO III.

*De nominibus ἀποφρὰς, ἀρετὴ, ἀρχὴν, αὐτόφωρος.*

## Regula I.

*Faſti & nefaſti dies.*

FASTI Romanorum dies, à Græcis δικάσιμοι & ἔνδικοι; nefaſti verò ἄδικοι, & ἀποφράδες vocabantur, voce compoſitâ ab ἀπὸ, *ſine*, vel, *procul*, & φράζω, *loquor* (quaſi procul à verbis ſemoti,) quibus cauſæ non diſceptabantur. Lucianus eoſdem vocat ἀπράκτους, *quibus agitur nihil*; ἢ μιαρούς, quaſi *execrandos*, μιαροὺς *ſceleratos*, ἀπαισίους, *infauſtos*.

II.

*ἀποφράδες, ſcelerati.*

Ἀποφράδες etiam ἄνθρωποι nuncupabantur, id eſt, *ſcelerati*, qui & μιάστορες, παλαμναῖοι, ἀλιτήριοι, ἀλάστορες, κατάρατοι, ἐναγεῖς, ἐξάγιστοι, ἀποτρόπαιοι, qui à Latinis *ſacrilegi* plerumque nuncupabantur.

*ἀλιτήριος.*

Cæterùm vox ἀλιτήριος, cum gignendi caſu jungitur, ejus aut Numinis cujus ſacer aliquis erat, aut rei cujus peſtis eſſet: ut ἀλιτήριος τοῦ Διὸς, *Jovi ſacer*: ἀλιτήριος τῆς πόλεως, *reipublicæ peſtis*: ὦ τῆς Ἑλλάδος ἀλιτήριε, *ô Græciæ peſtis*.

III.

Ἀρετὴ, apud Thucydid. maximè, uſus aliquot obſervandos habet. Primò, ſumitur pro *benignitate, beneficentiâ, liberalitate*, ut lib. 2. καὶ τὰ ἐς ἀρετὴν, ἐναντιώμεθα τοῖς πολλοῖς, id eſt, *præterea, benignitatem quod attinet, alia longè noſtra, quàm vulgi homi-*

nium

*num, ratio eſt.* Sequitur enim, οὐ γὰρ πάσχοντες εὖ, ἀλλὰ δρῶντες, κτώμεθα τοὺς φίλους, id eſt, *nec enim accipiendis, ſed dandis ultrò beneficiis, amicos paramus.*

Et paulò pòſt clariùs, ὁ δ' ἀντοφείλων, ἀμβλύτερος· εἰδὼς οὐκ εἰς χάριν, ἀλλ' ἐς ὀφείλημα τὴν ἀρετὴν ἀποδώσων, id eſt, *At referendæ gratiæ debitor, minùs alacer eſt, quòd ſciat, eam ſe beneficentiam rependere, non cui habendæ gratiæ ſint, ſed quâ contractum nomen diſſoluat.*

## IV.

Secundò, affini admodum acceptione, humanitatem cum pietate conjunctam ſignificat, quâ laborantibus ultro ſuccurrimus. Idem eodem lib. ubi diram luem, quæ Athenis incubuerat, luculentè deſcribit. καὶ μάλιστα (ſup. διεφθείροντο) οἱ ἀρετῆς τι μεταποιούμενοι· αἰσχύνῃ γὰρ ἠφείδουν σφῶν αὐτῶν, id eſt, *maximè verò* (ſub. *interibant*) *qui humanitatis ac pietatis ſenſu ducebantur: eos enim ſibi parcere ſuppudebat.* Sic lib. 4. Braſidas, Acanthios ab Athenienſibus abducere dum conatur, metum illis omnem amittendæ libertatis eximit: alioqui enim, αὐτοὶ ἂν, inquit, φαινοίμεθα ἐχθίονα, (ſup. ἀρχὴν) ἢ ὁ μὴ ὑποδείξας ἀρετὴν, καταπτώμενοι, id eſt, *infeſtius palam imperium nobis pararemus, quàm qui nullam omnino virtutem* (id eſt, *nullum in conſervandâ, vel aſſerendâ Græcorum libertate ſtudium*) *oſtenderunt.* Profitebantur enim Lacedæmonii, ſe Græciam ab Athenienſium tyrannide liberare velle.

## V.

Tertiò, nominis celebritatem & gloriam

 ſignificat.

ſignificat. Idem lib. 1. ubi Corcyræi Athenienſium opem efflagitant, cujus ea ſit opportunitas, ἡ φέρουσα ἐς μὲν τοὺς πολλοὺς ἀρετὴν οἷς δὲ ἐπαμυνεῖτε, χάριν, ὑμῖν δ' αὐτοῖς ἰσχύν, id eſt, *quæ cùm apud homines gloriam conciliet, tum etiam eos, quorum defenſionem ſuſcipietis, obſtringat beneficio, vobis denique novam potentiam novâſque vires adjungat.*

VI.

Quartò, quod minùs rarum eſt, de bonitate cujuſque rei propriâ dicitur, ut de bonitate ſoli. Thucydid. initio lib. 1. διὰ γὰρ ἀρετὴν γῆς, αἱ δυνάμεις τισὶ μείζους ἐγγινόμεναι, στάσεις ἐνεποίουν, id eſt, *nam propter ſoli bonitatem, opes nonnullorum auctæ, ſeditiones excitârunt.* Plut. de legib. ἀρετὴ τῆς χώρας: *ſoli bonitas, fœcunditas.*

VII.

Quintò, virtutis omnis & honeſtatis officium ſignificat: ut apud eund. lib. 3. Mitylenæi Lacedæmoniorum ſocietatem expetentes, περὶ γὰρ τοῦ δικαίου, καὶ τῆς ἀρετῆς πρῶτον τοὺς λόγους ποιησόμεθα. *Primùm enim de æqui, & honeſti officiis dicemus.* Hoc modo proprium cujuſque officium, viri, mulieris, ſenis, adoleſcentis, magiſtratus, privati, ἀρετὴ optimè dicitur. Sic idem Thucydid. lib. 2. εἰ δέ με δεῖ καὶ γυναικείας τι ἀρετῆς, ὅσαι νῦν ἐν χηρείᾳ ἔσονται, μνησθῆναι, id eſt, *quòd ſi de mulierum officio, quæ viduæ nunc futuræ ſunt, mentionem fieri abs me oporteat*: ubi etiam notandum, ὅσαι perinde ut αἱ, ſequi poſt γυναικείας ἀρετῆς, ac ſi præceſſiſſet γυναικῶν, ut paulò antè obſervatum eſt in appendice 3. ad articul. ſubjunct.

VIII.

## VIII.

τὴν ἀρχήν.

Τὴν ἀρχὴν, & τὸ κατ' ἀρχὰς, ſignificat *initio*. Quod etiam rariùs dicitur, ἀρχὴν, ſine art. Xenoph. expedit. ὅσῳ γὰρ χαλεπώτερον, ἐκ πλουσίου πένητα γενέσθαι, ἢ ἀρχὴν μὴ πλουτῆσαι· καὶ ὅσῳ λυπηρότερον, ἐκ βασιλέως ἰδιώτην φανῆναι, ἢ ἀρχὴν μὴ βασιλεῦσαι. *Quo gravius eſt, ex divite pauperem fieri, quàm ab initio divitem non fuiſſe: quantóque moleſtius, ex Rege privatum fieri, quàm Regem fuiſſe nunquam.*

## IX.

ἐπ' αὐτοφώρῳ.

In flagranti delicto deprehenſus, dicitur, ἑαλωκὼς ἐπ' αὐτοφώρῳ, vel ſimpliciter αὐτόφωρος, vel ἐπίφωρος, vel αὐτεπίφωρος, à verbo Græco φωρᾶν, quod eſt *luce palam deprehendere*. Conjunguntur autem tria iſta cum verbo εἶναι, vel γίνεσθαι: ut ὁ φεύγων ἐπ' αὐτοφώρῳ γενόμενος, id eſt, *reus in flagranti delicto deprehenſus*: dicunt etiam ἁλίσκειν παρ' αὐτὸ τὸ ἀδίκημα.

Φὼρ, ὁ κλέπτης. φώριον, τὸ κλέμμα. φωρῶ, τὸ κλέπτοντα καταλαμβάνω· ἀφ' οὗ τὸ ἐπ' αὐτοφώρῳ, ἤγουν ἐπ' αὐτῇ τῇ κλεψίᾳ. Μοσχόπουλος περὶ σχεδῶν. Vſurpatur igitur hoc vocabulum propriè de iis, qui in ipſo furto ſunt deprehenſi, habentes in manibus τὰ φώρια, quæ furati ſunt, à ſeipſis proditi. Transfertur poſteà etiam ad alia facinora & ſcelera, in quibus quis deprehenditur. *Jo.* 8. 4. ἐπ' αὐτοφώρῳ: in ipſo facto. *i.e.* adulterio.

# SECTIO IV.

*De nominibus* ἀφορμὴ, δείλη, δῆλος, δί-καιος, ἐξώλης, ἐπίδοξος, ἔργον, ἐτεὸν, ἕτοιμος.

## Regula I.

*ἀφορμὴ vis, adverſa fugiendi.*

DE hac voce ἀφορμὴ notanda quæ ſequuntur. Primum enim ſignificat vim naturæ quandam ad pernicioſa fugienda; quemadmodum ὁρμὴ utilium appetentia eſt. Beatus Damaſcenus, ait Chriſtum oſtendiſſe, ἐν τοῖς συστατικοῖς τῆς φύσεως, τὴν ὁρμὴν, ἐν δὲ τοῖς φθαρτικοῖς, τὴν ἀφορμὴν, id eſt, *in iis quæ ad naturæ conſervationem pertinent, vim appetendi, in iis quæ eandem perimunt, vim averſandi.*

II.

*ἀφορμὴ, res familiaris.*

Secundò apud Atticos idem eſt quod res familiaris, & domeſtica: imò & ars quælibet tolerandæ vitæ idonea, quam alii paſſim Græci, maximéque recentiores, προβολὴν εἰς τὸ ζῆν vocant: ut μηδεμίαν ἀφορμὴν ἔχει τοῦ βίου, id eſt, quod vulgò dicitur, *il n'a aucun moyen de viure.* Hinc pro opibus, ſubſidiis, & commoditatibus ſumitur.

*ἀφορμὴ, commoditas occaſio.*

Cicero, *Amicitia*, inquit, *plurimas & maximas commoditates habet*, ἡ φιλία πλείστας ἔχει καὶ μεγίστας ἀφορμάς. Itémque pro occaſione rei gerendæ, quæ inter præcipuas commoditates numerari ſolet: ut τοιαύτας λαβὼν τὰς ἀφορμὰς τοῦ τὸν ἀντίδικον ῥᾳδίως ὑποσκελίσαι, *ejuſmodi nactus ſupplantandi adverſarii occaſiones.* Huc pertinet illud Demoſth. Olynth. 2. πολὺ γὰρ πλείους ἀφορμὰς, εἰς τὸ τὴν παρὰ θεῶν εὔνοι-

*αν ἔχειν, ὁρῶ ὑμῖν ἐνούσας ἢ ἐκείνῳ, que vous auez beaucoup plus de moyens que luy, d'obtenir la bienueillance des Dieux.*

III.

Tertiò, iiſdem Atticis, pecunia erat quæ ad menſam dabatur, vel inde ſumebatur. unde, quod Galli dicunt, *mettre de l'argent à la banque*, Græci *ἀφορμὴν αὐτῷ παρασκευάζειν πρὸς τῇ τραπέζῃ*: quam Græci recentiores *ἐνθήκην* vocare ſolent; tametſi apud illos *ἐνθήκη* ſit etiam id omne quod reponitur, ac reconditur, ut ſunt *τὰ κειμήλια, lautior, pretioſiórque ſupellex, & carior.* *ἀφορμὴ, pecunia Trapezitarum.* *ἐνθήκη, pro ἀφορμή.*

IV.

Quartò, idem penitus eſt quod *ὁρμὴ*, ut cùm Plutarchus Homerum ait, *πάντων ζώων ἀφορμὰς ἢ διαθέσεις ἀπογράψαι*, id eſt, *omnium animantium affectiones & proprias conditiones expreſſiſſe*, *ἀφορμὴ, conditio.*

Quintò, Budæus exiſtimat ſignificare argumenta, cujuſcunque diſputationis: ſed meo judicio, ex locis iis quæ profert, intelligere quivis poterit, ſignificare potiùs ejuſdem argumenti, quas Græci Rhetores *περιστάσεις*, Latini *adjuncta* nominant, v. c. cùm Dionyſ. Halicarn. ait de Lyſia Rhetore, *ὅταν δὲ μηδεμίαν ἀφορμὴν παρὰ τῶν πραγμάτων τοιαύτην λάβῃ*: ſenſus videtur hic, *Vbi verò nullam ejuſdmodi anſam ex rebus ipſis arripere poteſt.* Plutarchus in Homero etiam clariùs, *πάσης δὲ διηγήσεως ἀφορμαὶ γίνονται, πρόσωπον, αἰτία, τόπος, χρόνος*, &c. id eſt, *omnes autem narrationis circumſtantiæ, ſunt, perſona, cauſa, locus, tempus, &c.* verum tamen eſt ex illis adjunctis Rhetores novas argumenta cudendi occaſiones arripere. *ἀφορμὴ, circumſtantia.*

V.

V.

Δείλη, mane, veſpere, meridie.

Δείλη abſolutè quidem tempus ſignificat, quo lux, aut decreſcit, aut paulò antè deſiit, aut nondum cœpit: ideóque pro crepuſculo ſumitur, tam matutino, quàm veſpertino. Sæpe tamen jungitur cum nominibus, varias temporis differentias ſignificantibus: nam δείλης ἑώας, eſt, *ſummo mane*, quod etiam ἀρχομένης ἑώας dicitur: Contra δείλης ὀψίας, id eſt, *ſerò*, vel *ſub veſperum*: δείλης μεσημβρίας, *ſub meridiem.*

VI.

δῆλος φανερὸς cum participiis.

Δῆλος, φανερὸς, & alia ſignificationis ejuſdem, cum Participiis cujuſlibet temporis eleganter conjunguntur, túmque reſolvuntur per accuſativum, & infinitivum, aut particulam ὡς, vel ὅτι, & indicativum: ſic δῆλός ἐστι παρανομήσας, pro δῆλόν ἐστιν αὐτὸν παρανομῆσαι, *certum eſt eum contra leges feciſſe.* Demoſth. pro Corona, φανεροὶ πᾶσιν ἦσαν, ἀναγκασθησόμενοι καταφεύγειν ἐφ' ὑμᾶς, id eſt, *conſtabat omnibus, coactum eos iri ad vos confugere*: pro φανερὸν πᾶσιν ἦν αὐτοὺς ἀναγκασθήσεσθαι καταφ. &c. Sic compoſitum & privativum ἄδηλος, ut apud eund. Demoſth. in Midiam, ἔστι δ' οὐκ ἄδηλος ἐρῶν, *dubium non eſt, quin dicturus ſit*; pro οὐκ ἄδηλόν ἐστιν, ὡς ἐρεῖ.

VII.

δίκαιός ἐστιν, debet.

Δίκαιος, eodem ferè modo uſurpatur, quo δίκαιον, vel ἄξιόν ἐστιν: ut δίκαιος εἶ κἂν ἅπαξ ἀντευεργετεῖν τόν σε πολλάκις εὐεργετήσαντα: pro δίκαιόν ἐστί σε, id eſt, *æquum eſt, cum tot ejus erga te meritis, unum ſaltem beneficium abs te compenſari.* Demoſthenes pro Cor. τούτου τὴν αἰτίαν οὔτις ἐστὶ δί-

καιος

κύριος ἔχειν. verbat. *Hujus cauſam hic eſt juſtus habere*, id eſt, *æquum eſt in iſtum hujus rei culpam omnem conferri.*

VIII.

Δίκαιον κατηγορεῖν, Dem. in Leptinem, accipere videtur, pro τὸ ἄδικον ἐλέγχειν, *injuſtitiam coarguere*: ſic enim ille; πάνυ ἀχθοίμην ἂν, εἰ τοῦτο μόνον δόξαιμι δίκαιον κατηγορεῖν τοῦ νόμου, *ferrem admodum moleſtè ſi hoc uno legis hujus injuſtitiam coarguere poſſe viderer*, vel, *hoc ſolum jus adverſus legem afferre*: nam τὰ δίκαια, ſunt jura, & rationum atque argumentorum momenta, ſeu defenſionum capita. δίκαιον κατηγορεῖν.

IX.

Ἐξούλης δίκη, verbatim, *expulſionis judicium*, Latinis, *judicium unde vi*. Sic vocabatur Athenis judicium publicum, in gratiam ejus conſtitutum, qui miſſus in bonorum quorundam poſſeſſionem, eâ per vim à debitore pellebatur: à verbo ἐξείλλω, id eſt, *ejicio*; licèt apud Suidam legatur ἐξίλλω, per ſimplex ι apud Harpocrationem ἐξέλλειν, ὅ ἐστιν, ἐξωθεῖν καὶ ἐκβάλλειν. Demoſth. in Midiam, τί δή ποτε, ἄν τις ὀφλὼν δίκην μὴ ἐκτίσῃ, οὐκ ἐποίησε τὴν ἐξούλης δίκην ἰδίαν, ἀλλὰ προστιμᾶν ἐπέταξε τῷ δημοσίῳ; *cur tandem, ſi quis damnatus judicio, mulctam inditam non ſolveret, judicium unde vi privatum eſſe noluit* (Legiſlator) *ſed eum juſſit ærario publico ſolvere?* Ἐξούλης δίκη. *Judicium unde vi.*

Metaphoricè & eleganter Ariſtides in Panathen. οὐκοῦν ἐξούλης γε μόνοις ἡμῖν, εἰ οἷόν τέ ἐστιν εἰπεῖν, οὐδ' ἂν εἷς λάχοι τῆς γῆς, οὐ μᾶλλόν γε ἢ τῆς μητρός τινι. *Quare ſolis quidem nobis, ſi ita loqui fas eſt, nemo hujus*

*terræ*

*terræ cauſâ, judicium unde vi jure intenderit, nihilo ſanè magis, quàm alicui matris ſuæ cauſâ.* Loquitur de Athenienſibus, qui *αὐτόχθονες* eſſent, nec aliundè primùm eam in regionem immiſſi.

X.

ἐπίδοξος ἐν δόξῃ ὤν.

Ἐπίδοξος, eleganter is dicitur, de quo vulgò aliquid opinentur: adeóque cum infinitivo jungitur, non tantùm in futuro, ſed etiam in præſenti, & aoriſto, ſed tamen cum ſignificatione futuri: ut ἐπίδοξός ἐστι μάλα ὀξέως ἅψεσθαι τοῦ καιροῦ, *eum opinantur oblatam occaſionem avidè arrepturum.* ἐπίδοξός ἐστιν, ὧν ἤδη πέπονθεν, πλείω ἔτι καὶ δεινότερα παθεῖν, *illum exiſtimant, plura adhuc atque graviora, quàm quæ paſſus eſt, deinceps eſſe paſſurum.*

XI.

ἔργον, *lucrum.*

Ἔργον, id eſt *opus*, aliquando ſumitur pro lucro ex pecunia fœneratitia proveniente. Demoſthen. adverſus Aphobum, τὸ δ' ἔργον αὐτῶν (ſupple ταλάντων) πεντήκοντα μναῖ, τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑκάστου, id eſt, *lucrum autem ex illis talentis proveniens, minarum quinquaginta eſt, in annos ſingulos.* Vide cap. 5. de Verbo, Sectione 9. Regulâ. 10. Aliquando *munus*, & *officium* eſt: ut τὸ λοιπὸν δὴ ἔργον ἡμέτερον, ἀνδρείως κρίνειν περὶ ὅλων: *quod ſupereſt, noſtrarum jam partium fuerit, de ſumma rerum fortiter dimicare:* quo in exemplo notandum, elegantiùs ſine verbo ἐστὶν uſurpari.

ἔργον, *officium.*

Aliquando pro ἐργῶδες ſumitur, ut opus apud Virgilus 6. Æneidos *Hoc opus, hic labor eſt.* Ariſtoteles 6. de hiſtoriâ Animalium, ἔργον μὴ συνήθει ὄντι, καταμαθεῖν ταῦτα, id eſt, *difficile eſt rerum iſtarum inſolenti,*

ἔργον, *difficile.*

*inſolenti, eas perdiſcere:* ubi etiam abſque verbo uſurpatur, licèt verbum adjungi poſſit.

XII.

Aliquando τὰ ἔργα in plurali, ſignificant *loca culta*, & *arua*. Ita Xenoph. paſſim. In Κυνηγετ. τὰ μὲν ὄρη οἷόν ἐστι καὶ ἰχνεύειν, μεταθεῖν καθαρῶς· τὰ δὲ ἔργα, οὐδέτερα, διὰ τοὺς τριμμούς, id eſt, *montes & perveſtigari, & tranſcurri ſine offenſione poſſunt: arva neutrum patiuntur, ob tramites limitéſque crebros.* Contrà ὀργάς, ἄλσος, id eſt ἄνετος γῆ, *terra inculta*, qualis eſt ſaltus. ἔργα, *loca culta.*

Ἔργα ἀργύρεια, vel ἀργύρεια apud Demo. Cherſ. ſumi videntur pro *argenti fodinis*, cū ex Vlpiano loquatur de Laurio, qui locus erat, ἔνθα ἄργυρος τίκτεται: quæ unâ voce ἀργύρεια Xenophonti dicuntur, 2. Memorab. & ἀργυρεῖα paſſim. Malè ſumunt nonnulli pro *vaſis*, *ac poculis argenteis*, de quibus infra, Sectione 12. Reg. 7. ubi de nomine χρυσός. ἔργα ἀργύρεια, *argenti fodinæ.*

XIII.

Ἐτεὸν, quod ex ſe *verum* ſignificat, adverbialiter ſumptum ſæpe παρέλκει apud Poëtas, maximè Comicos, explicaríque poteſt per *tandem obſecro*, gallicê, *en verité, en bonne foy:* idque ferè interrogando. Ariſtoph. Nubib. ſub fin. Socratem inducens Strepſiadi è ſummo tecto domum ejus incendenti loquentem: οὗτος, τί ποιεῖς ἐτεὸν, ὑπὶ τοῦ τέγους, id eſt, *Heus tu, quid agis rerum, obſecro, iſtic ſupra tectum?* ἐτεὸν *abundat in orat.*

XIV.

Ἕτοιμος, *promptus*, *paratus*; uſum aliquem habet, quo ſumitur pro eo quod eſt ἕτοιμος, *à parv.*

*velut*

*velut in penu repoſitum*, unde facilè promi poſſit : idque duobus ferè modis : primò ſine ulla præpoſitione. Plutar. in Æmil. καθάπερ οἱ μαστοὶ τῶν γυναικῶν, οὐχ, ὥσπερ ἀγγεῖα, πλήρεις εἰσὶν ἐπιῤῥέοντος ἑτοίμου γάλακτος : *quemadmodum ubera mulierum, non vaſorum inſtar, plena ſunt affluente ac velut repoſito lacte.* Ibid. οἱ πιδακώδεις τόποι οὐκ ἔχουσι κόλποις, ῥεύματα ποταμῶν τοσούτων ἐξ ἑτοίμου καὶ ὑποκειμένης ἀφιέντας ἀρχῆς, *ſcaturientia loca ſinus aliquos non habent, qui tantorum fluviorum curſus, ex innato quodam interiúſque repoſito fonte profundant.*

ἐξ ἑτοί-μου. Secundò, cum præpoſitione & gignendi caſu. Iſo. ad Phil. στρατιώτας ἐξ ἑτοίμου λήψῃ τοσούτους. id eſt, *tot milites, ſic tanquam è penu expeditos, promptóſque ſumes.*

Aliquando tamen ἐξ ἑτοίμου, videtur eſſe *ſponte, ultro*. Xenophon 2. Menip. ἐξ ἑτοίμου τοῖς καλοῖς κἀγαθοῖς φίλον εἶναι, *ſponte & naturali quadam propenſione, bonorum ac proborum amicum eſſe.* Vtrovis ſenſu illud Philonis, de legatione ad Caium ſumi poſſit, ἐξ ἑτοίμου τ' ἀγαθὰ ἀθρόα σωρηδὸν κεκληρονομηκότα, id eſt, *eum qui bona ſponte, quaſi unum in cumulum coacervata, hæreditario jure obtinuerat* : vel, *bona tanquam ex penu facilè conſertimque promenda.*

SECTIO

# SECTIO V.

*De nominibus* ἵππος, ἴσος, καιρὸς, κακὸς, κάκωσις, ἐπαρχίας, καταρχέως, κλοπὴ τῶν δημοσίων, κοινὸς, κυρία, κύριος.

## REGULA I.

Ἵππος fœminino genere, pro *equitatu* ſumitur: ἵππον προσήγαγε μυρίαν ὅσην, id eſt, *infinitam vim equitatus immiſit*. Eadem vox in compoſitione, vim augentem & amplificantem habet: ſic enim ἱππογνώμων dicitur, qui *grandia ſtatuit, & magnificè ad modum de ſe ſentit*: ſic apud Ariſtoph. ἱπποβάμονα ῥήματα, id eſt, *grandia verba*, quæ Horatio *ſeſquipedalia*, quaſi non niſi equo vecta incedere videantur. Hæc tamen, & reliqua id genus, poëtica magis, quàm oratoria ſunt.

*ἵππος, fœminini generis.*

*ἵππος, in compoſit.*

## II.

Habet ἴσος uſus aliquot obſervatione dignos. Primùm, quod Latini dicunt *par pari referre*, Græci ἴσον ἴσῳ ἐπιφέρειν, quod etiam dicebatur, μετρεῖν τὴν ἴσην, ſupple μοῖραν, *quaſi æquam portionem metiri*: vel τοῖς ἴσοις ἀμείβεσθαι, cum accuſativo rei, vel perſonæ, ut τὴν εὐεργεσίαν, *beneficium*; vel τὸν εὐεργετήσαντα *beneficii authorem*.

*ἴσον ἴσῳ par pari. μετρεῖν τὴν ἴσην. τοῖς ἴσοις ἀμείβεσθαι.*

## III.

Deinde quod Latini, *æquo jure*, Græci ἀπὸ τοῦ ἴσου: vel ἀπὸ τῆς ἴσης: vel ἐπὶ τῇ ἴσῃ: addúntque nonnunquam huic fœminino, καὶ τῇ ὁμοίᾳ. quo ferè ſenſu plurale neutrum, τὰ ἴσα καὶ ὅμοια, frequentiſſimum eſt: unde τῶν ἴσων τυγχάνειν is dicitur, *quo non agitur æquâ & pari conditione*, vel *qui* pœnam

*ἀπὸ τοῦ ἴσου, &c. æqua jure. τὰ ἴσα. idem.*

*pœnam ſcelere, aut præmium virtute dignum conſequitur.* Similiter in dandi caſu, cum præpoſitione ἐπὶ ut ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις πολιτεύεσθαι, id eſt, *æquis in republicâ conditionibus,* vel *æquo jure vivere.*

τῶν ἴσων μετεῖναι, & μετέχειν.

IV.

Conjungitur etiam in eodem plurali, cum *μετέχειν*, vel *μετεῖναι*, ſed in gignendi caſu, ſequente dativo perſonæ. Demoſth. in Midianâ, οὐ μέτεστι τῶν ἴσων οὐδὲ τῶν ὁμοίων πρὸς τοὺς πλουσίους, τοῖς πολλοῖς, id eſt, *non gaudet multitudo eodem jure, quo divites.* Idem, τῶν ἴσων οὐ μετεῖχε τοῖς ἄλλοις ἡμῖν, *Eodem quo nos jure non gaudebat.* Quibus in exemplis, duo breviter obſervanda ſunt. Alterum eſt, ſi verbum imperſonale ſit, adhiberi πρὸς cum accuſativo ejus perſonæ, quâ cum ſit Comparatio, ut in ſuperiori exemplo, πρὸς τοὺς: ſin verò perſonale, melius dativum ejuſdem perſonæ uſurpari: ut τῶν ἴσων μετέχω σοι, *eadem qua tu conditione ſum.* Alterum eſt, peculiaris uſus pronominis ἄλλος, quo, more prorſus Gallico, cum pronominibus ἡμεῖς, & ὑμεῖς conjungitur. Dixit enim τοῖς ἄλλοις ἡμῖν, ut nos vernaculè, *à nous autres:* ſic ἀλλὰ πάντα ἐπίκειται τοῖς ἄλλοις ἡμῖν., *mais tout tombe ſur nous autres.*

ἄλλοις ἡμῖν, *à nous autres.*

V.

Ἐν ἴσῳ cum gignendi caſu, *quod æqualiter ad omnes alios pertineat.* Lucianus de judicio vocalium, initio: ὡς ὀλίγου δεῖν, ἡσυχίαν ἀγαγόντα μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φθόγγου. id eſt, *ita dum quieſcerem, parum abfuit, quin nullus mihi deinceps inter literas locus relinqueretur; atque*

Ἐν ἴσῳ *cum genitivo.*

*adeo*

*adeo meus iſtc metus, ad omnes literas æqualiter pertinet.*

## VI.

Præterea ἴσον & ἴσα cum dandi caſu, maximè apud Poëtas, ſignificant *perinde ac, æque, atque*. Apud Homerum Iliad. γ. de Paride, *ἴσον, ἴσα cum dativo.*

Ισον γάρ σφιν πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ· Gallicè, *car ils le haïſſoient tous comme la mort.* Quo ſenſu dicitur apud Oratores ἐν ἴσῳ, ſequente dandi caſu; vel particulis εἰ καὶ, cum verbo neutro: ut ἐν ἴσῳ, εἰ καὶ μηδὲν ἂν ἤσθετο, *ac ſi nihil omnino ſenſiſſet*: quod etiam rectè diceretur, ἐν ἴσῳ τῷ μηδὲν αἰσθημένῳ *perinde, ut qui ſenſiſſet nihil*: vel neutrum plurale uſurpatur, cum particula, καὶ, ut, *hanc artem perinde ac filiolam chariſſimam deoſculatur*, τὴν δὲ τὴν τέχνην ἴσα καὶ τεκνίδιον ἥδιστον καταφιλεῖ. Sic, *Pleriqne ita reſpondent, ac ſi nihil omnino audierint*, πολλοὶ οὑτωσί πως ἀποκρίνονται, ἴσα καὶ μὴ ἀκοῦσαι μήτε ἕν: quo in exemplo cum infinitivo jungitur.

## VII.

Dicebant, ἴσα τοῖς λόγοις ἔργα καταστῆσαι, vel ἐς ἴσον τὰ ἔργα ὁμοίως, καὶ τοῖς λόγοις καθιστάναι, cùm verborum fidem operibus implebant; quaſi, paria facere verba inter & opera. Thucydid. lib. 1. ἀλλὰ τὸν ἐς ἴσον τὰ ἔργα ὁμοίως, καὶ τοῖς λόγοις πρὶν διαγωνίζεσθαι, καθιστάντα. id eſt, *ſed eum, qui ante diſceptationem omnem, verborum fidem factis impleverit.*

Καιροί, in plurali, maximè apud Atticos, abſolutè ponuntur, pro *commoda, vel incommoda occaſione*, quaſi, ἀφορμῇ, in *καιροί.*

utram-

utramque partem. Thucyd. lib. 1. pag. 26. χωρίον προσλαβεῖν, ὃ μετὰ μεγίστων καιρῶν οἰκειοῦται, καὶ πολεμοῦται, id eſt, *locum eum ſibi adjungere, qui & ſummâ cum utilitate nobis concilietur, & ſummo incommodo hoſtilis fiat:* vel *momentis in utramque partem maximis, aut amicus reddatur, aut hoſtis.*

## IX.

Vt ἀρετὴ de rebus etiam inanimatis dicitur; ſic εὐτελῆ omnia, vel οὐτιδανὰ, hoc eſt, *vilia, nulliúſque pretii,* κακὰ dici ſolent. Demoſth. orat. de Cherſ. ὥστε ὑπολαμβάνειν τὸν Φίλιππον, τῶν μὲν ἐν Θρᾴκῃ κακῶν. (τί γὰρ ἄλλό τις ἂν εἴποι Δρογγίλον, καὶ Καβύλην, καὶ Μάστειραν, καὶ ἃ νῦν ἐξαιρεῖ, καὶ κατασκευάζεται;) τούτων μὲν ἐπιθυμεῖν: *ut exiſtimet Philippum, vilium quorundam Thraciæ locorum: (quo enim alio nomine Drongilum, Cabilam, & Maſtiram appellemus, ac cætera quæ nunc in poteſtatem redigit?) horum, inquam, cupiditate teneri.*

## X.

*κάκωσις ἐπαρχίας, repetundarum crimen. κλοπὴ τῶν δημοσίων peculatus.*

Quod Latinis *repetundarum crimen dicitur,* (id eſt, repetundarum pecuniarum, quibus provinciam Magiſtratus ſpoliaverat,) Græcis, κάκωσις τῆς ἐπαρχίας, quaſi *vexatio Provinciæ.* At peculatus crimen, κλοπὴ τῶν δημοσίων, ſupple χρημάτων, id eſt, *pecuniæ publicæ furtum.* Exempla paſſim obvia, maximéque apud Plutarchum, alióſque rerum Romanarum Græcos Hiſtoricos.

## XI.

Τὰ κοινὰ, id eſt, *communia*; idem aliquando ſunt, quod χάριτες: id eſt, *morum congreſſúſque facilitas cuilibet obvia*, ut in præpoſit: ἀπὸ diximus, ἀπὸ πασῶν τῶν χαρίτων

ρίτων ὁμιλεῖν. Plutarch. in Publicolâ pag. 99. b. μάλιστά πως τοῖς κοινοῖς κὶ φιλανθρώποις ἐπαχθεὶς τοῦ ἀνδρός· id eſt, *obviâ hominis facilitate, ac morum ſuavitate maximè conciliatus.*

## XII.

Κατάχεσεως, ὑπόχεσεως, ὑπέγγυ☉ ὀσία, *nexu obligata bona*; quemadmodum *ſoluta nexu*, ἀνέπαφος ὀσία. quæ poſtrema vox ſæpe cum ὑποθήκῃ, id eſt, *pignore* conjungitur, ſignificâtque pignus ab omni manus injectione liberum. ὀσία autem φανερὰ videtur *bona immobilia* ſignificâſſe. Demoſth. de pace, ἐπειδὴ διὰ τ̀ εἰρήνην ἄδειας ἔτυχεν, ἣν ἐνθάδε ἐκέκτητο ὀσίαν φανερὰν, ταύτην ἐξαργυρίσας: *Ille pacis beneficio ſecuritatem nactus, quæ hîc poſſidebat, immobilia bona cùm vendidiſſet.* Quare ὀσία ἀφανὴς, *bona mobilia, quæque minùs oculis pateant*, ſignificabit.

*κατάχεσεως ὀσία, biens hypotheque*. *ὀσία φανερὰ bona immobilia.*

## XIII.

Quod Latini *vadimonium* accipiunt, pro *die certo & dicto*, vel pro *ſponſione conveniendi ac ſiſtendi ſe dicto die*: Græcis ferè, ἡ κυρία dicitur; intellecto ſubſtantivo ἡμέρα quaſi dicas *domina*, vel *propria dies*: ut *vadimonium promittere*, τὴν κυρίαν ὁμολογεῖν: *ad vadimonium venire*, ſeu potiùs *obire vadimonium*, ἀπαντᾶν ἐς τ̀ κυρίαν: ſic *vadimonium deſerere*, τ̀ κυρίας ἀπολείπεσθαι, vel ὑστερεῖσθαι. Cæterùm κυρία abſolutè ponitur, pro quocunque die ſtato ac fixo, qui etiam ἀφωρισμένη, τακτὴ, ἀποτεταγμένη νενομισμένη, dicitur.

*κυρία, vadim.* *vadim. obire, deſerere.*

## XIV.

Eodem ferè modo ſumitur ἡ προθεσμία: unde

*προθεσμία, idem.*

unde ὑπερήμερος τῆς προθεσμίας, dicitur, *qui in morâ eſt, nec dicto die aut ſiſtit ſeſe, aut rem judicatam facit.* Is etiam ὑπερήμερος abſolutè vocari poteſt, vel ἐκπρόθεσμος, vel ὑπερπρόθεσμος. Hinc apud Athenienſes, dicebatur aliquis ὑπερήμερόν τινα λαβεῖν, quando mittebatur in poſſeſſionem bonorum ejus, qui vel intra diem non adfuiſſet, vel rem judicatam non feciſſet · & ὑπερημερία dicebatur, ſuprema dies alicui obeundo muneri conceſſa: unde ἀναβάλλεσθαι τὴν ὑπερημερίαν, *diem illum prorogare:* & μέλλει μοι ἐξήκειν ὑπερημερία, *jam vergit illa dies, in quam judicatum facere debeo.* Qui verò die dictâ ſe ſiſtit, ἐμπρόθεσμος dicitur.

ἐκπρόθεσμος, & ὑπερήμερος.

## XV.

Ab eadem ſignificatione non eſt alienum, quod ἐρήμη δίκη, vel ἐρήμη ſimpliciter dicebatur, pro *cauſâ & judicio, cui alterius præſentia defuiſſet*; aut *pro vadimonio deſerto.* Hinc ἐρήμην λαβεῖν, aut ἑλεῖν, adverſarius dicebatur, cùm is, altero vadimonium deſerente, cauſam vincebat, aut etiam judicatâ cauſâ damnabat, vulgò, *gagner ſa cauſe, ou faire condamner ſa partie par defaut.* Vno quoque verbo dicebatur ἐρημοδίκιον, in neutro, *deſertum vadimonium.*

ἐρήμη δίκη. *deſertum vadim.*

ἐρημοδίκιον, *idem.*

## XV.

Κύριος νόμος, *lex domina*, id eſt, *quæ vim ac robur ſuum obtinet:* unde populus, τὸν νόμον τοῖς ψηφίσμασι κύριον ποιῆσαι, vel κυρῶσαι, id eſt, *ſuffragiis ſuis ſancire dicebatur.* Contrà verò ἄκυροι, *abrogata,* vel etiam οὐκ ὄντες νόμοι, *non ampliùs exiſtentes* dicebantut: quemadmodum ἡ μὴ οὖσα δίκη, *lis extincta penitúſque compoſita.*

κύριος νόμος. ἄκυρος νόμος.

δίκη μὴ οὖσα.

Ἄκυροι

Λιυεῤοι deniq; τῶ̃ ἑαυτῶν, vel τῶ̃ πρὸς αὐτοὺς illi dicebantur, *quibus jus & poteſtas in ſuas facultates adimebatur*: cujuſmodi erant, οἰκοφθόροι, id eſt, *qui patrimonium miſerè conſumpſiſſent*, aut *qui domum & familiam perdidiſſent*: quod vitium οἰκοφθορία dicebatur.

# SECTIO VI.

## *De nomine* λόγος.

### Regula I.

Λόγος nonnullos habet ſignificatus notatione dignos. Primùm enim λόγον αἰτεῖν, eſt, *dicendi veniam & locum poſcere*: cui reſpondent λόγον διδόναι, *dicendi facere poteſtatem*; & λόγον λαβεῖν, ſive λόγου τυχεῖν, id eſt, *dicendi facultatem accipere*: hinc paſſim apud Oratores, λόγον κατὰ μέρος δοῦναί τε, καὶ λαβεῖν, hoc eſt, *loqui viciſſim, & viciſſim audire*. Λόγον αἰτεῖν, *dicendi locum poſcere.*

### II.

Secundò, λόγον διδόναι, idem eſt quod εὐθύνας ὑπέχειν, id eſt, *rationes reddere*. Aliquando *locum interroganti viciſſim dare*: ut ἐπειδὰν ἱκανῶς ἐρωτήσῃς, δίκαιος εἶ λόγον ἐν μέρει δοῦναι, id eſt, *ubi abundè interrogaveris, æquum eſt te alteri viciſſim interrogaturo locum dare*. Aliquando denique eſt, *colloqui cum aliquo*; ut μηδενὶ παρ᾽ ὁδὸν, ὅτι μὴ ἑταίρῳ φιλτάτῳ, λόγον ἔδωκεν, id eſt, *cum nemine prorſus in via, niſi cum amiciſſimo ſocio collocutus eſt*. Λόγον διδόναι. *rationes reddere. Interroganti locum dare.*

III.

*Rem expendere.*

At λόγον διδόναι cum dativo casu pronominis reciproci, eſt *rem diligenter expendere, ratiocinari, & argumento aliquid colligere:* ut λόγον ἑαυτῷ δοὺς, τῷ τῆς πολυμαθίας ἀξιωματικῷ, τὴν φιληδονίαν ἀπέκρουσεν, id eſt, *dignitas eruditionis ab eo diutiùs æſtimata, omnem ei voluptatis cupiditatem excuſſit.* Συμφρονῆσαι idem ſignificare poteſt: de quo infrà, Cap.5. Sect. 11. 1. 3.

IV.

*λόγον παρέχειν, appreſter parler.*

Λόγον παρέχειν, ſequente ut plurimùm ὡς, id eſt, *occaſionem loquendi, aut ea dicendi præbere, quæ ſequentibus verbis ſignificantur:* ut λόγον παρεῖχεν, ὡς ἀποδειλιακὼς, καὶ καταπεπληγμένος τὸν κίνδυνον, ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ἀνεβάλλετο: *dictitandi occaſionem præbuit, ſe periculi metu ac formidine, diem ex die trahere.*

Tullius ad Varronem ſcribens, propè verbatim *ſermonem dare* dixit: gallicè, *appreſter à parler. Dabimus,* inquit ille, *ſermonem iis, qui neſciunt, nobis in quocunque loco ſimus eundem cultum, eundem victum eſſe:* λόγον παρέξομεν τοῖς ἡμᾶς οὐκ εἰδόσιν, ὡς τὴν αὐτὴν, ὅπου περ ἂν εἴημεν, τήν τε περιβολὴν, καὶ τὴν δίαιταν φυλάσσοντες διατελοῦμεν.

V.

*Λόγοι. genus orationis.*

Λόγοι in plurali, ferè ſignificant, *genus aliquod orationis.* Nam ποιούς τινας λόγους λέγειν, id eſt, *certo quodam orationis genere uti.* Demoſthen. paſſim in Oratione pro Corona. ut τίνες οὖν ἦσαν οἱ παρὰ τούτου λόγοι τότε ῥηθέντες: *quænam ergò tum hujus hominis erat oratio?* verbatim, *quinam ergò erant, ab eo ſermones tunc dicti?* ubi notan-

notandum, optimè hoc nomen cum verbis ἐρεῖν, & λέγειν conjungi ſolitum eſſe.

Aliàs λόγοι eodem ſenſu, quo *verba* Latinis. Demoſthenes paſſim, λόγοι ταῦτα καὶ σκῆψις, vel πρόφασις: *verba iſta ſunt, vanique prætextus.* λόγοι *verba.*

## VI.

Εἰς λόγους ἐλθεῖν, vel ἰέναι, vel καταστῆναι, vel συνελθεῖν, vel συνιέναι, vel ἀφικέσθαι: *in mutuum colloquium venire*, ut ἐν μεθορίῳ τῆς ἑκατέρωθεν δυναστείας κατέστησαν ἐς λόγους, id eſt, *ad utriuſque regni confinia, in mutuum de rerum ſummâ colloquium venerunt.* Herodot. lib. 2. Τῶν Ἑλλήνων, τῶν ἐμοὶ ἀπικομένων (Jonicè pro ἀφικομένων ἐς λόγους, οὐδεὶς ὑπέσχετο εἰδέναι: *Ex Græcis, qui mecum ea de re loquuti ſunt, nemo ſe nôſſe profeſſus eſt.* Eódem pertinet, quod dicebatur, ἐν λόγῳ εἶναι, id eſt, *in mutuo verſari colloquio*; idque cum dandi caſu perſonam ſignificante. Gallicè, *eſtre en propos auec quelqu'un*, quemadmodum εἰσιέναι τοῖς λόγοις, *entrer en propos.* εἰς λόγους ἐλθεῖν. *in colloquium veni.* ἐν λόγῳ εἶναι, *eſtre en propos.*

## VII.

At verò ἐν λόγοις εἶναι, verbatim *in ſermonibus eſſe*, id eſt, *hominum ore famâque celebrari*: quo ſenſu ferè additur, πόλις ut πόλις ἐστὶν ἐν τοῖς τῶν ἐνδοξοτάτων λόγοις, id eſt, *hominum clariſſimorum famâ majorem in modum celebratur*; vel, ut Latini Græco propriùs, *in clariſſimorum hominum ore multus eſt.* ἐν λόγοις εἶναι, *hominum ore verſari.*

## VIII.

Jam λόγος per ſe ſumptum, ſignificat idem quod λόγος ἐστὶ, vel λόγος κατέχει, *fama eſt*: quo ſenſu præmittunt aliquando particulam ὡς túncque ſignificat, *ut fama eſt, ut ferunt.* λόγος ἐστὶ *fama eſt.*

 IX.

IX.

*κατ' ἐμὲ λόγον, ut ſentio.*

At λόγος cum pronomine, *opinionem* ſignificat, ut *κατ' ἐμὲ γε λόγον*, id eſt, *quemadmodum ſentio, ut mea fert ſententia.*

X.

*λόγος πεζὸς, vulgaris oratio.*

Λόγος πεζὸς, Stephano quidem eſt *oratio ſoluta*: ſed longè meo judicio meliùs, *oratio vulgaris*, eique oppoſita, quam λόγον ἐμποδάμονα antè nominavimus: nam *καταλογάδην εἰπεῖν* eſt propriè *ſolutâ oratione uti*; quemadmodum ἔμμετρος λόγος, *ſtricta oratio* dicebatur. Hinc *ſermo pedeſtris*, Horatio, λόγος πεζὸς, id eſt, *humilis*. Sic enim in Arte Poëtica,

*Interdum tamen & vocem Comœdia tollit,*
*Et Tragicus plerumque dolet ſermone pedeſtri.*

An ſolutâ oratione Tragicus utitur? Significat utique, præter morem accidere nonnunquam, uti & Comœdia graviori, & Tragœdia humiliori dicendi genere utatur.

XI.

*ἐπὶ λογισμῶν εἶναι, mentis compotem eſſe.*

Quod Latini dicunt, *mentis compotem eſſe*, hoc Græci ἐπὶ λογισμῶν εἶναι, vel ὑπάρχειν, quaſi *in ratiocinationibus eſſe*. Ita enim Baſilius, οὐκ ἂν ποτε ἐπὶ λογισμῶν ὑπάρχων, τοιοῦτό τι ποιήσαιμι, id eſt, *neque enim unquam id agerem, ſi mentis compos eſſem.*

SECTIO

# SECTIO VII.

## *De nominibus μέρος, μοῖρα, μηδεὶς, μηχανὴ, μικρὸν, καὶ μέγα, νεανικός.*

### REGULA I.

DE nomine μέρος, id eſt, *pars*, nota quæ ſequuntur. Primò, quæ à Latinis *ſingularia*, dicuntur, ea Græcis, τὰ ἐν μέρει, vel τὰ ἐπὶ μέρους, vel τὰ κατὰ μέρος dici ſolent: verbatim, *quæ in parte*; idémque omninò ſunt, quod τὰ καθ' ἕκαστον. *τὰ ἐν μέρει, ſingul.*

### II.

Secundò, ἐν μέρει, vel κατὰ μέρος, aliquando ſignificat, non tantùm *ſigillatim*, ſed etiam *viciſſim*: ut ἐν τῷ μέρει τὰ καθήκοντα ποιεῖσθαι, *viciſſim munus ſuum obire*: ἐν μέρει πάντα διεξελθεῖν, *omnia ſigillatim percenſere*. Gallicè, *à part*. *ἐν μέρει, viciſſim.*

### III.

Tertiò, μέρος eodem interdum ſenſu accipitur, quo *pars* apud Latinos, id eſt, pro loco: ut apud Tullium Philipp. 11. *mors in beneficii parte numeratur*, Græcè, ὁ θάνατος ἐν εὐεργεσίας μέρει τίθεται. Demoſthenes Olynth. 2. παρεωρᾶσθαι, καὶ ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει τὸν τοιοῦτον, *qui talis ſit, eum negligi, nulloque in numero haberi*. Sic, μέρος ἂν μοι τοῦτο γένοιτο τῆς εὐσεβείας, *id ego pietatis loco ducam*. Ita ferè Virg. Æneid. 7. *μέρος, locus.*

*Pars mihi pacis erit dextram tetigiſſe Tyranni.*

 IV.

IV.

*πολὺ μέρος, pars magna.*

Quartò, μέρος ἐστὶ, vel γίνεται, aliquando idem eſt, quod apud Latinos, *unus è numero,* ut Virg. Æneid. 2.

*Et quorum pars magna fui.*

Græci. ὧν δὴ καὶ πλεῖστον μέρος γέγονα.

V.

*τὸ ἐμόν γε μέρος, pro viribus.*

Aliquando etiam μέρος cum aliis quibuſdam particulis, *facultates cujuſque ac vires proprias* ſignificat. Ac primùm quidem Græci dicunt, τὸ ἐμόν γε μέρος, intellectâ præpoſitione κατὰ, id eſt, *pro meâ virili parte.* Secundò, τὸ ἐπ᾽ ἐμὲ, vel εἰς ἐμὲ ἧκον μέρος, *partem ad me venientem,* id eſt, *quantum in me ſitum eſt,* quod etiam dicitur ἧκον, ſubandito nomine μέρος ut τὸ εἰς αὐτὸν ἧκον, *quantum in ſe fuit.* Tertiò, dicunt etiam ὅσον ἔμοιγε μέρος ἐπιβάλλει, eodem planè ſenſu: vel breviùs, τό μοι ἐπιβάλλον, ſub. μέρος. Vide infrà de nomine ὅσος, Sect. 9. Reg. 6, & c. 5. de verbo, Sect. 8. Reg. 1.

*τὸ ἧκον μέρος, idem.*

*μέρος ἐπιβάλλον, idem.*

VI.

*μοῖρα, locus.*

Subſtantivum ἡ μοῖρα, ſæpè idem eſt, quod μέρος, præſertim eâ ſignificatione, quâ *locum* ſignificat. Dicunt enim, ἐν ἄκρου εὐτυχήματος μοίρᾳ τιθέναι, *ſummæ felicitatis loco ducere*: tametſi vulgò *fatum* ſignificet; quod enim Latini, *divino quodam fato*, hoc Græci, θείᾳ τινὶ μοίρᾳ.

*θεία μοῖρα, divinum beneficium.*

VII.

*μηδεὶς, μηδέ.*

Μηδεὶς, cum μήτε, vel μηδὲ repetito, efferri Atticè ſolet, in ejus tantùm ſubſtantivi genere, quo cum proximè conjungitur, licèt alterius generis alia ſubſtantiva ſequantur. Demoſth. περὶ παραπρεσβ. δέησομαι πάντων ὑμῶν, inquit, μηδεμίαν μήτε χάριν,

ειν, μήτε ἄνδρα ποιεῖσθαι περὶ πλείον☉, ἢ τὸ δίκαιον, καὶ τὸν ὅρκον, id eſt, *vos omnes obſecrabo, nullam ut gratiam, hominémque nullum, pluris, quàm æquitatem ac jusjurandum faciatis:* ubi μηδεμίαν, reſpondet nominibus χάειν, & ἄνδρα.

VIII.

Μηχανὴ, aliquando per ſeſe ponitur, aliquando cum interrogatione, μηδεμία μηχανὴ, ſignificat, *fieri non poteſt*, vel *cauſæ nihil eſt*. v. g. quod Latinus diceret, *nunquam efficies, ut hoc in argumento acquieſcam*. Græcus ita redderet, οὐδεμία μηχανὴ, τό με ἐπὶ τῷ δε ἀτρεμεῖν ἐνθυμήματι. μηχανὴ, *modus, ratio*.

IX.

At cum interrogativo τίς, aliquando negatio conjungitur, ſignificatque *quo modo fieri poſſet?* vel *quid cauſæ eſſe queat?* v. c. τὸν ὑπὸ ῥαθυμίας κατατηκόμενον, τίς ἂν μηχανὴ πολυμαθέστατόν ποτε γίνεσθαι; *qui fieri poſſit, ut qui veterno contabeſcit, doctiſſimus unquam evadat?* quod exemplum græcâ negatione caret.

Contrà negatio adhibetur, in exemplo ſequente; τὸν πάντα κινοῦντα λίθον, τίς μηχανὴ οὐδ' ὁτιοῦν αὐτὸν προχωρεῖν, *qui lapidem omnem moveat, qui fieri poteſt, ut nihil omnino promoveat?* quo ſenſu duæ negationes ſæpe junguntur, ut μὴ οὐχί.

X.

Μικρὸν & μέγα, vel μεῖζον, *parvum & magnum*, vel *majus*, eleganter ſæpè conjunguntur, tam affirmando quàm negando: & affirmando quidem reddi poſſunt, *fanda & infanda*. Sic apud Demoſth. in Medianâ, ἐπηρεάζων ἐμοὶ συνεχῶς, καὶ μικρὰ, καὶ μεί- μικρὸν, καὶ μέγα.

ζω: verbatim, *probra in me aſſiduè conjiciens, parva & majora*, id eſt, *horrenda & infanda.* Negando ſignificant, *nihil penitus in argumento propoſito eſſe illius rei, quæ negatur,* v. c. οὐδὲν ὄφελός ἐστι μήτε μικρὸν, μήτε μέγα, *nihil prorſus utilitatis eſt.* Galli Græcos ſequuti; *il n'y aucun profit, ny petit, ny grand.*

μεῖζον, ἔλαττον.

Idem Demoſthenes pro Cor. μεῖζον & ἔλαττον conjungit, id eſt, *majus & minus*: οὐδ' ἐστὶν, οὔτε μεῖζον, οὔτ' ἔλαττον ψήφισμα οὐδὲν, Αἰσχίνη, περὶ τῶν συμφερόντων τῇ πόλει: *nec ullum eſt majus, minúſve decretum* (id eſt, *nullum penitus*) *de reipubl. commodis.*

XI.

μικροῦ δεῖν.

Μικροῦ, interdum abſolutè ponitur, pro μικροῦ δεῖν, id eſt, *parum abeſt*: & ὀλίγου, pro ὀλίγου δεῖν. Plutarch. Pomp. ὥστε ἅπαξ μικροῦ συντριβῆναι, καὶ τὴν στρατιὰν ἀποβαλεῖν, *ut ſemel parum abfuerit, quin & ipſe contereretur, & exercitum amitteret.*

XII.

μέγας & πολύς.

Μέγας & πολὺς, eleganter & Atticè, cum verbis quibuſdam adverbiorum loco uſurpari ſolent: v. c. μέγας αὔξεσθαι, apud Demoſthen. in 2. Olynth. quaſi μεγάλως αἴρεσθαι, vel αὔξεσθαι, id eſt, *majorem in modum efferri, vel augeri.* Sic πολὺς ῥέειν ποταμὸς, verbatim, *multus fluere fluvius* dicitur, id eſt, *vehementer.* Exempla paſſim. Demoſth. pro Corona. ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ, καὶ πολλῷ ῥέοντι καθ' ὑμῶν, οὐκ εἶξα. *Equidem Pythoni, cùm audaciùs ac vehementiùs in vos inveheretur, non ceſſi.* Philo de Legat. ad Caium, ubi de invidiâ loquitur, πολὺς jungit cum ἄγαν, id eſt,

*vehementer,*

*vehementer*, & πνέω, *ſpiro*: ἰοβόλου, inquit, τρόπον ἑρπετοῦ φωλεύει, βραχέσιν, εἰσερπύσας χωρίοις, ἀνδρὶ ἑνὶ, ἢ οἴκῳ ἑνὶ, ἢ εἴποτε πολὺς ἄγαν πνέοι, πόλει μιᾷ, id eſt, *venenati ſerpentis more latitat, anguſtis quibuſdam adrepens locis, viro uni, uni familiæ, aut, ſi quando vehementiùs ſpiraverit, uni certè urbi.*

XIII.

Νεανικὰ (*juvenilia*) eleganter dicuntur σφοδρὰ omnia, id eſt *acria, & vehementia*, ut νεανικὴ ὁρμὴ, *vehemens impetus*: νεανικὴ φιλοτιμία, *vehemens ambitio*: νεανικὴ σπουδὴ, *acre ſtudium*: νεανικῶς ἐνίστασθαι, *vehementer obniti*: νεανικὴ διαφορὰ, *ingens controverſia*. Plutarch. in Numa, ἔστι δὲ καὶ περὶ τοῦ Νουμᾶ χρόνων, καθ' οὓς γέγονε, νεανικὴ διαφορά: *ingens prætereà de tempore, quo natus Numa fuerit, controverſia eſt.*

## SECTIO VIII.

### *De nominibus* ὁδὸς, οἶκος, ὀργή.

### REGULA I.

ΟΔὸς, non tantùm pro *viâ*, ſed etiam pro *itinere* ſumitur, id eſt, ἀντὶ τῆς πορείας, vel ὁδοιπορείας. Nam ἐν ὁδῷ εἶναι, id eſt, *in itinere eſſe*. Syneſ. epiſt. 54. ὀνήσομαι τοῦτο τῆς ἐπὶ τὰς Ἀθήνας ὁδοῦ, id eſt, *hunc fructum capiam ex itinere Athenas ſuſcepto.*

Quo ſenſu Euſtathius Ἰλιάδ. ά. notat εἰς ὁδὸν ἐλθεῖν (verbo *in viam ire.*) ſumi, pro εἰς πρεσβείαν, id eſt, *Legationem obire*: cujus nullum exemplum affert, nec mihi ullum occurrit.

Hoc certius, ὁδὸν ποιεῖν & ὁδὸν ὁδοποιεῖν, eſſe

eſſe propriè *viam munire* : quæ frequentiſſima ſunt. Hinc ὁδὸς ὁδοποιημένη, *via munita, ſtrata, unde ſummota ſunt impedimenta*: & ὁδοποιεῖν, unico verbo, id eſt, *alicui viam munire*, aut *præire* : cum dativo caſu, vel etiam (quod familiare Xenophonti eſt) cum accuſat. ut lib. 3. de expedit. καὶ ὁδοποιήσειέ γ' ἂν αὐτοῖς, καὶ εἰ σὺν τεθρίπποις βούλοιντο ἀπιέναι, id eſt, *imò viam quoque illis præiret, etiamſi quadrigis abire vellent.* Dicitur & προοδοποιεῖν, ac ferè cum dativo perſonæ, & accuſativo rei : nam προοδοποιῶ σοι τοῦτο, eſt, *viam tibi hanc ad rem præeo*, vel *auctor tibi ſum* : & προοδοποιεῖσθαι dicuntur, quæ ad aliquid ſuapte naturâ promptiora ſunt, in bonam & malam partem.

II.

πρὸ ὁδοῦ, *opportunè*

Ὁδὸς in gignendi caſu, cum præpoſitione πρὸ, & verb. εἶναι, vel γίνεσθαι, idem eſt quod *opportunum & commodum*, vel etiam *in promptu & obvium*; ut μηδὲν ἂν μᾶλλον τὸ φιλομαθοῦς πρὸ ὁδοῦ γένοιτο, ἐς τὸ πολυμαθές, *nihil eſt quod magis ad eruditionem conferat, quàm eruditionis ſtudium.*

III.

ὁδοῦ πάρεργον, *obiter.*

Idem Genitivus cum voce πάρεργον, videtur παρέλκειν : nam idem penitus eſt quod πάρεργον, *obiter*. Tullius ad Atticum: *nam*, inquit, ὁδοῦ πάρεργον *volo te hoc ſcire.* Sic : *At hæc quidem obiter dicta ſint*, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὁδοῦ πάρεργον εἰρήσθω.

IV.

ὁδῷ βαδίζειν, *rectâ ire.*

In dandi caſu, cum βαδίζειν, προϊέναι, aut ſimili verbo, ſignificat, *rectâ viâ & ordine progredi* : ut *rectâ ſe perditum eunt*, ὁδῷ

εἰς

εἰς ὄλεθρον βαδίζουσι: cùm præpoſitione ἐν, ut ἐν ὁδῷ βαδίζειν, id eſt, *aller par chemin.* at ὁδῷ βαδίζειν, abſolutè, eſt *ſeſe modeſtè ſapienterque gerere.*

Affinis eſt ſignificatio accuſativi, cum præpoſitione κατὰ, ut apud Lucianum in Dialogo de Gymnaſiis, καθ' ὁδὸν γάρ ἂν ἡμῖν ὁ λόγος μᾶλλον προχωροίη, ubi Interpres peſſimè, *inter eundam verò nobis in longum profluxit oratio*; Atqui Solon & Anacharſis ſedebant eo tempore, non ambulabant. Verto igitur, *hoc enim modo, rectiorem ac faciliorem curſum noſtra tenebit oratio.* Sic οὕτωσὶ δὴ καθ' ὁδὸν ἡμῖν ἂν προχωροίη τὸ πρᾶγμα, *ſic enim res bene nobis feliciterque procedet*, id eſt, κατορθώσεται.

*καθ' ὁδὸν. rectà, ordine.*

V.

Aliquando λόχον ſignificat, id eſt, *inſidias*. Demoſth. adverſ. Ariſtocrat. ἐν ὁδῷ καθελών, id eſt, *cùm ex inſidiis confeciſſet.* Quo ſenſu Poëtis frequentius eſt: dicunt enim ὁδὸν ἔρχεσθαι, vel ἰέναι, (verbatim, *ire viam*) pro *inſidias ponere.* Homer. Iliad. ά. v. 149. ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι, id eſt, *aut inſidias ſtruere, aut cum hoſtibus ſtrenuè dimicare:* quod ibid. ver. 224 dicit, λόχονδ' ἰέναι, *in inſidias ire.*

Euſtath. autem obſervat, univerſè ὁδὸν ſumi poſſe πρὸς διαστολὴν ἀντὶ παρατάξεως, id eſt, *ut diſtinguatur à pugnâ, quæ inſtructâ & adverſâ hinc atque hinc acie committitur.* Itaq; ὁδὸν ἐλθεῖν, (*venire viam*) erit, τὸ ἐπὶ λεία ἀπελθεῖν ποι, id eſt, *prædæ causâ aliquò proficiſci*; vel ἐπὶ κατασκοπῆς, id eſt, *ad explorandum*, vel ἐπὶ τείχους ἀναμετρήσει, *ad metiendos hoſtiles muros.*

VI.

*Οἶος, cum infinitiv.* Οἷος primùm cum infinitivo eleganter jungitur, ἐλλειπτικῶς, ídque ſive præcedat τοιοῦτος, ſive reticeatur. Et quidem præcedente, ut τὸ τῆς ἀγγελίας τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον ἅπασαν εὐφρᾶναι τὴν πόλιν, id eſt, *ejuſmodi nuncius hic eſt, ut civitatem univerſam lætitiâ complere poſſit:* ubi εὐφρᾶναι, pro εὐφρᾶναι ἂν, vel εὐφρᾶναι δύναιτ' ἄν. Demoſth. Olynt. 2. τοιούτοις ἀνθρώποις, οἵοις μεθυσθέντας ὀρχεῖσθαι τοιαῦτα, οἷα ἐγὼ νῦν ὀκνῶ πρὸς ὑμᾶς ὀνομάσαι: *ejuſmodi homines, qui ebrii eo ſaltationum genere utantur, quod nunc apud vos referre me pudeat.* Subintellecto verò eodem nomine, ut τὸ στερρὸν ἔχει τῆς ψυχῆς, οἷον μὴ μεταβάλλειν, verbatim, *robur habet animi, quale non mutare*, id eſt, *ei eſt animi conſtantiâ, quæ mutari non poſſit.*

VII.

Hoc ſenſu eleganter, cum nomine χρόνος conjungitur, vel præcedente, vel ſequente, túncque pro ὅσος uſurpatur. Plutarch. Alexand. οὔτε τὴν Ελλάδα κρατήσας τοῖς ὅπλοις ὁ Φίλιππος, οἷον καταζεῦξαι καὶ τιθασεῦσαι, χρόνον ἔσχεν. *Nec Philippus, armis ſubactâ Græciâ, ſatis habuit temporis, ad eam omnino pacandam atque cicurandam:* ubi ordo poſtulabat, χρόνον ἔσχεν οἷον καταζ, id eſt, ὅσον, vel ὡς, ut dicetur, Sect. 9. Reg. 9.

Rarum etiam illud eſt, quod habet idem Demoſthenes Olynth. 2. εἰ μὲν γάρ τις ἀνήρ ἐστιν ἐν αὐτοῖς, οἷος ἔμπειρος πολέμου καὶ ἀγώνων: ubi οἷος, vel omnino abundat, vel explicari debet per τοιοῦτος, οἷος ἔμπειρος εἶναι, id eſt, *ejuſmodi, qui*

*qui belli ac certaminum peritus ſit.*

## VIII.

Interdum per ſe ſumitur, pro ὡς, ut ἀλλ', οἷοι πάντες γε ἀπράγμονες, καὶ φιλοπράγμονες τυγχάνουσιν, id eſt, *verùm, ut otioſi ferè omnes, curioſi pariter eſſe ſolent.* οἷος, pro ὡς.

Per ſe quoque ſumitur apud Atticos, ſubintellecto articulo præpoſitivo ejuſdem caſus. Thucydides lib. 2. καὶ μόνη (ſub. Ἀθηναίων πόλις) οὔτε τῷ πολεμίῳ ἐπελθόντι ἀγανάκτησιν ἔχει, ὑφ' οἵων κακοπαθεῖ, οὔτε τῷ ὑπηκόῳ κατάμεμψιν, ὡς οὐχ ὑπ' ἀξίων ἄρχεται: id eſt, *ſolaque* (ſub. *Athenienſium civitas*) *ne hoſti bellum inferenti indignationem moveat, à qualibus malè habetur:* (id eſt, *eorum ex conditione ortam, à quibus malè habeatur:* quaſi dicat, Athenienſes ejuſmodi eſſe, à quibus vinci neminem pudeat.) *nec ſibi ſubditis querelam,* (id eſt, *querendi occaſionem præbet,*) *ſibi ab indignis imperari.*

## IX.

Aliquando ſignificat *promptum, expeditum, ac ſuapte natura in aliquid propendentem:* ut εἰκόν τι παθὼν, οἷος ἦν ἐπεξιέναι τῷ φθέγγοντι, *incommodo graviore ſuſcepto, reum peragere vehementiùs cupiebat.* Sic, οἷός εἰμι κἀγὼ, πάνθ' ὑπὲρ πατρίδος κίνδυνον κινδυνεύειν, *paratus ſum ipſe quoque, nullum non pro patriâ ſubire periculum.* οἷος, *cupidus.*

Affinis huic ſignificatio, quâ ſumitur ἀντὶ τοῦ δύνασθαι: nam & οἷός τέ ἐστιν, & οἷός ἐστι, ſine τε, ſignificat δύναται, *poteſt.* Et in neutro, οὐχ οἷόν τέ ἐστιν, *fieri non poteſt.* Herodot. οἷά τε, *dixit,* pro οἷόν τε, ut lib. 2. χοιράδες πολλαί εἰσι, δι' ὧν οὐκ οἷά τέ ἐστι πλέειν,

*πλεῖν; ſaxa multa ſunt, per quæ navigari non poteſt:* ubi οὐκ οἷα, Jonicè pro οὐχ οἷα.

X.

*οὐδὲν οἷον, nihil vetat.*

Οἷον, præcedente οὐδὲν, vel μηδὲν, abſque ullo verbo ſignificat, *nihil vetat:* οὐδὲν οἷον περὶ τοῦ κρείττονος ἐλπίζειν, τὸν ἐλάττονος οὐκ ἀποτυχόντα, *nihil vetat, quò minùs qui minora conſequutus ſit, majora ſperet.*

*οὐδὲν οἷον, rien de tel, que.*

Quanquam videtur interdum ſignificare quod gallicè dicitur, *ill n'y a rien de tel.* Demoſthen. in Midiam, οὐδὲν γὰρ οἷον ἀκοῦσαι αὐτοῦ τοῦ νόμου, *car il n'y a rien de tel, que d'entendre la loy meſme.* Alii minùs ſolerter, ut exiſtmo, *nihil vetat quò minùs legem audiamus.*

XI.

*οὐχ οἷον, ne dum.*

Οὐχ οἷον, & μὴ οἷον, *non ſolùm non,* vel *ne dum.* Polyb. οὐχ οἷον ὠφελεῖν δύναιτ' ἂν τοὺς φίλους, ἀλλ' οὐδ' αὑτὴν σώζειν, id eſt, *non ſolùm amicos juvare non poteſt, ſed ne ſeipſam quidem ſervare.* Idem lib. 5. μὴ οἷον τυχεῖν ἐπὶ τούτοις χάριτος, ἀλλὰ τοὐναντίον παρ' ὀλίγον κινδυνεῦσαι τῷ βίῳ, id eſt, *non ſolùm gratiam propterea tuliſſe nullam, ſed contra vitæ ipſius ferè periculum adiiſſe.*

XII.

*οἷον, verbi cauſa.*

Οἷον per ſe ſolùm, non rarò ſignificat, *verbi cauſa, exempli gratiâ.* Crebra paſſim exempla, maximéque apud Platonem, apud quem etiam reperitur, οἷον δὴ λέγω, vel φημὶ, eodem ſignificatu. Apud alios; οἷόν τι λέγω.

*οἷον, pro ὡσεὶ, quaſi.*

Denique οἷον, vel, quod frequentius eſt, οἱονεὶ, idem eſt quod ὡσεὶ, ὡσανεὶ, ὡσπερεὶ, ὡσπερανεὶ, id eſt, *tanquam* vel *quaſi.*

XIII.

## XIII.

Neutrum verò plurale οἷα, vel οἷά γε vel οἷα δὴ idem eſt, quod ἅτε δὴ, *utpote, quippe.* Sic intelligenđ. Herodotus lib. 2. pag. 111. b. cùm ait, οἷα δὲ ἐμβαλόντος τοῦ ὕδατος τοῖσι ὔρεσι, μὴ δύνασθαι κατιεμένην καταπειρητηρίην, ἐς βυσσὸν ἰέναι, id eſt, *utpote autem aquâ in montes illabente*, (vel, *quod autem aqua in montes illabatur*) *demiſſam bolidem ad fundum uſque pervenire non poſſe*: ubi malè Interpres, *quemadmodum è montibus præcipitantis aquæ.*

οἷά γε, vel δὴ, utpote.

Aliquando tamen οἷα, reddi potiùs debet per τοιάδε, *talia*, vel οὕτω δὴ, *ſic, ita*: ut apud Ariſtidem Panathen. οἷα τὴν ναῦν ἀεὶ κύκλῳ περιΐσταται κάλλη παντοδαπὰ, id eſt, *Ita navim iſtam, omnia ornamentorum genera, in orbem perpetuò circumſiſtunt.*

## XIII.

ὀργὴ, ira.

Ὀργὴ, vulgò, *ira.* Non raro tamen ſumitur pro τρόπος, vel ἤθη, id eſt, *mores, ingenium, indoles*, vel ὁρμὴ, id eſt, *nativus quidem impetus & appetitus*, vel διάνοια, *cogitatio, ſenſus*: Gallicè, *naturel, humeur, affection*, ὀργὴ enim, quaſi ὀρεγὴ, ab ὀρέγω, *appeto*, καὶ συγκοπῇ, ὀργή· ὀργὴ δ' ἐστὶν ὄρεξις· ὑπερβαίνουσα δὲ μῆνις. Phocyl. vel à ῥέζειν, id eſt, *facere*, cujus præt. med. ἔοργα. Thucid. lib. 1. p. 97. καὶ γὰρ εἰ εἰδὼς τοὺς ἀνθρώπους, οὐ τῇ αὐτῇ ὀργῇ ἀναπειθομένους τε πολεμεῖν, καὶ ἐν τῷ ἔργῳ πράσσοντας: *licet probè nôrim, homines non eodem ſenſu & animo, ad bellum gerendum induci, & illud reipſâ gerere*, id eſt, *non eodem ſenſu gerere, quo ad gerendum inducuntur.*

Hinc ἐνοργήτως .i. μετρίως, *moderatè*,

Idem ibid. pa. 79. Ἐν ᾧ, ὁ μὲν ἀνοργήτως αὐτῷ προσομιλήσας, βεβαιότερος· ὁ δὲ ὀργισθεὶς περὶ αὐτὸν, οὐκ ἐλάσσω πταίει: *In quo quidem, qui moderatè ſe gerit, is firmior eſt: qui autem iracundiùs, is non leviter offendit:* ubi ἀνόργητος, & ὀργισθεὶς opponuntur. Id. l. 3. ait, τὸ πόλεμον. πρὸς τὰ παρόντα τὰς ὀργὰς ὁμοιοῖ; id eſt, *hominum mores præſenti rerum ſtatui ſimiles efficere.* Eod. modo χόλος, id eſt, ὀργὴ, ſumitur: unde δίχολοι γνῶμαι, à Zenobio, Adagiorum Centuriâ 3. Adag. 25. explicantur διχῇ ἰδιότροποι, *homines duplicibus moribus præditi:* ubi malè Eraſmus reponit δίχωλοι, quaſi *utrinque claudicantes.*

XV.

Eadem vox in plurali maximè, cum verbo ἐπιφέρειν, & dativo perſonæ, idem eſt quod Poëtis, τὸ ἦρα φέρειν, id eſt, χαρίζεσθαι, *gratificari, indulgere, oblectare.* Qui tamen uſus antiquiorum Atticorum proprius videtur. Thucydid. lib. 8. p. 610. πάντων τε Ἀστύοχον εἶναι αἴτιον, ἐπιφέροντα ὀργὰς Τισσαφέρνει, ἴδια κέρδη, *Omnium porrò cauſam, Aſtyochum eſſe, qui ſe ſe, privati lucri ſtudio, ad Tiſſarphernis voluntatem accommodaret.* Ita Cratinus Comicus dicebat, τὴν Μουσικὴν ἀκορέστοις ἐπιφέρειν ὀργὰς βροτοῖς σώφροσι, id eſt, *Muſicam moderatis hominibus oblectationem afferre ſine faſtidio.*

SECTIO

# SECTIO IX.

## *De nomine* ὅσος.

### REGULA I.

ADjectivum ὅσος perelegantes in omni genere ſignificationes habet. Primùm ergò in plurali numero ſumitur ſæpe pro articulo ſubjunctivo, ut τῶν ἀσχολουμένων περὶ τὴν Ἑλλάδα, ὅσοι μέλλουσιν εἰς ἄκρον ἐλαύνειν τῆς γλώττης, *quotquot ex iis qui linguæ Græcæ operam dantes, ad ejus perfectionem aſpirant.* Quo ſenſu plerumque jungitur cum nomine collectivo, πᾶς, πᾶσα, πᾶν, ut πάντες ὅσοι, πᾶσαι, ὅσαι, πᾶν ὅσον, πάνθ' ὅσα: ut πάνθ' ὅσα διὰ τιμῆς ἄγεται, *quæcunque honori ducuntur.* — ὅσος *pro* οἳ, *qui.*

Solet etiam verbum ſubſtantivum omitti, ut πάντες ὅσοι φιλολόγοι, *omnes eloquentiæ & eruditionis amantes*, ſupple, εἰσὶ vel τυγχάνουσιν. Eodem modo uſurpatur, ὁπόσος per omnia genera & caſus plural. numeri; ſed rariùs. — πάντες ὅσοι, *quotquot.* ὁπόσοι, *pro* ὅσοι.

### II.

Ex eâdem ſignificatione nata ſunt quæ ſequuntur, ἐφ' ὅσον, ἐφ' ὅσα, παρ' ὅσον, καθ' ὅσον, id eſt, *quatenus*, vel *eo quod*, ut antè diximus, ἐφ' ὅ, παρ' ὅ, καθ' ὅ. Quo ſenſu aliquando τοσοῦτον cum eâdem præpoſitione, quaſi ex adverſo reſpondet: ut καθ' ὅσον ἂν ἔχοιμι, κατὰ τοσοῦτον βοηθήσω, *quatenus mihi licebit, eatenus auxilium feram.* — ἐφ' ὅσον, &c. *quatenus.*

### III.

Aliquando παρ' ὅσον, ſignificat differentiam — παρ' ὅσον, *niſi quod.*

tiam aliquam, ac veluti exceptionem; ideóque rectè verti poteſt, per *niſi quod*, vel *præterquam quod*; ut ταὐτὰ πρὸς τόνδε πέπονθα, ὃ καὶ πρὸς ἕτερον, παρ᾽ ὅσον τούτου ῥᾷον ἀπήλλαγα. *Eodem erga eum, quo adverſus alterum animo fui, niſi quod me ab iſto citiùs liberavi.*

IV.

παρ᾽ ὅσον, *ideó.*

Significat etiam *idcirco, ideò*, quemadmodum & παρ᾽ ὃ, ut πανστρατιᾷ ὤσαντο, παρ᾽ ὅσον καὶ ῥᾳδίως αὐτὸν ἡρπάσαντο, *exercitum in eum univerſum egerunt, ideóque facilè ipſum oppreſſerunt*: ubi notandus uſus verbi ὠθεῖσθαι, pro *impreſſionem facere*: quâ in ſignificatione fere jungitur cum præpoſitione εἰς, & accuſandi caſu.

εἰς ὅσον, *quatenus.*

Nec abſimiliter, εἰς ὅσον, id eſt, *quatenus*, Ariſtid. Panathen. πλὴν εἰς ὅσον αὐτοὺς ἄν τις ἐπιμαρτύραιτο, *niſi quatenus*, vel *niſi ſi quis ipſos teſtes appellârit.*

V.

παρ᾽ ὅσον, *extra quàm.*

Eſt etiam παρ᾽ ὅσον, *extra quàm*, ut loquitur Cicero, *vel contra quàm*, ut χρήσασθαί τινι, παρ᾽ ὅσον, vel παρ᾽ ὃ πέφυκε, *uti re aliqua extra quàm ejus natura poſtulet.* Quo ſenſu addi etiam poteſt εἰ, cum optativo, & particula ἄν: ut παρ᾽ ὅσον εἰ τοιοῦτό τι γένοιτ᾽ ἄν, *extra quàm ſi quid ejuſmodi contigerit.* Sic dicitur, παρ᾽ ὃ vel παρ᾽ ὅσον δεῖ, *ſupra modum*, vel *ſupra quàm oporteat.*

VI.

ὅσον ἐπ᾽ ἐμοὶ, *pro viribus.*

Ὅσον, & ὅσα in neutro, cum dativo & præpoſitione ἐπὶ, ſignificat, *pro viribus*: ut ὅσον ἐπ᾽ ἐμοὶ, *quantùm in me ſitum eſt*, ὅσον ἐπ᾽ αὐτῷ, *pro virili ejus parte*, ſupple: ἐστὶ, vel aliud ſimile. Eodem ſenſu jungitur cum

verbo

verbo ἥκω, & accuſativo, quem regat ἐπὶ, vel εἰς: ut ὅσον, vel ὅσα γε ἥκει ἐπ' ἐμὲ, vel εἰς ἐμέ: vel εἰς ὅσον ἥκω δυνάμεως, id eſt, κατὰ τὴν ἐμὴν δύναμιν, *pro viribus meis.* Vide ſuprà in nomine μέρος. Sect. 7. Reg. 5. & infrà cap. 5. de Verbo, Sectione 8.

Licet ὅσον ἥκει aliquando ſignificet potiùs, *quod attinet.* Demoſth. pro Corona. ὅσα τῆς τῶν Φωκέων σωτηρίας ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἥκει. pro ὅσα πρεσβείας ἐπὶ τὴν σωτηρίαν ἥκει, *quatenus ea legatio Phocenſium ad ſalutem pertinebat.* verbatim, *quotquot Phocenſium ſalutis in hanc legationem veniebant.* ὅσον ἥκει, *quod attinet.*

VII.

Aliquando ὅσοι & ὅσα παρέλκουσιν, & ſolius ornatus cauſâ adhibentur, ut μυρίοι ὅσοι, *infiniti,* πλεῖστα ὅσα *plurima*; niſi ſubſtantivum verbum intelligas, ut μυρίοι ὅσοι ἐς ταυτὸ συνεῤῥυήκασιν, *eundem in locum infiniti confluxere,* ſubaudi εἰσὶ, vel τυγχάνουσι. Quod etiam in fine membri aut periodi eleganter uſurpatur, ut πράγματα αὐτῷ παρέσχε, μυρία ὅσα, *plurimum ei faceſſit negocii.* ὅσοι & ὅσα, *abundant.*

Similiter poſt enumerationem aliquam rerum vel partium affinium, ita concludunt, καὶ ἄλλοι ὅσοι, *& cæteri id genus,* καὶ ἄλλα ὅσα, *& reliqua ejuſmodi:* ut τοιαῦτα δὴ προφασίζεται, καὶ ἄλλα ὅσα, *his atque aliis ejuſmodi excuſationibus utitur.*

Dicunt etiam θαυμαστὸν ὅσον, *mirum quantum,* tam in principio quàm in fine periodi, licèt in fine rariùs: ut σὺ ὀλίγῳ προὐχώρησας, θαυμαστὸν ὅσον, id eſt, *mirum quantum, brevi tempore profeceris.*

VIII.

VIII.

ὅσον & ὅσα cum infinit.

Ὅσον & ὅσα, cum particula κ̀ accuſativo & infinitivo conjunguntur, loco ſubjunctivi, vel optativi: ut ὅσα κἀμὲ εἰδέναι, quod quidem ſciam; ubi conjunctio κ̀, vel παρέλκει, vel ſumitur pro γε id eſt ſaltem, quidem: ſic ὅσα κἀμοὶ δοκεῖν, ut mihi quidem videtur: ὅσα κἀμὲ δύνασθαι, quantum poſſum.

IX.

ὅσος aliquid involvens.

Contrà, nonnunquam ἐλλειπτικῶς uſurpatur, ut περιέμεινε χρόνον, ὅσον καταστῆσαι τὰ κινούμενα τῶν πραγμάτων, tamdiu expectavit, donec res turbari cœptas, componeret, verbatim expectavit, tempus quantum componere ubi ſubauditur ἐχρῆν, vel ἔδει, & particula quædam, ut εἰς, vel ὡς: ut ἀλλήλων διέστησαν ὅσον οὐκ ἐν ἐμβολαῖς ζεῦγος τῶν ὅπλων, id eſt, tanto ſpatio disjuncti ſunt, quantum ut extra telorum jactum eſſe poſſent, neceſſarium erat. Thucydid. lib. 1. νεμόμενοί τε τὰ αὑτῶν ἕκαστοι, ὅσον ἀποζῆν, ſua ſinguli colligentes, quantum modicè vivere, id eſt, ὅσον ἐς τὸ ἀποζῆν μετρίως ἄν τις ἀρκέσειεν, quantum ad modicè vivendum ſatis eſſet. v. Sect. 8. Reg. 7.

X.

οὐχ ὅσον ne dum.

Οὐχ ὅσον, id eſt οὐχ οἷον, ne dum, vel non ſolùm non. Ariſtid. Panathen. μέγα καὶ φανερὸν σύμβολόν ἐστι τοῦ προέχειν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς, οὐχ ὅσον λανθάνειν. ingens ac perſpicuum argumentum eſt, eam ſtatim ab initio excelluiſſe, nedum ut lateret.

XI.

ὅσον, circiter.

Ὅσον, aliquando circiter ſignificat, ut στρατιώτας ὅσον δισχιλίους ἀνάγεσθαί φασιν, id eſt, milites ad duo millia navigâſſe ferunt.

XII.

XII.

Interdum ſumi videtur pro μόνον. Plutarch. in Publicolâ, καὶ δᾳδά τις ἡμμένην λαβὼν, ὅσον ὑπέμιξεν, εἶτα ἀναιρεῖται, id eſt, *facem ardentem aliquis tantùm ſubjicit, mox eandem retrahit.* ὅσον, .i. μόνον.

XIII.

Ὅσον αὐτίκα, ὅσον οὔπω, ὅσον οὐδέπω, ὅσον οὐκ ἤδη, id eſt, *jam jam*; de futuro potiſſimùm: ut ὅσον αὐτίκα τοῦ πράγματος ἅψομαι, *jam jam me ad opus accingam.* Interdum etiam de præterito: ut ὅσον οὐκ ἤδη ἀπῆλθεν, Gallicè, *il ne fait que de partir.* Thucydid. etiam unicâ voce, ὅσονοῦ: ut lib. 1. pag. 26. ait, τὸν μέλλοντα, καὶ ὅσονοῦ παρόντα πόλεμον, *bellum futurum, ac penè jam præſens.* ὅσον αὐτίκα, οὔπω, οὐδέπω, οὐκ ἤδη *jam jam.*

XIV.

Eadem ſignificant aliquando σχεδὸν, id eſt, *ferè, propè,* ut αὐτοῦ δὴ ὅσον οὐδέπω τὸ παράπαν ἀπεγνωκότος, *cùm is ferè jam omninò deſperâſſet.* Quod etiam dicunt, ὅσον οὐ, ut ὅσον οὐκ αὐτόπτης γινόμενος, verbatim, *quantum non oculatus teſtis factus,* id eſt, *ſuis ferè oculis uſurpavit:* quaſi dicatur, *ſi hoc unum excipias, quòd oculis non viderit, tam præſens fuit, quàm qui maximè.* ὅσον *ferè.*

XV.

Imò jungitur cum σχεδὸν, túncque παρέλκει: Euſeb. Præparat. 13. εἰς ἀλόγου ζώου σχεδὸν ὅσον παρατροπὴν ἥκοντος, *cùm propè in bruti animantis naturam, degeneraret.* σχεδὸν ὅσον, *ferè*

XVI.

Ὅσον, ἡλίκον, & οἷον, ὁποῖον, in neutro genere, conveniunt potiùs cum præcedente ſubſtantivo neutro, quàm cum ſequente ὅσον, ἡλίκον

alterius

alterius generis: ut πάχος ὅσον vel ἡλίκην ὁ δάκτυλος, pro τοσοῦτον, vel τηλικοῦτον, ὅσος, vel ἡλίκος ὁ δάκτυλος: *Craſſities qualis unius digiti, vel digitalis.*

## SECTIO X.

*De nominibus* οὖρος, παῖδες, πᾶσιν, πλόϊμος, πολιτεία, πόλις, πρᾶγμα, πρᾶξις, πρόσχημα, πρῶτα.

### REGULA I.

οὖρος, & οὔριος ἄνεμος.

QVI Latinis *ſecundus ventus* eſt, iis Græcis vel ſimpliciter οὖρος, vel οὔριος ἄνεμος, dicitur; quas voces tametſi plerique ab ὄρω, id eſt, *incito*, derivare ſoleant; fortaſſe tamen ἀπὸ τῆ οὐρᾶς derivare liceat. Nam οὐρὰ in navi, idem eſt quod πρύμνα, *puppis*: favétque phraſis gallica, quâ ventum illum dicimus *le vent en pouppe*. Ergo κατ' οὖρον φέρεσθαι, *ſecundo vento ferri*, qui ab Homero dicitur, Διὸς οὖρος, vel etiam ἴκμενος οὖρος. At Oratoribus etiam φορός, & ἐπίφορος: quod Virgilius expreſſit hoc verſu.

*Proſequitur ſurgens à puppi ventus euntes.*

II.

οὐριοδρομεῖν, κατουρῶσαι, ἐπουρίζειν.

Dicebant etiam ἐς οὖρον καταστῆναι, vel οὐρίῳ πλῷ χρήσασθαι, vel ἐξ οὐρίας πλεῖν, intelligendo πνοῆς, id eſt, *flatu, vento*, vel unica voce, οὐριοδρομεῖν aut κατουρῶσαι. Ariſtophanes verò, οὐρίᾳ θεῖν, *ſecundâ currere*, id eſt, *ſecundâ navigatione uti*. Hinc fit ἐπουρίζειν, *ſecundâ aurâ provehere*: quod etiam

etiam metaphoricè de ſecundo rerum, & negotiorum ſtatu dici poteſt. Imo etiam ἐπουριάζειν Lucianus dixit eodem ſenſu. ἐπουριάζειν.

Denique Polybius ſecundam & velocem navigationem deſcribens; λαβὼν, inquit, ille, οὖρον, καὶ λαμπρὸν ἄνεμον, ἐκπετάσας πᾶσι τοῖς ἀρμένοις, καὶ καταιρώσας, ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ λιμένος ἐποιεῖτο τὸν πλοῦν, *ventum ſecundum, eúmque vehementem nactus, velis omnibus paſſis, feliciq́ue vectus curſu, ad ipſum portus oſtium appulit:* ubi λαμπρὸς, eſt *vehemens & incitatus,* πᾶσι verò τοῖς ἀρμένοις, vel ἱστίοις, idem eſt quod Galli dicunt, *à pleines voiles*, quod etiam Græci unico verbo ἱστοδρομεῖν dicere ſolent. λαμπρὸς ἄνεμος. ἱστοδρομεῖν.

## III.

Παῖδες, in plurali, cum genitivis, *Artifices, Populos,* aut certam hominum conditionem, ac poſſeſſionem ſignificantibus pronominibus ipſis, convenienti caſu poſitis, Hebræo more uſurpantur. Sic, Ῥητόρων, Ἰατρῶν, Φιλοσόφων, Γραφέων παῖδες, *Rhetorum, Medicorum, Philoſophorum, Pictorum filii:* elegantiùs multò, quàm Ῥήτορες, &c. Sic Κελτῶν παῖδες, id eſt, *Galli,* δυστήνων παῖδες, *miſeri.* Ita Pſalmo 4. *Filii hominum uſque quò gravi corde?* id eſt, *homines.* Al. *Filii Prophetarum,* id eſt, *Prophetæ.* παῖδες.

## IV.

Πᾶσαν præcedente εἰς, idem eſt quod πάντως, id eſt, *omnino,* vulgò, *en tout:* ut διακοσίους εἶχε στρατιώτας εἰς πᾶσαν, *milites ducentos omnes habebat.* Plutarch. Pompeio, ᾧ δ' ἐλεηθεὶς ὁ δῆμος, εἰς πᾶσαν ἤδη πιθανοὺς αὐτοῖς ἐγεγόνει, id eſt, *quo populus ſemel* εἰς πᾶσαν. en tout.

*ſemel ineſcatus, iis ſe rebus in omnibus facilem deinceps & flexibilem præbuit.*

V.

πλώϊμος. Πλώϊμος, vel πλώϊμος, non tantùm conjungitur cum ſubſtantivo, ut πλόϊμος θάλασσα, *mare navigabile: ναῦς πλόϊμος navis ad navigationem idonea:* ſed etiam in neutro ferè, vel maſculino, τὸ πλόϊμον, & πλώϊμον, vel πλόϊμος ſumitur, *vel pro tempore ad navigandum opportuno, vel pro omni loco, qui navigatione tutò adiri poſſit.* ídque duobus præcipuè modis.

Primò, abſolutè, in gignendi caſu plural. num. cum particip. ὄντων. Philo in Legat. διαγγελείσης οὖν τῆς ὅτι νοσεῖ, φήμης, ἔτι πλοΐμων ὄντων, ἀρχὴ γὰρ ἦν μετοπώρου. id eſt, *itaque morbi ejus vulgatâ famâ, cùm adhuc tempus ad navigationem opportunum eſſet, autumni enim initium erat.* ſubaudiendo vel χωρῶν, vel χωρίων. Thucydid. comparativum uſurpat lib. 1. καὶ ἤδη πλωϊμωτέρων ὄντων, id eſt, *cùmque jam tutior eſſet navigatio:* nullum enim ibi nomen exprimitur, quò genitivus iſte referatur.

Secundò, πλώϊμόν ἐστι, dicitur; id eſt, *tuta,* vel *opportuna navigatio eſt:* & πλωϊμώτερόν ἐστι, *tutior,* vel *opportunior.* Idem Thucydid. paulò pòſt, κατασταντος δὲ τοῦ Μίνω ναυτικοῦ, πλωϊμώτερα ἐγένετο παρ' ἀλλήλοις. *At poſtquam à Minoë inſtructa claſſis eſſet, facilior deinceps ac tutior ultro citróque navigatio eſſe cœpit.*

VI.

πολιτεία. Πολιτεία, non modò vel *rempublicam,* vel *certam reipubl. formam* ſignificat; ſed etiam certum aliquem modum, quo quis in gerendâ

rendâ repub. verſetur. Demoſth. pro Corc. οὐ μόνον τὸ τιμᾶσθαι τὴν πόλιν ἡ προαίρεσις ἡ ἐμὴ, καὶ ἡ πολιτεία διεπράξατο, id eſt, *non tantùm ut civitas in honore eſſet, inſtitutum illud meum, ac propria gerendæ reipub. ratio in causâ fuit.*

## VII.

Πολὺς, præter id quod annotat. eſt in nomine μέγας, cap. 3. Sect. 7. Reg. 12. eſt aliquando idem, quod δύναμις πολλὴ, id eſt, *cum ingentibus copiis.* Plutarch. de fortunâ Romanor. Εὑρὼν δὲ τὸν Πομπήϊον ἀθρόον, καὶ πολὺν μὲν ἐν γῇ, πολὺν δὲ ἐν θαλάσσῃ, *ubi Pompeium inveniſſet denſis, & ingentibus copiis inſtructum, ſeu terreſtribus, ſeu maritimis.* At Demoſth. orat. de Cherſon. Φίλιππος δύναμις πολλὴ περὶ Ἑλλήσποντον ὢν, *Philippus, qui circa Helleſpontum cum ingentibus copiis verſabatur.* πολύς.

## VIII.

οὐδὲν πρᾶγμα, *nil refert.*

De nominibus πρᾶγμα & πρᾶξις, hæc notatione digna & ſelectiora accipe. Primùm quod Latini dicunt, *Nihil eſt moleſtiæ vel incommodi*, Græci, οὐδὲν πρᾶγμά ἐστι, *nihil refert*, vulgò, *il ne m'en chaut:* ut cùm Demo. ait, ὅτι αὐτῷ οὐδὲν ἐστὶν ἔτι πρᾶγμα πρὸς τὰς συνθήκας ταύτας, id eſt, *quòd ejuſmodi pacta nihil jam ad eum pertineant:* Galli propiùs, *n'ayant plus que faire de ces pactes.* Plato in Sympoſio, ἐὰν δὲ ψευδῆ, οὐδὲν δὴ πρᾶγμα, *& encores qu elles fuſſent fauſſes il n'imperteroit pas.*

## IX.

Secundò, quæ à Juriſperitis, *obligatio in ſolidum vocatur*, apud Græcos, πρᾶξις eſt. *obligatio* e. g. quod Galli, *eſtre obligé vn ſeul pour le in ſoli-* πρᾶξις,

tout, Græci, πρᾶξιν εἶναι ἐξ ἑνὸς καὶ ἀμφοῖν, verbatim *actionem eſſe ex uno & utroque*: id eſt, *duo ſimul, & utrumque ſeorſim integrâ obligatione teneri*.

X.

πρᾶξις, practique.

Tertiò, πρᾶξις in malam partem ſumitur, ut apud nos, *practique*, id eſt, *verſutum fraudulentúmque conſilium, quo adverſarius circumvenitur*; quæ *calumnia* Ciceroni dicitur. Et Aliquando pro ipſa proditione ſumitur: unde πραξικοπεῖν τινα, *dolo aliquem circumvenire*. Quod tamen ſæpiùs cum locis iis jungitur, quæ dolo capiuntur. Nam τὴν πόλιν πραξικοπῆσαι, eſt *urbem dolo & proditione capere*: quo pertinet Gallicus Idiotiſmus, *practiquer*, de eo qui vel in urbe, quam oppugnat, vel in negotio, quod gerit, proditores aut promiſſis aut muneribus comparat: quod Polybius dicit, πρᾶξιν συστήσασθαι, vel κατασκευάζειν.

πραξικοπεῖν, circumvenire

XI.

πρόσχημα, decus.

Quod Latini, *decus & ornamentum* dicunt, Græci ferè πρόσχημα quaſi προέχον σχῆμα: ſic τὴν βουλὴν πρόσχημα τῆς πόλεως, id eſt, *Senatum reipublicæ decus*, & τὴν πόλιν πρόσχημα βασιλείας, *urbem regni decus* appellant. Plutarch. Alexand. ὥστε καὶ Σάρδεις, τὸ πρόσχημα τῆς ἐπὶ θαλάσσῃ τῶν βαρβάρων ἡγεμονίας παραλαβεῖν: *ita ut ipſas quoque Sardeis, maritimi barbarorum Imperii metropolim, ſedémque primariam, deditione acciperet*.

XII.

πρόσχημα, prætextus.

Eadem vox *colorem* ſæpe, ac *prætextum* ſignificat: quam etiam Latini *ſpeciem* aliquando dicunt; ut τὸ ἀνδρεῖον τοῦ προσώ-

τοῦ

τοῦς πρόσχημα ποιήσασθαι, id eſt, *fortitudinis colorem temeritati prætendere*, Galli *faire ſemblant*. Thucydid. lib. 1. pag. 64. πρόσχημα γὰρ ἦν, ἀμύνεσθαι, ὧν ἔπαθον, (id eſt, ὑπὲρ, vel ἀνθ' ὧν ἔπαθον) δῃοῦντες τὴν βασιλέως χώραν, id eſt, *Prætextus enim erat, quo ad vaſtandum Regis agrum utebantur, quaſi acceptas à barbaris ulciſcerentur injurias.*

XIII.

Quo ſenſu ponitur etiam ἐλλειπτικῶς, id eſt, aliquid ſubaudiendo: túncque ferè duo membra ſic inter ſe opponuntur, πρόσχημα μὲν, τὸ δ' ἀληθές: ut, *ſpecie quidem*, vel *per cauſam illi honorem exhibendi, re autem ipſâ, ut eum omni ſpe honoris ſpoliaret*, πρόσχημα μὲν, ὡς τιμήσων αὐτὸν, τὸ δ' ἀληθὲς, ἅπασαν τὴν αὐτοῦ τιμὴν καταστρέψειν: ubi πρόσχημα μὲν, id eſt, πρόσχημα ποιούμενος, vel κατὰ πρόσχημα: ſequitur autem ὡς, id eſt, *quaſi*. πρόσχημα μὲν τὸ δ' ἀληθές.

XIV.

Τὰ πρῶτα, in neutro plurali, id eſt, ὁ πρῶτος, ὁ πάνυ, ὁ παρὰ δοκιμῶν, *Princeps*. Lucianus in Timone, ubi Mercurius ad Timonem, ἴσθι τῶν Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, *Eſto Athenienſium Princeps*. Sic τῶν συμμαθητευόντων τὰ πρῶτα, *Princeps condiſcipulorum*. τὰ πρῶτα, primus.

## SECTIO XI.

### *De nominibus* σημεῖον, τεκμήριον, ἀπόδειξις, ῥαδιούργημα, τέλος, τίς.

#### REGULA I.

ΣΗμεῖον, *indicium*, τεκμήριον *conjectura*, ἀπόδειξις, *demonſtratio*: ſæpe initium dant σημεῖον, τεκμήριον, ἀπόδειξις.

dant periodis, ídque ἐλλειπτικῶς, id eſt, *vocibus quibuſdam ſubintellectis*: túncque adjungitur particula ἡ, & particula γὰ, membri ſequentis initio adhibetur. Quod ergò Latini dicerent, *Cujus rei argumentum illud eſt, quod aſſiduè cum improbis verſetur*: Græci, τεκμήριον, vel σημεῖον δὲ, ὅλος γὰρ ἐστιν ἐν τῇ τῶν μοχθηρῶν συνουσίᾳ. Itaque ſubaudiri poteſt τοῦτο ἂν εἴη τὸ ἑπόμενον, *ejus ſit quod ſequitur*, vel λεχθησόμενον *quod dicetur*, aut aliquid ſimile. Sic, *Atque hoc certò inde conſtat*, Græcè, ἀπόδειξις δέ. Eodem modo alia quoque ſubſtantiva uſurpari poſſent: ut ῥᾳδιούργημα, ab Oenomao, apud Euſebium lib. 5. de Præparat. Evang. p. 220. novæ edit. ubi carpens oraculum Cnidiis editum, Τὸ ἡ ῥᾳδιούργημα, inquit, ἐπεὶ γὰρ οὐκ ἦν βέβαιος ἀποφυγὴ ὀρύξασι, id eſt *Verſutiæ autem ratio hæc fuit; quòd cùm ne ſuffoſſo quidem Iſthmo, certum propterea receptum habituri eſſent.*

ῥᾳδιούργημα.

II.

τέλος magiſtratus.

Τὸ τέλος, propriè *finis*, interdum *magiſtratum*, & *dignitatem* ſignificat: unde οἱ ἐν τῷ τέλει, ſupple, ὄντες, id eſt *qui magiſtratu funguntur, qui ſunt in Republicâ principes.*

III.

ὁ τὶς, pro τίς.

Τίς, (quod ab aliis in nominum, ab aliis in pronominum claſſe reponitur:) ſive interroget, ſive indifinitè ponatur, varios uſus habet. Ac primùm quidem, cùm interrogat, jungi poteſt cum Articulo præpoſitivo antecedente, ut σὺ μὲν οὖν ἐπιχειρήσαις τουτῳί; ὁ τίς καὶ ποῖος; καὶ πόθεν; *Tu id conatus ſis? qui homo? qualis? unde?* túncque accentum retinet, ac ſi ſolum eſſet.

## IV.

Interdum ſumitur pro ποῖ⊙, idque ἐλλειπτικῶς, ut τίς γὰρ ἐγὼ πρὸς τούτους: ſupple, ἂν ἐξετασθεὶς εἰμι; *quis ſum ego, ſi cum tot ac tantis conferar?* Sic Latini, *quid enim unus inter tantos?* τίς γὰρ εἷς ἐν τοσούτοις; — τίς pro ποῖος.

## V.

Eidem interroganti ſæpe additur ἄρα, ποτέ, vel utrumque ſimul, ut τίς ἄρα σε οὕτωσι ἐξεδιήτησεν? *quis tandem uſque adeò te à ſolita morum integritate dimovit?* Aliquando alia vox interjicitur, ut τίς τέ ποτε κακῶς οὕτως ἐποίησεν; *quis te obſecro tam injurioſè tractavit.* Quæ additio locum in omnibus caſibus habere poteſt. Dicitur etiam τί δήποτε, & τί δῆτα; ut τί δῆτα παρὰ σαυτῷ μάτην ὀνειροπολεῖς; *quid tandem tecum ipſe ſomnias?* — τίς ἄρα; ποτέ; δῆτα.

## VI.

Τί γάρ; vel τί δ' ἄλλο ἤ; *quid enim aliud quàm?* ponuntur ἐλλειπτικῶς: ut τί γὰρ ἄλλο ῥαθυμῶν, ἢ κινδυνεύεις ἄμουσος ὢν διατελεῖν; *quid enim aliud ex inertia tua expectare potes, niſi ut ignarus permaneas?* Quæ dicuntur pro, τί γὰρ ἂν ἄλλο πάθοις; vel trajectio verborum eſt: ſimpliciùs enim diceretur pro, τί γὰρ ἂν ἄλλο ῥαθυμῶν κινδυνεύεις, ἢ ἄμουσος ὢν διατελεῖν; — τί γάρ; δ' ἄλλο ἤ.

Id ipſum aliquando fit cum particula ἂν, ſine ἤ, in clauſula periodorum: ut κινδυνεύεις ἀποθανεῖν ὑπὸ τοσαύτης περιπετείας, τί γὰρ ἂν ἄλλο; *periculum eſt ne te tua perdat audacia, quid enim aliud?* ſupple, γένοιτο, *accidere poſſit*, vel προσδοκήσεις, *expectes?* — τί γὰρ ἂν ἄλλο;

## VII.

Eodem ferè modo uſurpari ſolet, τί δ', — τί δ', τί γὰρ εἰ μή;

 vel

vel τί γὰρ, εἰ μή; ut τί γὰρ, εἰ μὴ ἐγέλων ἂν νηπιάζοντα ὁρῶν; pro τί γὰρ ἂν ἄλλο ἔπραττον, εἰ μὴ, &c. *quid enim aliud agerem, niſi riderem, dum ſe coràm, puerilem in modum gereret?*

## VIII.

*ἄλλοτι ἤ. interrogando.*

At verò ἄλλοτι, unica voce (quod propriè *aliud quid* ſignificat) ſequente particula ἤ, apud Platonem maximè, interrogando paſſim uſurpatur, pro *num*, & *nunquid*, quaſi eſſet. τί ἄλλο ἤ; *quid aliud, quam?* Plato in Apolog. ἄλλοτι ἢ περὶ πλείστου ποιῇ ὅπως ὅτι βέλτιστοι οἱ νεώτεροι ἔσονται, id eſt, *nunquid hoc plurimi facis, quomodo juniores evadant quàm optimi?* quaſi eſſet, τί ἄλλ' ἢ περὶ πλείστου ποιῇ, *quid aliud, niſi plurimi facis?*

Sic Herodotus lib. 2. Ἄλλοτι ἢ οἱ ταύτῃ οἰκέοντες Αἰγυπτίων, πεινήσουσι; id eſt, *Nunquid Ægyptij partem iſtam incolentes, fame laboraturi ſunt?*

*ἄλλοτι ſolùm, interrogando.*

Interdum ἄλλοτι ſine ἤ, eodem ſenſu; túncque oratio converti non poteſt, dicendo τί ἄλλο. Idem Plato 1. de Rep. ἄλλοτι ἦν δ' ἐγὼ, οὐδὲ ἰατρὸς, καθ' ὅσον ἰατρὸς, τὸ τῷ ἰατρῷ συμφέρον σκοπεῖ, ἀλλὰ τῷ κάμνοντι; id eſt, *nunquid igitur inquam, ne medicus quidem, quà medicus eſt, ſpectat medici utilitatem, ſed ægroti?*

## IX.

*ô quo te nomine appellem;*

Τί interrogativum, & τὶς indefinitum, ſimul Atticè junguntur cum aliis vocibus neceſſariis, ad ſignificandum, *ô quo te nomine appellemus?* Demoſthen. pro Coro. ὦ τί ἂν εἰπών σέ τις ὀρθῶς προσείποι; verbatim, *ô quid dicens quis te rectè appellet?*

X.

X.

Τί μὴν; aliquando ſignificat *quidnam igitur*, etiam præcedente ἀλλὰ, ut neganti ſe cauſam aliquam rei cujuſdam, aut facti habuiſſe; ſic inſtabimus, ἀλλὰ τί μὴν; id eſt, *quam igitur aliam?* ut τοῦτο, νὴ Δία, τὸ αἴτιον οὐ μὴ ἐγένετο, ἀλλὰ τί μὴν; *ea tibi videlicet cauſa non fuit: quænam igitur?* τί μὴν, *quidnam?*

Aliquando voculæ iſtæ ſunt concedentis, tùncque ſignificant *quidni? planè, omnino*; ſed tunc ferè omittitur ἀλλὰ: ut quærenti, μῶν σὺ χαίρεις πλησιάζων τουτῳί; *ejúſque tibi conſuetudo placet?* reſpondeas, τί μὴν; *planè omnino.* Plautus, *Quippeni.* τί μὴν, *quidni? plané.*

Quod etiam dicitur cum his particulis, τί γὰρ οὔ; vel πῶς γὰρ οὔ; De quo poſteà. τί γὰρ οὔ; *quidni?*

XI.

Iam vero τὶς, cùm indefinitè ponitur, primò eleganter παρέλκει, additúrque aliis vocibus ornamenti cauſâ. Aliquando cum interrogatione, ut ποῖόν τινα παρὰ τὸν καιρὸν αὐτὸν ἀπέδειξεν; id eſt, *quem ſe tandem eâ probavit occaſione?* πῶς τι δὴ ἐλπίδος ἔσχες τὸ παράδοξον τουτί γε; id eſt, *quomodo de re tam alienâ ſpem ullam habere potuiſti?* ubi τις, indefinitè ſumitur, & caret accentu. τὶς, *indefinitè poſitum abundat.*

Aliquando ſine interrogatione μέγα τι καὶ θεσπέσιον τεχνούργημα, *ingens planè ac divinum opus.* Sic, οὐδὲν τι πλεονέκτει, *nihil aſſecutus eſt emolumenti*: σμικρόν τι ὑποχώρησον, *recede tantillum.*

XII.

Τι, licet indefinitè, aliquando tamen habet interrogationem. Demoſthen. Philipp. 1. τι, *etiam indefinitè interrogat.*

γένοιτο γὰρ ἄν τι καινότερον, ἢ Μακεδὼν ἀνὴρ Ἀθηναίους καταπολεμῶν; id eſt, *num verò aliquid magis novum fieri poſſit, quàm ut Macedo Athenienſes bello ſuperet?* niſi dicamus eſſe novam trajectionem, pro. τί γὰρ ἂν γένοιτο, &c.

### XIII.

*τις Gallicè, on.*

Idem nomen, cùm optandi aut ſubjungendi modo, & particula ἄν, particulam Gallicam (*on*) commodè exprimit: quam ferè Latini per ſecundam optativi, vel ſubjunctivi perſonam enunciant: ut, *on pourroit reſpondre cela fort juſtement*, τοῦτο δή τις ἀποκρίναιτ᾽ ἄν, καὶ μάλα γε εἰκότως: Latinè, *hoc juſtè reſponderis*. Quo ſenſu negationem ſæpe adjunctam habet, túncque idem eſt quod nemo, ut οὐκ ἄν τις τοῦτο φήσειε, *nemo id unquam dixerit*.

Jungitur etiam cum imperfecto, & aoriſto indicativi modi, ut δικαίως οὐκ ἄν τις κατηγόρει, vel ἐκατηγόρησέ μου τότε: *nemo tunc me jure accuſaret, vel accuſâſſet.*

### XIV.

*πᾶς τις, quivis.*

Πᾶς τις, id eſt, ἕκαστος, *quivis, quilibet, nemo non:* Julianus Apoſtata, ad Jamblichum ſcribens; Πανὶ μέλος λιγυρὸν ἔχοντι πᾶς τις εἰκάζειν, *Pani argutum aliquid modulanti nemo non cedat.* Quod etiam dicitur, πᾶς ἕκαστος, vel ἕκαστος πᾶς. Baſilius ad Domitianum, ἐπεὶ ἔλυσα τὴν ἐπιστολήν, καὶ πάνθ᾽ ἕκαστα ἐπεξῆλθον, *ubi epiſtolam reſignavi, ſingulàque perlegi.* Item. αὐτὸς ἕκαστος, dicitur: Pauſanias in Meſſenic. αὐτὸς ἕκαστος πρῶτος ἔσπευδεν ἄρξαι μάχης, id eſt, *quiſque pugnam inchoare geſtiebat.* Imò, τις ſolùm, pro ἕκαστος: Plutarch. in Fabio, νῦν τις, ὦ στρατιῶται,

*πᾶς ἕκαστος. idem.*

*αὐτὸς, ἕκαστος, idem. τις .i. ἕκαστος*

ϛρατιῶται, Μάρκιε Μινυκίε μεμνημένο͵, ἐπειγέσθω, *nunc agite milites: quiſque Marci Minucij memor feſtinet,* vel *excitetur.*

## SECTIO XII.

### *De nominibus* τοσοῦτον, φθόνο͵, χεὶρ, χρεών.

#### Regula Prima.

Τοσοῦτον. Interdum Atticè, idem eſt, quod τί δ᾽ ἔτι μόνον, *hoc duntaxat unum.* Demoſthen. paſſim, τοσοῦτον ἐπειπών, id eſt, *ſi hoc unum addidero.* Herodot. lib. 2. τοσόνδε, eod. ferè modo uſurpavit, pag. 111 ἀλλὰ τοσόνδε μὲν ἄλλο ἐπὶ μακρότατον ἐπυθόμην, id eſt, *ut unum id quod ſequitur, fusè admodùm commemorantes audivi.* Quod minùs aſſequuti videntur Interpretes. vide cap. 5. Sect. 2. Reg. 7. τοσοῦτον.

#### II.

Οὐδεὶς φθόνο͵, *nulla invidia,* id eſt, *libenter verò,* ac ferè præcedente ἀλλὰ, in dialogiſmis: ut obſecranti, πρὸς τῆς παλαιᾶς φιλίας μὴ φθονήσῃς κἂν τοῦτο, *per antiquam amicitiam, ne hoc etiam invideas.* continuò reſpondeas, ἀλλ᾽ οὐδεὶς φθόνο͵, id eſt *ego verò perlibenter ejus copiam fecerim:* poſſet etiam verti, *hoc enim liberaliter fieri decet:* ut σοὶ μὲν οὖν ἔγωγε μετακοινωνήσω τοῦ πράγματο͵, οὐδεὶς γὰρ φθόνο͵ πρὸς τὸν γνησίως φιλοῦντα, id eſt, *rem equidem tecum libenter communicabo, id enim cum amico fieri liberaliter decet.* οὐδεὶς φθόνο͵, *libenter.*

#### III.

Χεὶρ aliquot elegantes habet ſignificatus: primùm enim, ἐκ χειρὸς, vel χειρῶν μετὰ χειρῶν, *cominus* ἐκ χειρὸς, *cominus.*

*cominus pugnare* eſt, vulgò *combattre main à main*: unde, ἡ ἐκ χειρὸς μάχη, vel ἡ συςάδην, vel ἐκ συςάσεως, vel κτ σύςασιν, Poëtis αὐτοσχεδὸν, & σχεδὸν, apud quos, οἱ ἀγχέμαχοι, ſunt *cominus pugnantes*.

IV.

ἐκ χειρὸς, *coram, ſtatim.*

Secundò, ἐκ χειρὸς, *coram*, vel *continuò*. Polybius lib. 5. τ κοινολογίας ἐκ χειρὸς γινομένης, id eſt, *coram habito colloquio*: ſic ἐκ χειρὸς ἔχεσθαι τ προειρημένων, *continuò rem urgere*.

V.

χειρῶν νόμος.

Tertiò, χειρῶν νόμος (*lex manuum*) eſt propriè, *manuum conſertio, ardórque certaminis*: unde, ἐν χειρῶν νόμῳ γίνεσθαι, id eſt, quod ἐν λαβαῖς, Gallicè, *venir aux mains, aux priſes*. Quod etiam dicunt, εἰς χειρῶν νόμον ἐλθεῖν, vel ἀφικέσθαι, vel εἰς χεῖρας ἰέναι. Plutarch in Pomp. τ χερσὶν ἐμφῦναι, κ) συμπλακῆναι, quaſi *mutuis manibus implicari*. Ergò χειρῶν νόμος, eſt quaſi *manuum lex*, quòd in manibus vis certaminis poſita ſit: unde dicebant, ἐν χειρῶν νόμῳ ἀμύνεσθαι, verbatim, *in manuum lege propulſare*, (*ulciſci*) *eſtre au fort du combat*, vel ἀποκτεῖναι, *tuer ſur le champ*. Idem in Theſeo, εἰς χεῖρας ὠθεῖσθαι τοῖς ἐναντίοις, *manus cum adverſariis conſerere*.

VI.

ἐν χερσὶν, *eod. ſenſu.*

Quartò, eodem ferè ſenſu dicitur, ἐν χερσὶν: ut τὸς πολεμίους, τὸς μὲν ἐν χερσὶν ἀπέκτειναν, τὸς δὲ ζῶντας ἔλαβον: *hoſtes partim in acie ceciderunt*, (Gallicè, *ſur la place*,) *partim vivos ceperant*.

VII.

χειρῶν ἀδίκων ἄρξαι.

Quintò, χειρῶν ἀδίκων ἄρξαι, verbatim in-

*injuſtarum manuum incipere:* id eſt, *injuriæ authorem eſſe, laceſſere, rixam movere,* ut ὁπότερος ἂν χειρῶν ἀδίκων ἄρξειεν, αὐτοῦ τὴν ἀει-φυγίαν καταψηφίζεσθαι: id eſt, *qui prior injuriam fecerit, eum perpetuo multare exilio.*

Denique εἰς χεῖρας ἰέναι, non tantùm de congreſſu bellico, ſed etiam de amico dicitur, ut idem ſit quod εἰς ὁμιλίαν καὶ δεξίωσιν ἰέναι, apud Thucyd.

VIII.

Quas Latini *novas tabulas,* id eſt, *æris alieni remiſſiones,* Græci, χρεῶν ἀποκοπάς: quaſi *debitorum exciſiones,* vulgò dicunt. Attici uno verbo σεισάχθειαν, quaſi dicas *oneris excuſſionem, mitiori quadam,* & ὑποκοριστικῇ *voce,* atque id ex inſtituto Solonis, teſte Plutarcho, in ejus vitâ. Χρεωκοπία etiam dicebatur, unde verbum χρεωκοπεῖν, *debita remittere.* χρεῶν ἀποκοπαὶ, *novæ tabulæ.*

## SECTIO XIII.

### *De nominibus* χρῆμα, χρυσὸς, χώρα, ἄγρα.

### Regula Prima.

* Subſtantivum, τὸ χρῆμα, ferè uſurpatur ad ſignificandum *exceſſum aliquem,* tam in bonam, quàm in malam partem, ſic μέγα τι χρῆμα, *ingens quiddam:* quo ſenſu Tullius ad Atticum, de Antonio loquens, *Teucris illa,* inquit, *lentum ſanè negocium,* id eſt, *tardus admodùm eſt.* Græcè, βραδύ τι χρῆμα. χρῆμα, *exceſſus.*

II.

Sæpe cum Genitiuo ſingulari jungitur, ut

χρῆμα, cum genitivo ſingulari.

ut ὑπέρβαλλόν τι χρῆμα τῆ ἵππου, id eſt equus eximius, ἐξαίρετον χρῆμα τῆ νεανίσ, egregius adoleſcens: θεσπέσιόν τι χρῆμα τῆ ἀγχινοίας, τῆ εὐφυΐας, id eſt, divinum ingenium, divina indoles. Aliquando per appoſitionem uſurpatur, ut ἑώρακα τ βασιλέα, θαυμάσιόν τι χρῆμα τῆ ἄρχοντος, Regē vidi, eximium ſanè principis exemplar ac ſpecimen.

III.

Cum genit. plurali.

Rariùs, ſed tamen aliquando cum Genitivo plurali copulatur. Euſebius lib. 1. Præparation. Evangel. ipſo ſtatim initio, τὴν δέ σοι, (nempè ἀπόδειξιν Εὐαγγελικὴν) θεῖον Επισκόπων χρῆμα, σὺν εὐχαῖς ἐπιφώνησα. Eandem tibi, (demonſtrationem Evangelicam) qui ſacrum Epiſcoporum decus & ornamentum es, adjunctis etiam precibus conſecravi. Ariſtophan. in Nubib. Actu. 1. Ὦ Ζεῦ Βασιλεῦ, τὸ χρῆμα τ νυκτῶν, ὅσον ἀπέρατον! O Jupiter Rex, quid iſtuc noctis eſt, quámque infinitum! Idem in Ranis, Actu 5. τὸ χρῆμα τ κόπων ὅσον! quanta laborum moles!

IV.

Aliquando reddi Latinè debet, ut qui maximè, vel minimè, per omnia genera cum particulis ὡς & ὐδέν. Plato in Phœdone, ubi Socrates ineptum ſe eſſe ait ad Phyſica: ὕτως ἐμαυτῷ ἔδοξα πρὸς αὐτὴν σκέψιν ἀφυὴς εἶναι, ὡς ὐδὲν χρῆμα, ita mihi viſus ſum ad hoc ſtudij genus ineptus, ut qui maximé. verbatim, ut nulla res.

V.

χρήματα ἐνεργὰ rentes.

Pecunia fœnore occupata, vulgò, argent mis en rente, ἐνεργὰ χρήματα, quaſi operantes pecuniæ: quemadmodum otioſam pecuniam,

*am*, ἀργὰ χρήματα nominabat. Lucrum autem ex fœnore proveniens, ἔργον, id eſt, *opus*, vel ἐργασία, quaſi *operatio* dicebatur; quanquam ἐργασία latiùs patebat, ac ferè genus omne quæſtus ex mercaturâ, aliiſque rebus profectum complectebatur. Sors autem, vulgó, *Le principal*, Græcè, τὸ ἀρχαῖον, vel τὰ ἀρχαῖα, vel ἀρχαῖον δάνειον, quaſi *antiquum mutuum*, vel ἀρχαῖον κεφάλαιον quaſi *antiquum caput*, vel κεφάλαιον ſolùm vocabatur. Uſura verò, Gallicè, *les intereſts*, Græcè, οἱ τόκοι. Denique, quod ultra ſummam excurrit, vulgò, *le ſurplus*, Græcè, τὸ προσὸν, vel τὸ πρὸς, ut δισχίλιαι δραχμαὶ, καὶ τὸ προσὸν vel τὸ πρὸς, id eſt, *duo drachmarum millia & quod ultra excurrit.*

*Le principal.*

*Les intereſts.*

## VI.

Χρήματα ἐπίτιμα bona eorum dicebantur, qui crimine aliquo tenebantur, legum tamen adhuc munita præſidio, quæque proinde occupare nemini liceret: ut ἐπίτιμος ἀνὴρ, *qui integræ adhuc erat conditionis & famæ*; & ἐπιτιμία, *ſtatus illius & conditionis integritas*. contrà verò ἄτιμα χρήματα, *quæ impunè cuivis diripere licuiſſet*; ἄτιμος, *notatus infamiâ*.

*Χρήματα ἐπίτιμα.*

## VII.

*Aurum ſignatum*, χρυσὸς ἐν νομίσματι, (verbatim, *aurum in nummo*,) vel ὡς νόμισμα, (*ut nũmus*) vel ἐπίσημος; rude autem, ἄσημος, Aurum factum, χρυσὸς ἐν κατασκευαῖς, quaſi *aurum in ſupellectile*. Aurum infectum, χρυσὸς ἐν ὕλῃ, vel ὡς ὕλη, id eſt, *in materia*, vel *ut materia*: Gallicè, *en maſſe*, *en lingits*.

Aurea vaſa, χρυσὸς ὡς προβόσκομα, ad *pa-*

ſtum. Quod autem de auro dicitur, de argento dici poteſt Plutar. in Pompeio, Ἀναφέρεται εἰς τὸ δημόσιον ταμεῖον, ἐν νομίσματι καὶ κατασκευαῖς, ἀργυρίου καὶ χρυσοῦ δισμύρια τάλαντα, id eſt, *Referuntur in publicum ærarium, argenti & auri, tam ſignati, quàm, facti talenta viginti millia.* Philo, de Legatione ad Caium: Ἄργυρον, καὶ χρυσὸν, τὸν μὲν ὡς ὕλην, τὸν δὲ ὡς νόμισμα, τὸν δὲ ὡς προσβόσκημα, δι' ἐκπωμάτων, καὶ τινων ἑτέρων: *Argentum, & aurum, partim infectum, partim ſignatum, partim ad eſum & potum, poculis & aliis quibuſdam comprehenſum.* Idem lib. de Providentiâ, ἄργυρον, καὶ χρυσὸν diſtinguit in duo genera, ἄσημον, & ἐπίσημον, quæ licet propriè, *rude, ſignatúmque* ſonent, tamen latiùs pro infecto, factóque ſumi videntur; cùm & rude in infecto, & ſignatum in facto cenſeri poſſit.

Falli autem eos puto, qui argentum factum, ἔργα ἀργύρεια, vel εια, dici volunt; ſunt enim potiùs argenti fodinæ, ut ſupra oſtendimus in nomine ἔργα. Cap. 3. Sect. 4. Reg. 12.

## VIII.

χώρᾳ. Χώρᾳ in dandi caſu ſumitur pro τῷ μέρει, de quo ſuprà, id eſt, *loco, vice,* ac ferè cum particula ἐν, ut ἐν χώρᾳ τοῦ ἐνεδρεύοντος ἁλῶναι, *inſidiatoris loco captum eſſe*: quod etiam dicitur per accuſ. cum verbo ἔχω, ut τὰ ἐν παρέργῳ αὐτοσχεδιασθέντα, τὴν οὐκ ὄντων ἔχουσι χώραν, id eſt, *quæ tumultuariè facta ſunt, perinde ac ſi nulla ſint, haberi ſolent.*

IX.

IX.

Secundò, ἐν χώρᾳ κεῖσθαι, eſt, *ſuo loco & ordine, ſine ullâ perturbatione conſiſtere* : cui opponitur, ὅπῃ ἔτυχε, *paſſim, ac temerè, promiſcué.*

X.

Tertiò, κατὰ χώραν ἔχειν, vel μένειν, vel ἀτρεμεῖν, *ſuo loco manere conſtanter, & immotum*; quod etiam Iſocrat. & alii dixerunt, ἀτρεμεῖν ἀσφαλῶς. Transfertur ea quoque ſignificatio ad dignitatis gradum, unde ἐᾶν τινα κατὰ χώραν, id eſt, *loco aliquem non movere, vel dignitatem ei ſuam defendere:* vertbat. *ſinere aliquem, ſecundum locum.* κατὰ χώραν, *ſuo loco.*

XI.

Ὥρα per ſeſe, ac ſine verbo ſubſtantivo, ſignificat *tempus eſt, decet, juvat* : ut ὥρα δὴ νῦν καὶ πρὸς ἕτερον μεταπήδαι λόγον, *alterum nunc diſputationem inſtituere juvat.* Quo ſenſu reddi quoque poteſt per Idioma Gallicum, *ie peux bien, tu peux bien*, v. g. *tu t'en peux bien aller maintenant* : ὥρα σοι νῦν ἀπιέναι, vel χωρεῖς. Ἐν ὥρᾳ & καθ' ὥραν, *en ſa ſaiſon*, Latinè, *ſuo tempore* : ut παρ' ὥραν, *hors de ſaiſon* : ſic ἐν ὥρᾳ γενέσθαι dicuntur *puellæ nubiles.* ὥρα, *tempus eſt.*

XII.

Ὧραι, denique in plurali, *tempeſtatem*, vel *anni tempus ſignificant* : ut *ad amicum ſuæ quemque tempeſtatis fructum mittere*, πέμπειν πρὸς τὸν φίλον ὅσαι φέρουσιν ὧραι, *quæ ferunt tempora.*

CAPUT

# CAPUT IV.

## *De Pronomine.*

### REGULA I.

*Pronomen periodum claudens.*

PRONOMINA ἐγὼ, *ego*, ἡμέτερος, *noſter*, ὑμέτερος, *veſter*, οὗτος, *hic*, præ cæteris eleganter ac numeroſè periodos terminare ſolent: ut πάντα πατρίδος ὑπὲρ ποιεῖν τε καὶ παθεῖν ἐξ ἀρχῆς εἱλόμην ἐγώ: *omnia ab initio reipublicæ cauſâ facere, ferréque conſtitui.* Sic, μηδὲν ἂν ἀποδυσαίμην, τῆς πρὸς ἐμὲ διαθέσεως ἕνεκα τῆς ὑμετέρας, *nihil unquam recuſârim ob veſtram erga me benevolentiam.* Demoſth. pro Coro. οἶμαι δὴ, ὑμᾶς ἂν ὁμολογῆσαι, κοινὸν εἶναι τουτονὶ τὸν ἀγῶνα ἐμοί τε καὶ Κτησιφῶντι, καὶ οὐδὲν ἐλάττονος ἄξιον σπουδῆς ἐμοί. *Vos autem confeſſuros exiſtimo, cauſam hanc eſſe mihi cum Cetſiphonte communem, nihilóque minore mihi ſtudio defendendam.* Ibid. ἵνα μηδεὶς ὑμῶν, τοῖς ἔξωθεν λόγοις ἠγμένος, ἀλλοτριωτέρον τῶν ὑπὲρ τῆς γραφῆς δικαίων ἀκούῃ μου: *ut nemo veſtrûm alienis abductus verbis, me accuſationi huic defenſionis meæ jura opponentem, alieniore animo audiat.* Ibidem, οὐχ ὑπῆρχον οἱ ταῦτα ἐροῦντες οὗτοι; *N'eſtoit-ce pas eux, qui tenoient ces diſcours?* Sic οὑτοσὶ apud Demoſthenem ſæpiùs, cum præſertim inſectandi causâ adhibetur, ut ὁ μισθωτὸς καὶ προδότης οὑτοσὶ, id eſt, *mercenarius iſte, ac proditor.*

### II.

*μοὶ, & σοὶ, abundant.*

Dativus μοὶ & σοὶ, quemadmodum apud Hebræos, Latinos, & Gallos, ſæpe παρέλκουσι,

*ον*, ut *σφοδρῶς ἅπτε μοι τοῦ πράγματος*, *rem mihi alacriter ſuſcipe.* Sic, *τοῦργον σοι καὶν δυσχερές τε δοκῆ, δι' ὀλίγων ἔγωγε ἀποτελήσω τῶν ἡμερῶν*, id eſt, *opus hoc tibi, difficile licèt videatur, paucis ego diebus abſolvam.*

III.

Poſſeſſivum pronomen *σὸς*, *σὴ*, *σὸν*, novo more ſignificat potiùs, *aliquid alterius erga te, quàm tui erga alterum.* Sic Plato in Gorgia, *καί μοι μηδὲν ἀχθεσθῇς, εὐνοίᾳ γὰρ ἐρῶ τῇ σῇ*, id eſt, *at vide ne tu mihi ſuccenſeas, id enim dicam pro meâ erga te benevolentiâ*: cave enim vertas, *pro tuâ erga me.* ſic apud Homerũ Ὀδυσ. λ. Anticlea Ulyſſi filio, *σὸς id eſt meus.*

Ἀλλά με σός τε πόθος, inquit, καὶ μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ.

ubi *σὸς πόθος* ſignificat *deſiderium*, non tuum, ſed *tui meum.* Hoc imitatus eſt Cicero Philipp. 10. *Pro tua*, inquit, *amicitia jure doleo*, id eſt, *pro ea quæ mihi tecum eſt amicitia.* Græcè dici poſſet, *εἰκότως ἔγωγε δυσχεραίνω, τῆς φιλίας εἵνεκα τῆς σῆς.*

IV.

Solet etiam poſſeſſivum, maximè Poëticè, conjungi cum eo ſubſtantivo cui minùs quàm alteri convenire videtur. Sic Euripides in Phœniſſis, *τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον*, verbatim, *meum partus dolorem*, id eſt, *partus mei dolores*: ubi *ἐμὸν* jungitur cum *πόνον*, licèt meliùs *ἐμῶν* in genit. plurali cum *ὠδίνων* conveniret. *Poſſeſſivum cum alieno nomine.*

V.

Idem poſſeſſivum jungitur cum Genitivo perſonæ, ad quam ipſum pertinet: ut *ὅλος δή τἀμὰ οὗτοι διαρπάσουσι, τοῦ κακοδαίμονος*, *res ergò meas hominis infeliciſſimi penitus* *Poſſeſſivum cum genitivo.*

isti

*iſti diripient* : ubi τὰ μὰ cum genitivo κακοδαίμονος jungitur. Hoc ſenſu frequens eſt Genitivus pronominis αὐτὸς, ut apud Latinos pronominis ipſe.

VI.

*αὐτὸς, de alio, & de ſe.*

Αὐτὸς ſpiritu leni, promiſcuè ſignificat, vel *aliquem alium*, vel *ſeipſum* : ut *cum impetum in ſe populi animadverteret*, ὁρῶν τὴν τοῦ δήμου ὁρμὴν, ἐπ᾽ αὐτὸν φερομένην, pro ἐφ᾽ ἑαυτόν. Euſeb. lib. 6. Præparat. Euang. ἵνα ἐν οἷς ἂν τὰ τῆς μέλλοντος προῤῥήσεως ἀπο-πίπτοι, καταφυγὴν αὐτῷ τὴν ἀλογίας τὴν εἱμαρμένην πορίζοιτο .i. *ut ſi res aliter, quam prædictum ab eo foret, eveniret, ad fatum continuò perfugium ſibi ac receptum, pararet* : ubi αὑτῷ, pro αὐτῷ, vel ἑαυτῷ. Viciſſim οὗ, οἷ, ἓ & ἑαυτοῦ, pro aliis non reciprocis paſſim uſurpatur, licèt aliquantò cautiùs : ut apud Latinos, maximéque Tullium, *ſui*, *ſe*, & ſimil. pro *illius*, *illum*, & ſimilibus. Hac enim in diſtinctione, ſuperſtitioſus nimium fuit apud Latinos Valla, Gaza apud Græcos. Demoſthen. adverſus Androtionem, εἶθ᾽ ὡς ὁ τιοῦν ἐξὸν ἑαυτῷ ποιεῖν. *deinde, quaſi liceret ei quidvis agere* : ubi ἑαυτῷ manifeſtè, pro αὐτῷ. Alibi paſſim.

VII.

*ἑαυτοῦ de 1.2.& 3. perſonâ.*

Imò, quod mirabilius videri poſſit, ἑαυτοῦ, & reliqui caſus ejuſdem pronominis qui propriè *ſeipſum* ſonant, ad primam quoque ſecundámque perſonam referuntur. Xenophon. hiſtor. 2. οὕτω παιδεύεις τοὺς ἑαυτοῦ φίλους; *ſic amicos tuos inſtituis ?* ubi ἑαυτοῦ, pro σοὺς vel σοῦ uſurpatur. Iſocrates in Buſiride; μηδὲν ἀποδεικνὺς τῶν ἑαυτοῦ, *nihil oſten-*

*dens rerum mearum* : ubi fruſtra nonnulli reponunt ἐμαυτȣ̃.

VIII.

Pronomen αὐτὸς, cum nomine ἕκαςος, idem penitus eſt, quod ἕκαςος per ſe ſolùm. Demoſth. περὶ συμμορ. ὅσα τὸ πρῶτον inquit, αὐτὸς ἕκαςος ἑαυτῷ προσήκειν ἡγήσατο, *quæ ſibi quiſque primùm expedire judicabat:* dicitur etiam unà voce αὐτοέκαςος. — αὐτὸς ἕκαςος.

IX.

Αὐτὸς cum præpoſitivo articulo præcedente in omni caſu & genere, ſignificat *idem*: nec vocem unicam Græci habent, quâ Latinam exprimant. Ergò; ὁ αὐτὸς, *idem*, ἡ αὐτὴ, *eadem*, τὸ αὐτὸ, *idem*. Quæ ſæpe conjunguntur cum dativo, ut ταὐτό σοι πάσχω, *idem quod tu, patior*, id eſt, *eodem modo affectus ſum, quo tu.* — ὁ αὐτὸς, *idem.*

X.

Dativus uterque ejuſdem pronominis eleganter ponitur ſubintellectâ præpoſitione σὺν, ut μέγα τι τῶν πολεμίων πλῆθος αὐτοῖς ὅπλοις ἔλαβεν, *magnam partem hoſtium cum ipſis armis cepit:* ſic αὐτοῖς ἀνδράσι, *cum ipſis viris:* αὐτῷ τῷ ἵππῳ κατεποντίσθη, *cum ipſo equo demerſus eſt.* — αὐτῷ & αὐτὸς ſine σύν.

XI.

Interdum ſubſtantivum aliquod intelligitur, quod eidem pronomini reſpondeat. Cujuſmodi autem illud eſſe debeat ex adjuncto verbo conjiciendum eſt. Sic apud Syneſium ἀπὸ τῆς αὐτῆς σπεῖσαι, *ejuſdem menſæ cibis uti:* ſubauditur enim τραπέζης. — αὐτὸς, *ſubſtantivum involvens.*

XII.

Idem pronomen in compoſitione vocem unicam efficiens, uſum elegantem habet, — αὐτὸς, *in compoſitione.*

cujus

cujus aliquot hæc exempla ſunto : αὐτεπάγγελτος, id eſt, *qui ſponte, nec vocatus, operam commodat ſuam* : qui etiam αὐθαίρετος, & αὐτοκέλευςος dicitur, at αὐτοκέλευθος, qui ſe ipſum in viam dat. Aliquando αὐτεπάγγελτος, cum participio ἐθέλων (*volens*) conjungitur. Demoſth. pro Coro. ὥςε τὰ τῶν Ἑλλήνων ἐλευθερίας αὐτεπαγγέλτους ἐθέλοντας παραχωρῆσαι Φιλίππῳ : id eſt, *ut Philippo ſponte Græcorum libertatem proderent*. Αὔτανδρος, idem quod αὐτοῖς ἀνδράσι, ut ἡ ναῦς αὔτανδρος κατεποντίσθη, *navis cum ipſis hominibus ſubmerſa eſt* : quod etiam dicitur αὐτανδρὶ adverbialiter. Sic αὐτόφορτος, *cum ipſis etiam oneribus*, ut ἵππος αὐτόφορτος κατεκρημνίσθη, *equus cum clitellis & oneribus præceps actus eſt*. Αὐτεξούσιος, *qui ſui juris eſt*, unde τὸ αὐτεξούσιον, *liberum eſt arbitrium*, quo quis ſui dominus eſt. Αὐτήκοος *teſtis auritus*, αὐτόπτης, *teſtis oculatus* : unde αὐτοψία, & adverbium αὐτοψεί, Αὐτόμολος *transfuga*; vel *qui ſponte adveniat* : αὐτόνομος, αὐτοτελής, & αὐτόδικος dicitur, *qui ne depend ny releue de perſonne*. αὐθόδιος, *qui omnino recens ab itinere, aliquid agit*. ut αὐθόδιος τοῖς πολεμίοις ἐπέβαλε, *ſtatim ab itinere impetum in hoſtes fecit*. αὐτόκλητος propriè de *paraſito* dicitur, *qui non vocatus in alienam ſe menſam intrudit*. Αὐτοδίδακτος, *qui per ſe, ac nullius operâ, doctrinam conſecutus eſt*, αὐτοφόνος, αὐτοθάνατος, αὐτοκτόνος, & αὐτόχειρ, *qui ſeipſum occidit* : αὐτόχειρ tamen, & αὐτοθάνατος, *qui alium etiam ſuâ manu interfecit*. αὐτοπρόσωπος, *qui per ſe & coram aliquid agit, nemine proſus interpoſito*.

Adjun-

Adjungenda ſunt etiam adverbia tria, *αὐτόχρημα*, id eſt, *reipſâ, planè, omninò*: *αὐτοβοεὶ primo impetu, du premier aſſaut*: quaſi *clamore ipſo*, ut *αὐτοβοεὶ τὴν πόλιν εἷλεν*, *urbem primo impetu cepit*: *αὐτόθεν*, id eſt, *per ſe*, vel *è re natâ*, ut *αὐτόθεν ἄρα τὸ πρᾶγμα φθέγγεσθαι φωνὴν ἀφιέν*, *res per ſeſe loquitur*. De quo in Adverbio, pluribus.

## XIII.

Creberrimum eſt, maximè apud Demoſthenem, ut ὅτι, poſt τοῦτο conſequatur; quæ dictio Latinis barbara videretur, v. c. *noſtis quippe, noſtis, me vivo fruſtra illum furere*, *ἴστε γὰρ δήπου, ἴστε τοῦθ', ὅτι μάτην, ἐμοῦ ζῶντος, μαίνεται οὑτοσί*, verbatim, *noſtis hoc, quod fruſtra*; quæ locutio à Latinis auribus repudiaretur. Demoſthen. Olynth. 1. *οὐκ ἀγνοῶ μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦθ', ὅτι πολλάκις ὑμεῖς, οὐ τοὺς αἰτίους, ἀλλὰ τοὺς ὑστάτους περὶ τῶν πραγμάτων εἰπόντας, ἐν ὀργῇ ποιεῖσθε*. *Equidem non ſum neſcius, Athenienſes, vos ſæpe numerò, non malorum auctoribus, ſed iis qui de rebus poſtremi dixerint, ſuccenſere ſolitos*. Interdum verò, inter τοῦτο & ὅτι, aliquid interponitur. Idem Philipp. 1. *ἀλλ' οἶδε τοῦτο καλῶς ἐκεῖνος, ὅτι ταῦτα μὲν ἐστιν ἅπαντα τὰ χωρία, ἆθλα τοῦ πολέμου, κείμενα ἐν μέσῳ*: *At ille nimirum probè nôrat, loca hæc omnia, tanquam belli præmia, in medio poſita eſſe.*

ὅτι *poſt* τοῦτο.

## XIV.

Inſignius etiam eſt, quod ſequitur, τοῦτο eleganter, aliquando *παρέλκειν*, id eſt, *abundare*; unde obſcuritatis aliquid ſuboriri videatur. Dem. pro Cor. *Καίτοι καὶ τοῦτο, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ λοιδορίαν κατηγορίας*

τοῦτο, παρέλκει, id eſt, *abundat.*

τούτῳ

*τέτῳ διαφέρειν ἡγῦμαι : Enim verò etiam hoc, Athenienſes, equidem convicium hoc ab accuſatione differre arbitror.* ubi ſanè τῦτο ſolius ornamenti causâ poſitum eſt. Niſi dicamus, ἐλλειπτικὸν eſſe, pro eo ac vulgò diceretur, *Illuy a encor cecy, que ie crois, &c.* ſed prior ſenſus facilior eſt.

XV.

*Pronomen aliquando loco movetur.*

Aliquando, ſed rariùs (quod ideò parcè imitandum :) pronomen, ac præſertim ἕτος loco movetur ſuo, cum aliquâ orationis obſcuritate. Plato in Apolog. Socrat. non longè ab initio, Ἐπιχειρητέον ὑμῖν ἐξελέσθαι τὴν διαβολὴν, ἣν ὑμεῖς ἐν πολλῷ χρόνῳ ἔχετε ταύτην ἐν ἕτωσὶ ὀλίγῳ χρόνῳ : ubi ordo eſſe debuiſſet, Ἐπιχειρ. ὑμ. ἐν ἕτωσὶ ὀλίγῳ χρόνῳ ταύτην ἐξελέσθαι τὴν διαβολὴν ἣν ὑμεῖς ἐν πολλῷ χρόνῳ ἔχετε : id eſt, *conandum eſt, tam brevi tempore, hanc vobis calumniam excutere, quæ jamdiu veſtris inſedit animis.* Credo Socratem μάλα ἀφελῶς, χύδην, καὶ ὡς ἔτυχεν, id eſt, *ſimpliciter, ac ſine curâ ullâ* dicere videri cupiebat.

XVI.

*καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα: ac de his hactenus.*

Neutrum plurale ταῦτα geminatum, ſic tamen ut inter utrumque, μὲν δὴ inſeratur, ſignificat idem quod Latini dicunt, *At de his hactenus*, Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα : cùm aliqua diſputatio, vel pars orationis paulò longior concluditur. Exempla paſſim apud Demoſthen. & alios, ac præſertim Hiſtoricos, & Oratores occurrent.

CAPVT

# CAPUT V.

## DE VERBO.

### SECTIO I.

#### *De Verbo Activo, Paſſivo, & Neutro.*

**Regula Prima.**

ALIQUANDO vox activa, ſignificationis paſſivæ eſt. Quo in genere præcipua ſunt. ἁλίσκω, ſed ferè tantùm in præterito perfecto ἑάλωκα, & Aoriſt. 2. ἥλων, vel ἑάλων, id eſt *convictus ſum, reus ſum peractus*, unde ἁλῶναι τῆς τῶν δημοσίων κλοπῆς, id eſt, *peculatus reum peractum eſſe.*

ἁλίσκω, *capior.*

II.

Ἀνακάμπτειν pro ἀνακάμπτεσθαι, id eſt, *reflecti.* Ariſtot. 1. Metaph. τὰ δὲ εἰς ἄλληλα ἀνακάμπτει; id eſt, *hæc verò in ſeſe mutuò reflectuntur ac recidunt :* quo eodem modo uſurpantur ἐπανακάμπτειν, & ὑποκάμπτειν, quod poſtremum tamen propriè eſt, *per ambages circumagi fallendi causâ*, ut cùm lepores crebris in orbem ſaltibus inſequentes canes ludificantur.

ἀνακάμπτειν, *reflecti.*

III.

*Ἀναλαμβάνειν*, pro ἀναλαμβάνεσθαι, præſertim cùm ſignificat, *recreari ac refici.* Theophraſt. lib. 5. ὅταν τὰ κακοτροφήσαντα ἀναλάβῃ πάλιν, καὶ ἐνσθενήσῃ, id eſt, *ubi quæ alimenti penuriâ laborant, recreata ac confirmata.*

ἀναλαμβάνειν, *recreari.*

*firmata fuerint* : quod longè crebriùs cum accuſativo in activâ ſignificatione, dicitur *ἀναλαβεῖν*, & *ἀναφέρειν ἑαυτὸν*, id eſt, *ῥαΐζειν*, *convaleſcere*.

IV.

*ἀνταποδίδωμι* *viciſſim reſpondeo.*

Ἀνταποδίδωμι, pro *ἀνταποδίδομαι*, id eſt, *viciſſim reſpondeo*, & quaſi *reſpondeo in vicem alterius*. Plato in Phœdone, *εἰ μὴ ἀεὶ ἀνταποδιδοῖεν τὰ ἕτερα τοῖς ἑτέροις γιγνόμενα*, id eſt, *niſi per mutuam generationem, ſequentia priorum in locum ſufficerentur* : ſic *χάρις* dici poteſt *ἀνταποδοῦναι*, pro *ἀνταποδοθῆναι*, id eſt, *rependi beneficium*.

V.

*Ἀπαλλάττειν* *liberari.*

Ἀπαλλάττειν, pro *ἀπαλλάττεσθαι*, *liberari ſeu defungi* : idque per omnia tempora, tametſi rariùs in Aoriſt. 2. Ariſtoteles Problem. Sect. 5. *διὰ τί τὰ σύμμετρα τῶν σωμάτων, κάμνει τε πολλάκις, καὶ ἀπαλλάττει ῥᾷον*, pro *ἀπαλλάττεται*, id eſt, *quare quæ meliùs temperata corpora ſunt, & laborant ſæpius, & faciliùs morbis defunguntur?* ſic *ἀπηλλαχέναι τοῦ καθήκοντος*. i. *officio defungi* : *ἀπηλλαχέναι τῆς ἀρχῆς*, *magiſtratu defunctum eſſe*.

VI.

*ἵστημι*, *in præter. & aoriſt?*

Ἵστημι, in Aoriſt. 2. & præterito activo, ac præſertim in compoſitis, ut *καταστῆναι εἰς ἀρχὴν*, apud Iſocrat. paſſim, *in magiſtratu conſtitui* : *τὰ καθεστηκότα*, vel *καθεστῶτα*, ſæpe, id eſt, *τὰ νενομισμένα*, *ſtatuta*, uel *inſtituta reipubl*. aut abſolutè quæcunque de re quapiam conſtituta ſunt. Ita *συστῆναι πόλεμος* id eſt, *συρραγῆναι*, à verbo *συρρήγνυμαι*, & *συγκροτεῖσθαι*, *conflatum eſſe bellum* : & *ὑποστῆναι ὁ κόσμος*, id eſt, *mundus conditus*

conditus dicitur. Ita προσήναι *adductum eſſe.* Dem. Olyn. 1. εἰς τοῦτο προελήλυθε τὰ πράγματα Φιλίππῳ, *Philippi res eò redactæ ſunt.* ubi notetur dativum Φιλίππῳ adhiberi, non autem genitivum Φιλίππου.

VII.

Μεταβάλλειν, creberrimum eſt, pro μεταβάλλεσθαι *mutari.* Philo de Leg. ad Cajum, ἀρχόμενοι μεταβάλλειν πρὸς τὸ σύννομον καὶ ὁμοδίαιτον, *cùm ad vitæ genus transferri inciperent, legum communione, ac mutuâ ſocietate conjunctum.* At in voce paſſivâ, ſæpius eſt, transfugarum more ad hoſtem αὐτομολεῖν *deficere.* Plutar. Alexan. τοῖς μεταβαλλομένοις πρὸς αὐτὸν, ἄδειαν ἐκήρυττεν, id eſt, *iis qui ad ſe deficerent, impunitatem præconis voce promittebat,* & al. paſſim. μεταβάλλειν *mutari.*

VIII.

Παρακινεῖν, non tantùm *labefactare ac pervertere,* ſed etiam *indecorè moveri, & furore præcipitem agi* ſignificat. Ariſtophanes in Ranis, ἰδοὺ, σκόπει νῦν με παρακινήσαντα ἴδῃς pro παρακινοῦμενον, *aſpice, num tibi videar indecorè moveri.* Xenoph. 4. Memorab. πολλοὶ μὲν ὑπὸ παρακεκινηκότων διαφθείρονται, pro παρακεκινημένων, *multi ab hominibus furore percitis occiduntur.* Sic παρακινητικῶς ἔχειν, Plutarcho in Solon. ſignificat, ἐξεστηκέναι τοῦ νοῦ, *mente dejectum eſſe.* Nec alienum verbum παροινεῖν, id eſt, *inſanire,* ut ebrii ſolent. παρακινεῖν, *indecorè moveri.*

IX.

Στρέφειν, maximè in Aoriſt. 1. id eſt, *converſus ſum,* aut *converti*: unde ἐπαναστρέφειν, quod idem eſt, ac ἐπανακάμπτειν, de quo Reg. 2. στρέφειν *convertit.*

quo paulò antè: & ὑποστρέφειν, *redire*: quod etiam verbum militare eſt, ſignificans, *repentè à fugâ in hoſtem converti*: quod etiam dicunt, ἐξ ὑποστροφῆς μάχεσθαι.

ὑποστροφὴ *oratoria.*

Apud Rhetores autem eſt, *reflecti ad id quod poſtremò dictum eſt, oratione per quandam parenthesin interruptâ*: ut cùm Demoſthenes pro Coronâ, dixiſſet, τοῦ Φωκικοῦ συστάντος πολέμου, id eſt, *conflato Phocenſi bello*, ſubjungit, οὐ δι' ἐμέ, οὐ γὰρ ἔγωγε ἐπολιτευόμην πώποτε: *non meâ profectò culpâ, qui ad Rempub. nondum acceſſeram*: hæc verba καθ' ὑποστροφὴν inſerta eſſe, & oratorem ὑποστρέψαι, id eſt, in ea quæ de conflato bello dixerat, ſe reflexiſſe, docet Hermogenes. quam etiam ὑποστροφὴν, ἐπεμβολὴν, idem appellat, quaſi *intercalationem quandam.*

X.

στείχειν, *ordinari.*

Στείχειν, pro στείχεσθαι militare vocabulum eſt, & ſignificat, κατὰ στοίχους τάττεσθαι, id eſt, *aciem in varios ordines, & quaſi verſus diſtribui*; unde συστοιχεῖν, *ejuſdem ordinis eſſe*, ἀντιστοιχεῖν, *adverſis opponi ordinibus.*

XI.

συνάπτω, *cohæreo.*

Συνάπτω, id eſt, *firmiter adhæreſco, & quaſi colligatus ſum*: ut cùm Theophraſtus ait, τὰ τῶν φυτῶν ἐν λίμναις, οὐ συνάπτει τῇ γῇ, id eſt, *plantæ quæ in paludibus ſeruntur, terræ non admodùm firmiter adhæreſcunt.*

συνάπτειν, *confligere.*

Significat etiam *confligere*, ſeu *committi*, ut in prælio fieri ſolet; idque cum dandi caſu, ut τοῖς πολεμίοις, συνάπτειν, vel cum accuſandi caſu, & præpoſitione εἰς, adhibito tamen, vel intellecto perſonam ſignificante dativo, ut apud Polyb. συνάπτειν εἰς τὰς χεῖ-

ρας,

ρας, Galli, *venir aux mains*. Eodem ferè modò uſurpatur verbum προσμίξαι, id eſt, *propiùs admoveri hoſtibus, muris, urbi*: quæ πρόσμιξις, Gallicè non minus propriè, *la meſlée*.

## XII.

Τελεῖν, inter alia ſignificata, ſumitur pro τελεῖσθαι, id eſt, τάττεσθαι, ἐγκρίνεσθαι, *cenſeri*, vel *numerari*. Pauſanias ἠλιακῶν 1. αἱ ἐς τὸ Ἀχαϊκὸν τελοῦσαι πόλεις, id eſt, τῇ Ἀχαΐᾳ προσνεμόμεναι, *urbes Achaïæ contributæ*. Sic τελεῖν εἰς ἄνδρας, *viris accenſeri*; quod Romani dicebant, virilem togam ſumere. Sic πόλεις εἰς τὴν Ρώμην συντελοῦσαι, *Romanorum municipia* dici potuerunt. — *τελεῖν cenſeri.*

## XIII.

Aoriſta, maximè prima, verborum in ομαι, quæ vocem activam non habent, activè ut plurimùm ſignificant, atque interdum etiam paſſivè, ut à verbo διαλέγομαι, διελέχθην, id eſt, *diſſerui*; ab ἰάομαι ἰαθεὶς, .i. *curans*, vel *curatus*; à παραδέχομαι, παραδεχθεὶς *qui excepit*, *vel exceptus eſt*, à θεάομαι, ἐθεάθην, *contemplatus ſum*, vel *inſtratus ab alio*. — *Aoriſta in θην activè ſignific.*

Quæ obſervatio, Præteritis etiam perfectis eorundem verborum accommodari poteſt. Dicunt enim διείλεγμαι, pro *diſputavi*: imò quibuſdam prætereà, quorum in uſu activum eſt, ut ἐνδέδειγμαι, pro ἐνδέδειχα, id eſt, *oſtendi* à δείκνυμαι apud Demoſthen. pro Coronâ, & alibi paſſim: πεποίημαι, pro πεποίηκα, ſæpiſſimè: ἠυτρέπισμαι, pro ἠυτρέπικα, *inſtruxi*, ab ἐυτρεπίζομαι. — *Præter. paſſ. act. ſignific.*

## XIV.

Verbum activum, maximéque ſenſuum, aut

aut affectum ſignificans, cum ſuo caſu jungitur, licèt caſum alium more Latino poſtularet: ut θαυμάζω σου, ὅτι, vel εἰ ὁ αὐτὸς ὢν σαυτῷ ἀεὶ διατελεῖς, pro θαυμάζω ὅτι σύ· id eſt, *miror te tui ſemper ſimilem eſſe.* Sic apud Xenoph. 4. Memorabilium, γῆν, ὁπόση ἐστὶν, εἰδέναι, verbatim, *terram, quanta eſt, nôſſe:* Latinè verò meliùs, *nôſſe quanta terra ſit.* οἶδά σε, ὅτι μήποτε ἡσυχάσεις, verbatim, *novi te, quod nunquam quieſces*, id eſt, *novi te nunquam quieturum.* Ita, μέμνημαί σου, ὅπως ἀπεκρίνου, verbatim, *memini tui, quomodo reſponderes.*

XV.

*Verba interrogandi & reſpon.*

Verba interrogationibus & reſponſionibus ſervientia, tum etiam cùm illa à tertio quodam referuntur, eodem planè modo cum ſequentibus ordinantur, quaſi interrogatio & reſponſio fieret, potiùs quàm narraretur. Plutarch. in Alexandro, ἐπερωτῶντος Φιλίππου, πῶς ἔχουσιν ὁμονοίας πρὸς ἀλλήλους οἱ Ἕλληνες; pro πῶς ἂν ἔχοιεν; verbatim, *quærente Philippo, quàm bene Græcis inter ſe convenit?* id eſt, *conveniret.*

Sic dum narrant quid nuncius dixerit, eodem modo loquentem illum inducunt, quo Dominus rem ipſi mandaverat: ut in Evangelio, cùm ſe illi à Phariſæis, ad Joannem miſſos eſſe dicerent, ut ex eo quærerent, *Tu quis es?* Græcè, σὺ τίς εἶ, id eſt, ὅστις ἂν αὐτὸς εἴη, *quinam ille tandem eſſet?*

In reſponſionibus ſimiliter, ut de eodem B. Joanne dicitur, reſpondit, *quia non ſum ego Chriſtus*, ὅτι οὐκ εἰμὶ ἐγὼ Χριστὸς, pro ὅτι οὐκ ἦν Χριστός. id eſt, *ſe non eſſe Chriſtum.* Quo loco verba ſonare videntur, reſponſum

à Joanne

à Joanne fuiſſe, Nuncium ipſum; aut Evangeliſtam non eſſe Chriſtum: proindéque hæc loquendi ratio, ad tollendam ſenſus ambiguitatem diligenter obſervanda erit.

XVI.

Digna hæc in genere ſunt, quæ obſerventur ex Demoſthen. exempla duo, orat. pro Coro. Καὶ νῦν εἶπέ που λέγων, Ο τὴν Ἀλεξάνδρου ξενίαν ὀνειδίζων ἐμοί. verbat. *Et nunc dicebat, qui Alexandri hoſpitium exprobrabat mihi*, id eſt, *Et verò jam jam dicebat, ſibi abs me Alexandri hoſpitium crimini dari*. Nam ὁ τὴν, &c. ipſiſſima verba ſunt, quibus Æſchines adverſus Demoſth. uſus erat. Ibid. Philippi literas explicans, Ἀκούετε, ὡς σαφῶς δηλοῖ, καὶ διορίζεται, ὅτι ταῦτα ἐγὼ πεποίηκα ἀκόντων Ἀθηναίων. verbat. *Auditis, ut apertè declarat, ac profitetur, quòd hæc ego feci, invitis Athenienſibus*, id eſt, *hæc abs ſeſe facta eſſe*: alioqui ſenſus eſſet, rerum illarum Demoſthenem ipſum auctorem fuiſſe. Quo in exemplo, aliiſque ſimilibus, nota etiam, conjunctionem ὅτι, omninò παρέλκειν, hoc eſt *abundare*. ὅτι in his exempl. παρέλκει.

XVII.

Singularis numerus à Poëtis, nonnunquam pro plurali uſurpatur; quod tamen non niſi ſobriè admodùm imitandum. Pindarus, μελιγάρυες ὕμνοι ὑστέρων ἀρχαὶ λόγων. τέλλεται, pro τέλλονται, id eſt, *melliti hymni poſteriorum carminum principia ſunt*. Quod interdum etiam à ſolutæ orationis auctoribus uſurpatur. Ariſtot. οὐκ ἐνεξεφύετο τοῖς μὲν αἱ τρίχες, τοῖς δὲ τὰ πτερά, pro ἐνεξεφύοντο: *non innaſcebantur aliis pili, aliis pennæ*. Singularis pro plurali.

 SECTIO

# SECTIO II.

## *De idiotiſmis Indicativi, Imperativi, Optativi, & Subjunctivi propriis.*

### REGULA I.

*Indic. præſ. pro ſubj. vel optat.*

INdicativus ſæpe pro ſubjunctivo & optativo uſurpatur, idque per omnia ferè tempora, ubi ἂν δυνητικὴ particula commodè adhibita fuiſſet. Ac primùm quidem in præſenti. Xenophon. Hiſtor. 6. παρ' ἐμοὶ ὐδεὶς μισθοφόρος, ὅςις μὴ ἱκανός ἐςιν ἴσα ποιεῖν ἐμοί, id eſt, *mercenarius apud me nemo eſt, qui non idoneus eſt*, pro, *qui non idoneus ſit, eadem facere quæ abs me fiunt.* Quo loco verbum, ἐςὶ pro ἂν ᾖ, vel ἂν εἴη, poſitum eſt. Philo de Legat. ad Cajum, διαγγελείσης ἐν τῷ, ὅτι νοσεῖ, φήμης: verbatim, *nuntiatâ igitur, quod ægrotat, famâ*, id eſt, *vulgatâ de ipſius morbo famâ*: ubi, ὅτι νοσεῖ, pro ὅτι, vel ὡς ἂν νοσοίη, poſitum eſt.

### II.

*Item imperfect.*

In Imperfecto: Idem Xenophon 7. ejuſdem operis, ὐδὲν ὕτω βραχὺ ὅπλον ἑκάτεροι εἶχον, ᾧ ὐκ ἐδεικνῦντο ἀλλήλων, id eſt, *nullum utriſque tam breve telum erat, quo non ſe mutuò attingebant*, id eſt, *attingerent*: ubi ἐδεικνῦντο, pro ἂν δεικνοῖντο ſumitur.

### III.

*Item præteritum.*

In Præterito perfecto Demoſth. Olynth. 2. ὐδείς ἐςιν, ὅντινα ὐ πεφενάκικεν, *nemo eſt quem non decepit*, pro *deceperit*, ubi πεφενάκικεν, pro ἂν φεναχίσειεν, uſurpavit.

### IV.

*Item Aoriſtum.*

In Aoriſt. Xenoph. ἀπομνημ. 2. ὐδὲν πόνων

ποτε αὐτῆν ὔτε εἶπα, ὔτε ἐποίησα, ἐφ᾽ ᾧ ἠσχύνθη, hoc eſt, *nihil unquam ei, vel dictum abs me, vel factum eſt, quo erubuit*, pro *erubuerit*. ubi ἠσχύνθη poſuit, pro ἂν αἰσχυνθείη.

V.

In Futuro ſæpiſſimè, Ariſtoteles 8. Hiſtor. Animal. ἡ Κάμηλος, inquit, ἀπὸ τῶν ποταμῶν ὐ πίνει πρότερον, ἢ συνταράξει, id eſt, *Camelus è fluviis non bibit, antequàm eos conturbabit*; pro ἂν συνταράξειε, vel συνταράξῃ, *conturbàrit*.

*Item futurum.*

Id quod apud Atticos frequentiſſimum eſt, etiam præcedente εἰ, ſignificante, *ſi quidem, ſi modo, ſi tamen*. Quæ loquendi ratio etiam Ciceroni mirum in modum placuit. Demoſthen. Olynth. 1. εἴπερ τις ὑμῖν προσέξει τὸν νοῦν, *ſi quis vobis mentem adhibebit*: quæ locutio ſatis obſcura, clarior erit, ſi reſolvatur hoc modo, εἰ μέλλει τις ὑμῖν προσέχειν τὸν νοῦν, id eſt, *ſi quis de vobis cogitaturus eſt*: quod idem eſt, ac ſi diceretur, εἰ τὸ ἂν βούλησθε τοῖς ἄλλοις ὑμῖν προσέχειν τὸν νοῦν, id eſt, *ſi alios vobis ſtudere volueritis*.

VI.

Imperativus apud Græcos nudè uſurpatur, ubi Latini præmittunt verbum, *noli*. Demoſthen. paſſim, μὴ γὰρ οἴεσθε, *nec enim putatote*, id eſt, *nolite enim exiſtimare*: ubi Græcè barbarus eſſet, qui diceret, μὴ γὰρ οἴεσθαι βύλεσθε.

*Imperativ. per ſe poſit.*

VII.

Imperativo Poëtæ nonnunquam utuntur, maximéque in Aoriſto, pro perſona ſecunda futuri indicativi. Euripides, οἶσθ᾽ ὖν ὃ δρᾶσον, pro δράσεις, id eſt, *ſcis ergo quid fac*, pro *quid facturus ſis*.

*Imper. pro 2. perſ. futuri indicat.*

Imò & pro infinitivo Oratores. Demoſt. Philipp. 1. δεηθεὶς ὑμῶν τοσοῦτον, ἐπειδὰν ἅπαντα ἀκούσητε, κρίνατε, μὴ πρότερον προλαμβάνετε, id eſt, *id à vobis unum precatus, ut auditis ſolùm omnibus, judicium feratis, nullúmque præjudicium afferatis.* ubi κρίνατε, pro κρίνειν, & προλαμβάνετε, id eſt, προλαμβάνειν.

VIII.

*Optat. pro Indicativo.*

Optativus Atticè viciſſim pro Indicativo paſſim uſurpatur, quod præcipuè Xenophonti placuit: ut 2. hiſtor. Græc. Λύσανδρος δὲ Φιλοκλέα πρῶτον ἐρωτήσας, ὃς τοὺς Ἀνδρίους καὶ Κορινθίους κατακρημνίσειε, τί εἴη ἄξιος παθεῖν, &c. id eſt, *Lyſander cùm ex Philocle, qui Andrios & Corinthios præcipites egerat, quæſiſſet, quâ pœnâ dignus eſſet* &c. ubi κατακρημνίσειε, pro indicativi pluſquam perfecto κατακεκρημνίκει, poſuit.

Sic Plato, in Protagorâ, ἔλεγες ὅτι Ζεὺς τὴν δικαιοσύνην πέμψειε τοῖς ἀνθρώποις, ubi πέμψειε, pro ἔπεμψε id eſt, *à Jove dicebas immiſſam hominibus juſtitiam fuiſſe:* Atque hic uſus crebrior eſt, præcedente una ex ſequentibus particulis ὃς, ὅσπερ, ὅστις, ὅσοι, ὅτε, ὅτι, & ὡς. Exempla paſſim obvia.

IX.

*Subjunct. & opt. ſine ἄν.*

De Subjunctivo pauca hæc notanda. Primum eſt, ἂν in ſubjunctivo ſæpius, quàm in optat. prætermitti, ut οὐκ οἶδα, ὅ,τι τῷ λόγῳ χρήσωμαι, καὶ ποῖ τράπωμαι. *neſcio quid dicturus ſim, aut quam in partem me converſurus.* Sic ὅσα βούλῃ, pro ἂν βουληθείης, *quæcunque volueris.* Prætermittitur tamen etiam cum optativo, ut reg. ſuper,

τί εἴη ἄξιος παθεῖν, pro τί ἂν εἴη.

X.

Secundò ὅπως, vel ἵνα, vel ὡς non rarò, ſubauditur in ſubjunct. Chryſoſt. 2. de Fato, ἑτέρως λυμήνηται, πείθειν ἐπιχειρῶν, pro ὅπως ἂν λυμήνηται, id eſt, *aggreſſus ei ſuadere, ut alia quadam ratione noceret.* *Subjun. ſine ὅπως, ἵνα, ὡς.*

XI.

Tertiò, per ſeſe aliquando ſumitur pro futuro indicativi· ut τί λέγω; pro λέξω, *quid dicam?* & βούλει εἴπω; *vis dicam?*

## SECTIO. III.

### *De idiotiſmis Infinitivi, & temporum quorundam propriis.*

### Regula Prima.

DE Infinitivo pluſcula ſunt obſervatione digna. Primò, interdum à Genitivo ad accuſativum eo in modo tranſitus fit. Iſocrates cùm dixiſſet, δεόμεθα ὑμῶν μετ' εὐνοίας ἀκροάσασθαι, addit ἐνθυμηθέντας, pro ἐνθυμηθέντων, *vos obſecramus, ut cum benevolentiâ audiatis, cogitantes,* &c. V. cap. 3. de Nomine, Sect. 1. Reg. 1. *Cum accuſat. pro al. caſu.*

II.

Secundò, nominativum in eodem modo, pro accuſativo ab Atticis uſurpari, etiam cum ὡς, &, ὥστε Xenoph. de Socrate, ὥστε πάνυ μικρὰ κεκτημένος, πάνυ ῥᾳδίως ἔχειν ἀρκοῦντα, ubi κεκτημένος, pro κεκτημένον, id eſt, *cùm valde pauca poſſideret, facilè tamen iis contentus eſſet.* Demoſthen. cum artic. neutro, nominativum etiam conjungit: *Infinit. cum nomin. & accuſat.*

jungit: ut pro Coro. σεμνύνομαι, ὅτι τῆ γραφεὶς ἀποφυγεῖν, *glorior, non quòd ab accuſatione abſolutus fuerim.*

Rariùs etiam quod ibid. ſequitur, cum eod. artic. τὸ μὲν μυριάκις μυρίους κεκηρύχθαι, παραλείπω, καὶ τὸ πολλάκις αὐτὸς ἐστεφανῶσθαι πρότερον, id eſt, *mitto infinitos centies proclamatos eſſe: ac me ipſum antea ſæpiùs coronatum:* ubi licèt accuſativus μυρίους præceſſerit, ſequitur tamen τὸ αὐτὸς ἐστεφανῶσθαι, pro τὸ ἐμαυτόν. Contrà etiam accuſativus pro nominativo eleganter ponitur, cùm aliquem citamus, ac ferè cum particulâ δὴ, vel γε, ut φάναι δὴ, vel γε τὸν Πλάτωνα, id eſt, φησὶ γοῦν ὁ Πλάτων, *ut quidem ait Plato.*

III.

Tertiò, uſurpatur hic modus, ubi Latini ſupino activo utuntur; ut ἥκουσιν ἀσπάζεσθαι, *veniunt ſalutatum:* Qui Gallorum etiam idiotiſmus eſt, *ils viennent ſalüer.*

IV.

Quartò, etiam pro ſupino paſſivo ponitur infinitivus activus, καλὸς ἰδεῖν, *pulcher videre.* id eſt *viſu*; quod & Galli dicunt, *beau à voir:* & *beau voir.* Lucianus ait paludem, βαθεῖαν τοῖς ποσὶ διαβαίνειν, verbatim, *profundum ſuperare pedibus*, id eſt, *profundiorem, quàm ut commodè à pedite trajici poſſet.*

V.

Quintò, cùm gignendi caſu articuli ponitur, præcedentibus, ἐν καλῷ, καλλίστῳ, δέοντι, προσήκοντι, & ſimilibus: ut ἐστιν ἐν καλῷ τοῦ ποιεῖν verbatim, *eſt in bono faciendi*, id eſt,

id eſt, *commodum fuerit hoc facere.* Sic, *optimum factu id fuerit,* ἐν καλλίστῳ τοῦ ποιεῖν τουτοὶ γένοιτ᾽ ἄν.

## VI.

Sextò, pro participiis imperſonalibus, vel indicativo, cum ὡς aut ſimili: ut ἐμοὶ, vel ἔμοιγε δοκεῖν, pro ἐμοὶ δοκοῦν, vel ὡς ἔμοιγε δοκεῖ, *ut mihi quidem videtur.*

## VII.

Septimò, uſurpatur etiam pro gerundiis in dum, ut δίδωμί σοι χρήσασθαι τὸ βιβλίον, *librum tibi commodo,* verbatim, *do tibi uti librum,* quod & Latini Poëtæ imitati ſunt, ut Virgilius, cùm ait, *magnum dat ferre talentum.*

## VIII.

Octavò, cùm particula ὡς ſumitur pro indicativo, tam præſenti, quàm præterito: ut ὡς ἰδεῖν τὸν ἐχθρόν, verbatim, *ut vidiſſe inimicum,* id eſt, ὡς εἶδεν, *ut vidit.*

Nonò, interdum ſubauditur, ex ſolâ dictionis conſequentiâ intelligendus. Demoſthen. Olynth. 3. οὔτε Φίλιππος ἐθάῤῥει τούτους, οὔθ᾽ οὗτοι Φίλιππον, id eſt, *neque Philippus eos audebat, neque illi Philippum;* ſupp. *laceſſere.*

## IX.

Decimò, cùm mandata dantur, vel leges feruntur, aut à legibus præſcripta denuntiantur; infinitivus ferè uſurpatur pro ſubjunctivo, vel optativo cum ὅπως, vel ὡς, aut ſimili partic. Exempla paſſim. Demoſt. pro Coro. τὸ ψήφισμα τοῦτο γράφω πλεῖν ἐπὶ τοὺς τόπους, ἐν οἷς ἂν ᾖ Φίλιππος, id eſt, *hoc decretum edo, navigare ad ea loca,* ( id eſt, *ut navigaretur* ) *in quibus Philippus eſſet.*

X.

X.

Jam ut de temporum aliquot Idiotiſmis dicamus: Primùm quidem, Imperfectum, præter illud quod in conjunctione ἄν, infra monebimus, ſæpe pro aoriſto ſumitur, & cum eo ſimul conjungitur. Demoſthen. paſſim, ut ἐχθρῷ τε προσέφερετο πικρῶς, καὶ πολλὰ κακὰ αὐτὸν ἐποίησεν: ubi προσεφέρετο, cum ἐποίησε conjungitur id eſt, *acerbè inimico uſus eſt, ac multis eum affecit calamitatibus.*

XI.

*Aoriſt. pro præſenti.*

Aoriſtum utrumque, aut præſentis ſæpe ſignificationem habet, aut per verbum *ſoleo* reddi debet, tam apud Oratores, quàm apud Poëtas. Demoſthen. Olynth. 2. μικρὸν πταῖσμα ἀνεχαίτισε, καὶ διέλυσε πάντα, id eſt, *exigua belli offenſio cuncta ſæpe retrò flectere ſolet, atque diſſoluere.* Sic, ὡς τὸ πλεῖστον, τῦ παραβέλλε ὀξύννους ἐκράτησεν, *ut plurimum cogitabundus præcipitem ſuperavit*, id eſt, *ſuperat*, aut *ſuperare ſolet*. Quod etiam in Perfecto locum habet interdum, tametſi rariorem.

XII.

*Aoriſt. infinit. & imp. pro præſenti.*

Eadem Aoriſta, vel activa, vel media, in in imperativo & infinitivo ſæpiſſimè pro præſenti uſurpantur: ut ποίησον, pro ποίει, ποιῆσαι, pro ποιεῖν, Quod rariùs in paſſivis locum habet, præterquàm in verbis activâ voce carentibus, in quibus hic etiam uſus eſt creberrimus: ut πρὸς τὸ διαλεχθῆναι, *ad diſſerendum*, quia διαλέγω in uſu non eſt.

XIII.

*Aoriſt. 2. in δτν.*

Aoriſta ſecunda verborum quartæ conjugationis,

jugationis, in δον, & derivata inde tempora, vix in uſu reperiuntur, ut ἐνόμιδον, à *νομίζω, puto*: uti præteritum etiam activum eorundem verborum in κα, apud elegantiores authores. Quorum temporum in locum ſuccedit ſæpiſſimè Aoriſtum primum longè uſitatiſſimum.

Pluſquam perfectum, pro perfecto quibuſdam in verbis uſurpatur, maximè apud Poëtas, ut εἱςήκειν, pro ἕςηκα, ᾔειν, pro ᾖα, ab, εἶμι, *eo*.

## XIV.

Parciùs quidem, aliquando tamen, Aoriſta etiam, & Præterita paſſiva, pro activis aut mediis ſumuntur: ut δαπανηθεὶς, pro *δαπανήσας, qui conſumpſit*: *διαλεχθῆναι*, pro *διαλέξασθαι, diſputaſſe*: εὐλαβήθην, meliùs quàm εὐλαβησάμην, *conſideratè*, aut *verecundè me geſſi*: ἰαθεὶς, pro *ἰασάμενος, qui ſanavit*: *παραδεχθεὶς*, pro *παραδεξάμενος, qui excepit*: ἐργασθεὶς, pro *ἐργασάμενος, qui fecit*: *διανοηθεὶς*, vel *διανοησάμενος, qui excogitavit*: *δυνηθῆναι*, pro *δύνασθαι*.

Quorum verborum pars maxima voce activâ caret; quædam Preteritum paſſivum eâdem ſignificatione habent; ut *διείλεγμαι, παραδέδεγμαι, εἴργασμαι*, imò & *πεποίημαι*, pro *πεποίηκα, διανενόημαι*, & cætera, quæ docebit uſus. Monuiſſe ſat eſt.

## XV.

Futura verborum in εω, quando gemina ſunt, ſæpiùs & elegantiùs in έσω deſinunt, quàm in ήσω, cum temporibus inde derivatis, quæ ferè vocalem ε, retinent. *ἐπαινέω, ἐπαινέσω, νεκα, νέθλω*. *αἱρίσκω* autem licet ab *αἱρέω, αἱρήσω* habeat, & *αἵρηκα*, & *αἵρημαι*,

*Futura in ήσω & έσω.*

*μαι* Aoriſtum tamen paſſivum *ἀιρέθλω* habet per ε: indéque *ἀιρεθήσομαι*: & verbum ἐρέω, licet habet ἐρήσω. & εἴρηκα, habet tamen ἐιρέθλω in Aoriſto paſſivo.

XVI.

Futura λέξων, φράσων, ἀφηγησόμενος, & ſimilia, cum verbo ἔρχομαι, ab Jonibus maximè conjunguntur. Herodot. ſæpe l. 2. *μακρὸς ὅτω δή τι καὶ στενὸς, ὡς ἔρχομαι φράσων*, id eſt, *ita longus & anguſtus, ut jam jam dicturus ſum*. Gallicè, *comme ie m en vay dire*. Ibid. τὸ ἢ (ſupp. *κόλπον*) Α'ράβιον, τὸ (pro ὃν) ἔρχομαι λέξων; i. *alterum autem, (ſinum) Arabicum, quo de jam jam dicturus ſum*. Ita Pauſanias. ἔρχομαι ἀφηγησόμενος, *jam jam narraturus ſum*.

XVII.

Verba paſſiva utrumque Aoriſtum habentia, ſæpiùs utuntur ſecundo, ut πλήσσομαι ἐπλάγλω, ſæpiùs quàm ἐπλήχθλω. Sic ἐῤῥάγλω, *fractus ſum*, ἡρπάγλω, *raptus ſum*, ἐτράπλω, *converſus ſum*, vel *in fugam verſus*: à verbis ῥήγνυμαι, ἁρπάζομαι, τρέπομαι.

XVIII.

*Aoriſta media.* Aoriſtum primum medium, utrâque ſignificatione creberrimum eſt: at ſecundum longè ſæpius activè ſignificat, quàm paſſivè, ut εἱλόμλω, *accepi*, vel *delegi*: rarò *captus*, vel *delectus ſum*, ab αἱρέομαι.

SECTIO

# SECTIO IV.

*De verbis ἀγαπᾶν, ϛέργειν, ἀποχρῆν, ἄγειν καὶ φέρειν, ἀπολαύειν.*

## REGULA I.

VErbum ἀγαπάω duos præcipuè uſus habet, obſervandos. Primùm enim idem eſt ſæpiſſimè, quod αἱρεῖσθαι, id eſt, *eligere*; adeóque cum præpoſitione πρὸ, vel ἀντὶ, & gignendi caſu, ſignificat, *alicui anteponere*. Demoſthen. pro Corona, ἀγαπᾶν τὰ δῶρα ἀντὶ τῆ κοινῇ πᾶσι τοῖς Ἕλλησι συμφερόντων, id eſt, *munera communi Græcorum omnium utilitati anteferre*. Plutarch in Camillo, ἀγαπῆσαι τὴν ἧτταν πρὸ τῆς ἐλευθερίας, id eſt, *victoriæ jacturam libertate potiorem ducere*. Ita, quod Demoſthenes habet initio primæ Olynth. ἀντὶ πολλῶν ἂν χρημάτων ὑμᾶς ἑλέσθαι νομίζω, dicere potuiſſet, ἀγαπῆσαι, pro ἑλέσθαι, id eſt, *multis vos pecuniis antiquim habituros exiſtimo*.

II.

Deinde ſumitur pro *contentum eſſe*, *æqui boníque conſulere*. Quâ in ſignficatione primùm per ſe ſolùm ponitur ſine ullâ præpoſitione; at ferè ſequente particulâ εἰ Xenoph. 3. hiſt. εἰς τὸ πεδίον ἐ κατέβαινεν, ἠγάπα δὲ, εἰ δύναιτο ταύτην τὴν χώραν ἀδήωτον διαφυλάττειν, id eſt, *in campum non deſcendebat, ſed contentus erat, ſi modò regionem illam à direptione immunem ſervare poſſet*. *Contentum eſſe.*

Secundò

*Cum accuſat.* Secundò, cum accuſandi caſu jungitur, ut ἀγαπᾶν τὰ πάλαι νενομισμένα, *antiquis inſtitutis contentum eſſe.*

*Cum dativo.* Tertiò, cum dandi caſu, Lyſias, ὁ τῆς Ἀσίας Βασιλεὺς οὐκ ἀγαπῶν τοῖς ὑπάρχουσιν ἀγαθοῖς, id eſt, *Aſiæ Rex, qui bonis præſentibus contentus non eſſet.*

Quartò cum præpoſitione ἐπὶ, & eodem dandi caſu, ut ἐπὶ τοῖς ἐν τῇ πολιτείᾳ καθεστῶσιν ἀγαπᾶν, *contentum eſſe, vel acquieſcere in iis, quæ conſtituta in republicâ fuerint.*

III.

*στέργειν, &c.* Eâdem in ſignificatione, propè ſynonyma illa ſunt στέργειν, ἀπρεμεῖν, ἡσυχάζειν, ἐνασμενίζειν. Ac στέργειν quidem omnibus modis conſtituitur, quibus ἀγαπᾶν: ἀπρεμεῖν verò, & ἡσυχάζειν, ferè tantùm cum ἐπὶ & dativo caſu: ἐνασμενίζειν denique cum ſolo dativo caſu.

*ἀποχρῆν.* Ἀποχρῆν etiam, cum dativo perſonæ, abſolutè ac per ſeſe, idem propè ſignificat. Demoſthen. Philipp. 1. εἰ γὰρ ἔχων ἃ κατέστραπται, ἡσυχίαν ἔχειν ἤθελεν, ἀποχρῆν ἐνίοις ὑμῶν ἄν μοι δοκεῖ, *ſi enim iis quæ jam cepit, contentus, quieſcere deinceps vellet, nonnullos veſtrum æquo animo juſtius futuros exiſtimo.*

IV.

*ἄγειν, cum διὰ, & genit.* Ἄγειν, tres præcipuas acceptiones habet. Prima eſt cum gignendi caſu, & præpoſitione διὰ, cujus ſignificatio petenda eſt ex genitivo adjuncto, ut ἄγειν τινὰ διὰ τιμῆς, *aliquem honorare:* ἄγειν διὰ φροντίδος, *curare:* ἄγειν διὰ μνήμης, *mentionem facere;* ἄγειν δι' εὐχῆς, *in votis habere:* ἄγειν δι' αἰδοῦς, *venerari.*

V.

Secunda eſt, cum dandi caſu, & præpoſitione ἐν in quâ ferè ſignificat *ducere*, id eſt, *habere*, *cenſere*, *numerare*, ut τὺς φίλοις ἐν ἀδελφοῖς ἄγειν, id eſt, *amicos fratrum loco ducere:* vel cum præpoſitione παρὰ, & accuſandi caſu, nam παρ' ὐδὲν ἄγειν τινὰ, idem eſt quod παρ' ὐδὲν τίθεσθαι, *nullo loco aliquem ducere:* ἄγειν παρὰ πολὺ, *plurimi facere:* ἄγειν περὶ πλεῖον, *pluris facere.* — ἄγειν cum ἐν & dat.

VI.

Tertia eſt, pro *exiſtimare*, idque ferè tantùm cum accuſandi caſu. Xenophon de Ageſilao, τὰς μὲν τῶν ἰδιωτῶν ἁμαρτίας πρᾴως ἔφερε, τὰς δὲ τῶν ἀρχόντων μεγάλας ἦγε, id eſt, *privatorum hominum peccata leviter ferebat, Principum verò magna ducebat.* — ἄγειν *exiſtimare.*

VII.

Quarta eſt, cum verbo, φέρειν, pro *diripere*, *populari*, *vaſtare*; idque tam de perſonis dicitur, quàm de rebus aut locis. Iſocrat. in Archid. ἄγειν καὶ φέρειν τὺς πολεμίυς, καὶ κατὰ γῆν, καὶ κατὰ θάλατταν, *hoſtes terrâ marique vexare, agitare.* Demoſthen. Philipp. 3. ἡ φύσις τῆς ἐκείνυ χώρας, ἧς ἄγειν, καὶ φέρειν ἔστι πολλὴν, καὶ κακῶς ποιεῖν. *Ejuſmodi eſt regionis illius natura, ut magnam ejus partem diripere ac vaſtare liceat.* ubi ἡ φύσις, pro τοιαύτη φύσις ἔστι, & πολλὴν, pro πολλὴν μερίδα ponitur. Ita Livius non ſemel loquutus eſt, & Virgil. ipſe Æneid. 2. — ἄγειν καὶ φέρειν.

*Alii rapiunt incenſa feruntque Pergama.*

VIII.

Ἀπολαύω, *fruor*, *particeps ſum*, *fructum aut detrimentum capio*, in bonam & in malam partem variis modis uſurpatur. Primò, cum — ἀπολαύω, *genit. rei.*

cum ſolo genitivo, rei τ̃ διαλλαγῶν ἀπολαύειν, *induciarum opportunitate frui*: τ̃ κοινῶν ἀπολαύειν κακῶν, id eſt, μετέχειν, *communium malorum participem eſſe.*

*Cum genit. perſonæ.* Secundò, cùm ſolo genitivo perſonæ, ἀνδρὸς ἑνὸς εὖ φρονοῦντος ἅπαντες ἀπολαύουσι, pro ἀνδρὸς ἑνὸς φρονήσεως, *unius hominis ex prudentia fructum univerſi percipiunt.* Sic ἑνὸς μοχθηροῦ ἡ πᾶσα ἡ πόλις ἀπολαύει, *unius ex improbitate civitas omnis detrimentum capit.* Sic illa apud Senecam, de Hercule, *Iráque noſtrâ fruitur*, id eſt, *fructum capit ex irâ*; & ille apud Juvenalem Marius, *fruitur Diis iratis.*

## IX.

*Cum utroque genit.* Tertiò, cum utroque genitivo ſimul, Plutarch in Antonio: ἀπέλαυσαν τ̃ φιλοτιμίας αὐτοῦ οἱ πολέμιοι. .i. *ex illius ambitione commodum ipſi quoque hoſtes perceperunt.*

*Cum accuſat. rei.* Quartò, cum ſolo accuſativo rei, non perſonæ. Iſocrat. de pace. δέδοικα, μὴ παρὰ μικρὸν ὑμᾶς εὐεργετεῖν, αὐτὸς ἀπολαύω τι βλαβερὸν, *vereor ne dum vobis prodeſſe ſtudeo, damni aliquid capiam.* Sic ἐλπίζω ἀγαθόν τι ἀπολαύσειν, *ſpero me aliquid boni conſecuturum*; Ille autem accuſativus, boni aut mali aliquid per ſe ſignificare debet: male enim diceretur, ἀπολαύειν τ̃ συνηθείαν, pro *fructum aut damnum ex conſuetudine percipere.*

## X.

*Cum accuſat. & gen.* Quintò cum accuſativo rei, & genitivo perſonæ, vel rei; vel rei ſimul & perſonæ: ut φιλομαθοῦς ἑνὸς μειρακίου μέγα τι πάντες οἱ συμμαθητεύοντες ἀπολαύουσιν, *adoleſcentis unius ex ſtudio, condiſcipuli omnes fructum*

*maximum*

*maximum capiunt.* Lucianus in Timone, ubi de improbis, fulmen Jovis irridentibus, μόνον δὲ τοῦτο οἴεσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἂν ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβόλου, id eſt, *ſed hoc unum ſe putent, ex co vulnere incommodi percipere, quod fuligine impleantur.*

XI.

Sextò, in qualibet ex his constructionibus additur nonnunquam πρὸς, & accuſativus rei, ad quam fructus damnúmve pertineat: ut, τῶν φιλοπόνων πρὸς τὴν μίμησιν ἀπολαῦσαι, *diligentium exemplis ad eorum imitationem juvari.* Plutarc. Alcib. Τῆς Σωκράτους πρὸς αὐτὸν εὐνοίας, καὶ φιλίας οὐ μικρὰ πρὸς δόξαν ἀπέλαυσεν: *Ex Socratis erga ſe benevolentiâ, & amicitiâ, haud parum existimationis & gloriæ conſequutus eſt.* *Cum πρὸς & accuſat.*

XII.

Septimò, cum genitivo præterea vel perſonæ, vel rei ſolo, eſt *oblectationem capere ex aliquo, prendre ſon plaiſir de quelqu'un.* Plutarch. Pomp. πολλὺν δὲ χρόνον οὕτω καταιρωνευσάμενοι, καὶ ἀπολαύσαντες τοῦ ἀνθρώπου, *cum perdiu hominem ludificati eſſent, eóque ſeſe oblectâſſent.* *Oblectationem capere.*

## SECTIO V.

### *De Verbis γίνεσθαι, διαχωρεῖν, διώκειν, φεύγειν, ἐπεξιέναι,*

### REGULA PRIMA.

LAtiſſimus eſt verbi γίνεσθαι uſus, quique certis finibus haud ſatis includi poſſit: ubicunque enim præſentia quædam ſignificatur, *γίνεσθαι latè patet.*

ſignificatur, τῷ γίνεσθαι locus eſſe poteſt. Præcipuè tamen notanda ſunt quæ ſequuntur, præter ea quæ in participio γινόμενος dicturi ſumus, & creberrimam acceptionem, quâ pro εἰμὶ ſumitur; ut cùm dicunt, ἐπὶ τῆς γνώμης γίγνεσθαι, *in ea opinione verſari*, γίνεσθαι ἐπὶ τῆς ἐλπίδος *ſpem concipere.*

II.

*Cum διὰ, & genit.*

Primò, cum præpoſitione διὰ, & gignendi caſu eleganter jungitur, ac per verbum illud redditur, cujus nomen ſignificationem habet: ut γίνεσθαι διὰ φόβου id eſt, *timere*: γίνεσθαι τινὶ δι' ὀργῆς, *iraſci alicui*: γίνεσθαι δι' ἔχθρας, *inimicum eſſe.*

III.

*Cum ἐπὶ, & dativo.*

Γίνομαι, cum præpoſitione ἐπὶ, & dandi caſu, eſt πεποιθέναι, *inniti*, vel *confidere*: ut γινόμενος ἐπ' ἀνδρειοτέροις, τῶν ἀντιστάντων κατεγέλα *fortiorum præſidio confiſus, adverſarios irridebat.*

IV.

*Cum πρὸς, & genit.*

Πρὸς ἀγαθοῦ, πρὸς κακοῦ, γίνεσθαι, dicitur; id eſt, *benè aut malè aliquid cedere*: ut πρὸς κακοῦ τὸ πρᾶγμα μοι ἐγένετο, *res mihi malè ceſſit.*

V.

*Cum πρὸς, ἐν, ἐπὶ, & dat.*

Uſitatiſſima eſt acceptio pro *verſari*, cum præpoſitionibus πρὸς, ἐν, ἐπὶ, & dandi caſu; vel περὶ, & accuſativo caſu: ut σφόδρα γίνεσθαι πρὸς τῷ πράγματι, *vehementer in negocium incumbere.*

Quanquam aliquando ſignificat potiùs, *res pro imperio adminiſtrare*. Plutarch. in Theſeo, ἐν δὲ τοῖς πράγμασι τῆς Ἀριάδνης γινομένης, id eſt, *cum rerum adminiſtrationem Ariadne ſuſcepiſſet.*

VI.

VI.

Cum adverbiis καλῶς & κακῶς, ſignificat *benè vel malè ſe habere*: & quidam vel impersonaliter, cum dandi caſu perſonæ; ut γίνεταί μοι καλῶς, *benè mecum agitur*. Perſonaliter autem, cum nominandi caſu; ut Plutarchus de Platonis convivio, cùm ait, οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνήσαντες, καὶ τῇ ὑστεραίᾳ καλῶς γίγνονται, *qui apud Platonem cœnaverunt, etiam poſtridiè benè habent*. Cum adver. καλῶς κακῶς.

VII.

Γενέσθαι ἀπό τινος πράγματος, id eſt, *rem aliquam paulò antè perfeciſſe, & quaſi recentem eſſe ab aliquo negocio*, Plutarch. Alexan. ἀπὸ τῶν ἱερῶν γενομένων τῷ βασιλεῖ προσελθόντες, *ſacrificio jam jam peracto regem adeuntes*, vel *regem à peracto ſacrificio recentem adeuntes*. Ibid. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τῆς πυρᾶς γενόμενος, καὶ συναγαγὼν πολλοὺς τῶν φίλων, id eſt, *Alexander autem à buſto illo rediens, convocatis amicorum quàm plurimis*. Idem Themiſtoc. γενόμενος δὲ ἀπὸ τῶν πράξεων ἐκείνων *ſimul atque rebus illis perfunctus eſſet*. Cum ἀπὸ, & genit.

VIII.

Ἐκποδὼν γίνεσθαι pro, ἐκ, vel ἀπὸ ποδῶν, vel ἀπὸ τῶν ὄψεως, eſt *ejici*, quaſi *longè à pedibus removeri*. Philo. Jud. de Legatione ad Caium, εἰ βραχὺν ἐπεβίω χρόνον Τιβέριος, ὁ μὴ ἂν ἐκποδὼν ἐγεγένητο Γάϊος *ſi modico adhuc tempore Tiberius ſuperſtes fuiſſet, ſummotus quidem eſſet depulſuſque Caius*, &c. V. infrà, Sect. 10. Reg. 12. Cum ἐκποδὼν & ſine.

IX.

Γενέσθαι ἑαυτοῦ vel ἐν ἑαυτῷ, *apud ſe eſſe*, vel Cum ἑαυτοῦ.

vel *ad ſe redire*, vel *ſui juris eſſe*, vel *ſuis viribus confidere.* Demoſthen. Philipp. 1. ἢν ὑμῶν αὐτῶν ἐθελήσητε γενέσθαι, id eſt *ſi modò apud vos ipſos eſſe volueritis.* Contra γενέσθαι τινὸς, *in alterius eſſe poteſtate*; ut *ſervi in dominorum poteſtate verſantur*, οἱ δοῦλοι γίνονται τῶν δεσποτῶν.

X.

διαχωρεῖν. Διαχωρεῖν, de nummis, id eſt, *auoir cours.* Lucianus dialogo de luctu, ubi eos ridet, qui mortuis obolum in os injicerent, οὐ πρότερον ἐξετάσαντες, ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζεται, καὶ εἰ διαχωρεῖ παρὰ τοῖς κάτω, καὶ εἰ δύναται παρ' ἐκείνοις, id eſt *Qui non priùs expenderint, cujuſmodi nummus hoc in genere legitimus habeatur*: ( hoc enim eſt νομίζεται ) *neque utrum apud inferos admittatur, ac valeat*: ubi Eraſmus, nimis leviter, *ambulétque apud inferos.*

XI.

διώκω. Verbum διώκω, interdum non tam perſequendi, quam feſtinandi, ac properandi ſignificationem habet, ídque ferè cum participio futuri temporis. Plutarch. in Pomp. πρὸς τὰς πρώτας ἀγγελίας, ἐδίωκε βοηθήσων, *ad primum ejus rei nuntium, opem ferre continuò feſtinavit.* Dicere potuiſſet, ἤλαυνε βοηθήσων.

XII.

Idem verbum in re forenſi, *accuſare* ſignificat: & *accuſator*, ὁ διώκων, quaſi *perſequens* dicitur: quod etiam Gallicè dicimus, *pourſuiure ſa partie en iugement.* Ergo, διώκειν τινὰ φόνου, id eſt, φόνου δίκην ἐπάγειν

Φεύγειν. τινὶ, *aliquem cædis reum agere.* Viciſſim φεύγειν, *fugere*, id eſt, *reum eſſe, cauſam dicere*:

&

& ὁ φεύγων, *reus*, propriè dicebatur : unde ἐπεξιέναι, & ἐπεξέρχεσθαι τῷ φεύγοντι, eſt *reum peragere*, id eſt, *eum non antè dimittere, quàm damnatus fuerit*. Ἀποφεύγειν autem, eſt ἀπολύεσθαι, *abſolvi*.

## SECTIO VI.

### De Verbo εἰμί.

### Regula Prima.

Græci dicunt, ἔστιν οἵτινες, vel εἰσὶν οἵτινες, pro τινὲς ſimpliciter : ut οὐκ ἔστιν οἵτινες ἂν τουτῳὶ ἐπιχειρήσωσι τῷ πράγματι, id eſt, *nulli hoc negocium aggredi ac ſuſcipere potuerint*. Sic ἔστιν ὅς, *aliquis*, ἔστιν οἵ, *aliqui*, ἔστιν οἷς, *quibuſdam*, per omnes caſus, numeros, & genera. *ἔστιν, εἰσὶν οἵτινες, aliqui.*

II.

Ἔστιν ὅτε, quod verbatim ſignificat, *eſt quando*, ſumitur abſolutè pro ποτὲ, vel ἐνίοτε *interdum*, tam initio periodi, quàm in medio : ut ἀθυμοῦσιν, ἔστιν ὅτε, οἱ σφοδρότατοι αὐτοὺς τὸ κατ' ἀρχὰς ἀποδείξαντες : id eſt, *interdum animo concidunt, etiam qui ſe longè vehementiſſimos ſub initium oſtenderunt* : túncque ἔστι penultimam acuit. Sic ἔστιν ὥς, cum accentu acuto in ὥς, id eſt, *quodammodo*, & ἔστιν ὃν τρόπον. Sic ἔστιν ὅπως, *fieri poteſt* : ut οὐκ ἔστιν ὅπως τοῦτο ἂν ποιήσῃς, *hoc facere non poteris*. Sic ἔστιν ὅπου, *alicubi*, vel *aliquando*. Imò etiam interrogando, *ubi*, vel, *quando tandem?* Demoſt. pro Cor. ἔστιν ὅπου σὺ παρὼν ἠγανάκτησας ; *ubi, vel, quando tandem id te moleſtè ferre oſtendiſti?* *ἔστιν ὅτε, aliquando.* *ἔστιν ὥς, quodammodo.* *ἔστιν ὅπως, fieri poteſt.* *ἔστιν ὅπου alicubi, aliquando.*

III.

III.

ἔστιν, omittitur.

Tertia ſingular. ἔστιν, aliquando Atticè, brevitatis causâ omittitur, cum quibuſdam præcipuè nominibus, ut ἀνάγκη, ἐλπὶς, δέος, λόγος, εἰκὸς, τοῦτο, vel τουτίγε, οἷον, & aliis quibuſdam lectione obſervandis. v. c. δεινὸν γὰρ τουτίγε. Supp. ἐστὶν, vel ἂν εἴη, id eſt, *grave enim hoc eſt, vel fuerit*: vel δεινὸν ſolùm Demoſth. pro Coronâ; καὶ τὸ μὲν δὴ φανερῶς συναγωνίζεσθαι Φιλίππῳ, δεινὸν μὲν ὦ γῆ καὶ Θεοί. *Enimuerò, palam Philippo ſtudere, indignum, ô terra, & Superi, facinus.* μηδὲν οἷον τοῦτο ποιεῖν, ſup. ἐστὶν verbatim, *nibil quale hoc facere*, id eſt, *nibil vetat hoc facere.* Vide ſup. cap. de Nomine. cap. 3. Sect. 6. Reg. 8.

IV.

Sic ἐλπὶς ἄρα μεγίστη, αὐτὸν τὰ πράγματα διαπράξεσθαι, id eſt, *maxima ſpes eſt, futurum ut negocia conficiat*; ὡς λόγος; *ut fama eſt*: hoc autem in alias perſonas convenire non poteſt, niſi fortè in tertiam pluralem εἰσὶ, at longè rariùs.

V.

ἔστι δέ. *Ita ſe res habet.*

Ἔστι δὲ initio periodi, apud Oratores, ſine alio adjuncto, abſolutè ponitur, pro Ἔχει δὲ οὕτως, *Atqui res ita ſe habet.* Demoſthen. de Cherſoneſo, adverſus eos, qui dicerent Oratorem, abſolutè aut belli, aut pacis auctorem eſſe debere: Ἔστι δὲ εἰ μὲν ἡσυχίαν Φίλιππος ἄγει, &c. οὐδὲν δεῖ λέγειν, ἀλλ' ἁπλῶς εἰρήνην ἀκτέον. *Atqui ita ſe res habet: ſi Philippus quieſcit, nibil verbis opus eſt, pax ſimpliciter ineunda.* Sequitur, Εἰ δὲ, *ſin autem.*

VI.

## VI.

Ἔστι, vel ἦν, cum pronomine οὗτος, & ſubſtantivo aliquo, novum habet ſignificandi modum. Demoſthen. Olynth. 1. ὡς ἔστι μάλιστα τοῦτο δέος, μὴ πανοῦργος ὢν καὶ δεινὸς ἄνθρωπος πράγμασι χρῆσθαι, &c. verbatim, *nam eſt maximus hic metus*, id eſt, *valdè enim hoc metuendum eſt, ne vafer, & in rebus tractandis acer.* Eodem modo dici poſſet, ἔστιν μάλιστα οὗτος ὁ φόβος, ὁ κίνδυνος, αὕτη ἡ ἐλπὶς, & ſimilia. — ἔστι δέος, *metuendum eſt.*

## VII.

Imperfectum ἦν, aliquando pro δεῖν, ut ἀρκεῖν, & χρῆν pro χρή, ἔδει, pro δεῖ, *oportet*: προσῆκεν, pro προσήκει, *convenit.* Sic apud Poëtas ἔπλεο, & ἔπλετο, ſæpiſſimè, pro ὑπάρχεις, & ὑπάρχει, *es*, & *eſt*. Exempla paſſim obvia. — ἦν, pro δεῖ.

## VIII.

Εἴη tertia optativi, maximéque initio periodi, videtur interdum reddi debere per *utinam*, vel *optandum fuerit*, ſequente infinitivo. Plutarch. in Theſeo: Εἴη μὲν, οὖν ἐκκαθαιρόμενον λόγῳ τὸ μυθῶδες, ὑπακοῦσαι, καὶ λαβεῖν ἱστορίας ὄψιν. *Atque utinam quicquid fabuloſum ineſt, oratione purgatum, votis noſtris obſequatur, & aliquam hiſtoriæ ſpeciem induat.* — εἴη, *utinam.*

## IX.

Εἶεν, tertia pluralis ejuſdem optativi, per ſe ſola, ſervit tranſitioni, quâ pars aliqua concluditur, & ſequens inchoatur, ut, *Eſto*, apud Latinos: vel, *Ac de his hactenus.* Demoſthen. ſæpe, ut Philipp. 1. ubi abſolvens partem aliquam bellici apparatus; εἶεν, inquit, τί πρὸς τούτοις ἔτι; *Eſto: quid præterea?* — εἶεν *per ſe poſitum.*

tereca? Plato l. 8. de Rep. ſic orditur; Εἶεν· ταῦτα μὲν δὴ ὡμολόγηται· *Hoc igitur maneat: Siquidem inter nos jam convenit*, &c.

X.

ἑκὼν, εἶναι, libenter. Infinitivus εἶναι, apud Atticos, præſertim cum voce ἑκὼν, id eſt, *libens*, *libenter*, interdum abundat, ut ἑκὼν ἂν εἶναι τοῦτο ποιήσαιμι, id eſt, *libenter hoc fecerim*: quod etiam in plurali locum habet, ut ἑκόντες ἂν εἶναι ὅλον τὸν κίνδυνον ὑπομένοιεν, *libenter totum periculum ſubirent*.

XI.

τὸ εἶναι ἐπί τινι. Aliquando jungitur cum τὸ & præpoſitione ἐπὶ. Thucydid. lib. 8. καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι καὶ ἄκριτοι ἂν, καὶ βιαιότερον ἀποθανεῖσθαι, id eſt, *& quidem ſub illorum imperio*, vel *quantum ad illos attinet*, (ὀλιγαρχικοὺς intelligit,) *ſe cum indictâ causâ, tum in etiam crudeliùs perituros eſſe*: ἄκριτοι enim pro accuſativo ἀκρίτους, Atticè cum infinitivo conjunxit.

XII.

εἶναι, filium eſſe. Significat aliquando *filium eſſe*, ídque vel cum genitivo πατρὸς, vel ſine illo. Cum illo quidem, ut apud Iſæum, οἱ συνδικοῦντες αὐτῷ, Σμικροῦ πατρὸς εἶναί φασι τὸν Νικόστρατον, id eſt, *qui eum defendunt, Smicri parentis filium eſſe dicunt Nicoſtratum*. Sine illo autem: Ibidem, φασὶ μὲν οὖν εἶναι Θρασυμάχου Νικόστρατον, *aiunt quidem Nicoſtratum Thraſymachi filium eſſe*. ídque in participium etiam redundat; Pauſanias in Atticis: Αγαθοκλεῖ Λύσανδραν γυναῖκα ἠγάγετο, Πτολεμαίου καὶ Εὐρυδίκης οὖσαν, id eſt, *Agathocli Lyſandram uxorem dedit, Ptolemai & Eurydices exiſtentem*, id eſt, *filiam*.

XIII.

## XIII.

Per ſe quoque εἶναι, ſignificat, *ſervum* εἶναι, *ſervum ſe.*
*eſſe*: ut τῶν ἡμᾶς καλόν τι πεποιηκότων, ὁμολογοῦμεν εἶναι, id eſt, *eorum à quibus aliquid beneficii accepimus, ſervos nos eſſe profitemur.* Contrà verò εἶναι ἑαυτοῦ, idem eſt quod αὐτεξούσιον εἶναι, id eſt, *ſui juris ac poteſtatis eſſe.*

## XIV.

Præterea εἶναι, tametſi rariùs quàm ἔξεστι, εἶναι,
pro *licere*, aliquando ſumitur. Demoſthen. *licere.*
in Timocratem, εἶναι αὐτῷ, ἢ ἄλλῳ ὑπὲρ ἐκείνου ἐγγυητὰς καταστῆσαι τοῦ ὀφλήματος, id eſt, *licere ipſi, aut alteri ejus nomine, debiti ſponſores dare.*

## XV.

Per ſe, aliquando idem eſt quod *ſalvum* εἶναι,
*eſſe.* Demoſthen. oratione de pace, loco *ſalvum*
admodùm notando, ubi de naturâ ſocio- *eſſe.*
rum in bello; οὐκ ἄχρι τῆς ἴσης ἕκαστός ἐστιν εὔνους, οὔθ' ἡμῖν, οὔτε Θηβαίοις, ὥστε εἶναι, καὶ κρατεῖν τῶν ἄλλων, id eſt, *nemo, vel noſtri, vel Thebanorum uſque adeò ſtudioſus eſt, ut eoſdem pariter & ſalvos eſſe, & alios ſuperare velit.* ubi εἶναι, idem eſt quod σῶς εἶναι, & ἄχρι τῆς ἴσης, uſque *adeò*, vel *ex æquo*. Id quod etiam Tullius offic. 1. expreſſit, dum ait, *Sic cum Celtiberiis, cum Cimbris bellum, ut cum inimicis gerebatur; uter eſſet, non uter imperaret.* Atque id eo loco ſignificare τὸ εἶναι, conſtat ex ſequentibus. Addit enim Demoſthen. Ἀλλὰ σῶς μὲν εἶναι ἅπαντες ἂν βούλοιντο, ἕνεκα ἑαυτῶν κρατήσαντας ἢ τοὺς ἑτέρους δεσπότας ὑπάρχειν αὐτῶν, οὐδὲ εἷς, id eſt, *At ſuâ quidem causâ, incolumes eſſe facilè omnes patiuntur, aliis verò ſuperatis, vel alterutros autem ſuperiores factos, ſibi domina-*

*terea?* Plato l. 8. de Rep. ſic orditur; Εἶεν· ταῦτα μὲν δὴ ὡμολόγηται. *Hoc igitur maneat: Siquidem inter nos jam convenit*, &c.

X.

ἑκὼν, εἶναι, libenter. Infinitivus εἶναι, apud Atticos, præſertim cum voce ἑκὼν, id eſt, *libens*, *libenter*, interdum abundat, ut ἑκὼν ἂν εἶναι τοῦτο ποιήσαιμι, id eſt, *libenter hoc fecerim*: quod etiam in plurali locum habet, ut ἑκόντες ἂν εἶναι ὅλον τὸν κίνδυνον ὑπομένοιεν, *libenter totum periculum ſubirent*.

XI.

τὸ εἶναι ἐπί τινι. Aliquando jungitur cum τὸ & præpoſitione ἐπὶ. Thucydid. lib. 8. καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι καὶ ἄκριτοι ἂν, καὶ βιαιότερον ἀποθνήσκειν, id eſt, *& quidem ſub illorum imperio*, vel *quantum ad illos attinet*, (ὀλιγαρχικοὺς intelligit,) *ſe cùm indictâ causâ, tum in etiam crudeliùs perituros eſſe*: ἄκριτοι enim pro accuſativo ἀκρίτους, Atticè cum infinitivo conjunxit.

XII.

εἶναι, filium eſſe. Significat aliquando *filium eſſe*, idque vel cum genitivo πατρὸς, vel ſine illo. Cum illo quidem, ut apud Iſæum, οἱ συνδικοῦντες αὐτῷ, Σμικροῦ πατρὸς εἶναί φασι τὸν Νικόστρατον, id eſt, *qui eum defendunt, Smicri parentis filium eſſe dicunt Nicoſtratum*. Sine illo autem: Ibidem, φασὶ μὲν οὖν εἶναι Θρασυμάχου Νικόστρατον, *aiunt quidem Nicoſtratum Thraſymachi filium eſſe*. idque in participium etiam redundat; Pauſanias in Atticis: Ἀγαθοκλεῖ Λύσανδραν γυναῖκα ἠγάγετο, Πτολεμαίου καὶ Εὐρυδίκης οὖσαν, id eſt, *Agathocli Lyſandram uxorem dedit, Ptolemæi & Eurydices exiſtentem*, id eſt, *filiam*.

XIII.

XIII.

Per ſe quoque εἶναι, ſignificat, *ſervum eſſe:* ut τῶν ἡμᾶς καλόν τι πεποιηκότων, ὁμολογοῦμεν εἶναι, id eſt, *eorum à quibus aliquid beneficii accepimus, ſervos nos eſſe profitemur.* Contrà verò εἶναι ἑαυτοῦ, idem eſt quod αὐτεξούσιον εἶναι, id eſt, *ſui juris ac poteſtatis eſſe.* εἶναι, *ſervum eſſe.*

XIV.

Præterea εἶναι, tametſi rariùs quàm ἔξεστι, pro *licere*, aliquando ſumitur. Demoſthen. in Timocratem, εἶναι αὐτῷ, ἢ ἄλλῳ ὑπὲρ ἐκείνου ἐγγυητὰς καταστῆσαι τοῦ ὀφλήματος, id eſt, *licere ipſi, aut alteri ejus nomine, debiti ſponſores dare.* εἶναι, *licere.*

XV.

Per ſe, aliquando idem eſt quod *ſalvum eſſe.* Demoſthen. oratione de pace, loco admodùm notando, ubi de naturâ ſociorum in bello; οὐκ ἄχρι τῆς ἴσης ἕκαστός ἐστιν εὔνους, οὔθ' ἡμῖν, οὔτε Θηβαίοις, ὥστε εἶναι, καὶ κρατεῖν τῶν ἄλλων, id eſt, *nemo, vel noſtri, vel Thebanorum uſque adeò ſtudioſus eſt, ut eoſdem pariter & ſalvos eſſe, & alios ſuperare velit.* ubi εἶναι, idem eſt quod σῶς εἶναι, & ἄχρι τῆς ἴσης, uſque *adeò*, vel *ex æquo*. Id quod etiam Tullius offic. 1. expreſſit, dum ait, *Sic cum Celtiberiis, cum Cimbris bellum, ut cum inimicis gerebatur; uter eſſet, non uter imperaret.* Atque id eo loco ſignificare τὸ εἶναι, conſtat ex ſequentibus. Addit enim Demoſthen. Ἀλλὰ σῶς μὲν εἶναι ἅπαντες ἂν βούλοιντο, ἕνεκα ἑαυτῶν κρατήσαντας δὲ τοὺς ἑτέρους δεσπότας ὑπάρχειν αὐτῶν, οὐδὲ εἷς, id eſt, *At ſuâ quidem causâ, incolumes eſſe facilè omnes patiuntur, aliis verò ſuperatis*, vel *alterutros autem ſuperiores factos, ſibi dominari, ut* εἶναι, *ſalvum eſſe.*

*ri, ne unus quidem*, ubi quod antè dixerat εἶναι, explicat per σῶς εἶναι, id eſt, *ſalvos eſſe.*

XVI.

εἶναι εἰς ἀρετήν.

Εἶναι εἰς ἀρετὴν, id eſt, ἐπιδοῦναι, ſeu προχωρεῖν, *in virtute proficere:* quæ loquendi ratio nomine etiam mutato locum habere poteſt: ut εἶναι εἰς παιδείαν, aut πολυμαθίαν, *in eruditione proficere.* Ita Gregor. Nazianzenus oratione 26. ὥστε εἰ καὶ μὴ αὐτοὶ τοσοῦτον ἦσαν εἰς ἀρετὴν, πάντας ὑπεραίρειν τῇ εὐτεκνίᾳ, id eſt, *ut quidem ipſi, non tantùm in virtute profeciſſent; omnes tamen liberorum felicitate ſuperarent.*

XVII.

εἰμὶ, cum dativo particip.

Item verbum εἰμὶ, in tertiâ perſonâ ſingulari præſentis, vel imperfecti, vel futuri, non tantùm indicativi modi, ſed etiam optativi, & ſubjunctivi, cum dativis participiorum quorundam, affectum animi ſignificantium, pro verbis ipſis uſurpari ſolet. Participia illa tria præcipuè ſunt, βουλόμενος, ἡδόμενος, ἀχθόμενος, quibus nomen ἄσμενος, adjungitur.

Xenophon. 4. Ἑλλην. Τί οὖν οὐ πυνθάνῃ, εἰ καὶ ἐκείνῳ βουλομένῳ ταῦτά ἐστι; *Quin tu ergo ſciſcitaris, num hæc illi etiam placeant?* Plato in Phœdone, ὅθεν δὲ ἀπελίπομεν, ἐπανέλθωμεν, εἴ σοι ἡδομένῳ ἐστί. *Jam eò redeamus, ubi ſermonem abrupimus, ſi quidem id probas.*

Xenoph. 4. παιδ. ὅτῳ ὑμῶν μὴ ἀχθομένῳ εἴη, *cui veſtrum id moleſtum non erit.*

Homer, Iliad, ξ. ἐμοὶ δέ κεν ἀσμένῳ εἴη: *Mihi quidem gratum fuerit.* Ita Tacitus in vitâ Agricolæ. *Quibus bellum volentibus erat.* De infinitivo rariora ſunt exempla.

SECTIO

## SECTIO VII.

### De Verbis εἰπεῖν, ἐξέρχεσθαι, ἐξιέναι, ἔοικα, ἔχω.

### Regula I.

INfinitivus εἰπεῖν, ſæpiſſimè apud Atticos, παρέλκει, id eſt, *ornatus* ſolùm cauſâ adhibetur. Ita Xenophon. παιδείας. 1. κἂν τὸν Ἀστυάγην σκώπτοντα εἰπεῖν οὐχ ὁρᾷς, φάναι, ὡς καλῶς οἰνοχοεῖ; *Non vides, inquit Aſtyages, hominem irridens, quàm bellè quámque eleganter vinum fundat?* ubi neceſſariò, vel εἰπεῖν, vel φάναι abundat. Imò, quod etiam admirabilius eſt, hic infinitivus cum aoriſto ejuſdem verbi φημί conjungitur, maximè apud Dialogorum Scriptores. Ita Plato ſæpe, καὶ ὃς ἔφη, εἰπεῖν, μηδαμῶς· id eſt, *ille autem, nequaquam, inquit*, ubi ſine dubiò, ἔφη, ſatis fuiſſet. εἰπεῖν, *abundat.*

II.

Sæpe hoc verbum ſignificat, *ſententiam dicere*, vel *ſtatuere*. Paſſim apud Demoſth. εἶπεν, id eſt, *hanc ſententiam dixit*: quod etiam γνώμην λέγειν, & ἀποφαίνεσθαι dicebatur. εἰπεῖν, *ſententiam dicere.*

At γνώμην εἰπεῖν, ſæpiùs eſt *authorem eſſe alicujus ſententiæ*. Plutarch. Pomp. ἕως ἔδωκαν αὐτῷ τὴν ἀρχὴν, Λευκίου Φιλίππου γνώμην εἰπόντος, id eſt, *donec imperium ipſi decernerent, auctore L. Philippo.* ubi malè Interpres, *Philippo referente*. Nam v. c. quod Latini dicunt, *Senatuſconſultum in Ciceronis ſententiam factum eſt*, Græcis diceretur, δόγμα τῆς βουλῆς ἐγένετο, Κικέρωνος γνώμην εἰπόντος. At *referre*, ſeu *rogare*: Græci, γνώμας γνώμην εἰπεῖν, *auctorem eſſe.*

μας προστιθέναι, ἀναδιδόναι, ἐπαγγέλλειν, ἐπιτρέπειν. Quod aliâs, etiam dicitur, προσιέναι, vel προσελθεῖν τῇ βουλῇ, vel χρηματίζειν ἐν τῇ βουλῇ, vel τὴν βουλὴν προσθεῖναι. Et Latinæ dictioni propiùs, ἀναφέρειν πρὸς τὴν σύγκλητον, nec malè εἰσηγεῖσθαι, maximè ad populum. Dicunt præterea, ἐπιψηφίζειν εἰς τὴν βουλὴν, ac ferè cum infinitivo; ut ἐπιψηφίζειν εἰς τὴν βουλὴν, τὸν πόλεμον ἀνελεῖν, id eſt, *de ſuſcipiendo bello ad Senatum referre.*

III.

*ἐξέρχεσθαι & ἐξιέναι verba militaria.*

Ἐξέρχεσθαι, & ἐξιέναι, abſolutè poſita, ſunt verba militaria, quæ ſignificant *ad bellum proficiſci*: vulgò, *ſortir en campagne.* Demoſthen. Olynth. 2. ἐξεληλυθότων ὑμῶν ἀξίως τῆς πόλεως, *vobis ad bellum pro hujus urbis dignitate profectis*, id eſt, *eo modo, eòque apparatu, quem urbis dignitas poſtulet.* Paulò pòſt, εἰσφέροντας, ἐξιόντας, ἅπαντα ποιοῦντας ἑτοίμως, id eſt, *contribuendo, ad bellum exeundo, omnia promptè faciendo.*

IV.

*ἔοικα paratus ſum.*

Ἔοικα, præter vulgares acceptiones quibus ſignificat *ſimilis ſum, videor*, & ſimilia: conjunctum cum infinitivo, maximéque futuri temporis, deliberatam aliquid jam jam faciendi voluntatem oſtendit. Lucianus in Charonte: Ἔοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι, ὡς μᾶλλον βλέποιμι, καὶ ἀκούσαιμι, id eſt, *ie penſe que ie m'en vay deſcendre tout bellement, afin de mieux voir & entendre*: Loquitur Charon, qui è ſummo monte, quæ infrà vel fiebant, vel dicebantur, minùs commodè videre, vel audire poſſet.

V.

Ἔοικε, cum dandi caſu, ſæpe vertendum videtur,

videtur, *convenit*, *conſentaneum eſt:* atque adeò, *tribuendum eſt:* quod poſtremum & rariùs eſt, & præcipuè obſervandum. Demoſthen. Olynth. 2. *δαιμονίᾳ τινὶ, καὶ θείᾳ παντάπασιν ἔοικεν εὐεργεσίᾳ, fortunato cuidam, planéque divino beneficio tribuendum fuerit.*

## VI.

Ὡς ἔοικε, non tantùm ſignificat, *ut videtur, ut par eſt*, & ſimilia: verùm etiam ſumitur interdum, pro *utique, planè*, & ſimilibus adverbiis. Plutarch. in Theſeo, *ὁ γὰρ δὴ χρόνος ἐκεῖνος ἤνεγκεν ἀνθρώπους, χειρῶν μὲν ἔργοις, καὶ ποδῶν τάχεσι, καὶ σωμάτων ῥώμαις, ὡς ἔοικεν, ὑπερφυεῖς καὶ ἀκαμάτους*, id eſt, *tempus enim illud homines ferebat manuum operibus, celeritate pedum, & corporum viribus eximios planè atque invictos.* Amiotus vertit, *grandement.*

ὡς ἔοικε planè.

## VII.

Aliquando commodè reddi poſſit, *videlicet, nimirum, quippe.* Idem Plutarch. ibid. Παίων γὰρ, *ὡς ἔοικε, κεφαλῇ τοὺς ἐντυγχάνοντας ὁ Τέρμερος ἀπώλλυεν: Videlicet*, aut *quippe, Termerus enim ille incuſſo capite occurrentes perimebat.* Quas ibi voces addidit Plutarch. ut oſtenderet, quàm juſtè à Theſeo ſimili mortis genere occiſus interierit. Demoſthen. pro Coronâ, *ἀλλ' οὐκ ἦν ταῦτα, ὡς ἔοικε, τοῖς Ἀθηναίοις πάτρια, οὐδ' ἀνεκτὰ, οὐδ' ἔμφυτα. At hæc, nimirum, Athenienſes à majoribus non didicerant, nec omnino, vel ferenda, vel moribus ſuis conſentanea exiſtimabant.*

ἔοικε videlicet.

## VIII.

Aliàs vertere mallem, *ut perhibent, ut fama*

ὡς ἔοικε, ut aiunt.

*fama eſt, ut aiunt*, aut ſimil. Plutarch. Ibid. λέγεται δὲ καὶ περὶ Χαιρώνειαν ἑτέρας (Ἀμαζόνας) ἀποθανεῖν, καὶ ταφῆναι περὶ τὸ ῥευμάτιον, ὃ πάλαι μὲν, ὡς ἔοικε, Θερμώδων, Αἷμων δὲ νῦν καλεῖται id eſt, *ferunt circa Chæroneam alias etiam interiiſſe, ac ſecundum eum rivulum ſepultas eſſe, qui olim, ut perhibent, Thermodon, nunc verò Hæmon vocatur.* Interdum, *ut credo, ut mihi perſuadeo.* Demoſthen. pro Coro μέλλων δὲ ἰδίου βίου παντὸς, ὡς ἔοικε, λόγον διδόναι τήμερον, *cùm autem privatæ totius vitæ reddenda, ut credo, mihi hodiè ratio ſit.* Interdum ſignificat, *ut video*: Plautus, *ut hoc natum intelligo.* Platonis in convivio, cùm unus diceret aliquid ſe puero factum eſſe, Infert alter, πάνυ ἄρα πάλαι, ὡς ἔοικεν: *Pervetuſtum id quidem, ut video:* quo modo etiam ſuperius illud Demoſthenis reddi poſſet. Idem Demoſthen. ibid. Καὶ, ὡς ἔοικεν, ὁ σύμβουλος καὶ ῥήτωρ ἐγὼ, τῶν μὲν ἐκ λόγου, καὶ τοῦ βουλεύεσθαι, πραχθέντων, οὐδενὸς αὐτῷ συναίτιος εἶναι δοκῶ. *Atque, ut video conſiliarius ego cùm ſim & orator, nihil ipſi tamen ad ea, quæ vel oratione, vel conſilio meo perfecta ſunt, contuliſſe videor.*

*Ut credo.*

*Ut video.*

I X.

*ἔχω cum adver. & genit.*

Verbum ἔχω, notandos habet uſus, qui ſequuntur. Primò cum his præſertim adverbiis, πῶς, ὅπως ὡς οὕτως, εὖ, καλῶς, κακῶς, & genitivo caſu, eleganter Atticéque conjungitur: ut οὕπως ἔχω τῆς γνώμης, *ejus ſententiæ ſum.* Plutarch. Camillo, ὡς ἕκαστος ἑτοιμότητος, ἢ βουλήσεως ἔχοι, *ut quiſque paratus, aut animatus fuerit*, verbatim, *ut quiſque promptitudinis, aut voluntatis habuerit.*

rit. Sic εὖ ἔχειν τῆς ῥώμης aut τῆς συνέσεως, *robore aut prudentia valere.* Sic ὡς εἶχε τάχους ἕκαστος, *ut habebat quiſque celeritatis,* id eſt, *pro ſuâ quiſque celeritate*; licet cum εὖ, καλῶς & κακῶς ſæpe accuſativum adſciſcat.

## X.

Secundò, cum præpoſitionibus ἀμφὶ & περὶ, poſtulat accuſativum, & ſignificat, διατρίβω, *verſor, occupor*: ut, ἀμφὶ τοδὶ νῦν ἔχω, *nunc quidem in eo ſum, aut verſor.* ἔχω, *cum particip.*

Tertiò, cum participiis quibuſdam, maximéque aoriſti temporis, explicatur per aoriſtum Indicativi, & verbi, cujus participium adjunctum habet: ut μαθὼν ἔχω, id eſt, ἔμαθον, *didici*: συλλαβὼν ἔχω, id eſt, συνέλαβον, *comprehendi*: ποιήσας ἔχω, id eſt, ἐποίησα, ut Gallicè dicimus, *I' ay appris, i'ay fait.* Demoſthen. in Leptin. τὰς μὲν καθ' ἕκαστον ἐάσω, μίαν δὲ, ἣ συλλαβοῦσα τὰς ἄλλας ἔχει, δίειμι: id eſt, *ſingulas omittam recenſere, unam illam, quæ cæteras omnes comprehendit. exponam.* Rariùs cum participio præſentis temporis. Ælianus lib 4. Ἱκανὸν εἶναι τίθεμαι, ἐν τοιᾷδε παροινίᾳ, τὸ καθ' αὑτὸν σιγῶντα ἔχειν, *ſatis meo judicio tum fuiſſet, in tantâ ejus temulentiâ, quietum ſe ac ſilentio tenere: ſe tenir coy.*

## XI.

Quartò, ἔχειν πρὸς, vel εἰς id eſt, *reſpicere, ſpectare, pertinere ad*; ut ὅδε ὁ λόγος ἔχει πρὸς σε, id eſt, *hæc ad te ſpectat oratio.* Sic ὅσον ἔχει πρὸς ἐμὲ, τοῦτο δὴ ποίησον, id eſt, ἐμοῦ γε ἕνεκα, *meâ quidem cauſâ, hoc facito*; id eſt, *per me licet hoc facias.* Quo ſenſu eleganter de oraculorum explicatione ἔχειν πρός.

 uſurpari

uſurpari ſolet. Pauſanias Heliacôn. 1. Κρεσφόντου δὲ συμφρονήσαντος, ὡς ἐς τοῦτον τὸν ἄνδρα ἔχει τὸ μάρτυμα, id eſt, *cúmque Creſphontes, re ſecum expenſâ, conjeciſſet, ad iſtum hominem oraculum pertinere*, id eſt, *de illo intelligendum eſſe*: ubi obiter notandus uſus verbi συμφρονεῖν, pro *diligenter ſecum expendere, vel conjicere de ſenſu oraculi*, de quo infrà, Sect. 11. Reg. 3.

## XII.

*ἔχειν. i. παρέχειν.*

Quintò, ἔχειν eſt παρέχειν, cum dandi caſu, perſonæ, & accuſativo rei, ut πολὺν κίνδυνον ἔχει τοῦτο τῇ πόλει, verbatim, *multum hoc periculum habet civitati*, id eſt *civitatem in magnum diſcrimen adducit*: πολλὰ πράγματα ἔχειν τινὶ, vel παρέχειν, aut παρέχεσθαι, *plurimum negocij alicui faceſſere*: εὔνοιαν ἔχειν τινὶ, *aliquem benevolentiâ proſequi*: συγγνώμην ἔχειν τινὶ, id eſt, *alicui veniam dare*.

## XIII.

*ἔχω. cum particip. tempus ſignific.*

Sextò, cum accuſativo temporis conjungitur, ſequente participio præſentis vel aoriſti, ad ſignificandum intervallum temporis, ex quo res aliqua facta ſit, vel infecta; ut πολὺν ἤδη τὸν χρόνον ἔχω, μὴ πρὸς αὐτὸν ἐπιστείλας, *à longo jam tempore ad eum non ſcripſi*. Ita Chryſoſt. loquitur in Epiſtol.

## XIV.

*οὐκ ἔχω neſcio.*

Septimò, οὐκ ἔχω, non tantùm ſignificat, *non poſſum*, ut ἔχω, ſæpe loco τοῦ *poſſum* uſurpatur: ſed etiam *neſcio*; ídque cum ὅτι, vel ὅπως, interdum ſolo, interdum unâ cum verbo χρὴ, ſequente infinitivo: ut οὐκ ἔχω ὅ τι λέγω ἐν τοῖς παροῦσι, *in præſentiâ*

*tiâ quid dicam, neſcio.* Plato de Rep. 2. οὔτε γὰρ ὅπως βοηθῶ ἔχω, οὔτ' αὖ ὅπως μὴ βοηθήσω ἔχω, *nec video quemadmodum opem feram, nec rurſus quemadmodum non feram, intelligo.* Sic οὐκ ἔχω ὅ, τι χρὴ ποιεῖν. *Quid agendum ſit, neſcio.*

XV.

Cum multis accuſativis jungi ſolet. Rarior illa eſt cum accuſativo φύσιν, conjunctio, quam habet Demoſthen, Olynth. 2. ἀλλ' οὔτ' εὔλογον, οὔτ' ἔχον ἐστὶ φύσιν τοῦτό γε. *At hoc quidem neque rationi conſentaneum eſt, nec habens naturam,* id eſt, *neque cum naturâ congruit: præter naturam* eſt Herod. lib. 2. ἕνα ὄντα, κῶς (pro πῶς) φύσιν ἔχει πολλὰς μυριάδας φονεῦσαι; *Quomodo veriſimile ſit, eum, unus cum eſſet, multa millia interfeciſſe?* φύσιν ἔχει.

## SECTIO VIII.

### *De Verbis* ἥκω, λανθάνω, μέλλω, νικάω, νομίζω, οἶδα, ἴσθι, οἶμαι.

### Regula I.

PRæter ea quæ attigimus cap. 3. de Nomine, Sect. 7. Reg. 5. & Sect. 9. 6. Primùm, Ἥκω Atticè quemadmodum ἔχω, jungitur etiam cum participio præſentis, præteriti & futuri temporis. Præſentis, ἥκω φέρων, *venio afferens*, id eſt, *affero.* Iſæus, τῶν οὐ πραχθέντων γραμματεῖον ἥκει φέρων, *rerum nunquam geſtarum ſchedulam affert.* Præteriti, Demoſthen. ἥκω ἂν ἀστρέψας, id eſt, ἀνέστρεψε, *rediit.* Idem Olyn. 1. ἥκω cum particip.

initio,

initio, εἴ τι χρήσιμον ἐσκεμμένος ἥκει τις: *Si quis huc veniat, utile quid meditatus*. Futuri, Demoſthen. ſæpe, ἥκω συμβουλεύσων, *huc, conſilij dandi cauſâ venio*.

ἥκειν, cum

II.

Secundò, cum πόῤῥω, εὖ, ἐπὶ & πολὺ, gaudet genitivo, ut πόῤῥω τῆς ἡλικίας ἥκων, *admodùm ætate provectus*; πόῤῥω, vel εὖ ἥκειν vel ἐπὶ πολὺ τῆς παιδείας, verbatim, *longè, benè, ad multum venire doctrinæ*: id eſt, *multùm in doctrinâ profeciſſe*: *eſtre bien, ou beaucoup advancé*. Sic εὖ ἥκειν τῶν χρημάτων, apud Herodotum, *pecuniis abundare*.

πόῤῥω, & ſimil.

III.

λανθάνω] cum particip.

Λανθάνω, cum participio jungi ſolet, túncque Latinè per adverbium *clam* explicatur, ut ἔλαθεν ὑπεκφυγών, *clam aufugit*. Aliquando per nomen *imprudens*, ut ἔλαθεν εἰς μέσους ἐμπεσὼν τοὺς πολεμίους, id eſt, *imprudens medios in hoſtes incidit*. Imò, per partic. καὶ cùm alio verbo conjunctam, redditur etiam *clam*: ut ἔλαθον καὶ ἀπέκτειναν, *clam interfecerunt*, verb. *latuerunt, & interfecerunt*.

Aliquando λανθάνειν ἑαυτὸν, abſolutè, eſt *ſui, munerîſque ſui*, vel *orationis*, & cæterorum id genus, *oblíviſci*. Euſebius Præparat. 3. de Porphyrio loquens, ὁ δὲ τὰς Αἰγυπτιακὰς μυθολογίας ἐπὶ ἀσωμάτους μεταφέρει δυνάμεις, λαθὼν ὁ σοφώτατος αὐτὸς ἑαυτὸν, id eſt, *Ille autem Ægyptiacas fabulas ad naturas corpore vacuas transfert; in quo ſuimet ipſius homo conſultiſſimus obliviſcitur*.

IV.

## IV.

Μέλλω, in vulgatâ ſignificatione, nunquam niſi cum infinitivo jungitur, licet redDatur per futurum participij Latini: ut μέλλω ποιεῖν, non ποιῶν, *facturus ſum*: quod moneo, quia tirones plerique omnes cum participio conjungunt, quòd Græcos φιλομετόχους eſſe audierint. Infinitivus autem, aut præſentis, aut futuri, aut Aoriſti eſſe poteſt. *μέλλω, cum infinit.*

## V.

Secundò, idem infinitivus aliquando reticetur, ut apud Joſephum, 2. in Appionem, τί γδ᾽ ὰν ἔμελλον, ὁπότε μηδ᾽ ὁ πρεσβύτατος ἐδυνήθη ἀπόσχεῖν τ῀ ὁρμῆς; id eſt, *Nam, quid facturi non erant, cum omnium natu maximus impetum cobibere non potuerit?* ubi poſt ἔμελλον, vel παθεῖν, vel ποιεῖν intellige. Demoſthenes in Leptinem, Φημὶ τοίνυν ἐγώ· (καὶ πρὸς Διὸς, ὦ ἄνδρες Αθηναῖοι, μηδεὶς φθόνῳ τὸ μέλλον ἀκούσῃ) ἀλλ᾽ ἂν ἀληθὲς ᾖ, σκοπείτω: ubi τὸ μέλλον ſignificat, τὸ μέλλον λεχθήσεσθαι, id eſt, *Dico igitur: (ac nemo per Jovem, Athenienſes, cùm invidiâ quod abs me dicetur, audiat:) ſed utrum illud verum ſit, attendat.* Idem pro Coronâ, Τότε τοίνυν, τὰ μὲν ἔμελλεν, ὡς ἐδόκει, τ̃ δεινῶν, τὰ δ᾽ ἤδη παρῆν, id eſt, *Atqui tunc ex calamitatibus, alii videbatur: imminebant aliæ, aliæ jam præſentes erant.* Poſt ἔμελλεν, ſupp. γενήσεσθαι, συμβήσεσθαι, aut al. ſim. id eſt, *eventuræ erant.*

## VI.

Tertiò, idem infinitivus ex alio verbo præcedente ſubaudiri debet. Iſocrates in Helenæ Laud. τὰς μὲν ἐπόρθουν, τὰς δ᾽ ἔμελλον,

τῶν

τῶ δ' ἠπείλουν τῶ πόλεων, *urbes alias vaſtabant, alias vaſtaturi erant, aliis denique minabantur;* ubi poſt ἔμελλον, ſubaudi πορθήσειν, ex præcedente verbo ἐπόρθουν.

VII.

μέλλεις. *debeo.*

Quartò, reddi Gallico idiomate poteſt, *ie dois:* quod etiam Latinis inuſitatum non eſt Hom. Iliad. ξ.

Τὰ δὲ μέλλετ' ἀκουέμεν, ὡς ἐτεόν περ, vulgò, *vous devez deſia auoir entendu cela:* Latini dicerent, *hæc vos jam audiiſſe mihi perſuadeo*, aut *veriſimile eſt.* Ita etiam Lucian. uſurpat. Sic, ἔμελλεν ἄρα ὁ μετρίως περὶ τὰ μείζω σπουδάσεσθαι, ὅστις καὶ τὰ μικρὰ οὐκ ἀπηνῶς μανθάνειν. *Veriſimile admodum eſt, eum majoribus non mediocrem operam daturum fuiſſe, qui non dubitavit in longè minoribus ſtudium collocare.* Hoc ipſum Tullius imitari voluit, epiſtolâ quadam ad Lentulum: dum ait, *certorum hominum, quos jam debes ſuſpicari, ſermones referebantur ad me:* τῶ δὲ ἀνθρώπων, οὓς γε σὺ διὰ ὑπονοίας ἔχειν ἤδη μέλλεις: Eodem pertinet illud Demoſth. pro Coronâ cum futuro conjunctum, τί με ἔμελλον κελεύσειν; ἢ τί συμβουλεύσειν αὐτῇ ποιεῖν; *quid me jubere oportuit, quid me eidem conſilii dare?*

VIII.

οἱ μέλλοντες.

Quintò, apud Ariſtotelem potiſſimùm, οἱ μέλλοντες, opponuntur τοῖς ἐξεληλυθόσι: quemadmodum apud Romanos deſignati magiſtratus opponuntur magiſtratu jam perfunctis. Dici ergo poteſt, οἵ τε τῆς ἀρχῆς ἐξεληλυθότες, καὶ οἱ μέλλοντες, *tam qui magiſtratu abierunt, quàm qui magiſtratus deſignati ſunt.*

IX.

IX.

Sextò, paſſim apud Demoſthen. & alios Atticos, pro βέλεσθαι *velle*, aut ἐπιθυμεῖν, *cupere*: ut χρὴ φιλομαθεῖς εἶναι τοὺς πολυμαθεῖς ἔσεσθαι μέλλοντας, *ſtudioſos oportet eſſe, qui docti eſſe velint,* aut *quos doctos eſſe velis.* Sic εἰ τουτονὶ τὸν κίνδυνον, ἀπώσασθαι μέλλετε, *ſi de amoliendo hoc periculo cogitatis.* Tale illud Solonis ad Periandrum, apud Laërtium, εἰ μέλλεις ἐκποδὼν πάντας ποιήσεσθαι, οὐκ ἂν φθάνοις, *ſi omnes expellere ſtatuis, nunquam voti compos eris.* μέλλω, *cupio.*

X.

Hoc ſenſu μέλλω, etiam inanimatis tribuitur: ut εἰ μέλλει ὀρθῶς διοικεῖσθαι ἡ πόλις, verbatim, *ſi rectè adminiſtranda eſt reſpublica*, id eſt, *ut rectè adminiſtretur.* Quanquam ſæpe tum adhibetur dat. perſonæ, ut εἰ μέλλει καλῶς ἡμῖν φέρεσθαι τὰ πράγματα, *ſi res feliciter nobis cedere cupiamus.*

Contra ἐθέλειν, *velle*, interdum pro μέλλειν, uſurpatur, ac rebus etiam inanimis tribuitur. Herodot. ſæpe: ut lib. 2. Εἰ ὦν δὴ ἐθελήσει ἐκτρέψαι τὸ ῥέεθρον ὁ Νεῖλος, *Quòd ſi aliquando Nilus curſum aliò velit avertere*, id eſt, *ſi avertere contingeret*: vel, *ſi quando avertet.* Idem ibid. εἴ σφιν ἐθελήσει ἡ χώρη, ἡ ἔνερθε Μέμφιος, εἰς ὕψος αὐξάνεσθαι: verbatim, *ſi eis voluerit regio infra Memphim, in altum attolli*, id eſt, *ſi quando regio illa in altum attolletur*, εἰ μέλλει αἴρεσθαι.

XI.

Poſtremò, μέλλειν ſignificat *exiſtimare*, vel *ita ſe gerere, ut meritò exiſtimari poſſit.* Hom. Odyſſ. α. μέλλειν, *exiſtimari.*

Καὶ

Καὶ γὰρ ἐγώ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι: *Ejuſmodi eram, qui jure beatus eſſe viderer poſſe.*

## XII.

νικᾷν γνώμην.

Νικᾷν, quod uniuerſè *vincere* eſt, ac propriè, *in judicio cauſam vincere:* quatuor prætererea uſus habet obſervandos. Primus eſt, ut cum accuſandi caſu, ſententiam aut decretum ſignificante conjungatur: hoc modo, νικᾷν τὴν γνώμην, vel τὰς γνώμας περί τινος, verbatim, *vincere ſententiam*, vel *ſententias de re aliquâ*, id eſt, *ſententiâ vincere, aut ſuperiorem evadere*. Sic ψήφισμα νικᾷν, *decretum vincere* is dicitur, *cujus ſententiam populi voluntas & decretum conſequatur*. Plato in Gorgiâ, ὁρᾷς ὡς οἱ ῥήτορές εἰσιν οἱ συμβουλεύοντες, καὶ οἱ νικῶντες τὰς γνώμας περὶ τούτων; *vides, ut Oratores ii ſunt, qui his in rebus, & conſilium dant, & ſententiâ ſuperiores evadunt?*

## XIII.

γνώμη νικᾷ.

Secundus uſus eſt, ut eadem in ſignificatione, dicatur ſententia ipſa νικᾷν Thucyd. lib. 2. ἡ γὰρ Περικλέους γνώμη πρότερον νενικήκει: *Prius enim Periclis ſententia vicerat.*

νικᾷν, cum infin.

Tertius, eâdem item ſignificatione, eſt, ut abſolutè cum infinitivo conjungatur, qui loco τῆς γνώμης, & cujuſcunque nominis uſurpatur: ut, ἐνίκησε τὴν Πομπήϊον θαλάσσης κύριον ἀναγορεύεσθαι, id eſt, *vicit ea ſententia, quæ Pompeio maritimum imperium deferri jubebat*. Plutarch. Pomp. p. 660. ὡς δ' οὖν ἐνίκα φεύγειν εἰς τὴν Αἴγυπτον: *Cùm ergo ſententia illa viciſſet, quæ fugam in Ægyptum ſuadebat.*

XIV.

XIV.

Quartus uſus eſt, ut ſimplex νικᾶν & compoſit. ἐνικᾶν, ſumatur pro *invaleſcere*, vel *obtinere*: idque duobus modis. νικᾶν, *invaleſcere.*

Primò, caſu præcedente, nominis ejus, quod invaluiſſe, vel obtinuiſſe dicitur; ut τόδε τὸ ἔθος ἐνίκησε, vel ἐξενίκησε, *hic mos obtinuit*: ἡ φήμη, ἡ δόξα ἐνίκησε; *fama, opinio invaluit.* Quo ſenſu jungitur etiam cum Infinitivo: Ariſtid. Panathen. De Atticâ regione, ὅπερ πᾶσι τοῖς ἐπιγείοις ἐστὶν ἡ πᾶσα γῆ, τοῦτο ἤδη ἐνίκησεν εἶναι τῷ τῶν ἀνθρώπων γένει μήτηρ καὶ τροφὸς κοινή: id eſt. *Quod terrenis omnibus, terra eſt univerſa, id ipſum ut hominum generi terra hæc eſſet, mater, communiſque nutrix, obtinuit.*

Secundò abſolutè, ac verborum imperſonalium more. Pauſan. Meſſenic. καθὰ δὴ καὶ τὸν ἐπὶ Ἰλίῳ, (ſup. πόλεμον) κληθῆναι Τρωϊκὸν καὶ οὐχ Ἑλληνικὸν, ἐξενίκησε. *Quemadmodum invaluit, ut bellum, quod apud Ilium geſtum eſt, Trojanum diceretur, non Græcum.* Sic, ἐνίκησε καθ᾽ ἔτος ἡμέρᾳ ῥητῇ ἄγεσθαι τὴν πανήγυριν. *Invaluit, uti quotannis certo die, ſolennis ac publica celebritas fieret.* Quod hac reg. de verbo νικᾶν dictum eſt, id de verbo κρατεῖν, dictum putetur.

XV.

Verbum, νομίζειν præter vulgarem acceptionem, Primò, ſumitur pro νόμους θεῖναι, aut φυλάξαι: *Legis inſtar conſtituere*, vel, *obſervare*; unde τὰ ἐν πόλει νενομισμένα, id eſt, τὰ νόμιμα, *inſtituta Reipubl.* vel *mores acriter in eâ obſervari ſoliti.* Thucydid. lib. 2. ὥσπερ καὶ οἱ ἀπ᾽ Ἀθηναίων Ἴωνες ἔτι καὶ νῦν νομίζουσι, id eſt, *quemadmodum* νομίζω.

*dum ipſi quoque Iones ab Athenienſibus oriundi, hodiéque celebrare ſolent*; priſca ſcilicet Bacchanalia.

Rariùs quod ſequitur, ac parciùs imitandum, cum ſolo dandi caſu, Ibid. ἀγῶσι μὲν καὶ θυσίαις διετησίοις νομίζοντες, ἰδίαις δὲ κατασκευαῖς εὐπρέπεσιν id eſt, *patrio more nos exercentes cùm ludis & ſacrificiis annuis, tum etiam privato, ſed honeſto apparatu.*

Rarum etiam illud Herodoti lib. 2. Ἀμμώνιοι, ἐόντες Αἰγυπτίων τε, καὶ Αἰθιόπων ἄποικοι, καὶ φωνὴν μεταξὺ ἀμφοτέρων νομίζοντες, id eſt, *Ammonii, quippe qui Ægyptiorum atque Æthiopum coloni ſint, ac linguam utroque cum populo commune aliquid habentem inſtituerint.*

Secundò propriè, *de juſtis exequiarum* dicitur: ut vocantur à Tullio: hæc enim abſolutè vocantur, τὰ νενομισμένα, hoc eſt, τὰ ἐναγίσματα.

*νενομισμένα. de juſtis funebr.*

Tertiò, νομίζεσθαι, eſt *illuſtri exiſtimatione præditum eſſe.* Plato in Gorgia, Ἀρ' οὖν δοκοῦσί σοι, ὡς κόλακες ἐν ταῖς πόλεσι φαῦλοι, νομίζεσθαι οἱ ἀγαθοὶ ῥήτορες; (ita enim diſtinguendum eſt, alioqui pravus omnino ſenſus exiſteret.) id eſt, *Num ergo tibi videntur, ut ſolent nequam aſſentatores in civitatibus, ita boni Rhetores, clari & illuſtres haberi?*

*νομίζεσθαι, illuſtri opinione eſſe.*

## XVI.

De verbo οἶδα, duo præcipuè notanda ſunt. Alterum eſt, illud magis in uſu eſſe, quàm præſens εἴδω, ut *novi*, apud Latinos, quàm *noſco*: unde illud tam frequens οἶσθα γὰρ οἶσθα σαφῶς, *nôſti enim, nôſti planè*: & compoſitum σύνοιδα, pro συνείδω, vel συνείδομαι,

*οἶδα, pro εἴδω.*

κίδομαι, quæ vix unquam uſurpatur.

Alterum eſt, idem præteritum ſequente ὅτι, & præcedente εὖ, parentheſi ſæpe includi, ac tum, aut vacare omnino, aut verti poſſe, *ſat ſcio*. Demoſthen. περὶ τῆς παραπρεσ· Βούλομαι, inquit, πρὸ πάντων ὧν μέλλω λέγειν μνημονεύοντας, (εὖ οἶδ' ὅτι) τοὺς πολλοὺς ὑπομνῆσαι, id eſt, *antequam ea, quæ ad rem meam pertinent, dicere aggredior, eorum vos admonitos eſſe volo, quorum tamen optimè, ſat ſcio, meminiſtis.* εὖ οἶδ' ὅτι.

Rarius eſt exemplum quod ſequitur, ex eodem petitum, ὡς ἅπαντες, εὖ οἶδ' ὅτι, τοῦτον τὸν λόγον ἀκηκόατε, *nam vos omnes, ſat ſcio, aliquid hac de re jam audiiſtis*, quæ phraſis ita ordinanda eſſet, εὖ οἶδ' ὅτι ἅπαντες, &c.

## XVII.

Eodem ferè modo uſurpatur, εὖ ἴσθι, verbatim, *benè ſcito*; ut apud Lucianum, αἰσχυνοίμην ἄν, εὖ ἴσθι, ἐπ' αὐτῷ, id eſt, *hujus cauſâ erubeſcerem utique*: nam εὖ ἴσθι, verti debet, *profectò*, *utique*, *enimverò*, *mihi crede*, ut apud Tullium in Verr. *fuit tanti, mihi crede*: Græcè, τοσοῦτον, εὖ ἴσθι διενήνοχε, aut particulæ iſtæ omnino vacant. εὖ ἴσθι, *mihi crede.*

## XVIII.

Οἶμαι, incluſum parentheſi, non minùs ironicè, quàm ſeriò uſurpari ſolet: ut *credo*, & *opinor*, Latinè. Cujus exempla obvia. οἶμαι, *utique.*

Secundò, verti potiùs debet, *utique*, *nimirum*, *plane*, *profecto*. Demoſthenes de Cherſon. εἶτ', οἶμαι, συμβαίνει, τῷ μὲν, ἐφ' ἃ ἂν ἔλθῃ, ταῦτα ἔχειν. *Ita fit planè, ut ille quidem, quacunque in loca veniat, eadem occupet.*

Sic

Sic Olynth. 2. ὥσπερ γὰρ οἰκίας, οἶμαι, καὶ πλείου, τὰ κάτωθεν ἰσχυρότατα εἶναι δεῖ, id eſt, *prorſus enim, quemadmodum & domus & navigii fundamentum firmiſſimum eſſe debet.* Ibid. ὅποι τις ἂν, οἶμαι, προσθῇ κἂν μικρὰν δύναμιν, πάντ' ὠφελεῖ, *videlicet, cuicunque parti vel exiguas vires addideris, eam ſummoperè juveris:* id enim eſt, πάντ' ὠφελεῖ, Gallicè, *vous l'advancez du tout.* Ibid. ἀλλ' οἶμαι, νῦν μὲν ἐπισκοτεῖ τούτοις τὸ κατορθοῦν, *ſed, nimirum, hæc omnia nunc quidem felix rerum ſucceſſus tegit.*

XIX.

οἴει, *obſecro.*

Secunda perſona verbi ejuſdem, οἴει, cum aliis modis, quàm infinitivo, maximéque cum indicativo futuri temporis, aut abundat, aut verti poteſt, *obſecro, tandem.* Plato 6. de Repub. ἀνόνητα δὲ πονῶν, οὐκ οἴει, ἀναγκασθήσεται τελευτῶν αὐτόν μισεῖν, καὶ τοιαύτην πρᾶξιν; *Qui autem rebus inutilibus vacat, an non is, obſecro, tandem aliquando & ſe, & ejuſmodi occupationem odiſſe cogetur?* Communiter diceretur πονοῦντα οὐκ οἴει ἀναγκασθήσεσθαι; *non coactum iri arbitraris?* Gallicè, *ne penſez-vous pas qu'il ſoit un iour contraint?* Idem lib. 7, οὐκ ἄτοπον, οἴει, ἡγήσεται τὸν νομίζοντα γίνεσθαι τε ταῦτα ἀεὶ ὡσαύτως καὶ οὐδαμῇ οὐδὲν παραλλάττειν; *Nonne abſurdum, obſecro, eum arbitrabitur, qui hæc eodem ſemper modo fieri exiſtimet, nec leviſſimam inclinationem ſubire?*

SECTIO

# SECTIO IX.

## De Verbis καταγινώσκειν, ὀφλισκάνειν, παριστάναι, πάσχειν, προϊδεῖν, προορᾷν.

### Regula I.

Verba, καταγινώσκειν, & ὀφλισκάνειν in propria ſignificatione ἀντίστροφα ſunt. Nam illud cum genitivo perſonæ, & accuſativo rei, eſt *dignum aliquem ſtatuere eâ*, vel *opinione*, vel *re*, vel *pœnâ*, quæ accuſativo exprimitur: ut καταγινώσκω σου πολλὴν ἀμαθίαν, *dignum te judico, qui admodum imperitus habeare*: ὀφλισκάνειν autem ſignificat cum accuſandi caſu, *eâ ipsâ re pœnâve dignum eſſe, vel damnatum.* Ita Chryſoſtom. τοσούτῳ πλείω τὸν γέλωτα ὀφλισκάνουσι παρ᾽ ἡμῶν, verbatim, *tanto majorem riſum à nobis debent*, id eſt, *tanto digniores ſunt, qui à nobis rideantur.* Sic πολλὴν ἄνοιαν ὀφλισκάνεις, verbatim, *multam ſtultitiam debes; dignus es qui ſtultiſſimus habeare.* καταγινώσκειν, ὀφλισκάνειν.

### II.

Abſolutè ὀφλισκάνειν, vel ὠφληκέναι δίκην, id eſt, *damnatum eſſe judicio*: ut ὀφλισκάνειν διαίταις, *ab arbitris damnatum eſſe.* ὀφλισκάνειν δίκην.

### III.

Notandum eſt Athenis dictos eſſe, ὀφλισκάνοντας τῷ δημοσίῳ, verbatim, *debentes publico*, qui à Romanis poſteà *Ærarij* ſunt appellati: & προστιμᾶν τῷ δημοσίῳ, dicebatur Judex, qui damnatum ὀφλισκάνειν τῷ δημοσίῳ.

reum

reum mulctam ærario publico ſolvere jubebat.

## IV.

*ὤφελον,* *Aoriſt. 2. utinam.*

Aoriſt. ſecund. verbi ὀφείλω, uſurpatur optando, vel ſolum, vel cum particulis εἰ, εἴθε, αἴθε, & ὡς : & ſolum quidem, Plutarchus in Bruto, ὤφελε, ζῆν Βρῦτος, *debuit vivere Brutus*, id eſt, *utinam Brutus viveret* Demoſthen. pro Coro. ᾧ γὰρ ἐκείνους σωθῆναι μάλιστα διέφερεν, ὗτος καὶ παθόντων, ἃ μήποτ᾽ ὤφελον, τ ὑπὲρ πάντων λύπης πλεῖστον μετεῖχε, id eſt, *cujus enim maximè intererat, ſalvos illos eſſe, is, paſſi cùm eſſent quæ nunquam debuerunt*, id eſt, *quæ utinam paſſi nunquam eſſent, omnium maximè eorum vicem doluit.*

## V.

*εἰ ὤφελον.*

Cum particulâ εἰ, Plato 4. de Republ. εἰ γὰρ, ὤφελον ἔφη, verbatim, *ſi enim debui, inquit*, id eſt, *utinam verò, inquit.*

Cum particulâ αἴθε, Iliad. 10.

Αἴθ᾽ ὄφελες παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος καὶ ἀπήμων.

Hετα, *utinam in navi ſine lachrymis, ac ſine incommodo ſeſſitares.*

*ὡς ὤφελον.*

Cum Particulâ ὡς, Iliad. γ.

Ως, ὄφελες αὐτόθ᾽ ὀλέσθαι,

*utinam ibi periiſſes.* Syneſius Epiſt. ad Joannem, ἀτυχεῖς μὲν ἄρα ἀλλ᾽ ὐκ ἀδικεῖς, ὡς ὤφελες μηδ᾽ ἀτυχεῖν. *Id fortunæ quidem potiùs, quàm tuâ culpâ contigit : utinam tamen ne fortunâ quidem ipſâ tam malâ uterere.*

## VI.

In exemplis allatis valde notandum eſt, numeri ſimul ac perſonæ rationem haberi: malè

malè enim diceretur, ὡς ὤφελες μηδ' ἀτυχεῖν, pro *utinam, ne malâ quidem fortunâ uterer*: licet apud Latinos, *utinam* omni perſonæ numeróque conveniat.

At verò ὄφελον per ο, omnibus promiſcuè numeris perſoniſque ſervit. Greg. in Julianum, ἤει μὲν εἴς τι τῶν ἀδύτων, ὡς ὄφελόν γε, καί τὸν εἰς ᾅδου φέρουσαν, id eſt, *in obſcurum aliquod adytum penetravit, qui utinam inferos quoque ſubiiſſet*.

Idem ubi loquitur de apum mellificio, ἡ δὲ μέλι τῶν ὑποθήκαις ἐναποτίθεται, ὡς ὄφελόν γε καὶ ἡμεῖς τοιοῦτο λαβόντες σοφίας ὑπόδειγμα, id eſt, *Apis mel ſuum recondit in cellulis: Atque utinam nos ipſi, qui ejuſmodi ſapientiæ exemplum accipimus*. Denique Suidas exiſtimat, ὄφελος eâdem ſignificatione uſurpari, quod tamen ſuperioribus longè rarius eſt.

## VII.

In verbis παρίστημι & παρίσταμαι, pauca hæc obſerva. Primum eſt, παραστῆναι, in voce activâ, ferè ſumi pro *ſiſtere*: ut τοῖς δικασταῖς τὸν φεύγοντα παραστῆσαι *judicibus reum ſiſtere* τῷ ἀναβάτῃ τὸν ἵππον παραστῆσαι, *ſeſſori equum admovere*. — παραστῆναι, *ſiſtere*.

Secundum eſt, pro *afferre, præbere, movere*: ut λόγον παραστῆσαι, *ſermonem*, vel, *loquendi occaſionem præbere*: ὀργὴν παραστῆσαι, *iram movere*: ὑποψίαν παραστῆσαι *ſuſpicionem præbere*: εὐκαιρίαν παραστῆσαι, *opportunitatem præbere*. — παραστῆσαι, *afferre*.

Tertium eſt, pro *mentem iniicere*, aut *perſuadere*: idque vel abſolutè, ut παρέστησέ μοι τοῦτο ποιεῖν, *hoc ut agam mihi perſuaſit*: vel, cum accuſat. δόξαν, γνώμην, & — παραστῆσαι, *mentem injicere*.

& ſimil. χρησιμωτάτην ἀυτῷ παρέςησα τ γνώμην, id eſt, ἐνέϐαλον, ἐνεποίησα, utiliſſimam ei mentem injeci. Demoſthen. pro Coro. initio, ὅπερ ἐςὶ μάλισθ᾽ ὑπὲρ ὑμῶν, τῦτο παραςῆσαι, τοὺς Θεοὺς ὑμῖν id eſt, quòd veſtrâ maximè intereſt, hanc ut Dij vobis mentem injiciant.

## VIII.

παρίςαϑαι. Quartum eſt, παρίςαϑαι in voce mediâ, ſumi ut plurimum, pro *in medium producere*, tam in judicio, quàm extra judicium: ut, παραςήσαϑαι τοὺς μάρτυρας, idem quod προσϐάλλεϑαι, *teſtes producere.*

*produ-cere.* Aliquando, pro *adeſſe, preſto eſſe, favere, patrocinari.* Sic Apparitores dicuntur, τοῖς δικάζουσι παρίςαϑαι, *præſto eſſe Judicibus:* & οἱ συνδικοῦντες τοῖς φεύγουσι παραςήσαϑαι, *patroni reis adeſſe, opitulari.*

παρίςαϑαι, *in mentem venire.* Aliquando, pro ἐπέρχεϑαι, ἐπιέναι, παρατυγχάνειν, id eſt, *in mentem ſubire,* aut *venire.* Dicunt enim, παρίςαταί μοι τῦτο ποιεῖν, *venit in mentem hoc agere.* unde ἐκ τῦ παριςαμένυ λέγειν idem eſt, quod ἐκ τῦ παραχρῆμα, ἐκ τῦ παραυτίκα, ἐκ τῦ παρατυχόντ☉, ἀυτόθεν, ἐκ καιρῦ id eſt, *ex tempore dicere:* vel τὸ ἐπερχόμενον, τὸ παρατύχαον, τὸ ἐισιὸν εἰπεῖν.

## IX.

παρίςαϑαι, *præſenti animo eſſe.* Aliquando, pro *fidenti ac præſenti animo eſſe,* ac ferè cum dativo ψυχῇ, θυμῷ, aut al. ſim. ut ὅτω παρέςη τῷ θυμῷ, ὡς κἂν αὐταψεὶ τ πολέμιον ἐκφοϐεῖν: *tam fidenti animo conſtitit, ut hoſtem aſpectu ipſo terreret.* Hinc τὸ παράςημα id eſt, τὸ φρόνημα, vel τὸ λῆμα, *animi fiducia, atque præſentia:* & παραςατικὸς ἀνὴρ, id eſt ὁ φρονηματίας.

τιμωρίας, & ὁ πρὸς τὰ παρατυγχάνοντα πρόθυμος, ἕτοιμος, πρακτικὸς, ἐνεργητικὸς, βουλευτικὸς, id eſt, *in omni caſu acer, vividus, ac ſolers.*

Aliquando, *in ditionem redigere, deditione capere*, hoc eſt, χειροῦσθαι, ὑποχείριον ποιεῖσθαι, ὑπὸ χεῖρας ποιεῖσθαι, ὑφ' ἑαυτὸν ποιεῖσθαι: ut οἱ πάλαι αὐτοκράτορες ἔργον ἐποιοῦντο, τὴν οἰκουμένην παραστήσασθαι. Priſci Imperatores id agebant, ut orbem terrarum in ditionem ſuam redigerent. παρίστασθαι, *ſubigere.*

X.

De verbo πάσχειν notentur ſequentia. Primò, cum adverbio εὖ, aut neutro ἀγαθὸν, ſignificat *beneficium, aut emolumentum accipere*, opponitúrque, τῷ εὖ ποιεῖν. Ariſtoteles in Ethic. ἐλάττων, inquit, ὁ παθὼν εὖ, τοῦ ποιήσαντος, id eſt, *inferior eſt qui beneficium accipit, eo qui fecit.* Lyſias, τίς ἐλπὶς ὑπὸ τούτου ἀγαθὸν πείσεσθαι; *quæ ſpes ullius emolumenti, ex eo capiendi?* Sic ἀντευπαθεῖν, *viciſſim beneficio affici*, opponitur, τῷ ἀντευποιῆσαι, *viciſſim beneficium facere.* πάσχειν εὖ, *&c.*

XI.

Secundò, affici animo & voluntate, vel aliquo ſenſu: idque cum adverbio, aut neutro, ac ferè præpoſitione πρός. Plato in Gorgiâ, ὁμοιότατον, inquit, πάσχω πρὸς τοὺς φιλοσοφοῦντας, ὥσπερ πρὸς τοὺς ψελλιζομένους, καὶ παίζοντας, *eundem adverſus Philoſophos animum & ſenſum experior, quem adverſus balbutientes, & puerorum more luſitantes.* ubi obiter notanda etiam eſt conjunctio neutrius, τοῦ ὁμοιότατον, cum ὥσπερ: quod etiam dicunt, ὁμοίως, ὥσπερ: Latini, *perinde ac, velut, quaſi.* πάσχειν, *affici animo.*

XII.

πάσχω, *facio.*

Tertiò, eâdem propè verborum conſtructione manente, ſignificat potiùs *facio*, quàm *patior*: quemadmodum apud Latinos, contrà, *facere* interdum pati ſignificat, ut *jacturam facere*; Sic ὅμοιόν τι πάσχει, id eſt, *perinde facit*, verbatim, *ſimile quid patitur.*

Hinc Atttica illa & elegans locutio, ἀλλὰ τί ἂν πάθοιμι; vel τί ἂν καὶ πάθοιμι; id eſt, *quid enim agerem?* quod Galli dicerent, *qu'y ferois je?* Galenus 10. θεραπευτικ. τί ἂν τις πάθοι, inquit, πρὸς ἀνθρώπους, μήτε ἔργῳ, μήτε λόγῳ πεισθῆναι δυναμένους, id eſt, *Quid feceris huic hominum generi, cui nec re ipſâ, nec oratione perſuaderi poſſit?* Sic ἀτοπώτατόν τι ἔπαθεν, *abſurdiſſimum quid paſſus eſt*, id eſt, *ineptiſſimè fecit.*

XIII.

παθεῖν τι, *aliquid humanitus accidere.*

Quartò, παθεῖν τι, aliquando ſignificat, quod Latini dicunt, *aliquid humanitùs accidere*, vel *aliquo quid fieri*; hoc eſt *mori.* Tull. in Philipp. *ut ſi quid mihi humanitùs accidiſſet, hanc vocem teſtem relinquerem egregiæ voluntatis*, ἵνα ἄν τι πάθοιμι, τὴν δὲ τὴν φωνὴν καταλίποιμι ἄν, τῆς ἀξιεπαίνου προαιρέσεως μάρτυρα γενησομένην. Ita pro lege Maniliâ; *ſi quid eo factum eſſet, in quo ſpem eſſetis habituri:* Græcè, εἰ γοῦν τι πάθοι, ἐπὶ τίνα δὴ τὰς ἐλπίδας μεταφέρετε; Dicunt etiam εἰ παθεῖν τί μοι συμβαίη, vel εἴ τι πάθοιμι ἀνήκεστον, *ſi quid patiar inſanabile.* Quod etiam in rebus inanimatis uſurpatur, ut εἴ τι πάθοι ναῦς ἀνήκεστον, id eſt, *ſi navis naufragium fecerit.* Quæ phraſes εὐφημιστικαὶ ſunt.

XIV.

XIV.

Quintò, Attica loquendi formula, & forenſis eſt; ὅ, τι χρὴ παθεῖν, ἢ ἀποτίσαι, verbatim, *quòd oporteat pati, aut ſolvere*, id eſt, *quid aut pœnæ, aut mulctæ ſubeundum ſit.* Nam κρίνεσθαι ὅ, τι χρὴ παθεῖν, ἢ ἀποτίσαι, eſt *judicium ſubire hâc formulâ, quid aut pœnæ luendum ſit, aut pecuniariæ mulctæ ſubeundum.* Sic ἐπάγειν τίμημα, ὅ, τι χρὴ παθεῖν, ἢ ἀποτίσαι, eſt *mulctam pro ratione criminis irrogare, ſeu pœna luenda ſit, ſeu pecunia tantùm perſolvenda.*

XV.

Περιϊδεῖν, & περιορᾷν, verbatim, *circumſpicere*, vulgò & eleganter ſumuntur, pro *negligere, habere ſúſque déque*, aut *ſinere aliquid impunè fieri*, ac ferè cum accuſativo participii. Cujus idiotiſmi exemplis nihil frequentius. Iſocrat. Panegyr. τοσούτους τῶν συμμάχων περιορᾷν αὐτοῖς δουλεύοντας, id eſt, *tot ſocios permittere, illorum ſervitute oppreſſos teneri.* Herodian. lib. 2. τὴν τῶν Ῥωμαίων ἀρχὴν μὴ περιϊδεῖν ἐῤῥιμμένην: *non permittere, ut Romanum imperium proſtratum jaceret.*

Rariùs, aliquando tamen, cum infinitivo, loco participii conjungitur. Thucydid. lib. 1. ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς ὑμετέρας ἀρχῆς δύναμιν περιποιεῖν περιόψεσθε: *Sed etiam ex veſtrâ ditione vires ſibi comparare patiemini.*

# SECTIO. X.

## *De Verbis* ποιεῖν, ποιεῖσθαι, πράττειν, περιποιεῖσθαι.

### Regula Prima.

ποιεῖν & ἐργάζεσθαι. benef. aut damno afficere.

PRimò, ποιεῖν & ἐργάζεσθαι, ſignificant *beneficio*, aut *damno afficere*, túncque vel cum adverbio & accuſativo perſonæ; vel ſine adverbio, cum duobus accuſativis, altero rei, altero perſonæ, conjunguntur: ut κακῶς, vel πολλὰ κακὰ, vel καλὰ τὸν ἐχθρὸν ποιεῖν, vel ἐργάζεσθαι, id eſt, *multis vel damnis, vel bonis inimicum afficere*.

II.

ποιῶ cum adverb.

Ποιῶ, cum adverbiis καλῶς, δικαίως, εἰκότως, δεόντως, & ſi quæ ſint ejuſdem ſignificationis; ſequente participio, verti debet, *jure, merito*: participium autem ſequens, per verbum ejuſdem participii reddendum eſt; ut, καλῶς ἄρα ποιεῖς, τοὺς ἀδικουμένους περιϊστάμενος: id eſt, *jure omnino eos qui injuriam patiuntur defendis*.

Quod autem rarius eſt, interdum neutrum, τὸ καλὸν, aut aliud ſimile, adverbii loco ponitur, ſequente τὸ cum infinitivo. Demoſthen. pro Coronâ, καί τοι καλὸν μὲν ἐποιήσατε, καὶ τὸ σῶσαι τὴν νῆσον, πολλῷ δ' ἔτι τούτου κάλλιον, τὸ, &c. *Et quidem, cum inſulam illam jure defendiſtis; vel cùm defendendâ inſulâ juſtè, præclaréque feciſtis, tum hoc etiam multò præclariùs, quòd*, &c. Vide cap. de Particip. Sect. 4. Reg. 4.

III.

III.

Ἀνόνητον ποιῆσαι, cum gignendi caſu, eſt *ſpoliare fructu ejus rei, quæ per genitivum ſignificatur:* verbatim, *utilitate carentem facere.* Demoſthen. pro Corona, εἰ δ' αἰτίαν ἐπάγω τούτῳ ψευδῆ, πάντων τῶν ἀγαθῶν ἀνόνητόν με ποιῆσαι. id eſt, *Sin autem crimen ei falſum impingo, tum verò uti me bonorum omnium fructu ſpoliare velint.* Eſt enim ὀνάσθαι, cum gignendi caſu, *fructum ex aliquâ re capere:* ut, ὄναιο σύγε τῆς δὲ τῆς εὐφυΐας id eſt, *macte præſtantis hujus indolis.* Ἀνόνητον ποιῆσαι. ὀνάσθαι.

IV.

Secundò, διαδικασίαν ποιεῖν, eſt *judicium conſtituere, aut rem in diſceptationem & judicium vocare.* Demoſthen. adverſus Timocratem, ἐὰν δὲ ἀμφισβητῆταί τι, ποιεῖν διαδικασίαν: id eſt, *Sin autem controverſia erit aliqua, judicium ut de eâ conſtituatur:* quod ſimplicius dicitur, κρίσιν ἐπί τινι ποιῆσαι. ποιεῖν διαδικασίαν.

V.

Tertiò, ποιεῖσθαι, ſignificat *adoptare;* idem enim eſt παῖδα, vel υἱὸν ποιεῖσθαι. quod παῖδα θέσθαι, id eſt, *filium adoptare.* Quod etiam de patre ac matre dici poteſt, qui nonnunquam à viris principibus adoptantur. Plutarch. in Alexand. loquens de Ledâ, ἣν ἐποιήσατο, inquit, μητέρα, καὶ Καρίας βασίλισσαν ἀπέδειξε, id eſt, *quam in matrem adoptavit, & Cariæ reginam creavit.* Dicunt etiam εἰσποιεῖν eodem ſenſu. At ἐκποιεῖν, eſt *in adoptionem dare.* Sic enim Iſæus Rhetor, κἂν ἐν τῷ πατρῴῳ μένοι τῷ οἴκῳ, κἂν ἐκποιηθείη, id eſt, *ſeu paternis* ποιεῖσθαι *adoptare.*

*ternis in ædibus maneat, ſeu adoptandus alteri detur:* hinc ποιητὸς, & εἰσποιητὸς υἱὸς, *filius à nobis adoptatus :* ἐκποιητὸς verò, *quem adoptandum tradimus:* hinc etiam εἰσποίησις, idem quod υἱοθεσία, *adoptio activa;* ἐκποίησις verò *paſſiva.*

VI.

ποιεῖσθαι ἐν ὀργῇ. Quartò, ποιεῖσθαι ἐν ὀργῇ τινα, verbatim, *aliquem in irâ facere,* id eſt, *alicui ſuccenſere, & iraſci.* Demoſthen. Olynth. 1. τοῖς ὑςάτοις περὶ τῶν πραγμάτων εἰπόντας ἐν ὀργῇ ποιεῖσθε, id eſt, *iis qui de negociis poſtremi dixerint, ſuccenſetis.*

VII.

πίςεις ποιεῖσθαι. Quintò, πίςεις ποιήσασθαι, idem quod πίςεις, vel πιςὰ διδόναι, vel τίθεσθαι, id eſt, *fidem ſuam alteri alterum obligare :* quo ſenſu jungitur potiſſimùm cum præpoſitione πρὸς, & accuſat. caſu. Athenæus lib. 8. de Iphiclo quodam, qui nuncium promiſſis ad munus explendum adducere conabatur. πίςεις, inquit, πρὸς αὐτὸν ποιησάμενος, πέμπει, id eſt *eum ablegat, poſteaquàm ſuam ei fidem certâ mercedis promiſſione obligaſſet.* Ita Polybius lib. 5. de Leontio verbum τίθεσθαι uſurpavit, ἐξέπεμψεν, inquit, τοὺς θησομένους τὰς πίςεις πρὸς τὸν Ἀντίοχον, id eſt, *nonnullos ſummiſit, qui certis conditionibus cum Antiocho rege paciſcerentur, ejuſque fidem obligarent.*

VIII.

ποιεῖσθαι κέρδος. Sextò, ποιεῖσθαι κέρδος, quod Latini *quæſtum facere,* Galli, *faire ſon profit.* Plutarch. in Cicerone, ὧν οὐδὲν ἐποιήσατο κέρδος, id eſt, *quorum nihil omninò privatum in*

*in utilitatem convertit:* ubi notandum eſt, id etiam quod compendij fiat, in accuſandi caſu, quemadmodum et ipſum κέρδος, à Græcis collocari.

IX.

Septimò, γνώμην ποιήσασθαι, idem eſt quod γιγνώσκειν, *ſtatuere*, ac ferè cum infinitivo jungitur: ut apud Thucyd. γνώμην ἐποιοῦντο κηρύγμασι χρήσασθαι ἐπιτηδείοις; id eſt, *opportunis præconiis uti ſtatuebant.* γνώμην ποιήσασθαι.

X.

Octavò, χάριν ποιεῖσθαι, id eſt, μετ' εὐχαριστίας ἀποδέχεσθαι idem propè, quod χάριν εἰδέναι. Cui opponitur ὀργὴν ποιεῖσθαι, id eſt, δι' ὀργῆς ἄγειν, vel ἔχειν. Demoſthen. Oratione, περὶ τῆς παραπρεσβείας, utrumque conjungit, Καὶ χάριν, inquit ille, ἂν ταύτης ἄξιος ᾖ, καὶ τοὐναντίον ὀργὴν, ἂν τοιαῦτα φαίνηται πεποιηκὼς, πεποιῆσθαι: id eſt, *eique gratiam habere, ſi eâ dignus erit; contrà verò ſuccenſere, ſi quid ejuſmodi perpetrârit*, ſupp. *cui debeatur iracundia.* χάριν ποιεῖσθαι.

XI.

Nonò, ποιεῖσθαι ὑφ' ἑαυτὸν, vel ἐφ' ἑαυτῷ id eſt, *in poteſtatem redigere.* v.c. τὴν πόλιν, τὴν χώραν, τὸν ἄνδρα. At ποιεῖσθαι εἰς ἑαυτόν, idem eſt quod ἀναδέχεσθαι, *in ſeſe recipere.* Demoſthen. πάντα ἀναδεχόμενος, καὶ εἰς ἑαυτὸν ποιούμενος τὰ τούτων ἁμαρτήματα *cuncta illorum peccata in ſeſe recipiens.* ποιεῖσθαι ὑφ' ἑαυτόν.

XII.

Decimò, ἐκποδὼν, vel ἀπὸ τῆς ὄψεως ποιεῖσθαί τινα, id eſt, *aliquem noſtro conſpectu ſummovere, expellere*, χωρὶς ποιεῖσθαι τοῦ κινδύνου, *periculo liberare.* ἀρχὴν ἐπί τινι ποιεῖσθαι ἐκποδὼν ποιεῖσθαι.

*ποιεῖσθαι imperium in aliquem transferre.* Plutarchus in Theſeo. ἀλλ᾽ ἐπὶ νόθῳ καὶ ξένῳ παιδὶ τὴν ἀρχὴν πεποιημένος, *qui in ſpurium quendam, alienúmque filium imperium tranſtuliſſet.*

XIII.

ἔργον ποιεῖσθαι.

Undecimò, ἔργον ποιεῖσθαι verbatim *opus facere*, id eſt *aliquid ſtudioſè conari, ſe mettre en grand devoir.* Plutar. in Theſeo. τότε πρῶτον ( ſupp. λέγουσι τὸν Θησέα ) ὄψει γνωρίσαι τὸν Ηρακλέα, ποιησάμενον ἔργον ἐντυχεῖν αὐτῷ περὶ Τραχῖνα. *Tum primùm aiunt Theſeum de vultu Herculem noviſſe, cùm jam eum circa Trachinem convenire ſtudioſè conatus eſſet.* Plato in Tim. Τίμαιον περὶ φύσεως τοῦ παντὸς εἰδέναι, μάλιστ᾽ ἔργον πεποιημένον, id eſt, *Timæum, qui proprio ac ſingulari ſtudio univerſi naturam nôſſe conatus erat* Gall. *qui auoit pris à taſche.*

XIV.

ποιεῖσθαι, *interpretari.*

Duodecimò, ποιεῖσθαι idem eſt, quod Latinè, *interpretari*, id eſt, *exiſtimare* dicitur; quo ſenſu cum duobus accuſat. ferè conjungitur. Gregorius Nazianzen. de invictiſſimo quodam Martyre, πομπὴν, inquit, ἀλλ᾽ οὐ συμφορὰν τὸ πρᾶγμα ποιούμενος, id iſt, *rem eam non calamitatem, ſed honorificam pompam interpretatus.* Plutar. Pomp. ὥστε καὶ Πομπήιον εὐτύχημα ποιεῖσθαι μέγα, τὸν τοῦ πολιτεύματος καιρὸν, id eſt, *Ita ut Pompeius etiam rei gerendæ occaſionem ſummæ felicitatis loco duceret.* Sic, τὴν τῶν πολεμίων ἀκαιρίαν εὐκαιρίαν ποιεῖσθαι τὴν ἡμετέραν id eſt, *Tempus hoſtibus importunū, opportunitatem noſtram interpretari.*

XV.

ἐξώλη, & προσώλη ποιεῖν.

Decimò tertiò, ἐξώλη καὶ προσώλη ποιεῖν, *funditus*

*funditus aliquem perdere.* Demoſthen. pro Coro. Extrem. verſib. τούτους ἐξώλεις καὶ προώλεις ἐν γῇ καὶ θαλάττῃ ποιήσατε. *eos funditus terra marique profligetis.* ἐξώλης ab ἐξόλλυμι, ut προώλης à προόλλυμι: dicunt etiam ἐξώλης ἀπολοίμην, *funditus intereram.*

XVI.

Decimò quartò, ποιῆσαί τινι τὸν λόγον, id eſt, *alicui orationis argumentum dare,* vel *aliquem ad dicendum excitare.* Ariſtid. Panathen. οὐ μὴν ἀλλ' αὐτό τε τοῦτο ἐστι, καὶ τὸ μόνον πεποιηκός μοι τὸν λόγον, *enimverò illud ipſum eſt, adeóque ſolum, quod me ad hoc orationis genus excitavit.* ποιῆσαι λόγον.

XVII.

Πράττειν, primò verti poteſt, *dare operam, ſatagere, diligenter exquirere.* Thucyd. lib. 4. ἔπρασσεν ὅ τῳ τρόπῳ τάχιστα τοῖς μὲν ξυμβήσεται, τῶν δὲ ἀπαλλάξεται, id eſt, *diligenter ac ſtudioſè videbat, quâ ratione cum aliis celerrimè conveniret, ab aliis diſſideret.* hîc enim futurum indicat. pro optat. vel ſubjunct. ξυμβήσεται, pro ξυμβήσοιτ' ἂν, vel ἂν ξυμβήσηται, & ἀπαλλάξεται, pro ἀπαλλάξοιτ' ἂν, vel ἂν ἀπαλλάξηται, vſurpavit. De quo jam ſup. Sect. 2. Reg. 5. pag. 95. πράττειν, *dare operam.*

XVIII.

Secundò, *occultè moliri, pratiquer*: cum accuſativo. Demoſth. Philipp. 1. μετὰ Λακεδαιμονίων φασὶ Φίλιππον πράττειν τὴν τῶν Θηβαίων κατάλυσιν. *Philippum aiunt, unà cum Lacedæmoniis Thebanorum everſionem moliri.* Affine illud Plutarchi in Cicerone, ſed in bonam partem, πράττειν κάθοδον τῷ Κικέρωνι. *Ciceroni reditum moliri,* id eſt, *id agere, ut rediret.* πράττειν *occultè moliri.*

XIX.

Tertiò, πράττειν τι παρά τινος, eſt *aliquid ab aliquo impetrare*, vel *conari impetrare*. Iſocr. ad Nicoclem. πράττειν παρὰ τῶν Θεῶν ἀγαθὸν, *boni aliquid à Diis impetrare*.

*πράττειν, impetrare.*

Quartò, πράττειν τι πρός τινα, eſt *aliquem certâ de re convenire*, vel *agere cum illo de tali re*, vel *tranſigere*. Thucydid. πράξαντες πρὸς αὐτὸν τὴν λῆψιν τῆς πόλεως, *qui cum illo de capiendâ urbe egiſſent*, vel *tranſegiſſent*. Quod etiam rariùs licet, dicitur, πράττειν ἔς τινα. Sæpe autem, πράττειν πρός τινα περί τινος, ut πολέμου, εἰρήνης, & ſimilibus.

*πράττειν, Convenire.*

XX.

Quintò, πράττεσθαι, & εἰς πράττεσθαι, cum duobus accuſativis, uno rei, altero perſonæ, id eſt, *exigere aliquid ab aliquo*, Demoſthen. in Leptin. πράττεται τοὺς παρ᾽ αὐτοῦ σῖτον ἐξάγοντας, τριακοστὴν, id eſt, *ab iis qui ſuis ex provinciis frumentum exportent, trigeſimam exigit*, ſupple *partem*.

*πράττεσθαι exigere.*

XXI.

Sextò, διαπέπρακται, abſolutè pro *actum eſt*; præcedente nominativo caſu. Plutarch. in Fabio, διανοηθεὶς (Annibal) ὡς πάσῃ τέχνῃ καὶ βίᾳ κινητέος ἐστὶν εἰς μάχην ὁ ἀνὴρ, ἢ διαπέπρακται τὰ Καρχηδονίων. *Statuens omni arte ac vi pertrahendum in certamen Fabium, aut de rebus Carthagenienſium actum eſſe*: Gallicè, *ou autrement, que les affaires des Carthaginois eſtoient faictes*: vel, *que c'eſtoit fais des affaires des Carthaginois.*

*διαπέπρακται actum eſt.*

XXII.

Verbum προσποιεῖσθαι, id eſt, ſimulare

ἐλλειπτικῶς, nonnunquam uſurpatur; ita ut quod ſubauditur, ex antecedentibus intelligi debeat: Demoſthen. pro Coronâ. ὅρα, μὴ τούτων μὲν ἐχθρὸς ᾖς, ἐμοὶ δὲ προσποιῇ. (ſupple, ἐχθρὸς εἶναι) id eſt, *vide tu, ne horum verè ſis inimicus, dum mihi te inimicum eſſe fingis.*

Idem ibidem adverſus Æſchinem, qui à liberalibus doctrinis imparatus cùm eſſet, eruditi nomen & famam ambiebat: τοῖς δ' ἀπολειφθεῖσι μὲν, ὥσπερ σοι, προσποιουμένοις δὲ ὑπ' ἀναισθησίας, τὸ τοὺς ἀκούοντας ἀλγεῖν ποιεῖν ὅταν λέγωσιν, οὐ τὸ δοκεῖν τοιούτοις εἶναι περίεστιν· id eſt, *derelictis autem,* (id eſt, *ab omni doctrinâ imparatis,*) *cujuſmodi es, qui tamen eâ inſtructi præſtupore videri volunt unum hoc ſupereſt, ut auditoribus ſuis, dum ita loquantur, moleſti ſint, non tales eſſe videantur.*

## SECTIO XI.

### *De Verbis* συγκροτεῖν, συρρηγνύναι, συμπεραίνειν, τιθέναι, τίθεσθαι, τυγχάνειν.

### Regula I.

Συγκροτέω, quod propriè eſt *complodo,* uſus aliquot notandos habet. Primò, *quæcunque in unum coëunt, ac veluti compinguntur, atque conflantur,* συγκροτεῖσθαι dici poſſunt. Ita literæ plures ſyllabam in unam coëuntes, συγκροτοῦνται. Ita *conſenſus,* quem Tullius

συγκροτεῖν, *conflare.*

Tullius vocat *conſpirantem* atque *conflatum*, συμπνέουσα, καὶ συγκεκροτημένη ὁμόνοια dici poſſit. Ita δύναμιν, aut στρατείαν συγκροτεῖν, *exercitum conflare*. Ita συνωμοσίαν συγκροτεῖν, *conſpirationem conflare*.

II.

συγκροτεῖν, exercere.

Secundò, qui *comparantur*, *inſtruuntur*, & in aliquo diligenter *exercentur*, συγκροτεῖσθαι quoque dicuntur: Ita συγκροτεῖν τὸν πόλεμον, *bellum inſtruere*, *aut conflare*; συῤῥηγνύναι verò *committere* eſt. Hoc ſenſu dictum eſt à Demoſthen. 2. Olynth. δόξαν ἔχουσιν, ὡς εἰσι θαυμαστοὶ, καὶ συγκεκροτημένοι τὰ τοῦ πολέμου, *vulgo habentur egregii quidam milites*, *atque in re bellicâ plurimum exercitati*.

Sic τὸν πότον συγκροτῆσαι, *egregiè convivium inſtruere*, *ſimúlque ad hilariter bibendum invitare*: quod poſtremum ſæpius dicitur, πότον συῤῥηγνύναι.

Huc pertinet illud Philonis, de vitâ Moſis, συνεκρότουν ἄλλοι ἄλλον, μὴ ἀποκάμνειν, id eſt, *ſeſe mutuò*, *ne deficerent*, *conjunctis vocibus excitabant*.

III.

συμφρονεῖν, de ſenſu oraculi conjicere. p. 42. 3.

Συμφρονεῖν, ut obiter ſuprâ monui, cùm universè ſignificet, *aliquid ſecum animo reputare*, aut etiam, *ratiocinando percipere*: tùm verò peculiariter eſt, ex certo rerum ac περιστάσεων concurſu, *de verâ oraculi ſententiâ probabilem ducere conjecturam*, *cùm antè incertus omnino dubiúſque penderes*. Vide ſup. Sect. 7. Reg. 11. p. 122.

Plutarch. in Themiſtoc. ὡς κελευσθεὶς (Dodonæo quodam oraculo) πρὸς τὸν ὁμώνυμον τοῦ Θεοῦ βαδίζειν, συμφρονήσαιε πρὸς

ἐκεῖνον

ἐκεῖνον ἀναπέμπεσθαι, id eſt, *quomodo, juſſus cùm eſſet, ad aliquem Deo cognominem proficiſci, re tandem expenſâ intellexerit, ſe ad illum mitti.*

Dicebant etiam συμβαλεῖν, & συμβάλλεσθαι τὸ λόγιον vel, τὸ μάντευμα, *oraculi mentem conjicere, vel percipere.* Pauſanias in Meſſenic. οἱ μάντεις ἄπειροι εἶχον συμβάλλεσθαι τὸ εἰρημένον. *Vates oraculi mentem aſſequi non poterant.* Vide Reg. 15. συμβαλεῖν καὶ συμβάλλεσθαι τὸ λόγιον.

IV.

De verbis τιθέναι, & τίθεσθαι, notanda ſequentia. Primò, τίθεσθαι, cum dativo, caſu idem eſt, quod προστίθεσθαι, vel κατατίθεσθαι, vel συγκατατίθεσθαι, id eſt, *aſſentiri.* Chryſoſtom. 2. ad Theſſalonic. 2. οἱ μὲν τοῦ πνεύματος τὴν χάριν φασὶν οἱ δὲ τὴν Ρωμαϊκὴν ἀρχὴν, οἷς ἔγωγε μάλιστα τίθεμαι, id eſt, *alii Spiritus gratiam eſſe volunt, alii Romanum imperium, quibus ego maximè aſſentior.* τίθεσθαι *aſſentiri, cum dativo.*

Eodem ſenſu accipi videtur, τὸ κατακοσμεῖσθαι, cum præpoſitione, quod propriè *componi ornarique* ſignificat. Plutarch. in Fabio, p. 191. οἱ δ' ἄλλοι προσετίθεντο, καὶ κατεκοσμοῦντο πάντες εἰς τὴν ἐκείνου γνώμην, ὑπὸ μεγέθους αὐτοῦ τῆς δυνάμεως, id eſt, *cæteri verò, ſummâ ejus auctoritate, potentiâque compulſi, ad ejus ſeſe voluntatem adjungebant.* κατακοσμεῖσθαι.

V.

Secundò, τίθεσθαι cum accuſativo, eſt *moderari ac regere,* μεταχειρίζεσθαι, vel διατίθεσθαι, Xenophon. Memorab. 1. οἴεσθαι χρὴ τὴν φρόνησιν, τὰ πάντα, ὅπως ἂν αὐτῇ ἡδὺ ᾖ, οὕτω τίθεσθαι, id eſt, *exiſtimandum eſt prudentiam, univerſa, prout ipſi libuerit, moderari.* Hinc αὐτεξουσίως, vel αὐτοκρατορικῶς τίθεσθαι *cum accuſativo moderari.*

κῶς τ̀ πόλεμον τίϑεϑαι, id eſt, *ſummâ cum poteſtate bellum adminiſtrare.*

VI.

τιϑέναι vel τίϑεϑαι pro confeſſo ſumere.

Tertiò, τιϑέναι, vel τίϑεϑαι, apud Dialecticos, idem ferè eſt, quod λαμβάνειν, *ſumere*, vel ὑποτίϑεϑαι, quod barbari *ſupponere* dicunt, Tullius verò *ponere*, id eſt, quaſi *pro confeſſo ſumere*, ſed τιϑέναι, ferè adjunctum habet εἶναι, quod τίϑεϑαι reſpuit: ut οἱ τὸ κενὸν εἶναι τιϑέντες, vel οἱ τὸ κενὸν τιϑέμενοι, *qui vacuum eſſe volunt.*

τίϑεσθαι τὸν ἀγῶνα, certamen inſtituere.

Quartò, τίϑεσϑαι τ̀ ἀγῶνα, *certamen inſtituere*, vel *edere*. Gregorius de Martyre, ἐ περὶ τ̃ χρημάτων, ἀλλὰ τῦ εὐσεβῦς τόνδε τ̀ ἀγῶνα τιϑέμενος, *non pro pecuniâ, ſed pro pietate hoc certamen edens*, aut *committens*.

VII.

τίϑεσθαι, ducere.

Quintò, τίϑεσϑαι, eſt *exiſtimare ac ducere*: quâ in ſignificatione aliquando jungitur cum παρὰ & ὐδὲν, vel πολὺ, nam παρ' ὐδὲν τίϑεσϑαί τινα, eſt *aliquem nihili facere*: παρὰ πολὺ verò, id eſt, *plurimi*. Aliquandò cum ſolo accuſativo: ut δεύτερόν σε τίϑεμαι τ̃ φίλων, id eſt, *ſecundum tibi locum inter amicos tribuo.* Quo modo ſæpe δεύτερον ſequitur genitivus, túncque δεύτερον τίϑεσϑαι, eſt *poſthabere*: ut δεύτερον χρὴ τίϑεσϑαι τ̃ φρονήσεως τὴν ὑγίειαν, id eſt, *poſthabenda eſt prudentiæ corporis valetudo.* Sic μέγα, vel σμικρὸν τίϑημι, vel τίϑεμαι τόδε τὸ κέρδος, *magnum vel exiguum hoc lucrum duco.* Frequentiſſimè cum præpoſitione ἐν, & dandi caſu: ut ἐν ὐδενὸς μέρει, vel ἐν ὐδενὶ λόγῳ, vel ὑπολόγῳ τίϑεσϑαι, *nullo in numero vel loco habere.* ἐν καλῷ, vel αἰσχρῷ τίϑεσϑαι, *honeſtum vel turpe ducere.* ἐν σπουδῇ τίϑεσϑαι, *ſtudio dignum ducere.*

VIII.

## VIII.

Sextò, *τιθέναι*, vel *τίθεσθαι*, eſt *tribuere, aſſignare*; quâ in acceptione duobus ferè modis uſurpatur. Primò cum accuſativo rei, quam tribuit, & genitivo rei vel perſonæ, cui tribuit. Demoſthenes Olynth. 1. τὸ πολλὰ ἀπολωλεκέναι κατὰ τὸν πόλεμον, τῆς ἡμετέρας ἀμελείας ἄν τις θείη δικαίως, id eſt, *quòd multa hoc bello amiſerimus, id inertiæ noſtræ jure ac meritò tribuatur.*

*τιθέναι vel τίθεσθαι, tribuere.*

Secundò, cum duobus accuſativi. Demoſthen. ibid. conſequenter; τὸ δὲ μήτε πάλαι τοῦτο πεπονθέναι, πεφηνέναι τέ τινα ἡμῖν συμμαχίαν τούτων ἀντίῤῥοπον, τῆς παρ᾽ ἐκείνων εὐνοίας εὐεργέτημ᾽ ἂν ἔγωγε θείην: id eſt, *quòd autem nec idem ante nobis evenerit, & quædam belli ſocietas his calamitatibus æqualis ſubitò extiterit; id verò ipſorum erga nos amoris beneficio tribuendum cenſeo.*

## IX.

Octavò, *τιθέναι*, cum præpoſitione εἰς, & accuſativo caſu, redditur per verbum affine huic accuſativo. Nam τιθέναι εἰς ὀργὴν, id eſt, ὀργίζεσθαι, *iraſci*: τιθέναι εἰς μνήμην, id eſt, μεμνῆσθαι, *meminiſſe*: τιθέναι εἰς εὔνοιαν, id eſt, εὔνουν ὑπάρχειν, *bene velle.* Demoſthen. pro Coron. ἀλλ᾽ οὐ τίθεται ταῦτα παρ᾽ ὑμῖν εἰς ἀκριβῆ μνήμην, οὐδ᾽ ἣν προσῆκεν ὀργήν, id eſt, *verùm iſta vos diligenti recordatione, quâque par eſſet iracundiâ, non proſequimini.*

*τιθέναι cum præp. εἰς, & acc.*

## X.

Τιθέναι vel τίθεσθαι τὰ ὅπλα, verbatim, *ponere arma*: (quâ de phraſi apud Lexicographos vix quicquam reperias) nonnulli ſumi poſſe putant, pro ὅπλα κατατίθεσθαι, vel ἀπο-

*τίθεσθαι ὅπλα.*

ἀποτίθεσθαι, Gallicè, *mettre bas les armes.* Quam acceptionem ipſe quoque Thucydidis Scholiaſtes probat. Mihi nondum locus occurrit, in quo ita propriè ſumi credam, niſi qui armati conſiſtunt, nec tamen re ipſâ pugnant, ii propriè arma dicantur abjicere. Quatuor præcipuè modis uſurpari reperio, quorum tres poſtremi, communi quodam ex fonte manant.

## XI.

Primus eſt, pro τάττειν, vel τάττεσθαι, id eſt, *aciem inſtruere*, vel *inſtrui*, Gallicè, *mettre ſes gens en ordinance*, ou *ſe mettre en ordonnance*: non tam ad certamen ineundum, (quod potiùs παρατάττεσθαι, vel ἀντιπαρατάττεσθαι, vel παράταξιν ἐντρεπίσαι, diceretur:) quàm vel πρὸς ἐπίδειξιν, *pour faire monſtre* (Plutarch. in Pomp. ἐξοπλίζειν, καὶ διακοσμεῖν τὴν δύναμιν,) vel ad ſecuritatem, dum verbi cauſâ bellicum habetur concilium, aut urgente hoſte milites Imperator alloquitur. Xenoph. expedit. lib. 7. pag. 395. Εἰ δὲ τούτων ἐπιθυμεῖτε, θέσθε τὰ ὅπλα ἐν τάξει ὡς τάχιστα: *Hæc ſi expetitis, jam jam armati ordine conſiſtite:* ubi Xenophon Imperator vagos & inordinatos milites alloquitur. Et paulò poſt, τοὺς ἄλλους ἐκέλευσε ταῦτα παρεγγυᾶν, καὶ τίθεσθαι τὰ ὅπλα. *Alios* (Duces) *jubebat eadem ad ſuos cohortatione uti, ac milites ordinare.* Qui ſenſus ex ſequentibus elicitur; ſubjungit enim de militib. οἱ δὲ αὐτοὶ ὑφ᾽ ἑαυτῶν ταττόμενοι, &c. *Illi autem ſeſe ultrò ac ſponte ordinantes.* Tum infert ἐπεὶ δὲ ἔκειτο τὰ ὅπλα, verbatim, *poſtquam arma jacuerunt:* id eſt, *poſtquam ordinata acies, & quieta conſtitit.* Thucydid.

*Aciem inſtruere.*

κεῖσθαι τὰ ὅπλα.

cydid. lib. 2. καὶ ἀνεῖπεν ὁ κήρυξ, εἴ τις βούλεται κατὰ τὰ πάτρια τῶν πάντων βοιωτῶν, ξυμμαχεῖν, τίθεσθαι παρ᾽ αὐτοὺς τὰ ὅπλα· *Edixitque Præco, qui ex Patriis Bæotorum omnium inſtitutis, in belli ſocietatem venire vellent, ii ut ſecum in armis conſiſterent, qu ils ſe rengeaſſent auec eux en armes:* non ut Interpres, *apud ipſos arma poneret.* Meliùs Scholiaſt. σὺν αὐτοῖς ὁπλίζεσθαι. Idem lib. 8. καὶ θέμενοι τὰ ὅπλα, ἐξεκκλησίασαν, id eſt, *armis inſtructi, & ordine collocati, concionem habuerunt.* Imminebat enim hoſtis.

Affini admodum ſenſu dicitur καθέζεσθαι, *ſedere*; id eſt, *interquieſcere, ſubſiſtere, faire alte.* Thucydid. lib. 2. καὶ καθεζόμενοι, ἔτεμνον, πρῶτον μὲν Ἐλευσῖνα: id eſt, *ibique ſubſiſtentes*, vel *caſtris poſitis, mox populari cæperunt, primùm Eleuſinem:* τέμνειν, enim, *vaſtare* eſt, *populari, diripere,* idem quod δηῶσαι, κακῶσαι, ἄγειν καὶ φέρειν.

Idem ibid. paulò poſt, καθεζόμενοι ἐς αὐτὸ (id eſt, παρ᾽ αὐτὸ, ſub. χωρίον) στρατόπεδον ἐποιήσαντο· *ad illud* (ſupp. *oppidum*) *ſubſiſtentes, caſtrametati ſunt:* unde καθέδρα, *obſidio, le ſiege*, vel *mora quæ in obſidione trahitur.* Ibid. ἐν ὀργῇ ὁ στρατὸς τὸν Ἀρχίδαμον ἐν τῇ καθέδρᾳ, (id eſt, διὰ τὴν καθέδραν) εἶχεν. *Archidamo iratus erat exercitus, ob longiorem obſidionis moram.*

## XII.

Secundus uſus eſt, pro στρατοπεδεύεσθαι: vel καταστρατοπεδεύεσθαι, *caſtra metari:* (quod etiam στρατοπεδείαν ποιεῖσθαι, χάρακα βάλλεσθαι, aut καταβάλλεσθαι, aut τίθεσθαι: παρεμβάλλειν, aut παρεμβολὴν ποιεῖσθαι: *Caſtra-metari.*

θαι: Qui uſus, inter cæteros Dionyſio Halicarnaſſ. perfamiliaris eſt. Lib. 5. p. 311. θέμενοι δὲ (Sabini) πλησίον αὐτῶν τὰ ὅπλα, id eſt, *juxta eos caſtrametati*, Thucydid. lib. 2. de Thebanis, qui Platæam invaſerant, θέμενοι δὲ εἰς τὴν ἀγορὰν τὰ ὅπλα: id eſt, *cùm in foro armati conſtitiſſent, caſtra poſuiſſent.* Quis ibi vertat, *arma ponere, cùm hoſtilem urbem invaderent?* Scholiaſtes reddit, περιτίθεσθαι id eſt, *arma induere*: ſed iis jam induti erant.

*Caſtra munire.* Tertius, præcedenti affinis ac geminus, pro *caſtra munire* potiùs quàm *metari*: Gallicè, *ſe fortifier.* Idem Dionyſ. lib. 8. pag. 549. ὀλίγον στῖφος, εἰς ὄρους κορυφήν τινα ἀναδραμὸν, καὶ θέμενον ἐνταῦθα τὰ ὅπλα, τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα διέμενε. *Exigua manus, conſcenſo montis jugo, & caſtris eo in loco munitis, ſequentem ibi noctem exegit.* Et alib. Thucyd. lib. 4. pag. 282. ὑπερχώρησαν πρὸς τὸν λόφον, καὶ ἔθεντο τὰ ὅπλα, *in collem ſe receperunt, ibique caſtra munierunt.* Ubi Scholiaſtes perperàm explicare videtur, ἀπέθεντο. Idem lib. 8. pag. 620. εὐθὺς ἐχώρουν ἐς τὸ ἄστυ, καὶ ἔθεντο αὐτοῦ τὰ ὅπλα, id eſt, *urbem continuò petiere, ibique caſtra muniere.* ubi Scholiaſtes adhuc, ἀπέθεντο.

## XIII.

*Obſidere.* Quartus uſus eſt, cum ſecundo tertióque conjunctior, ἀντὶ τοῦ πολιορκεῖν, *obſidere*: Gall. *planter ſon camp. devant place.* Quo ſenſu Thucydides lib. 8. pag. 573. præpoſitionem cum accuſativo adhibuit, πρὸς αὐτὴν τὴν πόλιν τῶν Μιλησίων, κρατοῦντες ἤδη, τὰ ὅπλα τίθενται .i. προσμιγνῦσι τῇ πόλει. *Ad ipſam Mileſiorum urbem, jam*

*victores caſtra ponunt.* Herodotus lib. 1. ubi de Piſiſtrato ab exilio redeunte, atque Athenas invadente, οἱ ἀμφὶ Πεισίστρατον, ἀπονέονται ἐπὶ Παλληνίδος Ἀθηναίης ἱερὸν, καὶ ἀντία ἔθεντο τὰ ὅπλα. *Piſiſtrati exercitus, ad Pallenidis Minervæ templum pervenit, illúdque caſtris poſitis obſidere cœpit.* ubi minus rectè Interpr. *altrinſecus arma poſuerunt.*

Eodem modo explicari poſſit, quod Dionyſius Halicarnaſſ. ait, πλησίον τῶν πολεμίων ὅπλα τίθεσθαι.

## XIV.

Κατατίθεσθαι κλέος, δόξαν, εὐδοξίαν, & ſimil. *gloriam ſibi comparare.* κατατίθεσθαι τιμὴν, aut ζημίαν *mulctam perſolvere*; κατατίθεσθαι χάριτας, vel χάριν τινὶ, eſt, ὀργὰς ἀποφέρειν, vel ἦρα φέρειν, de quibus ſuprà. p. 56. i. *ſe ad alicujus voluntatem accommodare, vel ab aliquo gratiam inire.* At cum præpoſit. & accuſat. κατατίθεσθαι εἰς, vel πρός τινα τὴν χάριν, aut τὴν εὐεργεσίαν, *beneficium in aliquem conferre.* Sic κατατίθεσθαι ὀργὴν ἔς τινα, Xenophonti, eſt *iram in aliquem effundere.* At σπουδὴν πρός τινα κατατίθεσθαι, *ſtudium in aliquem conferre.* κατατίθεσθαι, κλέος *& gloriam ſibi comparare.*

## XV.

Τυγχάνειν, inter alias, quandam fortuiti ſignificationem involvit, in quâ primò, cum participio conjungitur. Herodot. lib. 8. ἔφη τυχεῖν τότε ἐὼν ἅμα Δημαρήτῳ: id eſt, *dixit ſe tum fortè cum Damareto fuiſſe.* τυγχάνειν.

Secundò, cum variis particulis: v.c. cum εἰ οὕτως in Aoriſto 2. indicativi, Ariſtoteles Ethic.

Ethic. 3. 8. καὶ εἰ ἄ πως ἔτυχεν, ἑκὼν νοσεῖ, id eſt, quòd ſi aliquando contingat, tum verò ſponte morbo laborabit.

Tertiò, cum εἰ ſolo, in Aoriſto 2. optativi: nam εἰ τύχοι, eſt, ſi ita ceciderit, aut cecidiſſet, contingeret.

Quartò, cum ἂν, & Aoriſt. 2. optat. vel ſubjunct. Demoſthen. Olynth. 2. ἀλλὰ τὰ τοιαῦτα, εἰς μὲν ἅπαξ, καὶ βραχὺν χρόνον ἀντέχει, καὶ σφόδρα γε ἤνθησεν ἐπὶ τῶν ἐλπίδων, ἂν τύχοι. At quæ hujuſmodi ſunt, ſemel, (pour une fois) ac brevi tempore conſiſtunt, & verò magnam fortaſſe de ſe ſpem concitant.

Quintò, cum ἡνίκα, & ἂν, in eod. Aoriſt. 2. Demoſthen. Olynth. 1. Τὰ μὲν εἴκων, ἡνίκα ἂν τύχῃ, τὰ δ' ἀπειλῶν, id eſt, nunc quidem cedens, ſi res ita tulerit, nunc verò minitans.

XVI.

Sextò, cum, ὅ, τι, & ἂν, in eod. Aoriſt. 2. nam ὅ, τι ἂν τύχῃ, eſt quicquid fortè contigerit, vel pro ut ſe aliquid fortè obtulerit, vel quicquid in manus, aut in mentem venerit.

Septimò, cum οὗ, ὅπου, ὅπῃ, & ἂν, in eod. Aoriſt. 2. utriuſque numeri, id eſt, ubilibet, quocunque in loco, ac ſine ullo delectu, ut οὐχ ὅπου ἂν τύχοι, ῥᾳδίως διέτριβεν, non facilè quovis in loco promiſcuè morabatur. Dicitur etiam ὅπου, & ὅπῃ καὶ τύχῃ, vacante particulâ καί.

Octavò, cum ὁπόθεν, id eſt, undelibet, ut τοὺς συμμάχους ὁπόθεν ἂν τύχῃ συνεκέκτησεν ſocios undelibet, undecunque potuit, collegit

Nonò,

Nonò, cum partic. ὅπως, in Aoriſt. 2. indicativi, id eſt, *fortuitò, ac temerè*, ὅπως ἔτυχεν.

Decimò, cum ὁπότερον, vel ὁπότερα, in Aoriſt. 2. indicativi, ſignificat, *id quod æquè poteſt eſſe, ac non eſſe*; aut vice versâ, maximéque apud Philoſophos.

XVII.

Aliquando, *tritum aliquid, commune, obvium, ac vile*, ſignificat: túncque ſæpiſſime participium uſurpatur, vel ſimplex vel compoſitum ex præpoſitione ἐπὶ, v. c. ὐκ ἔςιν εἷς τῶν τυχόντων vel ἐπιτυχόντων, hoc eſt, τῶν εὐτελῶν, καὶ ἀπεῤῥιμμένων: *non eſt unus è populo, non vilis & contemptus aliquis*. Rariùs dicitur eodem ſenſu, ὢν ἔτυχεν Demoſth. pro Coronâ; ὐ γὰρ ὢν ἔτυχεν, ἦν, *nec enim erat unus è vulgo*.

XVIII.

Τυγχάνειν, cum genitivo, eſt *ſortiri*, tam in bonam, quàm in malam partem. In bonam, ut τυγχάνειν τῶν δικαίων, *jus ſuum obtinere*. Quod etiam dicunt, ἐλλειπτικῶς, ſine genitivo expreſſo. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 3. ἵνα μηδετέρα πολέμυ ἄρχῃ, (*Albanorum & Romanorum vrbes intelligit,*) ἡ δ' ἐγκαλῦσα ὅ, τι δήποτε ἀδίκημα, δικάζηται παρὰ τοῖς ἀδικῦσιν· εἰ δὲ μὴ τυγχάνῃ, τότε τὸν ἐξ ἀνάγκης ἐπιφέρῃ πόλεμον. *ut neutra bellum incipiat, ſed utravis acceptâ qualibet injuriâ quereretur, ea judicio apud injuriæ authores experiatur: quæ ſi jus ſuum non obtineat, tum neceſſarium denique bellum inferat*. In malam verò partem: dicunt enim τυγχάνειν τῆς ὀργῆς, *iram ſubire alterius*; τυχεῖν φθόνυ, *in invidiam adduci*: τυχεῖν

Τυγχάνειν *ſortiri*.

τυχεῖν ζημίας, *mulctam ſubire:* τυχεῖν τιμωρίας *pœnâ mulctari:* Plato in Gorgiâ, ἀθλιώτερος μὲν, ἐὰν μὴ διδῷ δίκην, μηδὲ τυγχάνῃ τιμωρίας ὁ ἀδικῶν. *miſerior quidem fuerit author injuriæ, ſi pœnas non dederit, atque omne ſupplicium effugerit.* τυγχάνειν μέμψεως, & κατηγορίας, *reprehendi, & accuſari.* Vide quæ ſupra diximus in ἀπολαύω. Sect. 4. 7.

XIX.

Επιτυγχάνειν, abſolutè ſumitur, pro ἐυςοχεῖν, id eſt, *conjecturâ aſſequi, rem tangere,* vulgò, *rencontre.* Plut. in Pericle, 155. a. ubi loquitur de oſtento quodam explicando: ἐκώλυε δ' ὐδὲν, καὶ τὸν φυσικὸν ἐπιτυγχάνειν, καὶ τὸν μάντιν· τοῦ μὲν τὴν αἰτίαν, τοῦ δὲ τὸ τέλος καλῶς ἐκλαμβάνοντος. *Fieri autem poterat, uti & Phyſicus, & Vates rem attingerent:* ( Gall. *rencontraſſent bien:*) *altero rei cauſam, altero finem aſſignante.* Eſt enim hîc ἐκλαμβάνειν, *accipere,* id eſt, *interpretari, aſſignare.* Quod modo, etiam δέχεσθαι & ἐκδέχεσθαι, aliquando ſumuntur, Ex quo illud Polybij citatum à Suida, ὐκ ὀρθῶς τοῖς ἡμετέροις ἐκδέχῃ λόγοις, id eſt, νοεῖς, ὑπολαμβάνεις, uno verbo, παρακούεις. Galli ad verbum eleganter, *vous ne prenez pas bien nos paroles.*

## SECTIO XII.

### *De verbis* ὑπάρχω, & ὑποςέλλομαι.

#### Regula I.

Υπάρχω, præter vulgatam acceptionem, nonnullas habet obſervatione dignas.

gnas. Primùm enim ſumitur abſolutè, pro *authorem eſſe, incipere, initium dare*, tàm in bonam, quàm in malam partem. Quo in ſenſu, quinque ferè modis uſurpatur.

Primò, per ſe ſolum, ac ſine ullo caſu: Demoſthen. contra Neæram, οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος, ἀγωνίζομαι τὸν ἀγῶνα τουτονί: *Ego non author, ſed ultor injuriæ, hac in cauſâ & actione verſabor.* Itaque τῷ ὑπάρχειν, in malam partem opponuntur, τὸ ἀμύνεσθαι, τὸ τιμωρεῖσθαι: in bonam verò, τὸ ἀντευποιεῖν, ἀντευεργετεῖν, id eſt, *beneficium reponere:* in utramque, τὸ ἀμείβεσθαι, τὸ ἀνταμείβεσθαι. Thucydid. lib. 2. in malam partem, δικαιοῦντες τοῖς αὐτοῖς ἀμύνεσθαι, οἷς περ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι, ὑπῆρξαν, id eſt, *æquum ſtatuentes injuriam eodem modo reponere, quo Lacedæmonii priores fecerant.*

II.

Secundò, jungitur cum genitivo, beneficium aut injuriam ſignificante, & præpoſitione πρὸς, vel εἰς, cum accuſativo perſonæ. Plutarch. Pomp. πάλαι βουλόμενος χρείας τινὸς ὑπάρξαι, καὶ φιλανθρωπίας πρὸς αὐτὸν, id eſt, *cùm pridem optaret, eum ſibi priore quadam operâ beneficióque demereri.*

Tertiò, cum genitivo rei, & dativo perſonæ: ut ὑπάρχειν τινὶ τῆς εὐεργεσίας, aut ὕβρεως: *aliquem vel beneficio, vel injuriâ provocare.* ὑπάρξαι χάριτος vel ὕβρεως.

Quartò, cum duplici accuſativo; uno rei, altero perſonæ, cum præpoſitione πρὸς, vel εἰς. Demoſthen. de Falſa Legat. οὓς διὰ τὰς εὐεργεσίας, ἃς ὑπῆρξεν εἰς ὑμᾶς, σπονδῶν καὶ κρατήρων κοινωνοὺς πεποίησθε,

ποίησθε; id eſt, *quos propter beneficia, quibus vos priores affecerunt, libationum & poculorum participes eſſe voluiſtis.*

III.

ὑπάρχειν εὐεργεσίαν.

Quintò, cum accuſativo rei, & dativo perſonæ: Æſchin. de Falſa Leg. τὰς εὐεργεσίας, ἃς ὑμεῖς ὑπήρξατε Ἀμύντᾳ τῷ Φιλίππου πατρὶ, id eſt, *beneficia quæ priores in Amyntam Philippi patrem contuliſtis.*

Sextò, cum participio, beneficium aut injuriam ſignificante. Xenoph. lib. 5. de Cyri expedit. οὐδὲ γὰρ ἡμεῖς ὑμᾶς οὐδὲν πώποτε ὑπήρξαμεν κακῶς ποιοῦντες: *nec enim ullâ vos unquam injuriâ priores affecimus.* Sic ὑπῆρξα καλῶς, vel εὖ ποιῶν, *beneficio prior affeci.* Porrò, quicquid hîc de ὑπάρχω dictum eſt, de compoſito προϋπάρχω dictum puta.

IV.

ὑπάρχειν, *favere.*

Secunda acceptio, τοῦ ὑπάρχειν, eſt *favere, adeſſe, ſtare à partibus alicuius,* cum dativo caſu. Demoſthen. de Falsâ Legat. δῆλός ἐστιν, ἐὰν τοῦτο ἐκφύγῃ νῦν, καθ' ὑμῶν ὑπάρξων ἐκείνῳ, id eſt, *liquet eum, ſi hoc judicium effugerit, contra vos illi adfuturum eſſe.* Xenoph. lib. 5. de expeditione Cyri: ubi Timaſio milites alloquens & profectionem illis ſuadens: καὶ ὑπάρξει ὑμῖν (inquit) ἡ ἐμὴ πόλις, ἑκόντες γάρ με δέξονται: *vobis etiam præſto erit civitas mea; ſi quidem me libenter excipient.* Gallicus idiotiſmus non abludit, *ie ſuis à vous.*

Tertia acceptio, ἀντὶ τοῦ εἶναι, quæ cùm vulgaris eſt, tum præcipuè notanda cum gignendi caſu. Xenoph. lib. 5. Memorabilium, ſub finem, ἀλλὰ καὶ παιδείας

δεῖν

δεῖν φημὶ τῷ ταῦτα μέλλοντι δυνήσεσθαι, καὶ φύσεως ἀγαθῆς ὑπάρξαι, id eſt, *ſed etiam ei, qui ea poſſe voluerit, cùm diſciplinâ opus eſſe, tùm bonâ indole præditum illum eſſe oportere.*

V.

Quarta acceptio hujus verbi, eſt, ἔξεστι, *licet*; συμβαίνει, *contingit*, ἀνάγκη, *neceſſe eſt*, in quâ, nonnunquam abſolutè ponitur ſine ullo caſu. Plutarch. τότε δὲ ἀναλαβεῖν τὸ στρατὸν καὶ διαναπαῦσαι οὐχ ὑπῆρξε, *tùm exercitum recreare, & quiete reficere non licuit.* Thucydid. καὶ οἱ μὲν τοὺς νεκροὺς ἀνείλοντο, καὶ διὰ τάχους ἔθαπτον, ὥσπερ ὑπῆρχε: *mortuos extulerunt, ac ſubitò ſepelierunt, prout licuit.* Sæpiùs cum dativo jungitur. Plato in Sympoſ. ὡς ὑπάρχον μοι χαρισαμένῳ Σωκράτη πάντ' ἀκοῦσαι ὅσα περ οὗτος ἤδει, *tanquàm liceret mihi, ubi hoc Socrati dediſſem; quæcunque novit, audire.* Æſchin. ὑπῆρχεν αὐτῷ ἢ φεύγειν, ἢ τεθνάναι, id eſt, *ipſi neceſſe erat, aut fugere, aut mori.* De participio hujus verbi, vide cap. de Participio. Sect. 4. reg. 9.

ὑπάρχει *imperſonaliter.*

VI.

ὑποστέλλεσθαι *timere.*

Verbum ὑποστέλλομαι, tribus præcipuè modis uſurpatur: Primò, ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι, *timere*, cum ſolo accuſandi caſu: Dinarch. τῆς δὲ Ἀρείου Πάγου βουλῆς, οὔτε τὴν Δημοσθένους, οὔτε τὴν Δημάδου δύναμιν ὑποστειλαμένης: *Areopagitico Senatu, neque Demoſthenis, neque Demadæ potentiam formidante.*

Secundò, pro *ſubmittere ſe*, aut *ſubſidere*, abſque ullo caſu. Philo de Moſe, ἅμα τὴν ψυχὴν εὐλαβὴς ὢν ὑπεστέλλετο, *cùm animo modeſtus eſſet, ultrò ſe ſubmittebat.*

*ſubmittere ſe.*

VII.

ὑποστέλλεσθαι, *remittere.*

Tertiò, ἀντὶ τοῦ ὑφίεσθαι, vel καθυφίεσθαι, id eſt, *remittere aliquid de contentione, levius aliquid facere, & quaſi ſe ad vincendum facilem præbere.* Quo ſenſu aliquando jungitur cum accuſativo, ídque duobus præcipuè modis.

Primò, ita ut ſolus ſit accuſativus, ut Iſocrat. de Pace, οὐδὲν ὑποστειλάμενος, μέλλω ποιεῖσθαι τοὺς λόγους, *Ita dicam, ut nihil omninò remittam, aut diſſimulem.*

Secundò, ita ut ſequatur πρὸς, quæ modò ſignificet *contra*, vel *cum*, modò κατὰ, vel ἐν, *contra*; ut Demoſthen. de Falſâ Legat. ὡς πρὸς πεπρακότας ἑαυτοὺς, καὶ ἀνοσιωτάτους ἀνθρώπους, μηδὲν ὑποστειλαμένου, *utpote adverſus homines, qui ſeipſos vendidiſſent, adeóque ſceleratiſſimos, nihil omninò remittente.* Κατὰ, verò Idem adverſus Midiam, οὐκ ἔστι δίκαιον, τὴν τοῦ παθόντος εὐλάβειαν, τῷ μηδὲν ὑποστειλαμένῳ πρὸς ὕβριν, μερίδα εἰς σωτηρίαν ὑπάρχειν: *Æquum non eſt, ut ejus qui injuriam paſſus eſt modeſtia, ei qui nihil in eâdem inferendâ remiſerit, aliquid ad ſalutem conferat.* Hoc modo Patronus in cauſâ prævaricans, atque ἐθελοκακῶν, ὑποστέλλεσθαι dicitur.

VIII.

*Cum genitivo.*

Aliquando, cum ſolo genitivo, ut ὑποστέλλεσθαι τῆς παρρησίας, *aliquid de fiduciâ remittere:* ὑποστέλλεσθαι τῆς ὕβρεως, *minus atrocem in injuriâ faciendâ ſe præbere.* Ariſtot. in Problem. διὰ τί ὑγιεινὸν, τὸ τῆς τροφῆς ὑποστέλλεσθαι; *quare ad ſanitatem conducit, cibi parciorem eſſe?* Sic Grægor. Nazian. dicebat, apud Hæreticos, τὸ χεῖρον ὑποστέλλεσθαι

λεῖσθαι τοῦ Πατρὸς, *Filium Patre inferiorem eſſe*: Itémque, τὸ Πνεῦμα τοῦ Υἱοῦ, *Spiritum ſanctum Filio.*

Aliquando denique, cum præpoſitione περὶ, & genitivo caſu: Demoſth. Olynth. 1. οὐ μὴν οἶμαί γε δεῖν, τῆς ἰδίας ἀσφαλείας σκοποῦνθ', ὑποστέλλεσθαι περὶ ὧν ὑμῖν συμφέρειν ἡγοῦμαι, *ſed minimè decere arbitror, propriæ ſalutis cauſâ, quicquam in iis, quæ veſtrâ intereſſe putem, prævaricari.*

Tertiò, quemadmodum ὑποστέλλειν, aliquando eſt *ſubducere*, aut *detrahere*: ita ὑποστέλλεσθαι, *ſubduci*, aut *detrahi*: túncque conjungitur etiam cum gignendi caſu. Sic apud Ariſtotel. ὑποστέλλεσθαι τῶν ἀγαθῶν, aliquis dicitur, *cui bonorum aliquid ſubtrahitur.* Sic ὑποστέλλομαι τῆς ἀξίας, *aliquid mihi de meâ dignitate detrahitur*: quanquam ita quoque reddi poteſt, *remitto aliquid de meâ dignitate*: ὑποστέλλομαι τῆς δυνάμεως, *potentia mea remittitur*, vel *remitto aliquid de poteſtate.* *ſubducere.*

## SECTIO XIII.

### *De Verbis* φαίνομαι, φέρω.

### REGULA I.

DE Verbo φαίνομαι, duo ſolùm tirones moneo. Alterum eſt, non minùs ſæpe verbo illo ſignificari, *liquere*, *conſtare*, *manifeſtè comperiri*, *ac teneri*, quàm *apparere*, aut *videri*. Apud Demoſth. paſſim, ut Olynth. 2. τοῦ τ' ἐκεῖνον, ὅπερ καὶ ἀληθὲς ὑπάρχει, φαῦλον φαίνεσθαι, .i. *tum ut illum* *φαίνομαι conſtat.*

*nequam eſſe, quod utique verum eſt, omnes perſpicuè videant.* Item pro Coronâ, εἰ δ' ἔδει τούτων τινὰ κωλύειν φανῆναι: *Sin aliquem exiſtere, qui hæc impediret, oportebat.* Idem ibid. οὐκ ἀπιστῶν ὑμῖν, ὥς γέ μοι φαίνεται, id eſt, *non quòd fidem veſtram ſuſpectam haberet, ut mihi omninò conſtat.*

Affinis eſt ſignificatio τοῦ ἐξετάζεσθαι, id eſt, *certis argumentis deprehendi*, tàm in bonam, quàm in malam partem. In bonam, Demoſthenes pro Coronâ, καὶ λέγων, καὶ γράφων ἐξεταζόμενον τὰ δέοντα ὑπὲρ ὑμῶν, ἐν αὐτοῖς τοῖς φοβεροῖς: *videbant me omnes, in mediis etiam periculis, quæ eſſent è republ. dicere tùm, atque decernere.* In malam verò, Idem ibid. ὅπερ ἂν φαυλότατος ποιήσειε, τοῦτο πεποιηκὼς ἐπὶ τοῖς συμβᾶσιν ἐξήτασαι· *quod peſſimus quiſque faceret, id te manifeſto rerum exitu feciſſe conſtat*: id eſt, ἐξελήλεγξαι.

II.

φαίνεσθαι τὰ ἱερά. *litare.* Alterum eſt, peculiari quadam ratione apud Plutarch. in Ariſtide dici, φαίνεσθαι τὰ ἱερά pro καλλιερεῖν, id eſt, *litare*. Locus eſt pag. 329. e. ταῦτα τοῦ Παυσανίου θεοκλυτοῦντος, ἅμα ταῖς εὐχαῖς ἐφάνη τὰ ἱερά, καὶ νίκην οἱ μάντεις ἐμήνυον. *Cùm ita Numen Pauſanias obſecraret, læta cum precibus exta ſimul appruerunt, & victoriam aruſpices prædixerunt*, qui videlicet pluribus antè ſacrificiis litare non potuerant. Cætera dabunt Lexica.

III.

φέρειν, *pertinere.* De verbo φέρειν, obſerva quæ ſequuntur. Primò, uſurpatur interdum pro *pertinere*, aut *intereſſe*: ut apud Platonem: πάντα

τὰ

τὰ περὶ εὐδαιμονίαν φέροντα, *quæcunque ad beatitudinem pertinent*, aut etiam, *ducunt*: Nam Tullius quidem ita vertit, *omnia quæ ab beatè vivendum ferunt.* Sic apud eundem Platon. 5. de Republ. μέγα καὶ ὅλον φέρειν εἰς πολιτείαν: id eſt, πάνυ καὶ πάντως τῆς πολιτείας διαφέρειν, *plurimùm, aut omninò, reipublicæ intereſſe*: Μέγα γάρ τοι φέρειν, inquit, οἰόμεθα, καὶ ὅλον εἰς πολιτείαν, ὀρθῶς, ἢ μὴ ὀρθῶς γιγνόμενον, id eſt, *id enim, ſeu benè, ſeu malè fiet, permagni arbitramur, imò penitùs intereſſe reipublicæ*: Gallicè, *qu'il importe de beaucoup, voire du tout.*

IV.

Secundò, ut Latini dicunt, *moleſtè ferre*, & ſimil. ſic Græci, χαλεπῶς φέρειν: hoc diſcrimine, quòd tunc φέρειν, non tantùm jungatur cum accuſativo, ut Latinè, ſed etiam cum dativo & præpoſitione ἐπί. Plutarch. Pomp. ἐπὶ τούτοις εἰσενεχθεῖσιν εἰς τοὺς πολλοὺς, χαλεπῶς ἔφερον οἱ πρῶτοι, id eſt, *hæc in vulgus emanâſſe viri principes moleſtè ferebant.* Imò, quod rarius videtur, cum ſolo dativo. Xenophon. lib. 1. de expedit. Cyri. ἄνδρες στρατιῶται, μὴ θαυμάζετε, ὅτι χαλεπῶς φέρω τοῖς παροῦσι πράγμασιν. *Nolite mirari, me præſentem rerum ſtatum moleſtè ferre.* Idem hiſtor. Græc. 5. πράγματα δ' ἔχοντες, καὶ παρέχοντες, χαλεπῶς ἔφερον τῷ πολέμῳ, id eſt, *cùm viciſſim & vexarentur ab aliis, & alios vexarent, bellum illud moleſtè ferebant.* *Moleſtè ferre.*

V.

Tertiò, φέρειν νύκτα, vel ἡμέραν, *noctem diem ve ferre*, .i. *traducere*: διανυκτερεύειν, διημερεύειν. Plutar. in Alex. poſt Cliti cæ- φέρειν νύκτα.

dem, ἐπεὶ δ' ἤ τε νύκτα κακῶς κλαίων διήνεγκε, καὶ τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν *ubi autem & noctem illam, & diem conſequentem fœdo ejulatu traduxiſſet*. De participio φέρων, vide cap. de Participio. Sect. 2. Reg. 5.

VI.

φέρε, *age*. Quartò, imperativus φέρε, adhortantis eſt, ut *age* apud Latinos, idque vel ſolùm, vel cùm ἄγε, vel cum aliquâ ex ſequentibus particulis, pro ſenſus diverſitate uſurpandis, δὴ, οὖν, τοίνυν, *igitur*; δὲ, *verò*, γὰρ, *enim*, νῦν, *nunc*, & ſimilibus, ut φέρε δ' ἐπανερχώμεθά ποτε, ὅθεν ἐξέβημεν, *Age verò, tandem eò redeamus, unde digreſſi ſumus*.

VII.

φέρε εἰπεῖν, *verbi cauſâ*. Quintò, idem imperativus cùm infinitivo εἰπεῖν, redditur, *verbi cauſâ exempli cauſâ, ut ita dicam*, quod aliàs uno verbo dicitur οἷον: túncque ſi ſequitur nomen aliquod, in eodem caſu poni debet quo præcedens, ſi ad illud utrumque referatur: ut ἥδε ἡ γνώμη πάντων ἀρχ. τῶν Φιλοσόφων ἐστὶν, φέρε εἰπεῖν, τοῦ Πλάτωνος ἐν Κρατύλῳ. *hæc ſententia Philoſophorum planè omnium eſt, verbi gratiâ, Platonis in Dialogo, qui Cratylus inſcribitur*. Aliàs φέρε εἰπεῖν, abſolutè periodum inchoare poſſet, ut apud Latinos, *exempli gratiâ*, vel *enimverò*: ut φέρε εἰπεῖν, σχεδὸν ὅσοι φιλομαθεῖς, οὗτοι καὶ πολυμαθεῖς: id eſt, *exempli gratiâ, ſtudioſi propè omnes docti evadunt*. Atque ita φέρε εἰπεῖν, per modum adverbii uſurpatur: nec ulla ratio accuſativi caſus habetur, qui verbo activo alioqui deberetur.

VIII.

φέρε εἰπεῖν, *initio periodi*. Sextò, eædem voces, φέρε εἰπεῖν, initio periodi,

periodi, rariùs quidem, aliquando tamen tranſitionibus ſerviunt, reddíque poſſunt, *at enim, at fortè, ſin verò* & ſimil. ac ferè cum ἀλλά. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 4. ubi Servius Tullius, refutatis criminibus aliis, quæ ſibi à Tarquinio objici potuiſſent, ita pergit, φέρε εἰπεῖν, ἀλλὰ ὑπερήφανός εἰμι, καὶ διὰ βαρύτητα ἐπαχθής, &c. *At fortaſſis arrogans ſum, & propter morum acerbitatem gravis ac moleſtus:* vel *an verò? an fortè?*

## IX.

Septimò, quod non minùs rarum eſt, φέρε ſolum accipi nonnunquàm videtur, pro φέρε εἰπεῖν, id eſt, *verbi gratiâ*. Sic omninò ſumitur apud Euſeb. Præpar. 3. p. 120. novæ editionis, tit. 8. εὐλόγως τῆς ἀναισχυντίας ἐπιμεμψάμενος τοῖς, φέρε, τὸν ἥλιον αὐτὸν εἶναι τὸν Ἀπόλλω, καὶ πάλιν τὸν Ἡρακλέα, καὶ αὖθις τὸν Διόνυσον, καὶ τὸν Ἀσκληπιὸν ὁμοίως ἀποφηναμένοις, id eſt, *jure homines iſtos impudentiæ arguens, qui unum eundémque Solem, verbi cauſâ* (vel *ut hoc præcipuè ſeligam*) *non Apollinem modò, ſed etiam Herculem, & Bacchum, & Æſculapium eſſe ſtatuerunt*. Rurſus lib. 6. p. 247. b. καὶ νοῦς, ὁ φρονήσεως οἰκεῖος, ἀφραίνει πολλάκις κατά τι συμβεβηκός, παγκρατηθεὶς ἐν ὑπερβαλλούσαις, φέρε, σώματος ἀρρωστίαις, id eſt, *& mens illa, cujus propria prudentia eſt, aliquo perſæpe caſu delirat, dum eam, exempli cauſâ, graviores corporis morbi ſua de ſede movent.* φέρε, ſine εἰπεῖν.

## X.

Paſſivum φέρομαι, cum adverbiis καλῶς, κακῶς, & ſimilibus, id eſt, *bene*, aut *malè mecum agitur*, ut Gallicè dicitur, *ie me porte bien, ie me porte mal.* Plut. Alcibiad. Ἐκ δὲ τούτου φέρεσθαι καλῶς.

κακῶς φερομένῳ τῷ Νικίᾳ, παρῆσαν πρέσβεις ἀπὸ τῶν Λακεδαιμονίων. Exinde Niciæ *adverſâ utenti fortunâ, ſiſtunt ſe legati ex Lacedæmone.* Thucydidi, εὖ φερόμενος ἐν στρατηγίαις dicitur, *cui munus imperatorium benè cedit.*

## SECTIO XIV.

### *De Verbis* φθάνειν, χωρεῖν, & ἐγχωρεῖν.

### REGULA I.

φθάνω. VErbum φθάνω, ferè cum participio jungitur, quod infinitivi loco eſt: Ac primò idem ſignificat, quod ſignificaret verbum illud ſolum, cujus participium annexum habet: ut ἔφθην κάλλιστον τὸν δρόμον διεδραμών, id eſt, διέδραμον, *præclarum curſum abſolvi.*

II.

Secundò, ſignificationem ſuam retinet *occupandi* & *antevertendi*, ſic ut reddi poſſit per adverbium *prius*, vel nomen *prior*: ut ἀξιέπαινος, ὅστις ἂν φθάνῃ τὸν φίλον εὐεργετῶν. i. *laude dignus eſt, qui amicum beneficio prior afficit.* Quo ſenſu interdum, at raro cum infinitivo jungitur. Sic Livius lib. 1. *Fidenates occupant bellum facere*, φθάνουσι πολεμοῦντες, vel πολεμεῖν.

III.

Tertiò, cum infinitivo, ſignificat ut plurimùm, idem quod ἔχω, id eſt, δύναμαι *poſſum.* Philo ad Legat. de Caium, οὐ γὰρ φθάνει προσαναβαίνειν ὁ λόγος πρὸς τὸ ἀ-

φαν-

ψαυστον, καὶ ἀναφὴ παντὶ Θεὸν: id eſt, *nec enim poteſt ratio* (vel *oratio*) *ad Deum, qui nulla ratione tangi queat, aſpirare.*

IV.

Quartò, præcedente negatione οὐκ, & ſequente καὶ, in alio membro, ſignificat idem quod ἅμα καὶ, in diverſis membris, (de quibus poſteà dicemus in adverbio) id eſt, *ut primùm, continuò*: ut οὐκ ἔφθη ἐλθὼν, καὶ τὴν φιλοτιμίαν ἐνεδείξατο, id eſt, *ut primùm venit, continuò honoris cupiditatem, quâ flagrabat, oſtendit*: Quo item ſenſu, rariùs licet, aliquandò tamen cum infinitivo conjungitur.

V.

Quintò, in optativo præcedente eâdem negatione, cum particula ἂν, ſignificat aliquandò, planè id futurum, quod participio ſignificatur; ídque affirmando, licèt conſtructio ſit negativa: ut οὐκ ἂν φθάνοι τῆς κακουργίας τίσιν ἀποτίνων, id eſt, *nunquam effugiet pœnam ſceleri ſuo debitam.* Sic οὐκ ἂν φθάνοι ἀποθνήσκων, id eſt, *mortem nunquam effugiet.* Dio Chryſoſtom. orat. 12. εἰ δὲ ὑμῖν ὑπαίτιός εἰμι τοῦ σχήματος, οὐκ ἂν φθάνοιτε Ὁμήρῳ πρότερον χαλεπῶς ἔχοντες. *Quòd ſi ejus formæ cauſa*, (ſup. quâ Jovem expreſſi, Phidias enim loquitur:) *reus apud vos fuero, priùs omninò vos Homero infenſos eſſe oportebat.* Quâ conſtructione reddi aliquandò poteſt, *jam jam, illicò*: ut οὐκ ἂν φθάνοις ἀκούων, id eſt, *jam jam audies.*

VI.

Sextò, eâdem ſignificatione, quâ res omninò futura ſignificatur, interdum ſubintelligitur participium ex priori membro re-

petendum: ut obſecranti alterum, ὡς ἀπάληθὲς εἰπεῖν ἂν βούλοιτο, id eſt, *verum ut dicere velit*: Reſpondere alter poſſit, οὐκ ἂν φθάνοιμι, id eſt, *ego verò id omninò faciam*: ubi ſubintelligendum eſt, τἀληθὲς εἰπών.

VII.

Aliquando, οὐκ ἂν φθάνοιμι, contrariâ ſignificatione eſt, *nunquam voti compos eſſe potero*: ut οὐκ ἂν οὕτωσὶ φθάνοις τὴν Ἑλλάδα μεμαθηκώς, id eſt, *nunquam hoc modo linguam Græcam perdiſcere poteris*: ubi aliquando etiam ſubintelligendum eſt ſuperius aliquod participium: ut εἰ μέλλεις ἅπασιν ἀρέσκειν, οὐκ ἂν φθάνοις, ſupple ἀρέσκων: id eſt, *ſi omnibus placere coneris, nunquam voti compos eris.*

VIII.

Verbi χωρεῖν, & compoſiti ἐκχωρεῖν, hi potiſſimùm uſus obſervandi ſunt.

χωρεῖν, καὶ ἐκχωρεῖν.

Primus eſt, ſimplicis χωρεῖν, cum præpoſit. διὰ & gignendi caſu: idque vel propriè, ut διὰ ξίφους καὶ φόνου χωρεῖν, *per ferrum ac cædes viam moliri, erumpere*: vel metaphoricè, ut apud Philon. de Legat. ad Caium, ὃ μὴ ἂν ἐκποδὼν ἐγεγόνητο Γάϊος, δι' ὑποψιῶν κεχωρηκὼς ἀνηκέστων, *ſummotus ac depulſus Caius fuiſſet, qui graviſſimas in ſuſpiciones venerat.*

Secundus cum præpoſit. ἐπὶ & accuſandi caſu, id eſt, *procedere, ſuccedere*: ut ἐπὶ τὸ βέλτιον χωρεῖ τὰ πράγματα, *res lætiore curſu feruntur.* Quo ſenſu crebrò jungitur cum πολὺ, πλεῖον, πλεῖστον, ac ferè genitivo ſequente: ut ἐπὶ πλεῖστον τῆς παιδείας χωρεῖν, *plurimùm in eruditione proficere*: χωρεῖν ἐπὶ πλεῖστον δυνάμεως, *ad maximam potentiam pervenire.*

IX.

## IX.

Tertius eſt, militaris ac bellicus pro *in hoſtem ferri*, vel cum præpoſit. ἐπὶ, aut πρὸς, & accuſandi caſu: vel cum adverbio ὁμόσε, & dandi caſu, ut ὁμόσε χωρεῖν τῷ πολεμίῳ. Plutarchus in Romulo, jungit cum ἐναντίως & εἰς ὅπλα, ubi de Romulo, ἐβούλετο μὲν εἰς τὰ ὅπλα χωρεῖν, τοῖς φεύγουσιν ἐναντίως, id eſt, *cupiebat fugientibus ex adverſo armatus occurrere*. Quod etiam metaphoricè dicitur, ὁμόσε χωρεῖν τῷ κινδύνῳ, *objicere ſe periculo*: ὁμόσε χωρεῖν τῷ ἐναντία φρονοῦντι, *cum eo qui contrariæ opinionis eſt, collato pede contendere*: vel ὁμόσε ἰέναι, φέρεσθαι, γίνεσθαι, ὠθεῖσθαι.

## X.

Quartus uſus eſt pro *capacem eſſe*: idque vel cum accuſandi caſu, ut apud Philon. de Legat. ad Caium, μηδὲ τῆς ἡλικίας χωρούσης ἔγκλημα τοιοῦτον, id eſt, *cum ne ipſa quidem ætas ejuſmodi crimen caperet*: vel (quod rarius eſt) cum infinitivo; túncque χωρῶ, eſt *poſſum*; ut οὐχ ἱκανῶς τὰ θεῖα νοῆσαι χωροῦμεν, .i. *divina ſatis intelligere non poſſumus*.

Quintus eſt, cùm imperſonaliter ſumitur, ut οὐ χωρεῖ γίνεσθαι τοῦτο, id eſt, οὐκ ἐνδέχεται, οὐκ ἔχει φύσιν· id eſt, *non poteſt*, aut *non ſolet hoc fieri*. Quo ſenſu ferè cum dandi caſu jungitur, ſignificátque *locum*, aut *facultatem non eſſe*, ut οὐ χωρεῖ μοι περιπατοῦντι· *mihi ſatis ad ambulandum loci non eſt*.

## XI.

At ἐγχωρεῖν, longè ſæpiùs imperſonaliter ſumitur: idque, vel abſolutè: ut καθόσον ἂν ἐγχωρῇ, *quatenus licuerit*: aut cum infinitivo, præcedente accuſativo, vel dativo, vel utro- ἐγχωρεῖν *imperſonale*.

utroque ſimul. Plato 3. de Republ. οὐ γὰρ, οἶμαι, σώματι σῶμα θεραπεύουσι. οὐ γὰρ ἂν αὐτὰ (Medicorum corpora) ἐνεχώρει κακὰ εἶναί ποτε, καὶ γενέσθαι· ἀλλὰ ψυχῇ σῶμα· ἣν οὐκ ἐγχωρεῖ κακὴν γενομένην τε, καὶ οὖσαν, εὖ τι θεραπεύειν. δικαστὴς δέ γε ψυχῇ ψυχῆς ἄρχει, ᾗ οὐκ ἐγχωρεῖ ἐκ νέας ἐν πονηραῖς ψυχαῖς τεθράφθαι, &c i. *nec enim (Medici) opinor, corpore corpus curant, (alioqui mala, hoc eſt morbis obnoxia corpora, nec habere, nec habuiſſe deberent:) ſed animo corpus: qui ſi malus fuerit, & eſt;* (malum autem intelligit, vel improbitatis, vel ignorantiæ,) *rectè aliquid curare non poterit. At Judex, animo imperat animo, quem proinde non oportet à juventute, cum improbis animis educatum eſſe.* Quem locum, meo judicio, Interpretes malè habuerunt.

# CAPUT VI.

## *DE PARTICIPIO.*

## SECTIO I.

### *De Participio in univerſum.*

### Regula I.

*Participium pro opt. aut ſubjunct.*

PLurimos eóſque perelegantes, participium uſus habet, apud Græcos.

Primò, ſi cum particulâ ὡς conjungatur, vicem optativi gerit, aut ſubjunctivi: ut ὡς τὸν ἄνδρα κρύβδην ὑπεκφυγεῖν μηχανώμενον, *quaſi homo ſeſe clàm ſubducere moliatur, aut moliretur,* pro ὡς ἂν αὐτὸς μηχανήσαιτο.

II.

II.

Secundò, ſine particulâ ὡς, accuſativus in neutro participij verbi imperſonalis uſurpari ſolet, ἐλλειπτικῶς, deficiente κατὰ: ut τό γε δοκοῦν ἐμοί, *ut mihi quidem videtur*: δόξαν ἐμοὶ ἐς χωρίον ἀσφαλέστερον μεταβῆναι, *cùm ſecuriorem in locum me recipere ſtatuiſſem.* ubi tamen δόξαν, pro genitivo abſoluto ponitur. *Particip. imperſonalia.*

Idem eſt uſus trium iſtorum, ἐξὸν, ἐνὸν, παρὸν, *cùm liceat, vel liceret*: ut ἐξὸν αὐτῷ περὶ τῆς νίκης ἀπὸ τῶν ἴσων ἀνθαμιλλᾶσθαι, *cùm ei liceat, vel liceret æquis viribus de victoriâ contendere.* Ariſtid. initio Panathen. ſubobſcurè, οὓς τινας ἂν τροφέας προτέρους ὑμῶν ἄγοι τις, (δοκοῦν γε δή πως εἰς Ἕλληνας τελεῖν) οὐ ῥᾴδιον εὑρεῖν, *quos vobis priores nutritios habeat, (qui quidem Græcos inter cenſeri poſſint) non facilè quiſquam inveniat.*

III.

Eodem modo uſurpatur διαφέρον, *cùm interſit*, vel *intereſſet*: ut πολύ γε διαφέρον τῷ στρατεύματι, τὸν στρατηγὸν τῆς ἑαυτοῦ σωτηρίας ὑπὲρ τῶν κοινῶν φείδεσθαι: *Cùm exercitus plurimùm interſit*, vel *intereſſet, Imperatorem ſaluti ſuæ reipub. cauſâ parcere.* Eodem quoque modo ἐνδεχόμενον accipitur, ut ἐνδεχόμενον, τόν γε μὴ ῥαθυμοῦντα, τῆς πολυμαθείας ῥαδίως εὖ ἥκειν: *Cùm fieri ſoleat*, vel *poſſit, ut qui minimè piger & ignavus fuerit, is facilè ad magnæ eruditionis laudem perveniat.* διαφέρον, *cùm interſit.* ἐνδεχόμενον.

IV.

Similis eſt uſus participior. ἐγχωροῦν, παρασχὸν, & παρατυχὸν, quæ pro eodem ferè ſumuntur: id eſt, *ubi liceat, cùm liceret, ſi quando res tulerit*, & ſimil. ut ἐγχω- ἐγχωροῦν.

ροῦν

ρῶν δὶ ὀλίγων ἀφικέσθαι τ̃ ἡμερῶν, *cùm liceat*, vel *liceret, paucis diebus pervenire.* Sic

ἐγχωροῦν. παρασχὸν ἀπαλλαχθῆναι τοῦ κινδύνου, *ſi* vel *licuerit hoc liberari periculo.* Thucyd. lib. 1. pag. 77. jungit εὖ παρασχὸν, id eſt, *ſi res fauſtè ſucceſſerit:* ἀνδρῶν γὰρ σωφρόνων μὲν

παρασχόν. ἐστιν, εἰ μὴ ἀδικοῖντο, ἡσυχάζειν· ἀγαθῶν δὲ, ἀδικουμένους, ἐκ μὲν εἰρήνης πολεμεῖν εὖ δὲ παρασχὸν, ἐκ πολέμου πάλιν ξυμβῆναι, id eſt: *Hominum quippè moderatorum eſt, vbi lædantur nihil, quieſcere: fortium verò, ſi injuriam patiantur, ex pace ad bellum ſe convertere: tùm, ubi res ſucceſſerit, iterum ex bello in gratiam redire.*

V.

παρατυχόν. Sic παρατυχὸν ἀκονιτὶ ἄρασθαι τ̃ νίκην, id eſt, *cùm liceat victoriam ſine pulvere conſequi.* Idem Thucydid. lib. 1. p. 51. τῷ δικαίῳ λόγῳ νῦν χρῆσθε, ὃν οὐδείς πω (παρατυχὸν ἰσχύϊ τι κτήσασθαι) προθεὶς, τοῦ μὴ πλέον ἔχειν ἀπετράπετο. *Nunc æqui boni rationem objicitis: quam quidem nemo adhuc (cui modi liceret, vi aliquid obtinere) ita potiorem duxit, ut propter eam ab augendis poſſeſſionibus abſtinuerit.*

VI.

Uſurpatur etiam participium pro gerundiis in do, vel pro auferendi caſu, præſertim participij vocis paſſivæ: ut apud Xenophontem de Ageſilao, αἱρεῖσθαι ἐπιόντα μᾶλλον, ἢ ὑπομένοντα μάχεσθαι αὐτῷ, id eſt, *malle cum eo dimicare, expeditionem adverſus illum ſuſcipiendo, quàm illius ſuſtinendo.* Sic προαιρετέον ἂν εἴη ὀλίγους τινὰς φιλοποιοῦντα τοὺς ἐνιαυτοὺς, τ̃ εὐφημίας, ἢ καὶ πλείστους ῥαθυμοῦντα, δυσφημίας ἀπολαύειν, id

id eſt, *præſtabilius omninò fuerit, paucis annis laborando; vel paucorum annorum labore, gloriam, quàm multis otioſè traductis, ignominiam reportare.*

VII.

Participium aliquando jungitur cum nomine τίς, interrogante in omni genere, numero & caſu, more Latinis parùm uſitato: v. g. τίς ὢν, καὶ πόθεν ἐπιχειρεῖς τουτῳί; *quis exiſtens,* id eſt, *qui homo, & unde, hoc aggrederis?* Sic, τί βουλόμενος αὐτὸν λοιδορεῖς; *quid volens ipſi conviciaris? quid ſequeris eo conviciis afficiendo?* Sic, τί ποιήσας κατεγνώσθη θάνατον; *quodnam ob facinus morte damnatus eſt?* Sic, τί παθὼν, εἰς τοῦτο τῆς ἀναιδείας ἦλθεν *quid paſſus,* id eſt, *quo animo, quo ſenſu,* vel *quo affectus incommodo, eò devenit impudentiæ?* Demoſthenes cum illo τί, genitivum abſolutum participij conjungit; Olynth. 2. τί ποιούντων ὑμῶν ἅπας ὁ χρόνος διελήλυθεν οὗτος; *Quid facientibus vobis hoc tempus omne conſumptum eſt?* id eſt, *quid egiſtis toto hoc tempore? aut quâ in occupatione veſtrâ,* &c.

VIII.

Sic apud Atticos maximè, ſubjunctivus articulus, aut vox ei ſignificatione reſpondens, ut οἷος, ὁποῖος, ὅσος, præmittitur participio, in eo caſu, quem participium exigit, præcedente ut plurimum aliquâ præpoſitione: ita ut vix Latinè phraſis reddi pòſſit. Demoſthenes pro Coronâ οὐδ᾽ ὑπὲρ οἵα πεποιηκότων ἀνθρώπων κινδυνεύσετε, διαλογισάμενοι· *nec reputantes ipſi vobiſcum quidnam egiſſent illi, quorum cauſâ periculum adiretis.* Ita enim

hæc

hæc locutio reſolvi debet, οἷα πεποιήκοιεν ἂν οἱ ἄνθρωποι, ὑπὲρ ὧν κινδυνεύσετε. Sic, λόγον ἑαυτῷ διδοὺς, πρὸς ὅσα, vel οἷα κατωρθωκότα στρατηγὸν ὁ πόλεμός ἐστιν, *ſecum diligenter æſtimans, quàm multa feliciter peregiſſet Imperator, quo cum id bellum gerendum eſſet.*

## IX.

Participium, in oratoriis præſertim interrogationibus, reſpondens præcedenti nomini, vel pronomini eodem in caſu; reſolvi debet per verbum, cujus participium eſt. Demoſthenes ſæpius, ut orat. pro Coro. Ἐγώ σοι ξενίαν Ἀλεξάνδρου; πόθεν λαβόντι; ἢ πῶς ἀξιωθέντι; *Ego ut tibi hoſpitalem cum Alexandro neceſſitudinem objiciam?* (ſubauditur enim ὀνειδίζω,) *unde tu tandem eam tibi parare, vel eâ dignus eſſe potuiſſes?* ubi πόθεν λαβόντι; pro πόθεν ἂν αὐτὴν σύ γε λάβοις; Gall. *Et où l'aurois-tu priſe?* Sic, πῶς ἀξιωθέντι; pro πῶς ἂν αὐτῆς ποτ' ἀξιωθείης.

Idem ibid. σοὶ δὲ τῆς ἀρετῆς, ὦ κάθαρμα, ἢ τοῖς σοῖς, τίς μετουσία; ἢ μὴ τοιούτων, τίς διάγνωσις; πόθεν λαβόντι; ἢ πῶς ἀξιωθέντι; *Tibi autem, ô labes, vel etiam tuis, quodnam eſſe poſſit cum virtute commercium? aut quî tandem eos, qui tales non ſint, deſignare poſſes?* &c. Ubi hoc etiam notandum, πόθεν λαβόντι; & πῶς ἀξιωθέντι ad pronomen σοὶ tantùm referri; licet, interjectum ſit; ἢ τοῖς σοῖς.

## X.

Participium cum verbo λανθάνω conjunctum, per verbum explicari debet; verbum verò λανθάνω, per adverbium *clàm*,

& *occultè*, ut ἔλαθε τῆς ἐκκλησίας ὑπεκρυεὶς *ſeſe clàm è concione ſubduxit.* Sic ἐλάνθανεν ὑποδυόμενος τοῖς ἐν τῷ τέλει, *clàm ſe ac furtim in magiſtratuum benevolentiam inſinuabat.*

XI.

Participium maſculinum, multitudinis numeri, cum nomine ſingulari & fœminino, ſed multitudinem ſignificante, jungi poteſt: ut apud Lucian. ἡ πόλις ἅπασα κεχηνότες ἀκούουσι, pro κεχηνυῖα ἀκούει, *urbs univerſa biantibus audit auribus.*

XII.

Aliquandò, ſed rariùs, participij caſus in accuſativum mutatur, licèt præcedat nomen, aut pronomen, aut aliud participium in diverſo caſu; idque vel cum particulâ ὡς, vel ſine illâ. Cum illâ quidem: Ariſtotel. οὐδὲ τοῖς συνδιαμένουσιν ἐν τῇ ἀτυχίαις, ἀξιοῦσι πιστεύειν, ὡς ἐξαπατῶντας, pro ἐξαπατῶσι: *nec iis, qui ſimul in calamitate verſantur, fidem habendam putant, quaſi fallentibus.* At ſine illâ, Demoſthen. Olynth. quad. οὐ προσεκτέον ὑμῖν τοῖς τούτων λόγοις, εἰδότας, &c. pro εἰδόσι, nam præceſſit ὑμῖν, id eſt, *negligenda vobis illorum oratio eſt, cùm ſciatis.*

XIII.

Participium aliquando pro infinitivo uſurpatur, ut apud Iſocrat. περὶ τῆς ἀντιδόσ. Σκεπτόμενος, inquit, εὕρισκον οὐδαμῶς ἂν ἄλλως τοῦτο διαπραξάμενος: id eſt, *Diligenti maturóque judicio, reperi, me non aliter rem illam eſſe confecturum:* ubi διαπραξάμενος, pro διαπράξασθαι, & aoriſtum cum particulâ ἂν, pro futuro ſumitur V. cap. 8. ſect.

ſect. 2. Sic Demoſthen. de Falsâ Legat. ἵνα, inquit, ὅσα ὑπεσχόμην, ἀρχόμενος τοῦ λόγου, δείξω πεποιηκὼς, pro πεποιηκέναι: id eſt, *ut quæcunque vobis ſub initium orationis promiſi, ea me perfeciſſe demonſtrem*. Sic, *cùm audiſſem, nullo alio modo eum in gratiam cum hoſte rediturum eſſe*: καταμαθὼν οὐδαμῶς αὐτὸν ἂν ἄλλως, τὰς πρὸς τὸν ἐχθρὸν διαλλαγὰς ποιησάμενον, pro ποιήσασθαι ἂν, vel ποιήσεσθαι, ſine particula ἄν. Sed firmanda uſu hæc regula, ne Tirones dicant, ut ſolent, βούλομαι ποιῶν, pro ποιεῖν, & ſimil. quæ mera ſolœca ſunt.

XIV.

Sæpe participium, ac præſertim in Aoriſto, Latinè per verbum elegantiùs redditur, additâ conjunctione, *&*, ac ſimili verbo ſequente. Demoſthen. pro Coro. Ἀλλ' ἀναστάντες καταψηφίσασθε ἤδη, *ſed conſurgentes, condemnate jam*: Elegantiùs, *ſed conſurgatis, ac me jam damnetis licet*.

XV.

Idem Aoriſt. activ. particpij, cum ſuo caſu, elegantiùs verti Latinè ſolet, per ablativum abſolutum participij paſſivæ vocis. Demoſthenes pro Coro. τοσούτοις ὕστερον χρόνοις, αἰτίας καὶ σκώμματα, καὶ λοιδορίας συμφορήσας, ὑποκρίνεται, id eſt, *tanto poſt, criminibus, dicteriis, contumeliiſque congeſtis, hiſtrionem agit*. Græcè, vix diceretur, σκωμμάτων συμφορηθέντων.

XVI.

Participium, cum verbis aliquem animi ſenſum ſignificantibus, uſurpari poteſt, in nominativo caſu: ut μέμνημαι ποιήσας, *memini me facere*: αἰσθάνομαι διαμαρτών, *ſentio*

ſentio me aberrâſſe. Si tamen alius caſus præceſſiſſet, ob verbum adjunctum, tunc participium cum verbo affectum ſignificante conjunctum, in eodem, quo præcedens caſu ponetur. Demoſthen. pro Coro. *Ϲυμβέϐηκε τοῖς πεϱεςηκόσι, πρώτες ἑαυτοῦ πεπϱακόσιν ἠϑῆσ.* *Iis qui præerant contigit, ut ſeſe omnium primos vendidiſſe ſentirent.*

At cum preterito medio *σύνοιδα*, poni ſolet participium, vel in nominativo, vel in accuſativo: imò etiam in dativo, ſi nomen aut pronomen in eo caſu fuerit. e. g. *σύνοιδά μοι δὶ ὅλυ τῦ ἔτοις διλωεκῶς πεϱσηλωϑεὶς*, vel *πεϱσηλωϑέντα*, vel *πεϱσηλωϑέντι τοῖς ϐιϐλίοις*. *Conſcius mibi ſum, quàm toto anno libris affixus fuerim.*

XVII

Participium aliquando, pro optandi vel ſubjungendi modo, cum particulâ *εἰ*, uſurpatur: ut *τὰ πεϱὶ τοῦ λόγους, τοῖς ἐῤῥωμένως πϱοσέχειν ϐυλομένοις, εὐπόϱιςα φαίνοιτ᾽ ἂν* id eſt, *literarum cognitio, ſi qui modò conſtanter in eas incumbere voluerint, ſatis ad parandum facilis videatur.* ubi *τοῖς ϐυλομένοις*, pro *εἴ τις ϐύλοιτο*. Exempla paſſim apud authores omnes, ac præſertim Atticos.

XVIII.

Interdum apud Atticos maximè participium neutrum accuſat. caſus, ita pro verbo ipſo uſurpatur, ut omninò ſenſus pendere videatur. Thucydid. lib. 1. pag. 27. *τϱία μ̀ ὄντα λόγυ ἄξια τοῖς Ἕλλησι ναυτικὰ, τὸ παρ᾽ ὑμῖν, καὶ τὸ ἡμέτεϱον, καὶ τὸ Κοϱινϑίων· τύτων δ᾽ εἰ πεϱιόψεσϑε τὰ δύο εἰς τὸ αὐτὸ ἐλϑεῖν*, &c. id eſt, *cùm tria ſint apud Græcos digna memoratu navalia, veſtrum,*

*noſtrum, & Corinthiorum, ex iis ſi duo in unum coire patiemini.* Hic, τρία μὲν ὄντα, pro τρία μέν ἐστι· quod etiam dici poſſet, τριῶν μὲν ὄντων. alioqui, οὖν ſequens poſt τούτων, aut omninò vacat, aut ſumitur, pro δὴ, ut infrà obſervabimus. Hæc, & ſimilia, intélligenda potiùs, quàm temerè imitanda.

## SECTIO II.

### *De Participiis quibuſdam in oratione abundantibus.*

### REGULA I.

PArticipia quædam eleganter in oratione παρέλκουσιν, atque uni decoro ſerviunt. Ejuſmodi ſunt ἀνύσας, ἀπιὼν, ἔχων, λαβὼν, φέρων· Hinc illud frequentiſſimum, ᾤχετο ἀπιὼν, *abiit diſcedens*, id eſt, *diſceſſit*; ſatis enim eſſet ᾤχετο, ſine participio.

*ᾤχετο ἀπιών, abiit.*

### II.

Ἀνύσας, Aoriſt. 1. particip. verbi ἀνύω, *perficio*, cum imperativo tantùm, ſic abundat, ut tamen aliquam ei promptitudinem addere videatur; túncque vel adjunctum habet τι, vel eodem caret, Ariſtophanes ſæpe. In pace, οὔκουν δῆτ' ἐκ Λακεδαίμονος μέτει ἀνύσας τι: id eſt, *ergo age, & alterum quantocyus affer*, vel *adduc Lacedæmona*. Nec enim video, quemadmodum eo loco τι interroget, & ἀνύσας, pro ἤνυσας, poſitum ſit, ut innuit Scholiaſtes.

*ἀνύσας, cum imperat.*

Idem in Ranis, ſine τι, uſurpavit: Ἴθι, πρόβαινε σὺ, Αἴσχυλ' ἀνύσας, id eſt, *Age*

*Æſchyle,*

*Æſchyle, ad alterum tranſi quantocyus.*

Lucianus in Piſcatore, ſive, Reviviſcentibus, ὀκῶν ὦ Ἱέρεια, καὶ ἰσχάδας μοί τινας δὸς, ἀνύσασα, καὶ ὀλίγον τοῦ χρυσίου. *Ergo, Sacerdos, cedò aliquot mihi caricas, & pauxillum auri: ſed propera.*

III.

Participium ἔχων, ſæpiſſimè jungitur cum verbis παίζειν, id eſt, *jocari*, φλυαρεῖν, id eſt, *nugari*, ληρεῖν, id eſt, *delirare*, aut *ſomniare*. Exemp. cauſa, παίζεις ἔχων ἔφη, ait Lucianus, *Jocaris*, inquit, *enimuerò*. Sic apud Platonem in Gorgiâ, ποῖα ὑποδήματα φλυαρεῖς ἔχων; *quos tu mihi calceos blateras?* Demoſthe. orat. contra Leptinem, cum alio verbo participium hoc conjunxit, nimirùm παρατάττεσθαι, *in acie opponere*, dum ait. ὃν μὲν τρόπον ὑμᾶς ἔχων, πρὸς ἅπαντας Πελοποννησίους παρετάξατο: *quo modo vos cum univerſis Peloponnenſibus commiſerat*; niſi malumus, ἔχων eo loco, idem eſſe, quod vulgò dicimus, *vous ayant en ſa conduite.* *ἔχων, abundans.*

IV.

Λαβὼν, apud Demoſthenem maximè, non ſemel abundat, aut vertendum eſt, *cape ſi, prenez moy*, & ante imperativum præcedens explicandum. Pro Coro. καί μοι λέγε τὴν γραφὴν λαβών, pro καί μοι λάβε τὴν γραφὴν, καὶ λέγε, *prenez-moy ceſte accuſation, & la liſez.* Similia paſſim exempla. *λαβὼν abundat.*

V.

Φέρων, eodem quoque modo uſurpatur, ut apud Æſchinem contra Cteſiphontem, εἰς τοῦτο φέρων περιέστησε τὰ πράγματα, eò *Φέρων abundat.*

*res adduxit noſtras* : tolle, φέρων, idem ſenſus integer remanebit. Ubi tamen notandum eſt, Participium illud, neſcio quam verbo ſignificationem addere, aliquando *voluntarii*, aliquando *præcipitis*, aliquando *fatalis impetus* : ut apud Plutarchum in Themiſtocle, ubi de eodem loquens, μᾶλλον, inquit, φοβηθεὶς συγγενῆ, καὶ πρόσφατον φθόνον, ὀργῆς παλαιᾶς καὶ βασιλικῆς, ταύτῃ φέρων ὑπέθηκεν ἑαυτόν : *Cùm vehementiùs civilem ac recentem invidiam metueret, quàm antiquam & regiam iram, huic ſeſe prudens volénſque ſubmiſit.*

## SECTIO III.

### *De Participiis* γιγνόμενος, & ἐνδεχόμενος.

### Regula I.

PArticipium γιγνόμενος, variis & elegantibus modis reddi poteſt.

γιγνόμενος, *legitimus.*

Primò enim ſignificat *juſtum*, *aut legibus quaſi conſtitutum* : ut γιγνομένη τιμὴ, *juſtum pretium*; & γιγνόμενον τίμημα, *mulcta legibus conſtituta*, vel *juſta legis æſtimatio*. Sic γιγνομένη χάρις *juſta & quaſi debita gratia*. Demoſthen. pro Coro. Ἐκ δὲ τοῦ ἐμοῦ νόμου, τὸ γινόμενον, κατὰ τὴν οὐσίαν ἕκαστον τιθέναι, id eſt, *legis autem meæ vi*, vel *ex præſcripto legis meæ, quod æquum & juſtum eſt ſingulos pro facultatibus ſuis pendere, vel contribuere.* Sic ἀγῶνες γιγνόμενοι, *ludi ſolennes & certo quodam ſolennique tempore recurrentes.*

II.

II.

Secundò, *naturalem*, aut *proprium*; quo pacto Athenienſium civitas ab Ariſtide, in Panathenaico dicitur, *τὴν γιγνομένην τάξιν ἔχουσα πρώτη πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα, prima Græcarum urbium, naturali quodam & proprio ſitu, ad ſolem orientem converſa.* γιγνόμενος, proprius.

III.

Tertiò *verum germanúmque*, non *fictiti-um*, & *adulterinum.* ut ibidem, διὸ καὶ ἄνδρας, inquit, κρατίστους, καὶ τῆς γιγνομένης ἀρετῆς ἐπὶ πλεῖστον ἥκοντας ἤνεγκεν. id eſt, *quare viros etiam ferre vulgò ſolet, cum robuſtiſſimos, tum ejuſmodi, qui maximos in vera germanáque virtute profectus faciant.* γιγνόμενος verus.

IV.

Quartò, γιγνόμενον ἀργύριον, *pecunia non modò proba, ſed etiam integræ ſummæ, & nullâ ex parte decurtata:* nam τὸ γιγνόμενον ἀργύριον ἀποτίνειν, eſt *integram juſtámque pecuniæ ſummam perſolvere.* Quod Tullius dicit, *rectè dare:* Titus Livius, *rectè reſtituere:* Ulpianus, *rectè præſtare.* γιγνόμενον ἀργύριον.

V.

Quintò, τὸ γιγνόμενον, abſolutè, id eſt, τὸ ἐκ τοῦ ἀργυρίου κέρδ@, *uſura creditæ pecuniæ legitima:* qui etiam τόκοι γιγνόμενοι dicebantur. Quanquam etiam pro *juſtâ mercede* ſumitur: ut τὸ γιγνόμενον φέρεσθαι, *juſtam auferre mercedem.* γιγνόμενον, uſura.

VI.

Sextò, τὸ γιγνόμενον in univerſum, eſt *id omne, cui nihil omnino ad perfectionem & integritatem deſit.* Sic Ariſtides loco citato ait, τοὺς δρομέας τὸ γιγνόμενον πεπληρωκέναι, *curſores juſtum & integrum curriculum* γιγνόμενον, abſolutum.

*lum abſolviſſe.* Quo ſenſu eleganter ſumitur, ἀντὶ τοῦ καθήκοντος, *pro officio omni ex parte cumulato:* ut μηδὲν ἑαυτῷ σύνοιδα, τοῦ πρός σε γιγνομένου μηδαμῶς ἐλλείψαντι: *Conſcius mihi ſum, nihilà me penitus officij erga te mei prætermiſſum fuiſſe.*

VII.

γιγνόμενον, *facultas.*

Septimò, idem eſt, quod τὸ μέρος τὸ ἐπιβάλλον, de quo in capite de Nomine ſupra diximus: non tantùm *rata portio,* ſed etiam *virilis pars & facultas:* ut πάντες οἱ κληρονόμοι τὸ γιγνόμενον ἐκομίσαντο, id eſt, *ſuam quamque partem hæredes omnes abſtulerunt.* Sic τὸ γ' ἐπ' ἐμοὶ γιγνόμενον, διαπεράξασθαι πειράσομαι, id eſt, *quantum in me erit, rem perficere conabor.*

VIII.

γιγνόμενος, *cohærens.*

Octavò γιγνόμενος, eſt *cohærens & conſentaneus,* vel etiam *cum decoro & dignitate conjunctus,* unde oppoſitum, οὐ γιγνόμενος ſignificat *abſurdum, commentitium, inanem, & indignum.* v. g. ἔμπλεως φαίνεται οὐ γιγνομένων ἐλπίδων, *ſpes inanes abſurdáſque fovet,* quæ etiam ἐλπίδες μὴ οὖσαι *ſpes nullæ dici poſſunt.*

Hinc fit, ut τὰ γιγνόμενα in neutro, dicantur, *ea quæ decent, atque debentur:* ut apud Ariſtidem loco citato, τιμᾶν τοῖς γιγνομένοις τὴν πόλιν, *dignos civitati honores perſolvere:* niſi malis ſignificare *proprios ac peculiares fructus, qui tamen ad ſingularem iſtius ciuitatis rem conditionémque pertineant.*

IX.

γιγνόμενα, *commoditates.*

Nonò, τὰ γιγνόμενα *proprias commoditates* ſignificant. *quarum amore ac ſtudio quiſ-*

qui

*que ducatur*: ut apud Demoſthen. Philipp. 2. ubi de Philippo Rege loquitur; τοὺς Θηβαίους ἡγεῖτο, inquit, ἀντὶ τῶν αὐτοῖς γιγνομένων, τὰ λοιπὰ ἐάσειν ὅπως βούλεται πράττειν αὐτόν, id eſt, *Thebanos exiſtimabat propriis commodis conciliatos & allectos, integram ſibi liberámque reliquorum omnium poteſtatem eſſe permiſſuros.*

X.

Participium ἐνδεχόμενος, primò idem ferè eſt, quod πρόχειρος, *promptus, ad manum, cujus copia nobis eſt.* Hinc apud Antiphontem, ταῖς ἐνδεχομέναις ἐκόλασαν τιμωρίαις, *quibus licuit, afficere ſuppliciis.* Ita contrario ſenſu, τιμὰς ἀπένειμαν τὰς ἐνδεχομένας, τοῖς αὐτῷ κατωρθωμένοις, id eſt, *quibus potuerunt honoribus res ab eo præclarè geſtas proſequuti ſunt.* ἐνδεχόμενος, *promptus.*

XI.

Secundò, aliquam *facilitatis ac probabilitatis* ſignificationem habet: ut ἐνδεχομένη πίστις, *fides quæ ſatis facilè ac probabiliter adhibeatur*, apud Herodianum lib. 2. initio. Sic ἐνδεχομένη πρόφασις, *color, & prætextus vero ſimilis*: ἐνδεχόμενον ἔγκλημα, *crimen probabile*: ἐνδεχομένη ἀπολογία, *defenſio bonæ fidei*, vel *digna quæ utcunque probetur.* ἐνδεχόμενος, *probabilis*

XII.

Tertiò, jungitur etiam eleganter cum ſuperlativo, idémque tum ferè eſt, quod ὡς, vel ὅτι, *quàm* apud Latinos. Ariſtoteles 7. Politicorum, ἡ πόλις κοινωνία τίς ἐστι τῶν ὁμοίων, ἕνεκεν δὲ ζωῆς τῆς ἐνδεχομένης ἀρίστης: *Civitas quædam ſimilium communitas eſt, ad vitam quàm optimè fieri poteſt inſtituendam comparata.* Sic τὴν προθυμίαν ἐπιδείξασθαι ἐνδεχ. *cum ſuperlat.*

ἐνδεχομένην ςασιμωτάτην, *conſtantiſſimam alacritatem oſtendere.*

XIII.

Quartò, τὸ ἐνδεχόμενον, de quo jam ſuperiùs aliquid attigi, eſt perficiendæ rei facultas qualiſcunque, ut κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον, *pro virili parte*; quod etiam efferri ſolet per adverbium ἐνδεχομένως, ut apud Polyb. lib. 5. ὁ βασιλεὺς πρὸς τὸ παρὸν ἐνδεχομένως ἐβουλεύσατο. *Rex opportunum pro tempore conſilium cepit*, vel per genitivum pluralis numeri, ſed neutrius generis, cum præpoſitione ἐκ: ut ἐκ τῶν ἐνδεχομένων τοὺς πολεμίους ἠμύνατο, *quâ potuit ratione hoſtes propulſavit.* Thucyd. ferè dicit: ὡς ἐκ τῶν ἐνδεχομ.

ἐνδεχόμενον, *facultas.*

XIV.

Quintò, apud Philoſophos illud eſt, quod *contingens* dici ſolet; quod nimirùm tam fieri, quàm non fieri ex ſeſe poteſt: ut in bello vincere, aut non vincere, ἕν τι τῶν ἐνδεχομένων vocatur: quo ſenſu opponitur, τῷ τι ἀναγκαίῳ, id eſt, *tam rei neceſſariæ*; καὶ τῷ ἐφ' ἡμῖν, *quàm ei, quæ in noſtrâ poteſtate ſita eſt*; καὶ τῷ κατὰ προαίρεσιν, id eſt, *& ei, quam ſponte ac deliberatè ſuſcipimus.*

ἐνδεχόμενον, *contingens.*

SECTIO

# SECTIO IV.

## *De Participiis Verborum* ὀνομάζω, παρέχω, περιέχω, ποιῶ, τυγχάνω, ὑπάρχω, εἰμί.

### Regula I.

NOtandus uſus participii ὀνομάζων, præcedente adverbio. Demoſth. pro Cor. de Æſchine, qui dixerat οἰκειότητας, *neceſſitudines*, non tam verbis, quàm communi utilitate βεβαιοῦσθαι, *firmari:* addit, μάλα σεμνῶς ὀνομάζων, *admodùm graviter nominans*, id eſt, *ſpecioſo admodùm nomine, vel etiam oratione uſus.*

### II.

Ὁ παρασχὼν, & τὸ παρασχὸν, rariùs quidem, aliquando tamen, idem videtur eſſe, quod παρὼν καιρὸς, *præſens occaſio*: ſic enim intelligo illud Ariſtidis in Panathenaïca: ἐναργῆ, inquit ille, καὶ θαυμαστὰ τῆς αὐτῶν ἐπιεικείας σημεῖα ἐξενηνόχασιν, ἐν παντὶ τῷ παρασχόντι, *illuſtria prorſus, atque egregia æquitatis ſuæ documenta dederunt, quoties ſe dedit occaſio.* Vide Sect. 1. Reg. 4. ὁ παρασχὼν, τὸ παρασχὸν

### III.

Participium περιέχων, id eſt, *continens*, cum articulo junctum, ſæpè pro aëre ſumitur, quòd is inferiora omnia complectatur. Plutarchus in Alexandro, λέγεται, inquit, παρὰ δεῖπνον, ὑπὲρ ὡρῶν καὶ κράσεως τοῦ περιέχοντος, λόγων ὄντων: *ferunt, cùm aliquando ſuper cœnâ, de tempeſtatum varietate, déque aëris temperatione ſermo incidiſſet.* Ibid. πλείστην ὁ περιέχων, aër.

φθορὰν ἀπορίαι τῶν ἀναγκαίων, καὶ δυσκρασίαι τοῦ περιέχοντος ἀπειργάσαντο τῆς στρατιᾶς, id eſt, ſtragem exercitus maximam, cùm rerum neceſſariarum penuria, tùm cœli gravior temperies ediderunt.

IV.

καλῶς ποιῶν jure.

Participium activum verbi ποιῶ cujuſcumque temporis fuerit, junctum cum adverbio καλῶς, ſignificat jure ac meritò, idque vel continuatâ oratione, vel nonnihil etiam disjunctâ. Et continuatâ quidem, ut καλῶς δὴ ποιῶν αὐτῷ συγγνώμην ἂν ἔχοις, τῆς παρὰ γνώμην ἡμαρτημένης, meritò ſanè, peccati præter voluntatem admiſſi veniam ei dederis: quod vulgò ſatis feliciter dicimus, vous ferez bien de luy pardoner. Sic apud Demoſthen. oratione. 1. ἵνα ὑπὲρ πολλῶν, ὧν, καλῶς ποιοῦντες, ἔχουσι, μικρὰ ἀναλίσκοντες, τὰ λοιπὰ καρπῶνται ἀδεῶς, id eſt, ut eorum, quæ jure obtinent, plurimorum loco, paucis quibuſdam impenſis, reliquorum fructu ſecurè potiantur.

Diſtinctâ verò, ut τὴν ἀνδρὸς φιλίαν ἀντὶ πάντων εἵλοντο τῶν χρημάτων, καὶ μάλα γε καλῶς ποιήσαντες, id eſt, hominis amicitiam divitiis omnibus potiorem habuerunt, & meritò quidem: quod ſæpiùs dicunt, καὶ μάλα γε εἰκότως: Vide cap. 5. de Verb. Sectione 10. Regulâ. 2.

V.

Secundò, hujus idiotiſmi uſus eſt, adjuncto etiam, illuſtrioris ſignificationis gratiâ, καὶ τὰ δίκαια, vel τὸ δίκαιον, vel τὰ καθήκοντα, vel τὸ καθῆκον: quæ voces jus officiúmque ſignificant: dicunt enim καλῶς γε, καὶ τὰ δίκαια ποιῶν, eodem planè ſenſu.

VI.

## VI.

Tertiò, negationem aliquam præmittunt, vel continuatâ, vel disjunctâ ſimiliter oratione: ut τὸν αὐτοκράτορα, τὸν μεγίστης ὅσης αἴτιον τῆς εὐτυχίας γενόμενον, τῆς πατρίδος, οὐ καλῶς ποιοῦντες, ἐξωρίσαντο: *Imperatorem, cujus virtute parta Reipublicæ felicitas magna fuerat, è patriâ per ſummam injuriam expulerunt.* Vehementior autem oratio diſtincta eſſet, hoc modo, τῆς πατρίδος ἐξωρίσαντο, οὐ καλῶς ἄρα ποιήσαντες, οὐ μὰ τὴν τῆς πόλεως σωτηρίαν, id eſt, *ejecerunt & injuriâ certè quidem, per ipſam Reipublicæ ſalutem.*

## VII.

Aoriſt. 2. participii verbi τυγχάνω, ferè ſignificat *obvium ac tritum aliquid*, aut abſolute, *fortuitum quidlibet*. Sic τυχόντες ἄνθρωποι, *homines ex trivio*: ἡ τυχοῦσα ζημία, *pœna qualibet*, aut *vulgaris*: τὸ τυχὸν πταῖσμα, *qualibet offenſio*. Demoſthenes epiſt. ad Philipp. μικρὰ πρόφασις, καὶ τὸ τυχὸν πταῖσμα, ἅπαντα διέσεισε, καὶ διέλυσε, *levis prætextus, & qualibet offenſio cuncta ſuccutere ac diſſipare ſolet*: quod ipſum dixerat, Olynth. 2. ἡ πρώτη πρόφασις ἅπαντα ἀνεχαίτισε, καὶ διέλυσεν: Eſt enim ἀναχαιτίζειν *arrepto quaſi capillo retrahere.*

τυχὼν, *vulgaris.*

## VIII.

Aliquando τὸ τυχὸν, in neutro, ſignificat *caſu, forte, fortunâ*; cui opponitur, τὸ ἐκ προνοίας, *quod certo conſilio, & providentiâ fit.*

τὸ τυχὸν, *caſu.*

Aliquando, idem eſt quod ἴσως, *fortè*. Syneſ. Epiſt. ad fratrem: τυχὸν δ᾽ ἂν καὶ τὰ πρωτεῖα συγχωρηθείημεν, id eſt, *quin & primæ quoque partes nobis fortè concederentur.*

τυχὸν, *fortè.*

Quo ſenſu, apud Atticos dicitur conjunctim, τυχὸν ἴσως.

IX.

De participio verbi ὑπάρχω, pauca hæc notanda. Primò, præter vulgarem acceptionem, quâ τὰ ὑπάρχοντα, ponuntur ἀντὶ τῶν ὄντων, vel τῆς ὀσίας, id eſt, *pro bonis & facultatibus*: Idem neutrum plurale, ſumitur loco τῶν δυνατῶν, καὶ ἀφορμῶν, vel ἐνδεχομένων, id eſt, *ſubſidiis, & opibus*. Thucydid. lib. 6. ὁρᾶτε ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων, ὅτῳ τρόπῳ κάλλιστα ἀμυνεῖσθε αὐτούς. *videte, quâ ratione pro viribus, opibúſque veſtris, eos quàm optimè propulſare poſſitis.* Cui loco ineſt etiam ſignificatio præſentis rerum ſtatus. Sed clariùs lib. 7. præmiſſis ὡς, & ἐκ, pro ἀπὸ. ὁρῶν δὲ ὁ Νικίας τὸ στράτευμα ἀθυμοῦν, ὡς ἐκ τῶν ὑπαρχόντων ἐθάρσυνέ τε, καὶ παρεμυθεῖτο. *Nicias exercitum videns animis conſternatum, eum tamen, prout ferebat præſens reum ſtatus, confirmabat, atque ſolabatur.* Et lib. 8. ſub initium, ὅμως δὲ, ὡς ἐκ τῶν ὑπαρχόντων, ἐδόκει χρῆναι μὴ ἐνδιδόναι. *Sed tamen, ut in præſenti rerum ſtatu*, vel *prout præſens rerum ſtatus pateretur, cedendum ac remittendum nihil viſum eſt.*

ὑπάρχοντα, *ſubſidia.*

X.

Secundò, idem neutrum plurale, non abſimili ſenſu, ſed conſtructione diſſimillimâ, pro *Deo ipſo*, vel *fortunâ*, vel alio quovis ponitur, quo authore, talis, aut talis ſit rerum noſtrarum ſtatus. Demoſthen. Olynth. 2. cùm dixiſſet Deos, & fortunam populo Athenienſi favere, eum ne ſibi deſit cohortatur, μὴ χείρους εἶναι δοξώμεθ᾽ περὶ ἡμᾶς αὐτοὺς τῶν ὑπαρχόντων, *ne deteriùs nobis,*

quàm

*quàm Dii ipſi, à quibus ea habemus præſidia, conſulere videamur*, aut ſimpliciùs, *deteriùs quàm præſens rerum ſtatus exigat.*

XI.

Tertiò, ὑπάρχουσα τιμὴ, eâdem ſignificatione dicebatur, quâ γιγνομένη τιμὴ, id eſt, *juſta rei æſtimatio*: ut ἀποδόσθαι τι τῆς ὑπαρχούσης τιμῆς, *vendere aliquid juſto pretio.*

Quartò, ὑπάρχων καιρὸς non tantùm pro *præſenti ſtatu*, vel *tempore*, ſed etiam pro illo, *quod tùm præſens erat, cùm aliquid fiebat* Dem. pro Cor. eleganter, ἀναγκαῖον ὡς κατ' ἐκείνους τοὺς χρόνους εἶχε τὰ πράγματα, ἀναμνῆσαι ὑμᾶς, ἵνα πρὸς τὸν ὑπάρχοντα καιρὸν ἕκαστα θεωρῆτε: *neceſſe eſt, quomodo tunc ſeſe res haberent, vobis in memoriam revocare, ut ſuo quæque tempore ſpectare poſſitis*, id eſt, *de ſingulis pro ſuo cujuſcunque tempore judicare*; hoc eſt, *habitâ ratione temporis, quo fiebant.*

XII.

*ὢν participium ſignif. ζῶντα.*

Ὢν, participium verbi εἰμὶ (quo de ſuperiùs aliquid obiter aſperſimus) primò ſignificat ζῶντα, *viventem*, ὁ μὴ-ὢν, idem eſt quod θανὼν *mortuus.* Thucydides lib. 2. τὸν γὰρ οὐκ-ὄντα ἅπας εἴωθεν ἐπαινεῖν, *mortuum enim laudare omnes ſolent.* Et τῶν οὐκ-ὄντων λήθην οἱ ἐπιγιγνόμενοί τισιν ἔσονται, *mortuorum oblivio, qui poſtea naſcentur; quibuſdam erunt*, id eſt, *futura ſoboles extinctorum liberorum oblivionem afferet.*

XIII.

Idem participium ſignificat aliquid ἀκμάζον ἔτι καὶ κρατοῦν, *florens adhuc ac vigens.* Sic dicitur, ἀρχὴ οὖσα, *magiſtratus*, aut *princi-*

*patus exiſtens*, id eſt, *florentis adhuc vigoris ac roboris*. Sic οὖσα δίκη, *cauſa* vel *lis*, *quâ de re ipsâ diſceptatur*, vel *nondum judicata*, vel *compoſita*. Sic ὄντες νόμοι, hoc eſt, κύριοι, ut antè diximus, cap. 3. Sect. 5. Reg. 15. *leges, quarum integra vis eſt*.

XIV.

Contrà, negatione præmiſſâ, *extinctum aliquid*, vel ἄκυρον, *&* *abrogatum* ſignificat. Nam ἀρχὴ οὐκ-οὖσα, *ſublatus, extinctúſque magiſtratus*, aut *falſus*: οὐκ ὄντες νόμοι, *antiquatæ leges*: μὴ-οὖσα δίκη *tranſacta controverſia*, vel *judicium nullum*, id eſt, *nullius auctoritatis ac momenti*: quod etiam ἡ μὴ-οὖσα, tantùm dicebatur, ſine nomine δίκη. Hinc τὴν μὴ-οὖσαν ἀντιλαγχάνειν τινὶ, apud Athenienſes ille dicebatur, qui priore judicio, vel arbitrio damnatus, quòd ſe tempori non ſtitiſſet, intra duos menſes, *actorem in jus vocabat*, *&* *priorem ſententiam nullam eſſe debere contendebat*.

XV.

Eódem pertinet, quæ dicitur, οὐκ-οὖσα ὑπόθεσις, verbatim, *non exiſtens argumentum*, vel *materia*, id eſt, *alienum, miniméque ad rem pertinens argumentum*. Demoſthen. initio Olynth. 3. οὐδὲν ἄλλο μοι δοκοῦσιν οἱ τὰ τοιαῦτα λέγοντες, ἢ τὴν ὑπόθεσιν, περὶ ἧς βουλεύεσθε, οὐχὶ τὴν οὖσαν παριστάντες ὑμῖν ἁμαρτάνειν. Quæ oratio nonnihil Attico more trajecta, ſic ordinanda eſt, ἢ παριστάντες ὑμῖν τὴν ὑπόθεσιν, οὐχὶ-οὖσαν τὴν περὶ ἧς βουλεύεσθε, id eſt, *Qui hac utuntur oratione, aliud mihi agere nihil videntur, quàm alienum à veſtra deliberatione argumentum vobis obtrudendo aberrare*. Quo ſenſu dici poteſt, οὐκ-οὖσαν

σαν ὑπόθεσιν ὑποτίθεσθαι, μεταχειρίζεσθαι, *alienum*, aut *commentitium tractare argumentum.*

XVI.

Eodem ex fonte oritur, ut τὸ ὄν, & τὰ ὄντα *verum* ſignificent: ut ἀμήχανον ἄρα τοῦ ὄντος ἐξεύρησις, id eſt, *facultatem omnem ſuperat veri inveſtigatio.* Sic εἴγε [illegible], vel τὰ ὄντα λέγουσιν οἱ ταύτῃ πῃ φιλοσοφοῦντες, id eſt, *ſi tamen verum dicunt, qui hoc modo philoſophantur*, Aliàs τὰ ὄντα, id eſt, ἡ οὐσία, vel τὰ ὑπάρχοντα, id eſt, *res familiaris.* Hinc & dativus ſingularis τῷ ὄντι, idem eſt, quod ὄντως, ἀτεχνῶς *verè.*

# CAPUT VII.

## *DE ADVERBIO.*

## SECTIO I.

### *De certis aliquot adverbiorum terminationibus.*

### REGULA I.

ADVERBIORUM quidem, cùm inter ſeſe, tùm verò cum aliis orationis partibus implicata ſæpè ratio eſt. Quæ tamen eorum propria magis, ac ſingularia videbuntur, ſeponere conabor: ubi verò plurium concurſus erit, tum illud ſeligam, cujus præcipua vis in quolibet idiotiſmi genere fuerit.

Ac primùm quidem, Adverbia quæ proprium gentis idioma ſignificant, in ϛὶ, in acutum ferè deſinunt, ut ἑβραϊϛὶ *Hebraïcè*, ἑλληνιϛὶ, *Græcè*, Ῥωμαϊϛὶ, *Romanè*, Κελτιϛὶ, *Gallicè*: meliùs quàm Ἑβραϊκῶς, &c.

II.

Secundò, præcipuæ venuſtatis & elegantiæ ſunt quæ in δὸν, acutâ ultimâ terminantur: ut ἀγεληδὸν, *gregatim*, ἀναβαδὸν, *ſcanſim*, βοτρυδὸν, *racematim*, & *in uvæ morem*, ἐπαναβληδὸν, *obvolutim*: ut ἐπαναβληδὸν τὴν ἐσθῆτα φορεῖν, *veſte obvolutum eſſe*, ὁμοθυμαδὸν, *uno conſenſu*, ϛοιχηδὸν, *ordine in verſus quaſi diſtributo*: ut δένδρα ϛοιχηδὸν πεφυτευμένα, *arbores in verſus digeſtæ*:
pag. 74. συϛαδὸν, *cominus*, (de quo in capite de No-
reg. 3. mine diximus, ubi de νόμῳ χειρῶν,) σωρηδὸν, *cumulatim*, νεφεληδὸν, *nubium inſtar*.

III.

Tertiò, nec minoris elegantiæ ſunt in τὶ, vel in εὶ deſinentia. Prioris generis exempla ſunt, ἀκονιτὶ, *ſine pulvere*: ἀνιδρωτὶ, *ſine ſudore*: ἀπονητὶ, *ſine labore*: ἀμεταϛρεπτὶ, *nuſquam reſpectando, ſans tourner la teſte*: ἀψοφητὶ, *ſine ullo, vel tenuiſſimo ſtrepitu*: ἀσκαρδαμυκτὶ, vel ἀσκαρδαμυκτεὶ, vulgò, *ſans ſiller*: ἀκηρυκτεὶ, *ſine præconis voce*: πανϛρατὶ, & πανϛρατιᾷ *cum toto exercitu*.

IV.

Poſterioris, quæ ſequuntur: ἀκλαυϛεὶ, vel ἀκλαυϛὶ, *ſine fletu*: αὐτοβοεὶ, id eſt *primo clamore*, vel *primo impetu*: ut αὐτοβοεὶ τὴν πόλιν ἑλεῖν, *primo impetu urbem capere*: αὐτοψεὶ, *primò*, vel *proprio intuitu*: πανσυδεὶ, vel πασσυδεὶ, apud Thucydidem maximè, idem, quod apud Poëtas, πανσυδίη *viribus*

*omnibus*

*omnibus omnique impetu* : πανδημεὶ, *publicè.*

V.

Quartò, notanda præterea ſunt, quæ in δην, acutâ penultimâ terminantur : quorum ego, ſaltem præcipuorum, brevem, nec inutilem ſeriem hîc attexo. Primum eſt ἄρδην, quod aliquando ſignificat μετεώρως, *ſublimè*, ut ἄρδην φέρεσθαι, *ſublimè ferri*: Aliquando *funditus*, malam in partem, id eſt, ut Græci loquuntur, ἀναιρετικῶς, vel ἀφανιστικῶς, ut πόλιν ἄρδην ἐξολοθρεῦσαι, *urbem funditus evertere.*

VI.

Secundum, ἀριστίνδην, quod nullâ voce Latinâ reddi poteſt : ſignificat enim *optimos quoſque deligendo : virum è viro lectum*, dicit Tullius pro Milone. Sic apud Polybium, ſenes Lacedæmone ἀριστίνδην αἱρεθῆναι dicuntur, *ita deligi, ut non niſi optimi quique capiantur.*

VII.

Tertium, βάδην, quod propriè *ſenſim ac pedetentim*, reddi poteſt; idem fermè quod ἠρέμα, hoc eſt, *tranquillè ac placidè.* Inde compoſitum ἀναβάδην, (quod tamen paulò ποιητικώτερον videtur,) Ariſtophani tritum, in Comœdiis, ac potiſſimùm in Acarnenſibus; eſt *pedibus ſurſum verſus extentis, pendente ac ſupino capite.* Vnde etiam *negligenter & perfunctoriè* ſignificat, non autem (ut nonnulli perperam) *ſtudioſè & quaſi totum aliquâ in re occupari.* Euripides certè quidem ab Ariſtophane carpi videtur, quòd ἀναβάδην ἐποίει, hoc eſt, *carmina ſua pedibus ſurſum porrectis, otioſè, negligentérque ſcriberet*; eique καταβάδην opponitur,

id

id eſt, *corpore honeſtiùs compoſito*, quódque liberaliorem animi contentionem oſtendat. tametſi per ἀναβάδην, *locum ſuperiorem*; per καταβάδην, *locum inferiorem* intelligere poſſumus.

VIII.

Quartum, ἐπιγράβδην, quod idem eſt, ac λίγδην, ἐπιλίγδην, ἐπιψαύδην, & ἀκροθίγως, *ſtrictim, obiter*, & quaſi ἀφοσιουμένως, id eſt, *perfunctorié*: ut ἐπιλίγδην ἅπτεσθαι τῆς Ἑλλάδος, *ſtrictim linguam Græcam attingere*.

IX.

Quintò, ἐπιτροχάδην, hoc eſt, *curſim*, vel *expedité*: quo Poëtæ quidem ſæpiùs, aliquando tamen Oratores utuntur.

X.

Sextò, κρύβδην, idem eſt, quod κρύφα, & λανθανόντως, *clam & occulté*: junctúmque cum verbo ſubſtantivo, adjectivè ſumitur: ut apud Demoſth. οὐ γὰρ εἰ κρύβδην ἐστὶν ἡ ψῆφος, λήσει τοὺς Θεοὺς, *ſuffragium, etſi obſcurum eſt, Deos tamen latere non poteſt*. Quod etiam Latini dicerent, *clam eſſe*, ut κρύβδην τι κακουργήσασθαι, *clam ſcelus aliquod moliri*.

XI.

Septimò προτροπάδην, magis Poëticum, & ab Homero ſæpiùs uſurpatur: ut προτροπάδην φοβεῖσθαι, *fuir à vau de routé*.

XII.

Octavò, σποράδην, *ſparſim, huc illuc, paſſim, ac temeré*: σποράδην ἔκειντο ἀνὰ τὸ πεδίον οἱ στρατιῶται, *ſparſim fuſi per campum milites jacebant*.

XIII.

XIII.

Nonò, φορήδην de eo dicitur, qui aut lecticâ, aut alienis manibus efferatur: ac ferè cum verbo κομίζεσθαι, jungitur: ut ἐκ μάχης τραυματίαν φοράδην ἐκκομίζεσθαι è pugnâ manibus alienis vulneratum auferri.

XIV.

Decimò, φύρδην, id eſt, mixtim, ſeu promiſcuè: quod etiam πεφυρμένως, à verbo φυρῶ dicitur: de iis propriè, quæ ſimul ſubiguntur, & quaſi macerantur: tum metaphoricè de iis, quæ diſtingui cùm deberent, perturbantur & confunduntur. Cui non abſimile χύδην, & κεχυμένως, hoc eſt, temerè, ac ſine delectu, ὡς ἔτυχεν: ut χύδην λέγειν, καὶ γράφειν, id eſt, temerè dicere ac ſcribere.

Jam proprios Adverbiorum quorumdam, tum ſingulorum, tum etiam cum aliis conjunctorum idiotiſmos, alphabetico, quantùm fieri poterit, ordine proſequamur.

## SECTIO II.

### De Adverbiis ἀκριβῶς, & ἅμα.

### Regula I.

Ἀκριβῶς præter notam ſignificationem, pro exquiſitè, & accuratè; ſignificat etiam Primò, ἀνενδότως, id eſt, ſeverè omninò, ac veluti ſummo jure; idémque, quod Tullius ait, ad vivum reſecare: ut λίαν ἀκριβῶς ἕκαστα τῶν ἡμαρτημένων ἐξετάζειν, id eſt, quoſvis errores nimis ad vivum reſecare. ἀκριβῶς ſevere.

II.

II.

ἀκριβῶς *juſtement.*

Secundò, quod vulgò dicimus, *juſtement, autant qu'il faut & non plus*, cujus ſignificationis inſigne eſt exemplum illud Plutarchi, in Alexandro: ubi de Alexandri galeâ loquitur, τὸ δὲ κράνος, inquit, πρὸς τὴν πληγὴν ἀκριβῶς, καὶ μόλις ἀντέσχεν, ὥστε τῶν πρώτων ψαῦσαι τριχῶν τὴν πτέρυγα τῆς κοπίδος· id eſt, *Galea vix quantum opus erat, ictui reſtitit, ut ſummos ei capillos ſecuris ala ſtrinxerit.* ubi Interpres ἀκριβῶς, *certò* reddit, minùs aptè, meo judicio, πτέρυγα verò, *mucronem* vertit, cùm ſit *ala*, id eſt, *pars latior ejus inſtrumenti ad ſecandum apta, & in alæ morem expanſa.*

III.

ἀκριβῶς *parcé.*

Tertiò, *parcé:* quæ ſignificatio ſuperiori affinis eſt: *parcè* enim eſt *vix tantum, quantum neceſſe ſit:* ut ἀκριβῶς τὰ πρὸς τὸν βίον ἀναγκαῖα χορηγεῖν, *parcè res ad victum neceſſarias ſuppeditare.* quo ſenſu ἀκρίβεια quoque Plutarcho dicitur in Pericle, ubi Xantippus adoleſcens profuſus, χαλεπῶς ἔφερε τὴν τοῦ πατρὸς ἀκρίβειαν, γλίσχρα καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ χορηγοῦντος *nimiam patris, ſordidè ac minutatim pecuniam ſuppeditantis, parcimoniam ægrè ferebat.*

IV.

ἅμα, cū dativo.

Ἅμα, cum dandi caſu, tempus ſignificante, eleganter conjungitur: ut ἅμα τῷ καιρῷ, id eſt, *commodè*, vel, *ut primùm ſe dedit occaſio:* ἅμα τῷ πρωῒ, id eſt, *ſummo diluculo:* ἅμα τῇ ἑσπέρᾳ, *ſub primam veſperam:* ἅμα τῷ ἔαρι, θέρει, χειμῶνι, *primo vere, primâ æſtate, primâ hyeme.*

V.

Non abſimili modo, cum infinitivo, nominis inſtar jungitur: ut ἅμα τῷ συγκεκροτῆσθαι, vel συῤῥαγῆναι τὸν ἀγῶνα, *ut primùm certamen commiſſum eſt*: ἅμα τῷ αἰσθέσθαι τοῦ σκευωρήματος, *ut primùm fraudem ſenſit*. Quo ſenſu, jungi etiam ſolet cum Indicativo, ſequente particulâ καὶ, & verbo rem factam ſignificante: ut ἅμα ἐνέτυχεν αὐτῷ, καὶ πικρότερόν τι προσεφέρετο, *ut primùm in eum incidit, continuò gravius ipſum appellavit*. Tum verò particula, τε, ſæpè huic adverbio poſt ponitur: ut ἅμα τό τε γινόμενον ἀκήκοα, καὶ βοηθήσων ἐδίωξα, *ſimul atque rem audivi, ſtatim ad opem ferendam equum admiſi*.

*ἅμα, cum infinitivo.*

VI.

Poteſt & cum duplici participio jungi, ſequente καὶ, ut ἅμα τε γράφων, καὶ λέγοντος ἀκούων, *ſimul & ſcribens, & dicentem audiens*: vel cum uno tantùm participio, ſequente verbo, ſine καί: ut ἅμα γὰρ τοιαῦτα ἀπειλῶν, πληγὴν ἐνέτεινατο πικρὰν, id eſt, *hæc enim interminando, grave ſimul inflixit vulnus*.

*ἅμα, cum participio.*

VII.

Αμα ἔπος, ἅμα ἔργον, verbatim, *ſimul dictum, ſimul opus*; quod Latini breviùs adhuc, nec minùs eleganter, *dictum, factum*: Galli, *auſſi toſt fait, que dit*.

SECTIO.

## SECTIO III.

### *De Adverbiis* ἀμέλει, ἀντικρὺ, *&* ἄντικρυς.

### REGULA I.

ἀμέλει, *utique.*

Ἀμέλει, factum ex imperativo verbi ἀμελέω, quaſi dicatur, *ſecurus eſto:* Primò, eleganter ponitur confirmandæ & illuſtrandæ rei gratiâ: quo modo Latini, *certè, profectò, utiquè, planè, omninò,* uſurpare ſolent: ut τοῦτο γὰρ, ἀμέλει, πρός γε τὴν ἡλικίαν πρεσβεβηκότι ἀπρεπέστατον φαίνοιτ' ἂν, *id enim profectò homine jam ætate maturo indigniſſimum habeatur.*

### II.

ἀμέλει ironicè.

Secundò, εἰρωνικῶς ponitur, ut *nimirum, ſcilicet, videlicet,* apud Latinos: e.g. οὕτω γὰρ ἀμέλει, ῥεμβεύων ἀεὶ, καὶ ἀναβαλλόμενος ἐς τοὔπιὸν, συμπερανεῖς κατὰ γνώμην τὸ πρᾶγμα, *ita enim, videlicet, dum fluctuas continuò, dúmque procraſtinas, rem ex animo conficies.*

### III.

ἀμέλει, *quippe.*

Tertiò, etiam initio membri aut periodi, eſt *enimverò, & quidem, quippe, enim* ut ἀμέλει, τίς γὰρ ἀνειμένως τοιαῦτά τινα πάθοι ἄν; *enim verò, quis enim hæc negligenter, ac diſſolutè ferat?*

### IV.

ἀμέλει, *fiduciæ index.*

Quartò, non abſimili modo uſurpari poteſt, cùm noſtrâ ipſi fiduciâ dubitationem alteri omnem eximimus, ut τί ὀρρωδεῖς τὸ νυνί; τί δὲ ἀποκνεῖς; ἀμέλει, οἷοις

τὰ

γε καὶ πρότερον, συμπεσεῖν ἐχθροῖς μέλλομεν. *Quid metuis nunc? quid hæſitas? nempè cum iiſdem nobis, quibuſcum antè, hoſtibus futura res eſt.*

Tale videtur illud Ariſtophanis in Nub. actu primo: ubi cùm ex Strepſiade quodam, ridiculo ac joculari homine quæreretur, quomodo tandem aliquid diſcere poſſet? reſpondet ille fidenter, ἀμέλει καλῶς: *Ego verò præclarè ſcilicet*: tametſi Scholiaſtes velit ἀμέλει παρέλκειν, vel ἀπλῶς eſſe, μὴ ἀθύμει, *ne labores, ſoluto es animo, ne vous en mettez paſen peine, laiſſez moy faire.*: quo modo Imperativi ſignificationem retinebit.

V.

Quintò, ac poſtremò, cùm exemplo rem illuſtramus, idem ferè eſt, quod οἷον: quaſi dicas, *exempli cauſâ*: ut ſi quis dixiſſet naturam, ἀμήχανόν τι χρῆμα φαίνεσθαι, *ſuperari non poſſe*; dicti firmandi causâ ſubjungeret, ἀμέλει, τὰ ἐξ ἁπαλῶν διεστραμμένα τῶν δένδρων, οὐδεμία μηχανὴ ὀρθὰ τὸ λοιπὸν ἀποφαίνειν id eſt, *exempli gratiâ, pravas ab tenerioribus uſque radicibus arbores, nullâ deinde vi erigere poſſis.* ἀμέλει, *verbi cauſâ.*

VI.

De Adverbiis ἀντικρὺ, acutâ ultima, & ἄντικρυς, acutâ antepenultimâ, Notandum primò, tametſi ἀντικρὺ ſæpiùs *è regione, vis à vis*, ſignificet: ἄντικρυς verò, *palam*, & *aperté*: tamen alterum pro altero uſurpari apud Oratores ſimul & Poëtas.

VII.

Secundò, utrumque apud Homerum, ſæpe

ſæpe idem eſſe, quod vulgò dicimus, *de part en part:* tametſi ἄντικρις, potiùs, quàm ἀντικρὺ, hoc modo uſurpet: unde creberrimum illud, ἄντικρις δὲ αὐχένος ἤλυθεν ἀκωκή, id eſt, διαμπερὲς, & διαπρό: cùm ſignificat teli cuſpidem alicujus cervices *omnino penetráſſe.*

*ἄντικρυς de part en part.*

Ita videtur accipiendum illud Thucydid. lib. 2. ubi de Thebanis, qui Platæenſium in urbe malè habiti, in muri arcem ſubierant; cujus portas, extra murum, exitum aperire putarent: οἰόμενοι πύλας (τοῦ τείχους, vel τῆς πόλεως) τὰς θύρας τοῦ οἰκήματος εἶναι, καὶ ἄντικρυς δίοδον ἐς τὸ ἔξω, id eſt, *rati fores hujus ædificij, (muri aut urbis) portas eſſe, atque ulteriorem & apertum extra urbem exitum dare:* Scholiaſt. etiam annotat, hîc τὸ ἄντικρυς, eſſe ἐξεναντίας, non alio ſenſu.

## VIII.

Tertiò, ἄντικρυς, in acie potiſſimùm & certamine eſt, κατὰ πρόσωπον, *à fronte*, opponitúrque τῷ κατόπιν *à tergo.* Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. 3. οἱ μὲν ἄντικρυς ὁμόσε ἰόντες, οἱ δὲ κατόπιν, ἴτε σὺν πολλῇ καταφρονήσει ἐπ᾽ αὐτούς. id eſt, *alij à fronte, alij à tergo invadentes, ite porrò, atque illos omnino contemnite.*

## IX.

*ἄντικρυς palam.*

Quartò, ἄντικρυς, *apertè* eleganter aliquando reddi poteſt, per id quod *purum putúmque*, vulgò dicimus: ut ἄντικρυς διαβολὴ ταῦτα ſupple ἐστὶν, *hæc verò pura puta calumnia eſt*; Gallicè, *c'eſt une pure calomnie que cela:* hoc eſt *aperta*, & *perſpicua.* Sæpius *palam*, & γυμνῇ κεφαλῇ. Dionyſ. Hali-

Halicarnaſſ. lib. 7. de Coriolano, οὐ κρύφα, οὐδὲ δι' εὐλαβείας τῆς ἑαυτοῦ γνώμην ἀποφαινόμενος, ἀλλ' ἄντικρυς καὶ θρασέως· *non clam ac verecundè ſententiam dicens, ſed palam ac fidenter.*

## X.

Quintò, ἄντικρυς apud recentiores, (vix enim antiquiores ſic uſurparunt) aliquam habet *comparationis*, & *proportionis* ſignificationem. Cujus hæc duo præcipua exempla ſunto: Alterum apud Ariſtidem in Exordio Panathenaïci, τὰς μὲν ἄλλας χάριτας, inquit ille, οὐ τῶν πραγμάτων ἄντικρυς εἶναι συμβέβηκεν, id eſt, *alia gratiarum genera, vix rebus paria, vel cohærentia, vel congruentia fuerint*: loquitur autem de Athenis, quas oratione potiſſimùm, tanquam orationis parentes, celebrandas eſſe putat.

Alterum apud Themiſtium, Oratione 9. ἀλλά, inquit, τὰ νῦν γε, ἄντικρυς τῆς Σωκράτους μεγαλοψυχίας, οὐχ ἥρπασε τὸν καιρὸν βουλιμιῶν: quem locum eleganter, ut omnia, Interpres ita reddit; *ſed ut in præſentiâ ſeſe gerit, planè Socraticam illam conſtantiam, atque animi robur expreſſit: non enim occaſionem illam temporis arripuit, quamvis gravis eum fames urgeret.* Brevius tamen Tyronum cauſâ, ita verti poſſit; *At nunc quidem, Socraticam animi magnitudinem æmulatus, urgente licet gravi fame, non ſtatim occaſionem arripuit*: ubi τὰ ἄντικρυς, *inſtar* ſignificat.

## XI.

Sextò, ſumitur etiam ἄντικρυς, pro τῷ ὄντι, vel ἀτεχνῶς id eſt, *vere, propriè, planè.* ἄντικρυς *veré.*

Euſebius pro

Euſebius Præparat. 11. *παραθεμένε δὲ τὸν Θεὸν μόνον ἄντικρυς ὄντα. cùmque Deum unum ex omnibus verè ac propriè eſſe declaráſſet.* Idem Demonſtrationis lib. 1. τοιοῦτος δὲ καὶ οὗτος γεγονὼς, ( de Enocho loquitur ) ἄντικρυς Χριστιανικῶς, ἀλλ' οὐκ Ἰουδαϊκῶς ζῶν ἀναπέφηνεν, *non Judaïco, ſed planè Chriſtiano more vixit.*

XII.

Septimò, reddi potiùs debet, *diſertè*, vel *conceptis verbis*. Demoſthen. de Falsâ Legat. *γράψας ἅπερ νῦν λέγω, τοῖς ῥήμασιν οὕτως ἄντικρυς: quod ego decretum, totidem planè, quibus nunc dico verbis, conceptum edidi.* Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. 5. Ῥότολοι δὲ Λατίνοις ἐπικουρίαν πέμπειν ἄντικρυς ὑπέσχοντο. *Rutuli autem, ſe auxilia Latinis miſſuros diſertè promiſerunt.* Idem lib. 4. ὁρίσας ἄντικρυς τὴν αἰτίαν τῆς δίκης, ὅτι τὸν δῆμον ἀδικοῦσιν, id eſt, *Hanc diſertè accuſationis cauſam proferens, quòd populum violarent.*

## SECTIO IV.

*De Adverbiis ἀραρότως, ἀτρέμα, ἀτρέμας, αὐτίκα.*

### Regula I.

*ἀραρότως, firmiter.*

ΑΡαρότως ( quod Adverbium à vulgatis Lexicis, atque omnium ampliſſimo Stephani theſauro abeſſe miror ) à præterito med. *ἀραρὼς*, id eſt, *firmus*, atque *compactus*, *firmitatis* etiam, atque *conſtantiæ* ſignificationem habet, maximéque militaris.

taris.

taris. Dicunt enim Græci, *μένειν, ἑστηκέναι, στῆναι ἀραρότως, gradum figere*, & quaſi *ἐν προβολῇ, in procinctu ſtare.* Plutarchus utrumque jungit in Pompeio: *παράγγελμα*, inquit, *τοῖς προτεταγμένοις ἔδωκεν, ἑστῶτας ἐν προβολῇ, καὶ μένοντας ἀραρότως, δέχεσθαι τοὺς πολεμίους, in mandatis Pompeius dederat Anteſignanis, ut in procinctu ſtantes, preſſóque veſtigio, hoſtem exciperent.* Eadem repetit in Cæſare. Ita Diodor. Siculus lib. 3. de quodam ferociſſimi tauri genere, quod alias quidem cornua, perinde atque aures movet, *κατὰ δὲ τὰς μάχας*, inquit, *ἕστηκεν ἀραρότως*; *at ubi pugnandum, fixa cornua immotáque tenet.*

II.

Ἀτρέμας, & *ἀτρέμα*, idem ferè ſunt; nec enim tantùm ſignificant *abſque motu*, aut *ſenſim & placidè*, ſed etiam *παντάπασιν ἁρμοζόντως, καὶ ἀκριβῶς, convenienter omnino & accuratè, nihil ut non ſuo loco & ordine poſitum ſit.* Plutarch. in Themiſtocle, *τοῖς χρονικοῖς δοκεῖ μᾶλλον Θουκυδίδης συμφέρεσθαι, καίπερ οὐδὲ αὐτοῖς ἀτρέμα συνταττομένοις*: id eſt, *magis Thucydidi cum annalibus convenire videtur, tametſi ne ſecum ipſi quidem in omnibus omnino conſentiant*: vel, *tametſi non ſatis exquiſitè ac diligenter confecti ſint.* Ubi meo judicio Stephanus malè vertit, *ſenſim & placidé*: niſi (quod tamen ipſe reprehendit) placidè factum id dicatur, quod non tumultuariè, ſed otioſè diligentérque factum ſit. Meliùs Amiotus, *encor qu'elles meſmes ne ſoient gueres bien faites.*

*ἀτρέμα accuratè,*

III.

## III.

ἔχε ἀ-τρέμας. quieſce.

Dicitur etiam ἔχε ἀτρέμας, Homero & Ariſtophani: vulgò, *ne vous bougez, ne vous mettez point en peine.* Quomodo uſurpavit etiam Lucianus in Charonte, cui deſcendere cupienti, quòd eminus non videret, Mercurius, ἔχε ἀτρέμας, inquit, καὶ τοῦτο γὰρ ἰάσομαί σοι, id eſt, *mane modò, nam huic etiam incommodo probè medebor.* Dixit eodem ſenſu Xenophon. Inſtitut. 9. ἀτρεμίαν ἔχειν, ubi equites aliquot jubet ſub aliquàm ſpeculam provectos, ἀδήλους τοῖς πολεμίοις ἀτρεμίαν ἔχειν, *efficere ne ab hoſte conſpicerentur, ac tantiſper immotos ibi conſiſtere.*

## IV.

Αὐτίκα, præter communem acceptionem, quâ *mox*, vel *ſtatim* ſignificat; in quâ, vis majoris gratiâ, nonnunquam adjunctas etiam habet particulas, δὴ μάλα, vel γε μάλα.

ὁ αὐτίκα, præſens,

Primò, interdum cum articulo præpoſitivo, & nomine, ſignificat *præſens*: ut ὁ αὐτίκα φόβος, *præſens metus*; τὸ αὐτίκα δεινὸν, *præſens calamitas*; αἱ αὐτίκα ἡδοναὶ, *præſentes voluptates*: quo etiam modo compoſitum παραυτίκα uſurpatur: Imò ἐν τῷ παραυτίκα, ſignificat etiam *in præſentiarum.*

## V.

αὐτίκα τε, καί.

Secundò, cum particulis τε, & καὶ, ſumitur eodem ſenſu, quo abverbium ἅμα: ut αὐτίκα τε τὸν ἐχθρὸν ἑώρακε, καὶ πρὸς τὰς διαλλαγὰς ὥρμησεν, id eſt, *ſimul atque inimicum vidit, cum eo in gratiam redire voluit.*

VI.

VI.

Tertiò, apud Thucydidem ſæpe opponuntur, τὸ μὲν αὐτίκα, τὸ δὲ μέλλον: ut τὸ μὲν αὐτίκα, δύσμαχον· τὸ δὲ μέλλον, εὐκαταγώνιστον ἂν γένοιτο, *in præſentiâ quidem, ægrè ſuperari queat: in poſterum tamen, facilius expugnabitur.*

VII.

Quartò, αὐτίκα, & αὐτίκα γέ τοι, & αὐτίκα δή που, initio fermè periodi, ſignificant, *Ac primùm quidem*, vel *Atque ut inde ordiar*: præſertim, ubi res exemplo confirmanda eſt. Sic apud Lucianum, αὐτίκα γὰρ ὁ μὲν ἥλιος ὑτοσὶ, ὐδὲ ὅσον κνήσασθαι τὸ ὖς, (φασι) σχολὴν ἄγων: *Ac primùm quidem, ut inde ordiar, ſol, qui ne tantillum quidem vacat, ut aurem ſcalpat.* Ita ſæpe, Αὐτίκα γὰρ, *Principio enim*, cùm primam confirmationis noſtræ rationem allaturi ſumus. *αὐτίκα γέ τοι, initio periodi.*

## SECTIO V.

### De Adverbiis αὐτόθεν, εἶτα, & ἔπειτα.

### Regula I.

Αὐτόθεν, præter vulgarem ſignificationem, pro, *ex eodem loco, aut tempore.* Primò, ſæpe idem eſt, quod ἐκ τοῦ παραχρῆμα, *in promptu, ex tempore*, Hermogenes, ἐν δικανικῇ ἰδέᾳ λόγου, κἂν ἐσκευασμένος ἥκῃς, προσποιοῦ αὐτόθεν λέγειν, id eſt, *in forenſibus cauſis, ut maximè paratus venias, finge tamen ex tempore te dicere.* Sic αὐτο- *αὐτόθεν, ex tempore.*

αὐτοσχεδιαζόμενα omnia, *quæ tumultuarii operâ fiunt*, αὐτόθεν fieri dici poſſent.

II.

αὐτόθεν, *è re natâ.*

Secundò non prorſus abſimili ſignificatione reddi poteſt *è re natâ*, vel *per ſe*, vel *ex iis quæ ſunt ad manum, quæ oculis tenentur ac manibus*: quomodo Tullius, *rem ipſam per ſeſe loqui* dicit. Ita Chryſoſtomus tom. 5. ubi de ſancti Babilæ miraculo, τότε δὲ αὐτόθεν, inquit, ἐδείκνυτο, ὅτι δαιμόνων ἦν ἔργα, τὰ τελούμενα, τῇ τε ἄλλῃ ἀπάτῃ, καὶ ταῖς θυσίαις αὐταῖς, ubi vocem hanc Interpres omiſit. Senſus autem eſt, *Tum verò dæmonum opera eſſe, quæ fiebant, res ſatis ipſa, cùm aliis fraudibus, tùm ſacrificiorum genere loquebatur*, id eſt, ἀνθρωπο-θυσίαις.

Ita ſæpe Euſebius: ut primo Præparationis, αὐτόθεν δὴ ἐν τοῦτο, καὶ οὐκ ἐκ μακροῦ διελέγξομεν: *Atque hoc commentum promptis & obviis, non longiùs arceſſitis rationibus refellemus*. Ibidem: καὶ τὸ αὐτόθεν δὲ πρὸς εὐζωΐαν πᾶσιν ἀνθρώποις προβεβλημένον: id eſt, *jam verò illud ipſum, quod omnibus per ſeſe hominibus ad benè beatéque vivendum propoſitum eſt*.

III.

αὐτόθεν *palam.*

Tertiò, interdum idem eſt quod *manifeſtè, ſine larvâ, ultro, ac de induſtriâ*. Ita ſumere videtur Plutarch. in comparatione Solonis & Publicolæ: cùm enim dixiſſet Solonem παιδιᾶς τινι τρόπῳ, καὶ πρὸς ποίημα μανίας ἀναλαβόντα, *joco, & quadam furoris ſimulatione*, ad rempub. acceſſiſſe; de Publicolâ ſubjungit, ὁ δὲ αὐτόθεν ἂν ἀρρίψας τὸν ἐπὶ μεγίστων κίνδυνον, ἐπανέστη Ταρκυνίῳ,

*κωνῆν*, *Ipſe autem ultro, ſine larvâ, ac ſimulatione, jactâ de maximis rebus aleâ, in Tarquinium conſurrexit*. Tametſi Latinus & Gallicus Interpres, *illico*, vel *ipſo ſtatim initio*, reddere maluerint: ſed meo judicio, non ita hoc ſenſu Publicola Soloni opponeretur.

## IV.

Εἶτα, quod propriè *deinde* ſignificat, Primò, ab Atticis oratoribus, initio periodi ἐνθυμηματικῶς, id eſt, *argumentis premendo*, uſurpatur; ac ferè ὀργητικῶς, *iracundè*; præſertim, ut rei alicujus indignitatem exaggerent: túncque reddi poteſt, *quid ergo?* *ergone? itáne verò? & tu? nunc demum? an verò?* Exempla paſſim apud Demoſthen. obvia: ut pro Coronâ, in Æſchinem, ea ſibi tum objicientem, quæ cùm fierent, ipſe tacebat; εἶτα, inquit, ὦ τί ἂν εἰπών σέ τις ὀρθῶς προσείποι; ἔστιν ὅπως σὺ παρών, τηλικαύτην πρᾶξιν ὁρῶν ἀφαιρουμένην με τῆς πόλεως, ἠγανάκτησας; *Quid ergo*, vel, *an verò tunc, (ô quo te nomine appellem?) tu ne, inquam, præſens cùm eſſes, cùm abs me tantâ commoditate rempublicam ſpoliari videres, ſignificationem indignationis ullam dediſti?* *εἶτα, quid ergo?*

Ibidem, cùm ex eo quæſiiſſet, ſibi ne, an urbi hoſtis eſſet, ac ſibi potiùs eſſe reſponderet; ſubdit, εἶτα, οὗ μὲν ἦν παρ' ἐμοῦ δίκην ὑπὲρ τούτων λαβεῖν, ἐξέλιπες· οὗ δ' ἐγὼ ἀθῷος παντάπασιν, ἐνταῦθα ἀπήντηκας; *Quid ergo*, vel, *Itane verò? ubi pœnas horum abs me criminum repetere potuiſſes, diſſimulâſti: ubi nullus in me culpæ locus eſſe poteſt, tum me demum aggrederis?* Quo loco Gallus ita vertêret, *Et cependant*.

V.

Secundò, eodem ferè ſenſu in medi membro uſurpari poteſt. Demoſthen. ibid. ἐμβρόντητε, εἶτα νῦν λέγεις; *homo ſtupidiſſime, nunc demum hoc dicis?*

Tertiò, ſine interrogatione, initio periodi, reddi potiùs debet, *Et tamen*. Gall. *Et cependant*. Demoſthen. ibid. Εἶτα περὶ μὲν οὐχὶ λέγει τὸ ψήφισμα· εἰ δὲ, &c. *Et tamen de hoc decreto, nihil dicit: quòd autem &c.*

VI.

Quartò, etiam cum interrogatione, periodorum initio, paulò interdum mitius converti que poteſt, *Age ergo*: Gall. *Et bien* Demoſthenes ibidem cùm oſtendiſſet, Athenienſes omnia ſemper pro ſalute Græcorum, & egiſſe libenter, & fortiter ſuſtinuiſſe, concludit. Εἶτα, ἐγὼ τεθεωρηκὼς, ὁ τοσούτοις καὶ τοιούτοις τὴν πόλιν, ὑπὲρ τῶν τοῖς ἄλλοις συμφερόντων ἐθέλουσαν ἀγωνίζεσθαι, ὑπὲρ αὐτῆς τρόπον τινὰ τῆς συμβουλῆς οὔσης, τί ἔμελλον κελεύσειν; &c. *Age ergò, cùm viderem hanc urbem, tot atque hujuſmodi occaſionibus, aliorum cauſâ dimicationem adire voluiſſe: cùm ejus ipſius gratiâ ſuſcepta eſſet deliberatio, quid me jubere oportuit?*

Ibidem, cùm διὰ τί, commodiùs redderetur, *cur ergo?* Εἶτα παρὼν, ὅτε εἰσῆγον οἱ λογισταὶ, διὰ τί οὐ κατηγόρεις; *Quidni ergò, præſens cùm eſſes, quo tempore rationibus exigendis præpoſiti, ad eas reddendas ſiſterent, me accuſabas?*

VII.

Ἔπειτα compoſitum, eundem etiam uſum habet, tametſi rariorem. Demoſthen. ibid.

ibid. ἔπειτα, ὦ κατάρατε σὺ τὸ τῆς παρ' ἐ-
τυτωνὶ τιμῆς ἐμὲ ἀποστερῆσαι βυλόμθμ@,
τρόπαια, κ) μάχας, κ) παλαιὰ ἔργα ἔλεγες:
*Et tu, homo execrande, quò me civium honore ſpoliares, trophæa, pugnas, antiqua facinora prædicabas!*

## SECTIO VI.

### *De Adverbiis* ἐπεὶ, & ἐπιεικῶς.

#### REGULA I.

EΠεὶ quod propriè, vel *poſtquam* vel *quandoquidem* ſignificat: ſæpe tamen ſignificantiùs redditur, *nam*: idque vel per ſe ſolum, quod uſitatiſſimum eſt, vel cum particulis τοί γε. Demoſthen. Philipp. 1. ἐπείτοιγε, (unicâ voce) εἰ πάντα ἃ προσῆκε, πραττόντων, ὕτως εἶχε, *nam ſi, cùm ea vos quæ oportetet, omnia præſtaretis, res tamen ita ſe haberent.*

#### II.

Idem adverbium tres alios potiſſimùm uſus habet obſervatione dignos. Primus eſt, ut cum adverbiis εὐθέως, τάχιστα, & aliis ſimilibus, reddatur Latinè, *cùm primùm*, vel, *ſimul atque*: tametſi ἐπειδὴ, pro ἐπεὶ, hoc ſenſu non rarò uſurpetur. Exempla apud Xenophontem præcipuè obvia. ut ἐπεὶ τάχιστα ὑπέλαβον, id eſt, *cùm primùm ſuſpicari cœperunt*: ἐπειδὴ εὐθέως ᾔσθοντο, *ſimulatque ſenſerunt*, vel *ſubodorati ſunt*. Quo etiam modo, ſæpe adverbium utrumque cum infinitivo modo conjungitur, ut ἐπεὶ, vel ἐπειδὴ εὐθέως αἰσθέσθαι. ἐπεὶ τάχιστα, *ut primùm*.

## III.

ἐπεὶ δὲ *verumtamen.*

Secundus eſt, Plutarchi ferè proprius, ut ſequente particulâ δὲ, ſignificet ἀλλά, id eſt, *verumtamen*: alioqui ſenſus hæreret in pleriſque. Sic accipe locum illum in Theſeo, p. 1. ubi cùm dixiſſet tempora ſupra Lycurgum & Numam fabuloſa eſſe; ſubdit, ἐπεὶ δὲ τὸν περὶ Λυκούργου, καὶ Νουμᾶ λόγον ἐκδόντες, ἐδοκοῦμεν οὐκ ἂν ἀλόγως τῷ Ῥωμύλῳ προσαναβῆναι, id eſt, *verumtamen, vulgatâ jam à nobis Lycurgi Numæque hiſtoriâ, viſi nobis ſumus, non abs re ad ipſum uſque Romulum aſpirare poſſe.* Quo loco ſi vertas ἐπεὶ, *poſtquam*, pendebit omnino ſententia. Obiter quoque hìc nota, Latinum Interpretem malè reddidiſſe, ἂν προσαναβῆναι evaſiſſe; cùm ſignificet *evadere*, ſeu *pervenire poſſe*, ob particulam ἄν.

## IV.

Tertius eidem Plutarcho familiaris, & in Stephani notis obſervatus, eſt, ut initio periodi, pro ἔπειτα, id eſt, *deinde*, abſolutè ſumatur. Sic in Publicolâ, ἐπεὶ δὲ Ταρκύνιον, inquit, μισῶν ὁ δῆμος, ἀρχὴν ἀποστάσεως ἔλαβε τὸ Λουκρητίας πάθος, id eſt, *deinde verò*, vel *deinceps, peroſus Tarquinium populus, defectionis anſam ex Lucretiæ caſu arripuit.* Quo loco Interpres Latin. quod ἐπεὶ vertiſſet *poſtquam*, ne hiaret ſententia, particulam conſequentem unam alter, alter alteram omiſit. Amiotus longè conſultior, dum vertit: *Si advint que Tarquinius fut ſi hay & mal voulu du peuple.*

Quòd ſi ἐπεὶ ſignificaret *poſtquam*, mallem ego primùm καὶ conſequens, vertere *tum*: qui uſus eſt hujus particulæ non inſolens.

ſolens. Item in Pompeio, ἐπεὶ δὲ πρὸς Κίνναν προσελθὼν, ἐξ αἰτίας τινὸς ἔδεισεν, καὶ ταχὺ λαθὼν ἐκποδὼν ἐποίησεν ἑαυτὸν, id eſt, *Deinde profectus ad Cinnam, ob crimen aliquod in ſe conjectum, metuere cœpit, ideóque ſeſe ex ejus oculis furtim ſubduxit*: ubi ſi vertas *poſtquam*, particula καὶ initio conſequentis periodi expungenda erit: niſi, ut antè jam monui, reddere malis ἐπεὶ *poſtquam*, & καὶ, *tum*.

Eodem modo ſumi videtur apud Herodot. ut cùm ait lib. 2. p. 114. Ἐπεὶ ὦν τοὺς νεηνίας ἀποπεμπομένους ἰέναι τὰ πρῶτα μὲν διὰ τῆς οἰκεομένης. &c. .i. *Inde*, vel, *tum igitur dimiſſos adoleſcentes primùm quidem cultam regionem peragrâſſe*: ubi oratio, niſi ἐπεὶ, eo modo ſumeretur, eſſet prorſus ἀνανταπόδοτος.

V.

Ἐπιεικῶς, præter vulgatam *æqui bonique*, atque adeò, *moderati* ſignificationem; Primò, ſumitur interdum, quo modo *probè*, apud Latinos, ut *probè intellexi*, ἐπιεικῶς ἔμαθον: *probè mihi conſcius ſum*, id eſt, ἐπιεικῶς ἐμοὶ ξύνοιδα. Ἐπιεικῶς *probè*.

VI.

Secundò, reddi poteſt, *admodùm*, ut apud Xenophontem Ἑλληνικῶν 5. ubi de Thebanis adverſus Lacedæmonios caſtrametantibus, καὶ γὰρ ἦν στενὸν ἐπιεικῶς ταύτῃ, καὶ δύσβατον χωρίον, id eſt, *anguſtius enim admodùm locus is erat, acceſſúque difficilis*. ἐπιεικῶς *admodùm*

VII.

Tertiò, ſignificat *commodè*, *omnino*, ſeu *bellè*. Demoſth. Olynth. 1. ἔμελλεν ἀλλ' ἐπιεικῶς, τοῦθ' ὅπερ δυσμαχώτατόν ἐστι τῶν Φιλίππου ἐπιεικῶς, *commodè*.

λίπηται πραγμάτων καὶ βέλτιστον ἡμῖν· *ſed commodè omnino accidit, ut quod ex Philippi rebus ad vincendum maximè difficile eſt, idem quoque nobis ſit utiliſſimum* : vulgò diceremus, *cela va le mieux du monde.*

Aliquando, *ſatis commodè* potiùs, quàm, *admodùm commodè* : Idem ubi de Philippo convaleſcente, ἐπεὶ ἀνέλαβεν ἑαυτὸν, inquit, καὶ ἐπιεικῶς ἔσχε τὸ σῶμα, id eſt, *ubi ſe recreare cœpit, & corpore eſſe firmo ſatis ac valente.*

VIII.

ἐπιεικῶς. *ſatis.*

Quartò, reddi poteſt *ſatis*, abſolutè. Plato in Phœdone, τὸ μὲν σῶμα οὐκ εὐθὺς οὐδὲν πέπονθεν, ἀλλ' ἐπιεικῶς συχνὸν ἐπιμένει χρόνον, id eſt, *corpus nihil quicquam iſtorum continuò ſubire ſolet: ſed potiùs ſatis multo tempore incorruptum manet.* Quo loco iſtud ἐπιεικῶς, &c. Gallicè reddi poteſt, *un aſſez bone ſpace de temps.*

IX.

ἐπιεικῶς *circiter.*

Quintò, ſignificat etiam *circiter*, quod tamen Latini per *admodùm* exprimere ſolent. Polyb. lib. 6. de ſociorum equitatu, cjúſque diſtributione loquens, ἐκ δὲ τούτων λαμβάνουσιν, inquit, τῶν μὲν ἱππέων, εἰς τοὺς ἐπιλέκτους, ἐπιεικῶς τὸ τρίτον μέρος: id eſt, *Ex cà ſociorum multitudine, ſiemunt equitum in extraordinarios partem admodùm tertiam.* Gallicè, *bien la troiſieſme partie.*

Quam eandem ſententiam aliter expreſſit Plutarchius in Lycurgo, particulis uſus (που, & μάλιστα) ἔτεσι που μάλιστα τριάκοντα καὶ ἑκατὸν, μετὰ τὸν Λυκοῦργον, id eſt, *annis poſt Lycurgum admodum triginta ſupra centum.*

X.

X.

Sextò, ac poſtremò, reddi-poteſt, *bonâ fide, ex animo, ſeriò, ac ſine fuco*; eodem ferè ſenſu, quo ἐυγνωμόνως. Plato in Alcibiade I. οὐκοῦν τοσοῦτον μὲν ἡμῖν ἐς τὸ πρόσθεν πεπέρανται ὃ γάρ ἐσμεν, ἐπιεικῶς ὡμολόγηται, id eſt, *hactenus igitur id à nobis effectum eſt, ut quidnam ſimus ſincerè à nobis ac bona fide ſtatueretur*. Sic, quod ait Plautus in Captivis; *Bonâ fide, tu mihi iſthæc verba dixiſti?* Græcè reddi poſſet, μῶν σύγε ἐπιεικῶς, vel ἐσπουδασμένως τούσδε τοὺς λόγους ἔλεγες;

## SECTIO VII.

### *De Adverbiis,* ἐπιπρόσθεν, ἤ, ἦ, *cum aliis particulis.*

### REGULA I.

Ἐπίπροσθεν εἶναι, cum dativo, idem eſt quod verbum ἐπιπροσθεῖν, id eſt, *luminibus officere*. Plutarch. in Pericle, ἔοικε πάντῃ χαλεπὸν εἶναι, καὶ δυσθήρατον ἱστορίᾳ τἀληθές, ὅταν οἱ μὲν ὕστερον γεγονότες, τὸν χρόνον ἐπίπροσθεν ὄντα τῇ γνώσει τῶν πραγμάτων ἔχουσι. Quæ poſtrema verba malè accipit Latinus Interpres, dum reddit, *antequam res cognoſcant, præveniuntur tempore*. Integrum locum ſic verte, *Ægrè omnino poteſt hiſtoria verum inveſtigare & conſequi, quòd poſterorum cognitioni, ac veluti luminibus,* ἐπίπροσθεν εἶναι, *luminibus officere.*

*nibus, quo minùs res geſtas intelligant, elapſum tempus officiat.*

II.

Particula ἢ, cum accentu acuto, præter vulgaria ſignificata, *quàm* & *vel*: Primò

ἢ; *an.* ſæpe reddi debet, *an*, cum dubitatione, quando diverſa orationis, & oppoſita membra proponuntur. Demoſth. pro Coronâ, τῆς ποίας μερίδος εὔχεσθαι τὴν πόλιν ἐβούλετ᾽ ἄν; πότερον τῆς συναιτίας τῶν συμβεβηκότων τοῖς Ἕλλησι κακῶν; ἢ τῆς περιεωρακυίας ταῦτα γιγνόμενα; *utrius partis urbem hanc fuiſſe vellet, ejuſne, quæ conjuncta quædam malorum, quæ Græcis evenerunt, cauſa eſſet? an illius, quæ mala iſta fieri negligenter permiſiſſet?*

III.

ἢ ἄν, *alioqui.* Hˆ, cum particula ἂν, ſignificat *alioqui.* Plato in Phædro, πᾶσα ψυχὴ φύσει τεθέαται τὰ ὄντα, ἢ οὐκ ἂν ἦλθεν εἰς τόδε τὸ ζῶον: id eſt, *omnis animus res ſuapte naturâ contemplatur, alioqui nunquam hoc in animantis genus veniſſet.* Quo ſenſu additur interdum γε, poſt aliquid aliud interjectum. Demoſthen. πρὸς Βοιωτ. ἢ δεινόν γε ἂν εἴη, *alioqui grave ſanè id fuerit.* Interdum etiam additur γὰρ non tantùm abſolutè & seriò, ſed etiam per ironiam: ut apud Lyſiam, πρὸς Σίμωνα ἀπολογία, ubi, cum dixiſſet, exilium indictum eſſe, non tantùm adverſus mutua certamina, rationem dicti reddens ſubjungit, ἢ πολλοὺς γὰρ ἐξήλασαν: id eſt, *alioqui multos videlicet exilio damnaviſſent.*

IV.

ἢ οὐ; *nonne?* Hˆ οὐ; tam initio periodi, quàm in medio, ſignificat, *nonne?* ut apud Plat. ἢ οὐχ ὁρᾷς,

ὅσον

ὅσον ἔργον προστάττεις; *nonne vides quantum, & quàm difficilem rem imperes?*

V.

Item quoque ſignificat ἦ γὰρ cum accentu circumflexo. Plato in Hippiâ minore, ἦ γὰρ, ὦ Ἱππία, οὐ τοιαῦτα ἦν ἃ ἔλεγες; *nonne, mi Hippia, ejuſmodi erant quæ dicebas?* reſpondet ille, ἔγωγε, id eſt, *planè* [illegible] *ipſum dicebam.* ἦ γὰρ, *nonne?*

Idem fit præmiſſâ propoſitione, cui aſſenſum impetrare volumus: ut ibid. δεινοὶ, inquit, ὡς ἔοικεν, εἰσι, κατὰ τὸν σὸν λόγον, καὶ πολύτροποι, ἦ γάρ; id eſt, *verſuti, ut videtur, illi ſunt, atque, ut ex oratione tuâ colligo, vafri & verſipelles, nonne?*

VI.

Tertiò, ἦ γὰρ ἂν, ſignificant etiam *alioqui.* Chryſoſtomus 2. de Providentiâ, ταῦτα μὲν οὐ φανερῶς προσέθηκε τὰ ῥήματα. ἦ γὰρ ἂν, ὑποπτεύσαντες αὐτὸν εἶναι ἐχθρὸν, ἔφυγον. *His quidem verbis palam & apertè non utebatur; alioqui ſuſpectum eum, tanquam inimicum habentes, protinus aufugiſſent.* ἦ γὰρ ἂν, *alioqui.*

VII.

Ἦπου, circumflexâ penultimâ initio periodi, ſignificat primò, *utique, enimverò, hercle, nimirum,* ídque ferè ſequentibus particulis ὅτι γε, id eſt, *quandoquidem.* Plato in Phœdone, ἦ που χαλεπῶς ἂν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους πείσαιμι, ὅτι γε μηδὲ ὑμᾶς δύναμαι πείθειν id eſt, *ægrè enimverò, vel utique aliis id perſuaderem, quando ne vobis quidem perſuadere poſſum.* ἦπου, *enimverr.*

VIII.

Secundò, in mediâ periodo, eodem ſenſu accipitur, præcedente εἰ, & ſequente γε,

ídque ferè poſt aliam particulam. Demoſth. in Ariſtocratem εἰ περὶ τῶν ἀνδροφόνων, τῶν ἤδη κεκριμένων τοσαύτη σπουδὴ γίνεται, ἧττον περί γε τοῦ μήτε ἑαλωκότος, μήτε κατεγνωσμένου, πάνδεινον γράφειν id eſt, *ſi de homicidis jam damnatis uſque adeò cautum eſt, profectò longè indigniſſimum fuerit, hoc de illo ſancire* [illegible] *neque convictus, neque condemnatus fuerit.*

## IX.

ἧττον, *multo magis.*

Tertiò, eodem loco reddi poteſt, *multo magis*; dum ait, εἰ τῶν ἀψύχων οὐδὲν ἐστὶν ὅσιον ἐᾶν ἄκριτον· ἧττον, τὸν ἀνθρωπόν γε ὄντα, ἀνόσιον καὶ δεινὸν, ἄνευ λόγου, καὶ ψήφου ποιεῖν ἔκδοτον, id eſt, *ſi nefas eſt inanimatum quidpiam legitimo judicio ſpoliare, multò ſanè magis impium ac ſceleratum fuerit, hominem indictâ cauſâ atque indemnatum dedere.*

## X.

ἧττον ὅπου.

Quartò, eodem aliquando ſenſu, abſque particulâ γε, reſpondet præcedenti ὅπου, quod, *ſi*, vel *quandoquidem* ſignificat. Iſocrates de pace, ὅπου γὰρ οἰκῆσαι πόλεις οἷοί τε γεγόνασιν, ἧττον βουληθέντες ἡμεῖς πολλοὺς ἂν τόπους τοιούτους δυνηθείημεν κατασχεῖν id eſt, *ſi urbes ædificare potuerunt, multò magis, ſi modo voluerimus, loca ejuſmodi plurima tenere poterimus.*

## XI.

ἧττον, *multò minús.*

Quintò, in mediâ quoque periodo, vel ſolum, vel additis particulis γε, & καὶ, contrarium ſignificat, id eſt, *multò minùs*, vel *nedum*; σχολῇ γε. Plutarchus in Politicis præceptis, οὐδὲ τούτων ἐπιμελητέον ἐστὶ παρέργως· ἧττον τῶν περὶ τὸν βίον ἀμελητέον, id eſt, *ne horum quidem perfunctoriè ſuſcipienda cura:*

*cura eſt : multo minùs quæ ad vitam pertinent negligenda.* ubi particula οὐδὲ verti debet *ne quidem*, quemadmodum & alibi ſæpè. Dicere autem poterat, ἤπου γε καὶ τῶν περὶ τὸ βίον ἀμελητέον.

XII.

Id etiam fit, præcedente ὅπου. Plutarch. ibid. ὅπου, inquit, τἀνδρὶ τ' ἄλλα θαυμασίῳ, μικρὸν οὕτω φιλανθρώπευμα παρελθὼν, ὑπερoψίας ἤνεγκε δόξαν· ἤπου πολλοῦ ἂν τις ἀξίωμα συνάρχοντος, ἐπιεικὴς ἂν φανείη. id eſt, *ſi vero alias planè ſingulari, omiſſum tam exiguum humanitatis officium, arrogantiæ ſuſpicionem attulit, multo ſanè minus, qui collegæ dignitatem infringat, vir bonus ac civilis habeatur* : ubi alterutrum ἂν abundat, de quo infrà.

XIII.

Aliquando verò τῷ ἤπου, additur χολῇ ἤπου χολῇ γε, túncque vel χολῇ abundat, vel ἤπου affirmat, ſignificátque *profectò*. Sic ſupra dici poſſet, ἤπου χολῇ γε πολλοῦ.

XIV.

At ἤτοι acutâ penultimâ, ſignificat, εἴτε, id eſt, *ſive*, quemadmodum ἤτοι, & aliquando tantùm ἤ, *quàm*. Exempla paſſim obvia.

SECTIO

# SECTIO VIII.

## De Adverbiis μᾶλλον, & μάλιςα.

### REGULA I.

*μᾶλλον ἢ, vel potiùs.*

Μᾶλλον, ut plurimùm adjunctam habet conjunctionem ἢ, nec tamen verti debet, *potiùs verò*, ſed Latinâ phraſi, *ſed potiùs, vel potiùs:* quod nunquam Græcè dicitur, ἢ μᾶλλον.

### II.

*μᾶλλον ἀεὶ, magis atque magis.*

Idem adverbium junctum cum ἀεὶ, ſignificat *magis atque magis*, vulgò, *de plus en plus*, ut προὔχώρει καθ' ἡμέραν ἀεὶ μᾶλλον, id eſt, *indies magis magíſque proficiebat.* Quo ſenſu τῷ ἀεὶ, non rarò additur enclitica τι.

### III.

*μᾶλλον, cum comparat.*

Jungitur interdum comparativo, ut apud Iſæum, πολὺ μᾶλλον ἑτοιμότερον, *longè promptiùs.* Apud Iſocrat. κρεῖττον εἶναι τεθνάναι μᾶλλον, id eſt, *præſtare mori.* Ita Tullius non ſemel ait, *potiùs malo*, cùm *malo* ſatis eſſet.

### IV.

*παντὸς μᾶλλον.*

Jungitur etiam eleganter cum genitivo παντὸς, ad exprimendum ſingularem aliquem exceſſum: vulgò diceremus, *plus que tout autre:* ut παντὸς μᾶλλον παρὰ τοῦτο ἡ νίκη μεθ' ἡμῶν γένοιτ' ἄν, id eſt, *hoc modo faciliùs, quam alio quolibet, victoriam conſequi poterimus.*

V.

Poſtremò, ſæpe μᾶλλον ſubauditur, in verbo βύλομαι, ſequente tantùm ἢ, id eſt, *quàm*, cum tamen verbum illud cum eâ particulâ verti debeat, *malo quàm*, ut βύλομαί σε ἀπιέναι, ἢ παρόντα ῥᾳθυμεῖν id eſt, *abire te malo, quàm præſentem otio langueſcere.*

*μᾶλλον, ſubintellectum.*

VI.

De adverbio μάλιστα, quatuor notanda ſunt. Primò, ſæpe jungitur cum articulo neutro plurali τὰ, túmque ſignificat *præſertim*, aut *maximâ ex parte*; ut ὁ στόλος τὰ μάλιστα διεφθάρη, *claſſis maximâ ex parte conſumpta eſt.* Sic ὑπ' ἄλλων μὲν ὄντων, τὰ δὲ μάλιστα, ὑπὸ ῥᾳθυμίας ἡμῖν ἔῤῥει τὰ πράγματα, id eſt, *cùm aliis pleriſque de cauſis, tum inertiâ maximè res noſtræ peſſum eunt.*

*τὰ μάλιστα, præſertim.*

VII.

Secundò, idem ferè eſt, quod ἐπιεικῶς, id eſt, *admodùm*, vulgò, *bien juſques*; apud Atticos præſertim, ut apud Thucydidem, Xenophon. & alios. Sed tunc ferè, cum numeralibus jungitur. Thucydid. 2. ἐν τεσσαράκοντα μάλιστα ἡμέραις, *diebus admodùm, vel omnibus quadraginta.* Quo ſenſu non rarò adjunctas habet particulas πη, τοι, aut πως, aut που, encliticas.

*μάλιστα, admodùm.*

VIII.

Tertiò, μάλιστα μὲν, ſequentibus poſteà, εἰ δὲ μὴ reddi poteſt, *principio*, vel *ante omnia*. Sic Terentius in Andriâ, *Te per amicitiam obſecro, principio ut ne ducas*; (*uxorem ſcilicet*,) Græcè reddi poteſt, μάλιστα μὲν ὐ γῆμαι: Sequitur, *ſed ſi id non poteſt*, Græcè tribus his voculis, εἰ δὲ μὴ, hoc eſt, *ſin minùs.*

*μάλιστα μὲν, εἰ δὲ μή.*

*minùs*. Ita ut per μάλιϛα μὲν ſignificetur, id quod omnino vellemus fieri, ſi quomodo fieri poſſet: tum per εἰ δὲ μὴ ſubjiciamus id, quod ſaltem ejus vice fieri cupimus: vulgò, *au de faut de l'autre*. Ita planè accipiendus Platonis locus in Menexeno, ubi præclaram illam ad liberos ſuperſtites, defuncti parentes exhortationem habent, πᾶσαν πάντως προθυμίαν πειρᾶσθε ἔχειν, ὅπως μάλιϛα μὲν ὑπερβαλεῖσθε, εἰ δὲ μή, ἴστε ὡς ἡμῖν ἡ νίκη αἰσχύνην φέρει· id eſt, *omni ſtudio contendite, principio quidem uti ſuperetis; ſin minùs, intelligite, hanc nobis victoriam probro futuram.*

IX.

μάλιϛα φάσκων.

Quartò, μάλιϛα, cum verbo φάσκω, & ſimilibus, videtur ſignificare παῤῥησίαν quandam: ut vulgò dicimus, *haut & clair.* Plutarchus in Alexandro de Clyto indignante, quòd Macedones in convivio deriderenter, ἠγανάκτει, μάλιϛα φάσκων, οὐ καλῶς ἐν βαρβάροις ὑβρίζεσθαι Μακεδόνας. ubi μάλιϛα, cum ſequente φάσκων, non cum præcedente ἠγανάκτει [illegible]. Etiam Amiotus *diſant tout haut, que c'eſtoit une grand hont d'iniurier les Macedoniens, parmy les Barbares.* Ita Lucianus in Charonte, ἐπὶ δεῖπνον, οἶμαι, κληθεὶς, ἐς τὴν ὑστεραίαν, μάλιϛα, ἥξω, ἔφη *ad cœnam, opinor, invitatus, magnâ voce, cras inquit, veniam:* niſi quis, μάλιϛα, jungat cum ἥξω, tunc autem ſignificabit, *omnino, libentiſſimè*; vulgò, *ſans faute.*

X.

Quintò, præcedente, vel ſequente, ὁμοίως, cum dandi caſu, reddi poteſt, *quàm*, vel, *ut*

*qui*

*qui maximé*. Demoſth. de reditu ſuo, Εὔνουν ἐμὲ εὑρήσετε τῷ πλήθει, τοῖς μάλιϛ' ὁμοίως· id eſt, *me tam populi ſtudio ſum reperietis, quàm qui maximé.* Contra dici poſſet, ἥκιστα ὁμοίως, vel ὁμοίως τοῖς ἥκιστα, *quam minimé.* quod ſup. cap. de Nomine, dicebatur, ὡς οὐδὲν χρῆμα.

## SECTIO IX.

### De Adverbiis μεταξὺ, μέχρι, οἶχα, ὁμοῦ.

### Regula I.

Μεταξὺ cum participio eleganter conjungitur, eo in caſu quem ſententia poſtulat; ut *inter*, apud Latinos, cum gerundiis in dum; ut μεταξὺ περιπατῶν, τῷ ἐχθρῷ ἐνέτυχεν, *inter ambulandum in hoſtem incidit.* quod dici poſſet, μεταξὺ περιπατοῦντι ἀπήντησεν ὁ ἐχθρὸς, *inter ambulandum ipſi hoſtis occurrit.* — *μεταξὺ, cum particip.*

### II.

Aliquando, ſed rariùs ſumi videtur pro μετὰ, *cùm*, ut apud Plutarch. in Theſeo, καὶ μεταξὺ τοῦ δυνατοῦ σύνεσιν ἔχοντες *prudentiam cum poteſtate conjunctam habentes.* — *μεταξὺ, cum.*

### III.

De adverbio μέχρι, adverte ſequentia. Primò, μέχρι, vel ἄχρι ante conſonantem, ut μέχρις, vel ἄχρις ante vocalem; cum interrogativo τίνος; vel ποῦ, ſignificat *quouſque*; ut μέχρι ποῦ, vel τίνος, τοῖς πράγμασιν ἀνειμένως χρησόμεθα; *quouſque tandem res negligenter curabimus?* — *μέχρι τίνος, quouſque.*

IV.

IV.

μέχρι πȣ.

Secundò, μέχρι πȣ, & ἄχρι πȣ, ſine interrogatione, cum infinitivo jungitur, ſignificátque, *ut etiam*; ut μέχρι πȣ κ) ἐπιδακρύσαι, τἀνδρὶ προσέπαθεν, *tanta eum cepit hominis commiſeratio, ut ejus quoque malis illachrymaretur*; vulgò, *juſques aux pleurs, juſques à en plurer.*

V.

μέχει πρὸς, uſus.

Tertiò, additur etiam πρὸς, quemadmodum Latini dicunt, *uſque ad*; μέχρι πρὸς τὰς οἰκȣμένης ἐχατιὰς διεφοίτησεν ἡ φήμη, *ad ultimos uſque orbis fines ea fama pervenit.*

VI.

μέχει τȣδὲ, hactenus.

Quartò, cum aliis adverbiis & particulis jungitur, ut μέχεις ἐνταῦθα, *hactenus*, vel *huc uſque*, μέχει τȣδὲ, vel μέχει δεῦρο, *huc uſque, hactenus, eátenus*; cùm de oratione vel diſputatione aliquátenus progreſsâ loquimur. μέχει πόῤῥω, *longè*, vel *diu*: μέχρι τȣ νῦν, id eſt, μέχει τȣ παρόντος, *in præſens uſque tempus*: μέχρι σήμερον, *juſques à auiord'huy*: μέχεις ἐχθὲς, *juſques à heir*: μέχει πρώην, quod Latinè vix exprimi poteſt, *juſques à avant heir*. Syneſ. ἀπηνθὴς μέχρι πρώην διαγȣόμενος verbatim, *cùm uſque ad nudiuſtertiùs luctu caruiſſet.*

VII.

μέχει λόγȣ verbis tenus.

Quintò, cum genitivis quibuſdam, ut μέχει τȣ λόγου, vel τȣ λέγειν, *verbis tenus*: μέχεις ἡμῶν, *ad nos uſque* id eſt, *ad noſtram uſque ætatem*: μέχεις ἧ, *donec*, vel *quo ad*; μέχει τ ζωῆς, id eſt, διὰ βίȣ, *per totam vitam*: ut μέχει ζωῆς ἄρχων διετέλεσεν, *tota* vitâ

vitâ in magiſtratu fuit; μέχεις ἔικοσι ἐτῶν id eſt, *ab anno* 20. *& infra.* Demoſthen. Olynth. 3. Εψηφίσασθε, τοὺς μέχει πέντε καὶ τετταράκοντα ἐτῶν, αὐτοὺς ἐμβαίνειν. *Decreviſtis ut qui eſſent intra quintum & quadrageſimum annum, in naves conſcenderent.* quo numero comprehendebantur, qui annum illum 45. attigerant, quique infra illum erant, modò ætate militari eſſent.

## VIII.

Sextò, apud Herodotum maximè, & alios Jonicos, μέχεις οὗ, ſimul jungitur cum alio gignendi caſu; particulâ οὗ, prorſus abundante; ut μέχεις οὗ τῶν διαλλαγῶν, id eſt, *uſque ad gratiæ reconciliationem.* μέχεις οὗ.

## IX.

Οἶγε, interdum cum verbo βλέπω, aut alio ſimili, verbatim eſt, *quo quidem reſpicio, vel ſpecto*: Sicque apud Atticos, impeditam efficit orationem, & ſignificationem habet ab ſequenti aliquâ voce pendentem. Ariſtides in Panathenaico, οὐ μὴν ἀλλ' οἶγε βλέπων, τὸ δίκαιον ἐποιούμην, καὶ περὶ τῆς εἶχον ἐν τῷ τροφῆς εἰπεῖν. Quo loco Interpres, *Jam*, inquit, *ejus alimenti, de quo, cùm eò tenderem, & in animo habebam dicere,* Quis hoc intelligit, *tùm eò tenderem?* Deinde τὸ δίκαιον ἐποιούμην omitt. Fortè ita reddi poſſit: *Jam verò illius alimenti, quo, dum in illud intuerer, hujus orationis æquitatem maximè niti arbitrabar; de quo etiam mihi propterea dicendum eſſe ſtatuebam.* Quâ in oratione οἶγε, pendentem ſignificationem habet ex ſequenti voce, τροφῆς. οἶγε.

X.

X.

ὁμοῦ circiter. Ομοῦ, propriè *ſimul:* aliquando tamen, circiter, aut *ferè*, ſignificat: ut apud Dionyſ. Halicarnaſſ. ὁμοῦ πεντακόσια ἔτη, *anni circiter quingenti.* Quo ſenſu dicitur, etiam ὁμοῦ τι. Apud eundum ἐτῶν ὁμοῦ τι πεντακοσίων: quod Thucydides, aliique Attici, per adverbium ἐγγὺς, efferre ſolent.

## SECTIO X.

### *De Adverbiis,* ὅπη, ὅπου, ὅπως, οὕτω, ῥᾳδίως.

### REGULA I.

ὅπη ἂν παρείκοι. ΟΠη, cum verbo παρείκοι, in tertiâ perſonâ optativi, vel etiam ſubjunctivi, & particulâ ἂν, ſignificat propriè, *quocunque*, vel *loco*, vel *tempore*, vel *modo* liceat. ut ὅπη ἂν παρείκοι, ἅψομαι τοῦ πράγματος, *ut primùm licebit, vel quomodocunque licebit, rem aggrediar.* ubi παρείκοι eſt impersonale, quemadmodum per ſeſe eſt etiam apud Atticos, ſine particulâ ὅπη, túncque ſignificat *promptum, facile, integrum eſt.* Plato Legum 5. Βουλόμενον ἡδέως ζῆν, οὐκέτι παρείκει ἑκόντα γε ἀκολάστως ζῆν, id eſt, *qui ſuaviter & jucundè vivere volet, ei non tam facile,* aut *integrum erit, ſua ſponte intemperanter vivere.* Eodem modo uſurpatur ἐγχωρεῖν, de quo cap. 5. Sect. 14. Reg. 11.

II.

ὅπη δοκοῖ. Eodem ferè ſenſu, ὅπη δοκοῖ, à Thucidide, & aliis Atticis uſurpatur, id eſt, *ubi commodum viſum eſt:* ut ὅπη δοκοῖ, ὀλίγοι

πρὸς πολλοὺς, εἰσέβαλον εἰς τὸ ϛράτευμα τῶν Θρᾳκῶν· id eſt, *ubi commodum viſum eſt*, vel *quâ parte commodum viſum eſt, pauci licet adverſus multos, in Thracum aciem impetum fecerunt.*

## III.

Ὅπῃ οὖν, vel ὅπῃ ἂν, duabus vocibus, vel ὁπηδηοῦν, ὁπηδήποτε, & ὁπηδήποτοῦν, unico verbo, id eſt, *quoquo modo*, vel *quomodocunque*; ut πειράσομαι ὅπῃ οὖν τὸ ἄχθος ἀποσείσασθαι, *conabor id oneris quoquo pacto excutere.* ὅπῃ οὖν quoquo modo.

## IV.

Ὅπου, præter ſignificationem *ubi*, & eam quæ paulò antè in ὅπῃ, allata, eſt aliquando reddi debet, *quo uſque*, ſine interrogatione, vel *eo uſque dum*. Plutarchus in Publicolâ, ubi loquitur de arboribus, & aliis quæ ex agro Tarquinio in Tyberim projecta fuerant: ὑπήγαγεν ὁ ῥοῦς, οὐ πολὺν τόπον, ἀλλ' ὅπου τὰ πρῶτα συνενεχθέντα, καὶ προσπεσόντα τοῖς ϛερεοῖς ὑπέστη, id eſt, *fluxus amnis haud procul detulit; ſed eo tantùm uſque, dum primi manipuli vadis illiſi, & incurrentes ſubſiſterent.* Hic enim ὑπάγειν, eſt *ſecundo amne deferre*: συμφέρεσθαι verò, & προσπεσεῖν, *incurſare, rencontrer*; τὰ ϛερεὰ denique, quod vulgò dicimus, *terre ferme*. ὅπου, quo uſque.

## V.

Ὅπως, Primò, interdum, licet rariùs, pro πῶς interrogante ſumitur, ac ferè reſpondendo ei, qui per illud πῶς interrogaverat: ut ſi quærenti, πῶς ἂν αὐτὸν προσείποιμι, *quomodo eum appellem?* reſpondeas, ὅπως, vel ὅπως ἄν; *quomodo?* quaſi dicas, *quæriſne quomodo?* ὅπως; πῶς.

Secundò,

Secundò, præcedente οὐχ, licet aliquando nativam ſignificationem retineat: ſæpius tamen ſignificat, *non ſolum*, vel *non ſolùm non*, vel *ne dum*. *Non ſolùm*, ut οὐχ ὅπως τοὺς πολεμίους ἐτρέψατο, ἀλλὰ καὶ ... αὐτῶν ἐκάκωσεν: *non tantùm hoſtes fugavit, ſed etiam eorum regionem vaſtavit.* Demoſthenes in Midiam, οὐχ ὅπως μὴ τὸ σῶμα ὑβρίζεσθαί τινος ταύταις ἡμέραις ᾤεσθε χρῆναι, id eſt, *non modò cujuſquam per eos dies corpus non violandum eſſe putaviſtis.*

οὐχ ὅπως.

*Non ſolùm non.* Demoſthen. pro Coron. οὐχ ὅπως χάριν αὐτοῖς ἔχεις, ἀλλὰ μισθώσας σεαυτὸν κατὰ τουτωνὶ πολιτεύῃ, *non modò nullam iïs gratiam habes, ſed etiam mercede corruptus, rempubl. horum in perniciem geris.*

*Ne dum*, Lucianus Prometh. οὐδὲ μνημονεύσειν ἔτι ᾤμην τὸν Δία οὐχ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἀγανακτήσειν. id eſt, *eorum ne recordaturum quidem ampliùs Jovem putabam, ne dum adeò graviter indignaturum.*

## VI.

ὅπως, *defectivum.*

Tertiò, ὅπως, ſeu *præcipiendo*, ſeu *vetando*, ſæpe uſurpatur ἐλλειπτικῶς, idque ut plurimùm præcedente ἀλλὰ, vel καὶ, vel ſequente γε, δὴ, οὖν, ἄρα, τοίνυν, ἄν, & ſimilibus: tunc autem conſtruitur vel cum futuro indicativi, vel cum ſubjunctivo, vel cum optativo, Plato 1. de Republ. καὶ ὅπως μοι μὴ ἐρεῖς, *ac vide ne mihi dixeris.* Demoſthenes de Falsâ Legat. καὶ ὅπως γε, ἄν τι τούτων γίγνηται, τούτους ἐπαινέσεσθε καὶ μέντοι, κἄν τι τῶν ἐναντίων ὅπως τούτοις ὀργιεῖσθε, *at videte, ut ſi quid iſtorum fiat, hos laudetis;*

laudetis; ſin contrarium quid, ut iis iraſcamini. Ἀτὰρ eodem modo uſurpatur. Ita Gallicè, qu'on ne face pas cela: ἀλλ' ὅπως μὴ τοῦτο διαπράττοιτ' ἄν. ἀτάρ.

## VII.

Οὕτω, vel οὕτως, etiam ante conſonantem, Atticè idem ferè eſt, quod apud Latinos, ita demum, vel tum demum: ut apud Xenophon. παιδείας 2. προσευξάμενοι θεοῖς, ἵλεως καὶ εὐμενεῖς πέμπειν σφᾶς, οὕτω διέβαινον ὅρια id eſt, cum vota Diis nuncupâſſent, uti ab iis volentibus ac propitiis mitterentur, ita demum fines tranſierunt. Apud Demoſt. paſſim obviam. οὕτως, ita demum.

## VIII.

Secundò, cum eo adverbio particulæ πως, vel πῃ, ſæpe ornatus cauſâ tantùm conjunctæ, παρέλκουσι: ut οὕτω πως ἔλαθεν ὑποδυσάμενος τὸν αὐτοκράτορα, Ita clam omnibus ſeſe in Imperatoris gratiam inſinuavit. οὕτω πως & πού.

## IX.

Tertiò, ſignificat temere. Demoſthenes 1. Philipp. ὑμεῖς δ' οὕτω πως ἄνευ πραγμάτων λαμβάνετε εἰς τὰς ἑορτάς. Vos autem pecunias temerè, nec rebus exigentibus, in feſto impenditis. οὕτω, temerè.

## X.

Quartò, eleganter Attici præſertim, cum eo adverbio jungunt ὄναιο σύγε, & alias ſimiles pro diverſitate perſonarum loquendi formulas: Eodem ſenſu quod Latini dicunt, macte animo, idque ferè cum gignendi caſu: ut οὕτως ὄναιο σύγε τῆς δὲ τῆς φιλοπονίας, id eſt, macte animo, & hanc diligentiam novis ſemper incrementis auge. οὕτως ὄναιο σύγε.

## XI.

ὅπως, οὕτως.

Interdum præcedente ὅπως, vel ὡς, re- ſpondet, verboſo quodam orationis tractu Demoſthenes Olynth. 2. φημὶ δεῖν ὑμᾶς τοῖς Ὀλυνθίοις βοηθεῖν, καὶ ὅπως τις λέγει κάλλιστα καὶ τάχιστα, οὕτως ἀρέσκει μοι: *dico oportere Olynthiis opem ferre; atque ut quis hoc accuratiſſimè, ac diligentiſſimè fa- ciendum eſſe dixerit, ita mihi placuerit ma- ximé.*

## XII.

οὕτω ῥᾳ- δίως.

Quintò etiam ῥᾳδίως cum οὕτω jungi- tur, ſignificátque *temeré*. Plato 2. de Re- publ. ἆρ᾽ οὖν ῥᾳδίως οὕτω παρήσομεν, τοὺς ἐπιτυχόντας μύθους ἀκούειν τοὺς παῖδας; id eſt, *an igitur paſſim ac temerè adeò, quaſvis fabulas à pueris audiri patiemur?*

## XIII.

ῥᾳδίως temeré.

Hoc ipſum etiam ῥᾳδίως, per ſeſe ali- quando ſignificat. Demoſthenes Philipp. 1. ſub finem, ὅταν γὰρ ὑμεῖς, ἐξ ὧν ἂν ἀκούητε, ὅ, τι ἂν τύχῃ ῥᾳδίως ψηφίζησθε, τί καὶ χρὴ προσδοκᾶν; id eſt, *Cum vos ex iis modò, quæ audieritis, quicquid in men- tem venerit temerè ſtatuatis, quid tandem ex- pectandum vobis eſt?*

## XIV.

ῥᾳδίως, admo- dúm.

Prætereà ῥᾳδίως, interdum eſt *facilè*, *admodúm*, interdum verò *admodúm ſolùm*: ut apud Lyſiam, ἀγρὸν ταλάντου ῥᾳδίως ἄξιον, id eſt, *agrum talento facilè, vel admo- dùm æſtimandum.*

## XVI.

ῥᾳδίως ἔχειν.

Ῥᾳδίως ἔχω, idem quod *meliuſculè*, vel *ſatis commodè habeo: ῥᾷον ἔχειν, commodiùs habere.*

XVII.

XVII.

Notandum poſtremò etiam ῥᾴδιον, ſequente ἢ, quàm, uſurpari pro ῥᾷον, ut apud Plutarch. in Pompeio, ὁ δὲ ῥᾴδιον οἰόμενος, αὐτοῦ καταλύσειν τὴν δύναμιν πολεμοῦντος, ἢ τὸ σῶμα λήψεσθαι φεύγοντος: *ille autem ratus, ſeſe faciliùs, ejus bellum gerentis copias profligare poſſe, quàm fugientem comprehendere.* ῥᾴδιον ἢ, pro ῥᾷον.

## SECTIO. XI.

*De Adverbiis πῶς, ὢ, & iis quibus approbamus aliquid, aut improbamus.*

### REGVLA I.

Πῶς γάρ; & πῶς γὰρ ἄν; uſurpantur ἐλλειπτικῶς, ubi aliquid antè negavimus: ut τῶν ἀριστευόντων οὐκ ἄν τοι ποτε γένοιο: πῶς γάρ; vel πῶς γὰρ ἂν ὅ γε πρὸς ὁντιναοῦν καταπεπληχὼς κίνδυνον; *nunquam ex ſtrenuiſſimis futurus eſt: quomodo enim?* (ſup. *id fieri poſſit*) *qui ad quodvis periculum animo concidas?* πῶς γάρ.

II.

Secundò, πῶς οὐ; in conſequentiâ dictionis verti poteſt, *nonne*? aut quis neget? ut πῶς οὐκ ἀδικεῖς, τοῦτο ποιῶν; verbatim, *quomodo non injurioſus es, hoc faciens?* id eſt, *nonne injuſtus es, dum hoc agis?* πῶς οὐ. *nonne?*

At in periodi vel membri clauſulâ, reddi potiùs debet, *quidni enim?* vel *quis enim hoc neget?* ut ἐκεῖνα μὲν ἄξια χάριτος καὶ ἐπαίνου κρίνω, πῶς γὰρ οὔ; *illa quidem gratiarum actione,*

*& laude digna eſſe judico: quidni enim*, vel *quis enim hoc neget?* túncque, οὐ acuitur.

III.

*πῶς, certo modo.*

Tertiò, licèt non interroget, accentum tamen retinet, cùm ſignificat certo quodam & peculiari modo; nam cùm *ἀδιαφόρως* ponitur, pro *aliquo modo*, ( tunc encliticum eſt. ) Ariſtoteles ita ſæpe uſurpat, ut Ethic. 2. οὐ ψέγεται ὁ ἁπλῶς ὀργιζόμενος, ἀλλ' ὁ πῶς: id eſt, *Non reprehenditur, qui abſolutè iraſcitur, ſed qui certo quodam modo.*

Quo ſenſu, *πῶς μὲν*, & *πῶς δὲ*, ſæpe opponuntur. Themiſtius de illis, qui Ariſtotelem putabant duplicem intellectum ſtatuere, illorum ex opinione ait, *πῶς μὲν δύο φύσεις τούτους εἶναι τοὺς νοῦς, πῶς δὲ μίαν*, id eſt, *certo quodam modo duos illos intellectus, duas eſſe naturas, alio verò, tantùm unum*; licet eædem particulæ reddi quoque poſſint, *partim*, vel *interdum*, ut *πῆ μὲν, πῆ δὲ· ὁτὲ μὲν, ὁτὲ δέ· ποτὲ μὲν, ποτὲ δέ.*

Aliquando certus ille modus, *ἔμφασιν* addit. Sic ille apud Ariſtophan. in Pluto, cum dixiſſet, *μετρίου γὰρ ἀνδρὸς οὐκ ἐπέτυχες πώποτε, quippe nunquam modeſtum in hominem incidiſti*, ſubjungit de ſeipſo, *ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πῶς εἰμ' ἀεί at ego, ſingulari quodam modo, iis ſemper moribus fui.*

IV.

*ποῦ; ubi?*

Ποῦ; interrogativum, propriè quidem eſt, ubi? Aliquando tamen ſumitur, *ἀντὶ τοῦ, πῶς*; Ita Demoſthen. pro Coro. Ποῦ *δὲ παιδείας σοι θέμις μνησθῆναι; quomodo autem eruditionis tibi meminiſſe fas ſit?*

At πȣ encliticum, eſt particula *παρα-*

πλη-

πληρωματικὴ, id eſt, *ornatus cauſâ tantùm adhibitus*; eodem ferè ſenſu, quo γε, δὴ, πῶς. Plena exemplis omnia.

V.

Adverbium vocandi ὦ jungitur interdum cum pronomine οὗτος, eodem ſenſu, quo apud Latinos, *heus tu*, & apud Gallos, *vn tel*: etiamſi verbatim ſonent iſta duo, *ô hic*. Imò quod magis mirum eſt, illud οὗτος ſine adverbio vocandi ὦ, cum nominativo ejus, qui vocatur, eodem ſenſu conjungi ſolet. Plato initio convivii, ὄπισθεν κατιδών με, πόῤῥωθεν ἐκάλεσε· ὁ Φαληρεὺς, ἔφη, οὗτος Ἀπολλόδωρος, οὐ περιμενεῖς; id eſt, *me à tergo conſpicatus, vocavit à longè: heus tu, inquit, Phaleræe Apollodore, non expectabis?* Arnobius amat hunc idiotiſmum, ut lib. 2. *Et tamen ô iſti, qui pollutas res noſtras vitiorum criminamini fœditate*, jungitur etiam ὦ cum voce ἐτάν: ſed per aphæreſim ὦ τάν, vel ὦτᾶν, vel ὦ᾽τὰν, ὦ τὰν, ut ſignificetur, *amice bone vir*. & alia id genus.

VI.

Obſervanda quoque adverbia ſunt, quibus ferè in dialogis, ad probandum quod ab alio dicitur, vel ad improbandum uti ſolent. Prioris generis ſunt, Πῶς γὰρ οὐχί; *Quidni enim?* Quod tamen Plutarchus in Pompeio, ironicè uſurpavit, πῶς γὰρ οὐχὶ γενναῖα ἐνταῦθα (fortè legendum ταῦτα) καὶ καλά; *quis enim egregria hæc & præclara eſſe neget?* Θαυμαστῶς: *mirum quàm id verum ſit.* Ναὶ *etiam, ita.* Ὀρθῶς, *præclarè.* Οὕτως, *ita eſt ut dicis* Πάντως δήπου, *utique, vel omnino ſanè.* Πάνυγε, vel πάνυ μὲν οὖν. πῶς γὰρ οὐχί;

Eodem ſenſu, πῶς δ' οὔ; vel πῶς γὰρ οὔ; *quidni enim?* vel, *qui enim aliter fieri poſſet?* Quomodo, aliis etiam adjunctis uſurpatur: Demoſthen. pro Coronâ. συναγωνίζεσθαι Φιλίππῳ, δεινὸν, ὦ γῆ καὶ θεοί! πῶς γὰρ οὔ; κατὰ τῆς πατρίδος· id eſt, *Philippo ſtudere, indignum, ô terra, vóſque ô Superi, facinus: cui enim aliud videri poſſit, cùm adverſus patriam id fieret?* Σφόδρα γε, *equidem perlibenter;* vel, *& quidem admodùm*, Τί μήν; *quidni enim?* vel, ut Plautus, *quippeni.* Ὑπερφυῶς δή, *majorem in modum probo;* *vel etiam, atque etiam probo.*

His adduntur aliæ voces; quæ adverbia non ſunt: ἀνάγκη, *prorſus neceſſe eſt:* ἔγωγε, *equidem ita ſentio:* ἔμοιγε δοκεῖ, *mihi quidem ita videtur:* εἰκός γε, vel εἰκός τοι, vel ἔοικε, vel κινδυνεύει, vel φαίνεται: quæ omnia reddi poſſunt, *ſimile vero e[...]:* vulgò, *il y a bien de l'apparence:* παντάπασι μὲν οὖν, idem quod πάνυ μὲν οὖν.

## VII.

Alterius generis pauciora ſunt, ac fere quæ ſequuntur, καὶ πῶς; *quomodo enim id eſſe poſſet?* οὐ γὰρ, & οὐ γὰρ οὖν, *nequaquam herclè:* οὐδαμῶς, *nullo planè modo:* οὐ δῆτα, οὐ μὴν δή: *neutiquam ſane:* οὔκουν ἔγωγε, *ego verò nequaquam.* Abſolutè autem οὔκουν eſt, *non igitur:* at οὐκοῦν, *igitur*, affirmando. Οὐκ ἔοικε, vel οὐ φαίνεται, *il n'y a pas d'apparence:* πῶς γάρ; *quorſum enim?* vel, *qui enim id eſſe, vel fieri poſſit?*

SECTIO

# SECTIO XII.

*De Adverbiis, quæ præcipuam in negando vim ac ſuavitatem habent; ac nominatim de iis, in quibus* μὴ *præcedit.*

## REGULA I.

*οὐκ, poſt-poſitum verbo.*

ADverbium negativum aliquando verbo poſtponitur, licet conſtructio & Latinitas, ut præponatur, exigat. Plato de Republ. 3. δεῖ δέ γε οὐχ, ὡς ἄρτι ἡμῖν ὁ λόγος, ἐσήμαινεν, pro οὐ δεῖ δέ· id eſt, *non oportet autem, uti paulò antè à nobis dicebatur.* Demoſthen. in Midianâ, ἔχει δ' οὐχ οὕτω ταῦτα, οὐδ' ἐγγὺς, pro ταῦτα, δ' οὐχ οὕτως ἔχει: id eſt, *hæc autem non eo ſe modo habent; ac ne ad eum quidem propiùs accedunt:* De illo οὐδ' ἐγγὺς, & ſimil. paulò pòſt. Sect. 13. reg. 18.

## II.

*Negationes plures.*

Secundò, notandum eſt, plures negationes interdum vehementiùs negare: ut οὐδὲ μὴν ἔγωγε, μὴ οὐχὶ τοῦτο ποιήσαιμι, *neque ego id unquam fecerim:* quod Tullius ipſe cùm alibi, tùm etiam de Finibus 3. imitatus eſt, dum ait, *Quanquam negent, nec virtutes, nec vitia creſcere:* quod Græce reddi poſſit, καί τοι οὔ φασι μηδὲ τὰς ἀρετὰς, μηδὲ τὰς κακίας αὐξάνεσθαι.

Aliquando tamen, licèt rariùs, more Latino affirmant. Demoſth. μὴ οὖν διὰ ταῦθ', ὧν ἡμᾶς οὕτως ἐξηπάτησε, μὴ δότω δίκην· id eſt, *ne verò propterea, nullas eorum quibus nos*

*decepit, pœnas perſolvat:* id eſt, *aliquas perſolvere debet.*

III.

*Negatio cum interrogatione affirmat.*

Tertiò, negationem, etiam cum interrogatione, ut plurimùm affirmare. Xenophon in Ageſilao, τὸ δέ γε μὴν πῶς οὐ σαφῶς πρὸς τοῦ γενναῖον ἔγνω; id eſt, *quis porrò non videat, hoc cum generosâ prorſus animi inductione ſenſiſſe?* verbatim, *hoc autem quomodo non apertè ſecundùm fortitudinem ſenſit?*

IV.

*μὴ οὐ, quin niſi.*

Μὴ οὐ, μὴ οὐκ, & μὴ οὐχὶ, ſequente participio, redduntur, *quin*, vel *niſi*: ut οὐκ ἂν ἀξιόπιστος εἴην, τοῦτο λέγων, μὴ οὐχὶ πρότερον ἀληθευσάμενος: id eſt, *dignus non eſſem, cui hac in re fides haberetur, niſi jam antè vera dixiſſem.*

V.

*μὴ οὐχὶ καὶ quin.*

Additur etiam καὶ, poſt οὐ, vel οὐχί: ut οὐ γὰρ ἂν Ἕκτωρ ἀνῃρέθη, μὴ οὐχὶ καὶ Τροίας αὐτῷ συμπεσούσης: *nec enim Hector interfici poterat, quin Troja ſimul cum eo rueret.* Tullius ſæpe dicit, *ut non*, pro *quin*.

VI.

*μὴ οὐ cum infinitivo.*

Interdum infinitivo jungitur: ut οὐδαμῶς ἐνδέχεται τὸν διηνεκῶς φιλοπονοῦντα, μὴ οὐ καὶ παιδείας ἐπιτυχεῖν, *fieri nullo modo poteſt, quin eruditionis compos fiat, qui aſſiduè in labore verſatur.* Atque hæc conſtructio ſæpe obſcuritatem affert, quæ tamen tolletur, ſi præmittamus particulis negantibus, ἐφ' ὅτῳ, vel ſi phraſim reſolvamus per εἰ μὴ, id eſt, *niſi*, & ſubjunctivum aut optativum: vel denique mutemus infinitvum in participium. Syneſius ad Euoptium, νόμους ἀ-

δεῶς

δραστείας αἰδέσεται, μὴ οὐχὶ μικρόν τι μέρος ἀποδώσειας τῷ χαρισαμένῳ τὸ πολλαπλάσιον· id eſt, *divinæ juſtitiæ leges, verebitur, niſi partem quæſtus aliquam in eum derivârit, à quo tanto plura perceperit.* Locus erit clarior, ſi legas, ἐφ' ὅτῳ μὴ οὐχὶ ἀποδώσειτο, vel μὴ οὐχὶ ἀποδωσόμενος.

VII.

*μὴ & οὐκ verbis quibuſ.*

Μὴ & οὐκ, ante verba quædam, ita conſtrui debent, quaſi ſequerentur. Verba illa ferè ſunt, λέγω, φημὶ, φάσκω, προσποιοῦμαι, ἀξιῶ, δικαιῶ: ut οὐ φημί σε τῆσδε τῆς ὁδοῦ ἐχόμενον εὐθυπορεῖν: pro φημὶ οὐ: id eſt, *nego te hac viâ poſſe rectâ progredi.*

Sic in προσποιοῦμαι apud Æſchinem in Cteſiphontem ἐὰν δὲ μὴ προσποιῆται ὑμᾶς ἀκούειν, pro ἐὰν προσποιῆται μὴ, id eſt, *ſin autem vos audire ſe diſſimulabit.* Gallicè commodè *ques'il ne fait pas ſemblant de vous entendre.* Interdum verò, μὴ προσποιεῖσθαι, abſolutè ac per ſe ſolum, pro *diſſimulare*; Gallicè, *n'en faire aucune ſemblant.* Ita Thucydides, δεῖ δὲ εἰ ἠδίκηνται μὴ προσποιεῖσθαι; id eſt, *ut illi vos injuriis affecerint, diſſimulandum tamen eſt.*

VIII.

*οὐκ ἀξιῶ.*

Sic verbum ἀξιῶ uſurpatur: nam οὐκ ἀξιῶ μὴ, *cupio, volo, æquum cenſeo, ne*, vel, *indignum cenſeo ut.* Demoſthen. ὑμᾶς ὦ στρατιῶται συνεκάλεσα, οὐκ ἀξιῶν τὰ μὴ δεινὰ ἐν ὀρρωδίᾳ ἔχειν, id eſt, *vos ego milites convenire juſſi, quod indignum cenſerem, vos ubi nihil gravius ſubeſſet, timere.* Hic οὐκ ἀξιῶν, pro ἀξιῶν οὐκ. Sic apud Poëtas, ἀνώγω, *jubeo*, paſſim conſtruitur. Iliad. ρ.

Οὔτέ τιν' ἐξοπίσω νεκροῦ χάζεσθαι ἀνώ-

γει, pro αἰ ὡγή ἢ ὅτινα, id eſt, *jubebat, ne quis à cadavere recederet.*

IX.

Μὴ γάρ γε, & μὴ γὰρ δὴ, id eſt, *abſit enim, ut* τοὺς ἐυςαθεῖς παραιρεῖσθαι τὰ βέλτιςα ὁ Δαίμων οὐκ ἀφαιρήσεται: μὴ γὰρ δὴ κρεῖττον γνώμης ἡμῶν κατισχύσειεν: *fortuna viris fortibus rerum optimarum nunquam optionem eripiet: abſit enim ut noſtra ſit voluntate potentior.* Ita Demoſthen. pro Coro. τίς οὐχὶ κατέπτυσεν ἂν σου; μὴ γὰρ τῆς πόλεώς γε μηδ' ἐμοῦ, id eſt, *quis te non execratus eſſet? abſit enim, ut id, vel in rempubl. vel in me ominari velim:* cui orationi deeſt, καταπτύσαι ἂν φήσαιμι.

μὴ γάρ γε, μὴ γὰρ δή.

X.

Eodem ferè ſenſu, μὴ δῆτα. Syneſius, μὴ δῆτα, ὦ πάντων ἐμοὶ προσφιλέςατε: *abſit verò, ô mihi mortalium omnium ſuaviſſime.* Quod etiam in fine periodi abſolutè ponitur: ut, οὐκ ἄν ποτε παραδοθεῖσαν καταισχύναιμι τὴν εὐδοξίαν, μὴ δῆτα: *Nunquam fama à majoribus accepta per me obſoleſcet; abſit enim:* vel, *Superi meliora.*

μὴ δῆτα.

XI.

Μήτι, μήτιγε, μήτι δὴ, μήτιγε δὴ, οὔτι γε, οὔτοιγε δὴ, μὴ ὅτι, μηότι, μὴ ὅτι γε, μὴ ὅτι δὴ, μήτοιγε, vel μήτοιγε δὴ, ſignificant *ne dum*, vel *non ſolum non:* Plato in Epiſtolâ ad Dionyſium, ἐγὼ οὐδὲ ἀνθρώπῳ, μὴ ὅτι δὴ Θεῷ, παρακελευσαίμην ἂν δρᾶν τοῦτο, id eſt, *ego ne hominem quidem id facere juberem, nedum ut Deum aliquem.* Cicero, *quo minùs,* ait lib. de Fato.

μήτι, μήτιγε, &c.

SECTIO.

# SECTIO XIII.

*De Adverbio οὐ, vel οὐκ, & particulis cum eo conjunctis.*

## REGULA I.

OΥκ, aliquando in fine periodi, aut vehementioris negationis, aut ornatûs cauſâ ponitur. *οὐκ in fine periodi.*

Primò, cum accentu, abſolutè atque indefinitè: ut οὐκ ἂν ποτε τοῦτο ποιήσαιμι, οὐχ οὕτω μαίνομαι, οὔκ: *Nunquam id faciam, nec enim tantùm inſanio:* qui Idiotiſmus Gallorum maximè proprius eſt; dicunt enim, *je ne ſuis pas ſi fol, non.*

II.

Secundò, οὐ γάρ, ſæpiſſimè interrogat, ſignificátque, *nonne?* Plato 6. de Republ. οὐ γὰρ ταῦτα μέγιστά ἐστιν; ἀλλ᾽ ἔτι τι μεῖζον; id eſt, *nonne hæc maxima verè ſunt? an aliquid aliud majus eſſe poteſt?* Quo modo ſæpe indignationi ſervit. Lucianus οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ἄνδρα ἀπελθεῖν τοῦ βίου, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις; id eſt, *Quid? malùm nonne oportebat hominem ſenio confectum ex ex vitâ diſcedere, locóque junioribus cedere?* *οὐ γάρ, nonne?*

III.

Aliâs οὐ γὰρ, ſine interrogatione, initio periodi, ſequentibus, μὲν & δὲ, in diverſis membris, orationem efficit, Latinis auribus parum uſitatam, qúæque ſatis explicari non poſſit, niſi poſterius membrum ante prius exponatur, ídque additis aliquot voci-

 bus.

bus. Demoſth. pro Coronâ inſigne exemplum ſuppeditat, οὐ γὰρ δήπου Κτησιφῶντα μὲν δύναται διώκειν δι᾽ ἐμέ· ἐμὲ δ᾽, εἴπερ ἐξελέγξειν ἐνόμιζεν αὐτὸς, οὐκ ἂν ἐγράψατο. Ad verb. *Non enim videlicet, Cteſiphontem quidem propter me accuſare poteſt: me autem, ſi quidem convincere ſe poſſe putaviſſet, non accuſâſſet.* Quæ oratio ſic ordinari ſupplerique poteſt, *Nec enim profectò credibile eſt, ab eo me ipſum accuſatum non iri, ſi convincere poſſe crediſſet, qui nunc odio mei, Cteſiphontem accuſet.*

IV.

οὐ γὰρ ἀλλά. Tertiò, οὐ γὰρ ἀλλὰ, apud Atticos, affirmat, idémque eſt, quod καὶ γὰρ, *etenim.* Ariſtophanes in Ranis, μὴ σκῶπτέ με, οὐ γὰρ ἀλλ᾽ ἔχω κακῶς: *ne me irrideas, malè ſiquidem habeo.*

V.

οὐ γάρ τοι ἀλλά. Quartò, οὐ γάρ τοι ἀλλὰ eodem ferè ſenſu dicitur, addito etiam, γε, poſt aliam vocem. Plato in Euthydemo, οὐ γάρ τοι ἀλλὰ, τοῦτόν γε τὸν λόγον, πολλῶν δὴ καὶ πολλάκις ἀκηκοὼς, ἀεὶ θαυμάζω: id eſt, *quippe, hoc enim dictum, ut ſæpe jam & à multis audierim, mihi tamen ſemper mirum videtur.* Reddi etiam aliquando poteſt *enimverò.*

VI.

οὐ γὰρ ἄν. Quintò, οὐ γὰρ ἂν, id eſt, *alioqui non*: ut τῆς γὰρ αὐτοῦ βοηθείας ἔτυχες, οὐ γὰρ ἂν τοσοῦτον προὐχώρησας, id eſt, *ejus auxilio uſus es; alioqui tamen perficere non potuiſſes.* Lucianus in Timone, ἤπου φιλόσοφός ἐστιν, οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξῄει καθ᾽ ἡμῶν: id eſt, *utique Philoſophus eſt, alioqui nunquam tam impiis adverſum nos verbis uteretur.* Demoſthe-

moſthenes eodem modo uſurpat, ὐδὲν γὰρ ἂν, pro Coro. ὐδὲν γὰρ ἦν ἂν εὐδαιμονέςερον προδότε, *alioqui nihil proditore felicius.*

VII.

Additur interdum ποτε, Plato Reipubl. 5. ὐ γὰρ ἂν ποτε ἐτόλμων τὴ τροφόν τε καὶ μητέρα κείρειν: *nunquam enim alioqui nutricem matremque tondere*, id eſt, *diripere auſi eſſent.*

VIII.

Οὐ γὰρ ἂν πε ſignificant *abſit enim.* Plato in Sympoſio, ὅπως ἂν φαίνηται κάλλιςος τοῖς μὴ γιγνώσκεσιν· ὐ γὰρ ἂν πε τοῖς γε εἰδόσιν: *ut videlicet iis, qui minùs hominem nôrunt, optimus appareat: abſit enim, ut iis qui norunt*: ſupple, *talis videatur.*

IX.

Οὐμενοῦν, unicâ voce, accentu in antepenult. tribus præcipuè modis uſurpatur. Primò, pro, *Atqui non.* Demoſth. pro Coron. ὐμενοῦν ἦν εἰπεῖν ἑτέρῳ· *atqui alii tum nemini vacuus erat ad dicendum locus.* verti etiam poſſet, *& tamen non.*

Secundò, pro *non utique, non ſanè*: ut ὐχ ἑταῖρος ὗτος ἐςὶν ὁ ἡμέτερος; ὐμενοῦν ἄλλος. *numquid ſocius iſte noſter eſt? profectò, non alius.* Quo modo eleganter includitur parentheſi. S. Gregor. Nazian. de S. Baſilio: Πάντα γὰρ τὲ ἀνδρὸς θαυμάζων (ὐμενοῦν ὁπόσον εἰπεῖν δυνατόν.) *Nam cùm in omnibus virum hunc admiror; (quantùm profectò dici non poſſit.)*

X.

Tertiò, ſumitur, pro ὐ μέντοιγε, vel ὐ μὴν: id eſt, *veruntamen non, neque tamen.* Ita Pauſanias de incendio, quod in Praxi-

te..s officinam incubuerat; Tùm enim ſervus caſum hunc nuncians, addebat, ὐ μὴν πάντα γε ἀφανισθῆναι, id eſt, *neque tamen conſumpta eſſe omnia.*

XI.

Οὐ μὴν, *neque verò, neque tamen.* ὐ μὴν, ὐδὲ, vel μὴν ἀλλ' ὐδὲ, *verum enimverò non, aut ne.* at ὐ μὴν ἀλλὰ, vel ὐ μὴν ἀλλά γε, *verum enimverò*, affirmando; in periodorum initiis. Exempla paſſim.

XII.

Οὐχ ἥκιστα, *non minimè*, ſæpe apud Atticos ſumitur, ὑποκοριστικῶς, pro μάλιστα, *maximé*: quemadmodum, ὐχ ἧττον, *non minùs*, pro λίαν ἄγαν, id eſt, *valdé.*

XIII.

Οὐχ ὅτι, ὐχ ὅπως, vel μὴ ὅτι, μὴ ὅπως, μονονὐ, μονονὐχὶ, ſæpe ſignificant *non ſolùm*, vel *non ſolùm non*: utrùm verò, tali vel tali loco, ex antecedentibus & conſequentibus intelligi poterit. Sic apud Ciceronem, *non modò*, utrumque ſignificat.

XIV.

Οὐχ ὁρᾷς; verbatim, *non vides?* ferè apud Oratores parentheſi includitur, & cum interrogatione conjunctum ironicè uſurpatur, pro οἶμαι, *videlicet, nimirum.* Demoſthen. pro Coronâ, in Æſchinem genus ſuum deſpicientem, ἀγαθῇ γὰρ, inquit, (ὐχ ὁρᾷς;) τύχῃ συμβεβιωκὼς, τῆς ἐμῆς ὡς φαύλης κατηγορεῖς: id eſt, *Egregiâ ſcilicet vitæ fortunâ uſus, meam ut humilem obſcurámque traducis.*

Ibid. Æſchini, verbum quod ſibi exciderat, irridenti, πάνυ γὰρ, inquit, παρὰ τοῦτο (ὐχ ὁρᾷς;) γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα,

ἐι ἰυτὶ τὸ ῥῆμα, ἀλλὰ μὴ τυτὶ διελέχθω ἐγώ. i. *In hoc enim, videlicet, poſitæ erant fortunæ Græciæ, quòd hanc, non illam vocem uſurparem.* Galli hunc idiotiſmum egregiè repræſentant: *ne voyées vous pas ?* niſi quod verba illa parentheſi non includunt, ſed orationis initio collocant: v. c. *ne voyez vous pas comme il tremble ?* de homine admodùm ſecuro, μάλα γὰρ, (ὐχ ὁρᾷς;) πρόμφ κατέχεται.

XV.

Οὐδὲ, per ſe ſolum, reddi ſæpe debet, *ne quidem*: barbarus enim eſſet, qui deceret ὐ μὲν. Demoſthen. pro Coronâ, ὗτοι ἢ, ὐδὲ ψηφίσματ© ἐμῦ, ταῦτα ποιεῖν ἠθέλησαν, .i. *at iſti, ne decreto quidem per me edito, hæc facere voluerunt.* Idem Olynth. 1. οἱ μὴ χρησάμενοι τοῖς καιροῖς ὀρθῶς, ὐδ' εἰ συμβῇ τι παρὰ τῶν Θεῶν χρηςὸν, μνημονεύυσι, id eſt, *qui occaſionibus bene uſi non ſunt: ii, ne ſi quidem à Diis bonum aliquod acceperint, meminerunt.*

ὐδὲ, ne quidem.

Dicitur etiam μηδέ. Demoſthenes pro Coronâ. εἰ μὲ ἴσε με τοιῦτον, οἷον ὗτ© ἠτιᾶτο, μηδὲ φωνὴν ἀνάσχησθε, μηδ' εἰ πάντα τὰ κοινὰ ὑπὲρ διαπεπολίτευμαι: ubi utrumqne μηδὲ, *nequidem*, reddi debet; ſic, *me ſi talem eſſe nôſtis, qualem iſte criminabatur, ne vocem quidem meam auditote: ne ſi quidem, vel (ut etiam) in publicis omnibus negociis ſummâ fuerim cum laude verſatus.*

XVI.

Μηδὲ, & ὐδὲ, ſequentibus ἂν, ἔι τι, vel ὅ, τιουῦ γένοιοτο, vel γένηται, vel ποιῇ vel ſimili, nonnihil orationem intricatam efficiunt; ac ferè conſtruenda ſunt, cùm verbo

μηδὲ ἂν.

aut

aut participio, voces illas conſequente. Nazianz. 2. in Julian. *ὡς οὐδ᾽ ἂν ὅ, τι οὖν γένηται, προϊσωσόντος ἐκ τῆς αὐτοῦ δυναστείας πόλιν·* id eſt, *ut pote qui urbem ab ejus poteſtate vindicaturus non eſſet, quicquid demum eveniret.* Quæ oratio ita conſtruenda eſt, *ὡς οὐδὲ προϊσωσόντος,* &c. *ὅ, τι οὖν ἂν γένηται:* non autem, quòd iſta omnia; *οὐδ᾽ ἂν ὅ, τι οὖν γένηται*, ſignificent *quicquid evenerit:* alioqui ſenſus eſſet planè contrarius, & affirmaret, non negaret.

## XVII.

*ἰδὲ εἷς.* Οὐδὲ εἷς, *μηδὲ εἷς,* & *μήτε εἷς*, pro *μηδεὶς*, & *οὐδεὶς*, ſæpe apud Atticos uſurpantur, tàm in fine, quàm initio periodi: imo etiam inter utramque vocem inſeritur aliquando *ἂν*, quod ad ſequens verbum referatur. Demoſthen. contra Leptin. *ὑμῶν τοίνυν οὐδ᾽ ἂν εἷς οὐδὲν ὧν ἰδίᾳ τινὶ δοίη, ταῦτ᾽ ἀφέλοιτο πάλιν,* id eſt, *nemo quidem veſtrum quicquam ulli unquam abſtulerit, quod ei ſemel dederit.* ubi etiam *ταῦτα*, videtur abundare.

## XVIII.

*οὐδ᾽ ἐγγύς.* Οὐδ᾽ ἐγγὺς & *μηδ᾽* ἐγγύς: (quod ſecundum rarius eſt,) verbatim, *neque propè*; Galli feliciter, *ny è peu pres*, id eſt, *multum abeſt.* Demoſthen. ſæpiſſime, ut in Midianâ, *ἔχει δ᾽ οὐχ οὕτω ταῦτα, οὐδ᾽ ἐγγύς:* *atqui hæc non ita ſe habent: multum abeſt.*

Quo ſenſu creberrimum etiam eſt, *πολλοῦ γε δεῖ*, & *πολλοῦ γε καὶ δεῖ:* Gallicè, *il s'enfaut bien.* Sed Plato cum interrogatione conjungit, ut leg. m 7. *Βούλεσθε ζημίαν τοῖς μὴ ποιοῦσι γράφωμεν, ἢ πολλοῦ γε δεῖ; Placet ne vobis, ut mulctam adverſus eos qui hoc*

*non fecerint decernamus, an longè ſecus videtur.*

## XIX.

Eodem ſignificatu dicunt, οὐδὲ πολλοῦ δεῖ: ſed (quod à tironibus diligenter obſervandum) illud οὐδὲ cum ſuperiore verbo potiùs conſtruendum eſt, quàm cum πολλοῦ δεῖ. Demoſthen. de Falsâ Legat. οὐ γὰρ ταῦτα ἀντ᾽ ἐκείνων γέγονεν, οὐδὲ, πολλοῦ δεῖ: *non enim hæc illorum vice contigerunt, multum abeſt.* Quam orationem ſic ordina, οὐ γὰρ οὐδὲ ταῦτα ἀντ᾽ ἐκείνων γέγονεν, πολλοῦ δεῖ: alioqui ſi conſtruatur cum, πολλοῦ δεῖ, vel οὐδὲ affirmabit, vel ſenſus erit planè contrarius. Exemplum illuſtrius eſt contra Leptin. φανήσεται γὰρ οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, τῆς γιγνομένης ἄξιον αἰσχύνης, id eſt, *nec enim id cum futurâ ignominiâ compenſari poterit: multum abeſt:* ordo igitur eſt, οὐδὲ γὰρ φανήσεται, πολλοῦ δεῖ, τῆς γιγνομένης ἄξιον αἰσχύνης, vel πολλοῦ δεῖ in finem rejiciendum eſt.

οὐδὲ πολλοῦ δεῖ.

## XX.

Dicunt præterea, οὐδ᾽ ὀλίγου δεῖ, ſed tunc οὐδὲ conſtruitur cum ὀλίγου δεῖ, non autem cum alio verbo. Demoſthen. de Falsâ Legat. οὐδέ γε ἴσον ἐστὶν ἀδίκημα, οὐδ᾽ ὀλίγου δεῖ, *nec par ſanè flagitium id fuerit, neque parum abeſt,* id eſt, *multum abeſt, vel imò plurimum inter utrumque diſcriminis eſt.*

οὐδ᾽ ὀλίγου δεῖ.

# CAPUT VIII.

## *De Conjunctione.*

## SECTIO I.

### *De Conjunctione ἀλλά.*

### REGULA I.

DE hac Conjunctione, ut com-
munia mittam, notanda quæ ſe-
quuntur.

Primò, ſæpius in oratione, Atticâ præ-
ſertim, repetitur, & interrogationi ſi-
mul, ac reſponſioni ſervit, Demoſthenes pro
Coro. Τί γὰρ βουλόμενοι μετεπέμπεσθ' αὐ-
αὐτούς; ἐπὶ τὴν εἰρήνην; ἀλλ' ὑπῆρχ
ἅπασιν, ἀλλ' ἐπὶ τὸν πόλεμον; ἀλλ' αὐτ
περὶ εἰρήνης ἐβουλεύεσθε. *Quo tandem con-*
*ſilio eos convocaretis? ad pacem ne? at jam*
*omnes in pace erant, an ad bellum? at de pa*
*deliberatis*, ubi ex tribus ἀλλὰ, primum
& ultimum reſpondent, ſecundum interro-
gat. Sic *at* apud Ciceron. Verrinâ. 3. *At*
*mores commodi; quis contumacior? at hæc ſu*
*cujuſpiam malo: quis acerbior?* Græcè, ἀλλ
γε τρόπον ἐπιεικής; ἀλλὰ τίς ἰσχυρογν
μονέστερος; ἀλλ' ἐν τούτοις μηδένα βλέ-
ψας; ἀλλὰ τίς ἀπηνέστερος.

*ἀλλὰ, interrogat. & reſponſ. ſerviens.*

### II.

Secundò, in iiſdem reſponſionibus, ali-
quando ſignificat, *Enimverò, utique, plane,*
*prorſus*: eſtque tunc concedentis potiùs, aut
indulgentis, quàm refellentis. Xenophon
lib.

lib. 7. expedit. ſe ipſum inducit, militibus, ut occaſionem arriperet, urgentibus, ita reſpondentem: Ἀλλ' ἐῦ τε λέγετε, καὶ ποιήσω ταῦτα, &c. *Enimverò rectè loquimini, atque hæc libenter fecero.*

## III.

Tertiò idem eſt quod, *at certè*, vel *ſaltem*; quo tamen ſenſu particulas γε οὖν, vel οὖν γε, vel γοῦν, ſæpius adjunctas habet. Ariſtoteles, εἰ μὴ πᾶσι δυνατὸν, ἀλλὰ κατὰ φυλάς: id eſt, *ſi minùs hoc univerſi poſſunt, ac certè per tribus.* Galenus ad Glaucon. Εἰ μὴ ἐξόντι περὶ ἡμέραν τὴν πρώτην, ἀλλὰ τῇ δευτέρᾳ γε πειρατέον ἐξευρεῖν τὴν ἰδέαν τοῦ πυρετοῦ: id eſt, *ſi minùs primo die licebit, at ſecundo quidem conandum eſt, ut febris ſpeciem cognoſcas: ubi* ἀλλὰ & γε interjectâ voce aliquâ ſeparantur. Ita quod Tullius pro Cluentio: *ait non timuiſſe, ſi minùs vim deorum, at illam ipſam noctem!* Græcè reddi poteſt, οὐκ ἄρα φοβηθῆναι, εἰ μὴ τὸ θεῖον, ἀλλὰ τὴν αὐτὴν γε νύκτα!

ἀλλά, *ſaltem.*

## IV.

Quartò, ἀλλά, ſequente ἆρα, vel ἦ, vel μὴ, vel οὐ, οὐκ, οὐχὶ interrogat. Plato Legum 10. ἀλλ' ἆρά ποι προσφερεῖς τῶν ἀρχόντων, ἢ τινες τούτοις; *utrum tandem ſimiles (Dii) ſint principum quorundam, an potiùs Deorum, principes aliqui?* Idem in Gorgiâ, ἀλλ' ἦ, τὸ λεγόμενον, κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν; *an verò (quod aiunt) poſt feſtum venimus?* Xenophon. 4. Memorabilium, ἀλλὰ μὴ γεωμέτρης ἐπιθυμεῖς γενέσθαι ἀγαθός; *an verò cupis bonus eſſe geometra?* Sæpiſſimè tamen, ἀλλ' οὐχὶ citra interrogationem, verti debet, *non autem.* Demoſthen. pro

Coro.

Coro. εἰ τουτοῒ τὸ ῥῆμα, ἀλλὰ μὴ τοδῒ διηλέχθην ἐγώ· *ſi hoc verbum, non autem aliud hoc protulerim.* Barbarum enim eſſet, ὡ δέ.

Aliquando etiam, ἀλλ᾽ ἦ, Periodorum initio, citra interrogationem, verti debet, *Enimuerò, utique, planè, profectò.* Ita Dio Chryſoſtom. novo ſanè more, duodecimam orationem exorſus eſt. Ἀλλ᾽ ἦ, τὸ λεγόμενον, ὦ ἄνδρες, ἐγὼ καὶ παρ᾽ ὑμῖν, καὶ παρ᾽ ἑτέροις πλείοσι, πέπονθα τὸ τῆς γλαυκὸς, ἄτοπον καὶ παράδοξον πάθος: id eſt, *Mihi quidem, Auditores, cùm apud vos, tum apud alios pleroſque, id ipſum uſu venit, quod noctua contigiſſe ferunt, abſurdum utique, ac præter expectationem*

VI.

Ἀλλὰ γὰρ, & ἀλλὰ δὴ, ſæpe etiam interrogant. Plato 2. de Republ. ἀλλὰ δὴ Θεοὺς οὔτε λανθάνειν, οὔτε βιάσασθαι δυνατόν; id eſt, *an verò Deos, nec latere, nec cogere quiſquam poteſt?* Sæpius tamen non interrogant, & ſignificant *at enim.* nec aliter Græcè dici poteſt, *non autem,* quàm, ἀλλὰ μὴ, vel rariùs, ἀλλ᾽ οὐ.

VII.

Ἀλλὰ νὴ Δία. vel νὴ Δία ἀλλὰ ironicè pro *at enimverò, ſcilicet, nimirum.* Demoſthen. in Lept. Ἀλλὰ, νὴ Δία, ἐκεῖνο ἂν ἴσως εἴποι πρὸς ταῦτα, *at enim verò, id fortè nobis objiciet,*

VIII.

ἀλλὰ δὴ καὶ, *imo.* Ἀλλὰ δὴ καὶ, *imò etiam,* vel *uſque adeò* ſignificant. Libanius οὔτοι ἄδειαν ἔχοι ἀπιέναι ὅπου ἂν βούλωνται, ἀλλὰ δὴ καὶ πρὸς πολεμίοις· id eſt, *liberam, quocunque vellent*

*vellent abeundi poteſtatem habuere, atque adeò ad ipſos hoſtes.*

IX.

Πλὴν ἀλλά, ferè ſignificant *tamen, veruntamen*, ut etiam πλὴν καί. Lucian. πλὴν ἀλλά, τί ἂν πάθοιμι; *veruntamen quid agerem?* Quomodo interdum repellentis eſt, ac refellentis: interdum approbantis, & concedentis. πλὴν ἀλλά, tamen.

At verò πλὴν ἀλλ' ἤ, redditur, *niſi*, ut πλὴν εἰ, & πλὴν ἐάν Ariſtot. 1. Metaphyſ. οὐ γὰρ ἄνθρωπον ὑγιάζει ὁ ἰατρεύων, πλὴν ἀλλ' ἢ κατὰ συμβεβηκός· id eſt, *nec enim ſanat Medicus, niſi per accidens.*

X.

Ἀλλά τοι, & ἀλλὰ μὴν *atqui, at certè, at verò.* Exempla paſſim obvia: ſed ἀλλὰ μήν, in aſſumptionibus dialecticis uſurpatur, quo modo *atqui* apud Latinos. unde eſt hoc Luciani argumentum: εἰ γάρ εἰσι βωμοί, εἰσὶ καὶ Θεοί· ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοί· εἰσὶν ἄρα καὶ Θεοί. *ſi enim aræ ſunt, ſunt etiam Dii; atqui aræ ſunt, ergò & Dii.*

XI.

Ἀλλ' ἤ, ἀλλὰ ὅτι, & ἀλλὰ ἢ ὅτι, *niſi quòd* Syneſius. Epiſt. ὃ δὲ παρὰ πόδας ἐποιεῖτο κίνδυνον, οὐχ ἕτερον ἦν, ἀλλ' ὅτι πᾶσιν ἱστίοις ἡ ναῦς ἐφέρετο, *quod præſens periculum imentabat, aliud erat nihil, quam quòd paſſis velis navis ferebatur.*

XII.

Ἀλλά, interdum adhortantis eſt; túncque ferè conjungitur, cum ἄγε, vel ἄγε δή. vel imperativo verbi εἶμι eo; nec quicquam per ſe ſignificat. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 3. οἱ μὲν ἀντικρὺς ἰόντες, οἱ δὲ κα-

*κατόπιν, ἀλλ' ἴτε σὺν πολλῇ καταφρονήσει ἐπ' αὐτούς.* id eſt, *Alii à fronte, alii à tergo ingruentes, ite porrò, atque illos omnino contemnite.* ubi *ἀλλ' ἴτε*, pro *ἴτε δή.*

Eadem conjunctio, ita, nonnunquam poſt comparativum adverbium ſequitur, ut ſumi videatur pro *ἢ*, *quàm*. Thucydid. ſæpe ut lib. 2. *τὸν τάφον ἐπισημότατον* ( *ἔλαβον* ) *οὐκ ἐν ᾧ κεῖνται μᾶλλον, ἀλλ' ἐν ᾧ ἡ δόξα αὐτῶν ἀεί-μνηστος καταλείπεται.* id eſt, *ſepulchrum illuſtriſſimum*, ( ſupple *habuerunt* ) *non illud potius, in quo jacent, quàm in quo perpetua eorum gloria remanet.* Latini tamen potiùs dicerent, *tàm quàm.*

Idem paulò pòſt, *οὐ γὰρ οἱ κακοπραγοῦντες δικαιότερον ἀφειδοῖεν ἂν τοῦ βίου, ἀλλ' οἷς ἡ ἐναντία μεταβολὴ ἐν τῷ ζῆν ἔτι κινδυνεύεται·* id eſt, *nec enim, qui duriore fortunâ utuntur juſtius vitam profundant, quàm qui de adverſâ quadam mutatione, dum vivunt, adhuc periclitantur.* Felices ac fortunatos intelligit, qui dum vivunt, in continuo adverſæ ſortis periculo verſantur.

## SECTIO II.

### *De Conjunctione ἂν, ſpectatâ in primo & ſecundo uſu.*

### REGULA I.

Conjunctio *ἂν*, ( præter quàm quòd ſæpe ſumitur pro *εἰ* : & præter alium vulgarem uſum, quo ferè cum optativo & ſubjunctivo conjungitur · ) apud Græcos Oratores maximè, uſus habet tam elegantes,

quàm

quàm varios, quod etiam apud Poëtas, κε & κεν, encliticæ repræſentant. Nos facilitatis cauſâ, illos omnes ad quatuor præcipuos revocamus. Primus eſt ἀοριστολογικὸς, id eſt, *indefinitus*: ſecundus δυνητικὸς, quaſi *poteſtatiuus*: tertius παραπληρωματικὸς, id eſt, *abundans*: quartus ἐλλειπτικὸς, id eſt, *deficiens*.

*Quatuor uſus conjunctionis ἄν.*

II.

Primus igitur indefinitus, omnium facillimus, maximéque contritus eſt, cùm indefinitam loci, temporis, ac cæterorum id genus ſignificationem habet: quomodo fere cum optativo, vel ſubjunctivo conſtruitur: ut ὅ, τι ἂν λέγοις, πλέον γενήσεται μηδὲ ἕν, vel μηδὲν *quicquid dicas, amplius fiet nihil*, id eſt, *nihil propterea conſequere.*

*ἂν cum optat. ſubjunct.*

III.

Secundus δυνητικὸς, ampliſſimè patet, itaque dicitur, quòd fere ſententia commodè, per verbum δύνασθαι declarari poſſit, licet etiam per verbum, ὀφείλειν *debere*, id fieri queat.

IV.

Primùm igitur, cum imperfecto indicativi ſeu præcedat, ſeu ſequatur, affert ſignificationem præſentis, & imperfecti optativi: ut εἰ γὰρ ἑώρων ἀδικοῦντα, οὐκ ἂν περιεώρων, *ſi viderem injuriis afficientem, non paterer*: pro ἂν ὁρῴην, ἂν περιορῴην.

*ἂν cum imperf. indic.*

Sæpe etiam pro pluſquam perfect, quia imperfectum pro aoriſto poni ſolet. Demoſthen. initio Philipp. 1. ἡσυχίαν ἂν ἦγον, *quieviſſem, vel quieſcerem.*

V.

Secundò, cum aoriſto utroque indicativi, ſumitur

ſumitur pro aoriſto, vel pluſquam perfecto optativi: ut ἐκεῖνον ἂν ἐξέβαλον εἰ παρεισεδύσατο: ubi ἐξέβαλον, idem, quod ἐκβάλοιμι, id eſt, *illum ejeciſſem, ſi clam ſe ingeſſiſſet*. Demoſthen. Phillipp. 1. ἐδὲν ἂν, ὧν νυνὶ πεποίηκεν, ἔπραξεν, id eſt, *nihil eorum quæ nunc fecit, præſtitiſſet*.

VI.

Tertiò, cum pluſquam perfecto indicat. pro eod. pluſquam perf. optativi. Demoſthen pro Coro. ὥςε τ̄ εἰρήνης ἂν διημαρτήκει, *Ita pacem non obtinuiſſet*. Ibidem, ὅτι τ̄ ἀδικημάτων ἂν ἐμέμνητο τ̄ ἑαυτȣ̃ id eſt, *quia ſuarum etiam injuriarum*, id eſt, *nobis ab eo illatarum meminiſſet*. Ibid. in voce paſſivâ, ἐξήρπαςο ἂν τοιȣ̃τος id eſt, *Homo ejuſmodi ereptus fuiſſet*; nempè, Judicum manibus.

VII.

Quartò, cum præterito, etiam medio; tametſi rariùs. Demoſthen. ibid. ἐπεὶ διά γε ὑμᾶς αὐτȣ̀ς, πάλαι ἂν ἀπολώλατε· id eſt, *Alioqui, quantum ad vos attinet, pridem utique jam periiſſetis*.

VIII.

Quintò, non tantùm cum imperfecto, vel aoriſtis indicativi, ſed etiam cum optativo ſæpius, quàm cum ſubjunctivo: vim habet ſupprimendi aliquid, ſed tamen δυνητικῶς: ut τȣ̃το μὲ τῷ ἀντιδίκῳ ἑκὼν ἂν συγχωρείην, τὰ δ' ἕτερα, ȣ̓κ ἄν, ſupple, συγχωρείην, id eſt, *hoc quidem adverſario libens conceſſerim, alia verò non item*.

*ἂν cum futuris.*

IX.

Sextò Latini vim illam δυνητικὴν, ferè per

per futurum optativi, vel per aoriſtum ſubjunctivi exprimunt : ut patet ſuperiori exemplo. Tullius pro Cœlio, *Jam iſta deſeruerit, jam ætas omnia, jam dies mitigarit* : ταῦτα μὲν ἂν ἤδη ἀφείη, πάντ' ἂν ἤδη ἡλικία που καὶ χρόνος καταπραΰνειεν.

Aliquando per imperfectum, aut pluſquam perfectum optativi : ut *ires tu verò, obſecrares, obteſtarere*, pro *ire, obſecrare deberes* aut *debuiſſes*. ἀμέλει, σὺ μὲν ἂν προσέχοιό τε, καὶ ἀντιβολοίης, καὶ καταμαρτύροιο.

## X.

Septimò, cum interrogatione, ac ferè particula γὰρ, & optativo, indignationis ſenſum aliquem indicat, & contemptus. Æſchines in Cteſiph. σὺ γὰρ ἂν, ( Demoſthenem appellat, ) κώμην ἀποστήσαις; σὺ γὰρ ἂν προσέλθοις, μὴ ὅτι πρὸς πόλιν, ἀλλὰ πρὸς οἰκίαν, ὅπου κίνδυνος πάρεστι; *Tu, ut vel unum virum ad defectionem impelleres? tu, ut adires, non dico urbem, ſed domum unam, ubi aliquid ſubeſſet periculi?* Quaſi dicat, *nunquam id faceres*. Sic apud Latinos cum indignatione : *tu, ut id feceris? ut præſente me verberaris?* σὺ γὰρ ἂν τοῦτο ποιήσειας; σὺ γὰρ ἂν καὶ παρόντος ἐμοῦ τύψειας; Gallicè, *que tu l'ayes battu en ma preſence?* γάρ.

## XI.

Octavò, vim illam δυνητικὴν, & cum futuri ſignificatione conjunctam habet, non modò cum optativo, ſed etiam cum futuro indicativi, & aliorum modorum : itémque cum præſenti, præterito, & utroque ao-

riſto

riſto infinitivi, & participiorum.

Ac primò cum futuro indicativi. Iſocra. in Areopagitico, οὐκ ἔστιν ὅπως, οὐκ ἂν ὀ- δεῖν ἅπαντα κακὰ πεισόμεθα: id eſt, *fieri non poteſt, quin omnia ferè malorum genera patiamur.*

XII.

*Cum futuro infinit.*

Cum futuro infinitivi. Idem in Buſir. ἐνόμισε τοὺς μὲν τούτων ὀλιγωροῦντας, τάχ' ἂν καὶ τῶν μειζόνων καταφρονήσειν *existimavit, qui hæc nihili facerent, eos majora quoque contempturos.*

XIII.

*Cum futuro particip.*

Cum futuro participiorum rariùs, aliquando tamen: ut αὐτῷ δὲ, ὡς μάλα φιλοφρονητικῶς ἂν δεξιωσόμενος, ἀπήντησεν, *obviam ei profectus eſt, quaſi eum peramanter excepturus.*

*Cum præſ infinit.*

Cum præſenti infinitivi ſæpiſſimè. Xenophon- παιδείας 1. δοκεῖ μοι ἆθλα προτιθεὶς, μάλιστα ἂν ποιεῖν ἐνασκεῖσθαι ἕκαστα, ὥστε ὁπότε δέοιτο ἔχειν ἂν παρεσκευασμένοις χρῆσθαι: id eſt, *mihi quidem videtur, ſi præmia proponet, effecturus maximè, ut in ſingulis optimè exercitati ſint, eóſque ubi opus erit, maximè promptos & expeditos habeat.* ubi ποιεῖν pro ποιήσειν, & ἔχειν pro ἕξειν. Demoſth. initio Philipp. 1. ἡγοῦμαι καὶ πρῶτος ἀναστὰς, εἰκότως ἂν συγγνώμης τυγχάνειν: *exiſtimo, ut primus etiam ad dicendum ſurrexerim, me tamen veniam jure conſequuturum.* ubi ἂν τυγχάνειν, pro τεύξεσθαι.

XV.

*Cum Aoriſt. infinit.*

Cum Aoriſtis infinitivi. Xenoph. Ἑλληνικῶν 6. νομίσας οὐκ ἂν ἔτι συμμίξαι αὐτῷ

τοὺ

τοῦ μισθοφόρους, pro συμμίξειν· *ratus mercenarios ſeſe cum eo deinceps minimè conjuncturos.* Idem Παιδείας 8. ἐν τῷ ἀσφαλεῖ ἤδη ἔσομαι, ὡς μηδὲν ἂν ἔτι κακὸν παθεῖν, pro πείσεσθαι. *Jam in tuto collocatus ero ſic ut mali amplius pati nihil poſſim:* quo loco maxima vis δυνητικὴ exprimitur.

## XVI.

Cum participio præſentis. Idem Ἑλληνικῶν 7. ἐπεὶ ἔγνω οὐκ ἂν δυνάμενος τῆς πόλεως κρατεῖν, pro δυνησόμενος, *ubi ſe verbis dominum eſſe non poſſe cognovit.* Demoſth. pro Coro. τῶν τότε Ἀθηναίων, πολλὰ ἂν ἐχόντων μνησικακῆσαι καὶ Κορινθίοις, καὶ Θηβαίοις *cùm Athenienſes eo tempore, acceptarum à Corinthiis ac Thebanis injuriarum memoriâ commoveri potuiſſent.* *Cum particip. præſent.*

## XVII.

Cum Aoriſt. 1. participij. Idem Παιδείας 1. ὡς οὐδένα ἂν λήσαντα τὰ τοῦ μεγίστου θεοῦ σημεῖα, id eſt, *quaſi neminem ſummi Numinis ſigna latere poſſent* pro λήσοντα. *Cum Aoriſt 1. particip.*

## XVIII.

Cum 2. Aoriſto participiorum. Idem Ἑλληνικῶν. 6. ἐλογίζοντο δὲ καὶ τοῦτο, ὡς καὶ συνελθοῦσαν ἂν ταχέως τὴν Λακεδαιμονίων δύναμιν: id eſt, *ſecum etiam ita ratiocinabantur, brevi ſimul coituras Lacedæmoniorum vires:* ubi συνελθοῦσαν, pro συνελευσομένην. Demoſthen. pro Coro. inter ἂν & particip. verbum inſeruit, Θηβαίοις δ᾽ ὁ, τι οὖν ἂν εὐφρανθῆναι παθοῦσιν· *Quicquid verò Thebani paterentur, id jucundum vobis futurum eſſet.* *Cum 2. Aoriſt. particip.*

SECTIO.

# SECTIO III.

## *De tertio & quarto uſu ejuſdem Conjunctionis.*

### REGULA I.

*ἂν abundat.*

TErtius uſus, qui παραπληρωματικὸς dicitur, is eſt, cum particulâ iſtâ παρέλκει, *abundat.* Ariſtoteles Ethic. 10. μάλιστα ἂν τοῦτο δύνασθαι δόξειεν ἂν ἐκ τῶν εἰρημένων, νομοθετικὸς γενόμενος: id eſt, *ex ſuperioribus, id maximè poſſe videatur, qui condendarum legum peritus fuerit.* ubi prius ἂν abundat, niſi dicamus ἂν δύνασθαι, ſumi pro δυνήσεσθαι.

Ariſtophanes in Veſp. ἐγὼ γὰρ, οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα, ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμι ἂν, οὗ με νυνὶ ἀποστερεῖς. id eſt, *ego quippè ne lac quidem avium huic vitæ prætulerim, quam tu mihi nunc eripis.*

Plato 4. Legum, τοῦτο γὰρ ἔχουσα, (ſupple πόλις) πολλὴν ἐξαγωγὴν ἂν παρεχομένη, νομίσματος ἀργυροῦ καὶ χρυσοῦ πάλιν ἀντεπίμπλατο ἄν: id eſt, *hoc enim ſi haberet, ut rerum inde multarum exportatio fieret, ita magnâ viciſſim auri argentique copiâ repleretur.* ubi ἂν, cum παρεχομένη junctum, manifeſtè redundat, vel ſignificat παρέχειν δυνησομένη.

Demoſthen. initio 1. Philipp. cum aoriſto particip. vocem hanc ita conjunxit, ἐπισχὼν ἂν, ἕως οἱ πλεῖστοι τῶν εἰωθότων γνώμην ἀπεφήναντο. ubi ἐπισχὼν ἂν, pro ἐπισχὼν tantùm: id eſt, *ubi expectâſſem, donec*

*donec eorum qui ſolent, plurimi ſententiam dixiſſent*; niſi trajectio ſit, pro *ἕως ἂν*.

II.

Quartus ac poſtremus uſus, ἐλλειπτικὸς, id eſt, *deficiens*, bifariam dividi poteſt. Primùm enim, conjunctio illa præſens, vim habet ſubintelligendi aliquid, quod orationi deſit, adhibitâ ferè verbi ejus repetitione, in quo vis ſignificationis præcipua eſt. Syneſius ad fratrem, de incerto quodam cædis authore. *Τοιοῦτός ἐστιν, ὡς εἰ καὶ μὴ πεποίηκεν, ἀλλ᾽ ἐποίησεν ἄν· ejuſmodi ille eſt, ut facinus etiamſi non admiſerit, admitteret tamen potuerit; vel datâ occaſione, admiſſurus etiam fuerit.* ubi & verbum ποιεῖν repetitur & ἂν, præter vim δυνητικὴν, ſimul aliquid aliud involvit, v. c. *ἡνίκα ἂν τύχῃ, ſi res ita ferret, aut aliud ſimile.* *ἂν deficit.*

III.

Ejuſdem ἐλλείψεως, clarius etiam exemplum hoc eſt, quod apud eundem Syneſium ibidem extat, *τοὺς δὲ καὶ μὴ πλάσαντας*, (delatores intelligit; & ſupplendum ex præcedentibus, οἶμαι δεῖν ἀποσκοπάζεσθαι,) *ὅτι συμπλάσαιεν ἄν· Hos verò*, (ſupple, delatores execrandos puto) *quòd rem, ut minimè fortè confinxerint, confingere tamen parati per ſeſe fuerint*: nempè, *εἴπερ ἂν καιρὸν τοῦ λάβοιεν, ſiqua ſeſe daret occaſio.*

IV.

Alter modus, quo illa conjunctio ἐλλειπτικῶς uſurpatur, eſt, cum ipſamet deſideratur, ac ſubintelligitur: tunc eodem modo loca illa explicari debent, per optativum; ac ſi expreſſa eſſet illa conjunctio. Ita, cùm alicubi loco, vel imperfecti, vel aoriſti, vel

 per-

perfecti ſignificatio minùs conveniet, ſtatim conjiciendum erit, particulam ἄν ſubintelligi: ſimilitérque præſens, vel Aoriſt. & perfectum, vel infinitivi, vel participiorum, per futurum explicandum eſſe. Pauca ex Demoſthene & Xenophonte ſubjiciemus exempla.

V.

De Imperfecto, clarum illud eſt, Olynth. I. ῥᾴονι, καὶ πολὺ ταπεινοτέρῳ νῦν ἐχρώμεθα τῷ φιλίππῳ, id eſt, faciliore nunc, multóque modeſtiore Philippo uteremur. pro ἐχρώμεθα ἄν.

VI.

Item de infinitivo præſentis temporis. Ibidem, βεβαίαν εἰκὸς τὴν ἔχθραν αὐτῶν ὑπὲρ ὧν φοβοῦνται καὶ πεπόνθασιν, ἔχειν, pro σχήσειν, vel ἔχειν ἄν: loquitur enim ibi de conſtantiâ in futurum: id eſt, conſtanter ab iis, propter illa quæ metuunt, quæque paſſi jam ſunt, inimicitias geſtum iri.

Jam de Aoriſto ejuſdem infinitivi. Ibid. σκοπεῖτε, εἰς τί ποτε ἐλπὶς ταῦτα τελευτῆσαι, pro τελευτήσειν· videte, quem iſta finem habitura ſperetis. Idem pro Coronâ. cum Aoriſto primo medio, ſequente futuro activo. ῥᾷον ἤλπιζε, τὰ μὲν παρακρούσασθαι, τὰ δὲ πείσειν· id eſt, ſperabat ſe faciliùs partim in fraudem inducere, partim etiam perſuadere poſſe.

VII.

*ἄν cum particip. deficit.*

Denique de participio, in quo tamen id rariùs accidit: Xenophon. Παιδείας ... ἄλλους οἱ μισθοῦνται, ὡς ἄμεινον μαχομένους ὑπὲρ σφῶν, ἢ αὐτοί. id eſt, *alios mercede conducunt, quaſi meliùs ſuâ cauſâ pugnaturi ſint,*

ſin

*ſint, quam ipſimet*: ubi μαχομένους, pro μα-χομένους ἄν, vel μαχεσομένους. Et lib. 7. in Aoriſt. participiorum, ὡς οὕτω μᾶλλον ἐπιπεσὼν ἀπαρασκευάστοις τοῖς ἐναντίοις, id eſt, *quaſi hoc pacto adverſarios magis imparatiores invaſurus*: ubi ἐπιπεσὼν, pro ἐπιπεσὼν ἄν, vel ἐπιπεσεῖν μέλλων; cùm de futurâ expeditione loquatur.

VIII.

Idem uſus ferè perpetuus eſt, præcedente conjunctione εἰ, cum imperfecto vel aoriſto. Tunc enim vix unquam conjunctio ἄν exprimitur; ſemper tamen, meo quidem judicio, ſubauditur. Exemplis nihil frequentius. Ego ſectione ſextâ pauca ſubjiciam, hîc tantùm monuiſſe contentus.

## SECTIO IV.

### *De Conjunctionibus ἄρα, & γε.*

### Regula I.

Ἄρα, acutâ penultimâ, (nam ἆρα circumflexum, adverbium eſt quod, *utrum* ſignificat:) Primò, initio periodi, ac præſertim cum particulâ οὖν, ſonat *itaque*, vel *quamobrem*. Plato 5. de Republ. ἄρ' οὖν ἐκ τοῦδε τὸ τοιόνδε γίγνεται: *quamobrem ex hoc, tale quid ſequitur*. ἄρ' οὖν *itaque.*

II.

Frequentiſſimè voci alteri ſubjungitur ſignificâtque idem quod που, vel ἴσως, id eſt

 *fortè*

ἄρα, fortè, tamen. fortè, vel tamen, vel quodammodo· ut εἴ τις ἄρα τῶ βραβείου ἄξιος ἐν τοσούτοις γένοιτο, id eſt, ſi quis fortè, vel tamen, in tantâ multitudine præmio dignus reperitur.

III.

ἄρα, utique. Non minùs ſæpe ſignificat utique, nimirum, videlicet, obſecro, quæſo: adeóque ornatui magis, quam novæ ſignificationi ſervit. Appianus ἠδόξησεν ἄρα, εἰ μὴ τὰ ὅμοια γενναίως ἐνέγκοι· id eſt, malè nimirum audiiſſet, ni ſimilia conſtanter pertuliſſet: hîc enim ἠδόξησεν poſuit pro ἠδόξησεν ἄν. Sic ἐννόησον ἄρα, cogita obſecro: νοῦν ἄρα πρόσεχε, attende, quæſo.

IV.

ἄρα videlicet ironicé. Quo etiam modo, non rarò ſumitur ironicè, ut & νὴ Δία, & οὐχ ὁρᾷς; verbi cauſa, ἔξει ἄρ' ἄνθρωπος ἀεὶ χαμαὶ ῥέπων, τὴν πόλιν ἑλεῖν αὐτοβοεί: poterit videlicet homo ſemper humi repens, civitatem primo impetu capere.

V.

γε ſaltem Particula γε, ſola cùm eſt, fere ſignificat ſaltem, aut eam tacitè ſignificationem involvit: ut τοῦτό σοι ἰάσομαι, τὸ μόν γε μέρος, id eſt, huic malò medebor tuo, quantùm ſaltem contendere potero. Atque hic uſus frequentiſſimus eſt.

VI.

ἔγωγε. equidem. Eadem cum pronominibus, ἐγώ, σύ, αὐτός, ſignificat quidem: ut ἔγωγε, equidem: ubi notandum in ἔγωγε, & ἔμοιγε, accentum in antepenultimam retrahi, cùm in ἐμοῦγε, ἐμέγε, & aliis caſibus id non fiat.

VII.

## VII.

Platone potiſſimùm, ſolius ornatûs cauſâ ſæpiſſime uſurpatur: ut πάνυ γε, id eſt, *admodùm*: ſic εὖ γε τῆς εὐφυΐας, *macte egregiæ indolis.*

## VIII.

Præcedente καὶ, & interjectâ ut plurimùm aliâ quadam voce, ſignificat *imó*. Plato in Protagorâ, εἰρόμην τοῦτον, εἰ τοὺς ἀνδρείους λέγοι θαῤῥαλέους· ὁ δὲ, καὶ ἴτας γε ἔφη· id eſt, *quærebam ex eo, num viros fortes audaces eſſe diceret: Ille autem, imo temerarios, inquit.* γε *imó.*

## IX.

Γε δὴ, ut plurimùm quoque ſignificant *ſaltem*. Demoſthenes in Midianâ, μέτριον παρέσχεν ἑαυτὸν, τόν γε δὴ μέχρι τῆς κρίσεως χρόνον, id eſt, *moderatum ac tolerabilem ſeſe præbuiſſet, ſaltem toto illo judicii tempore*: hic enim παρέσχε, pro παρέσχεν ἄν. γε δὴ, *ſaltem.*

## X.

Γέτοι, γέτοιπερ, γε οὖν, & γοῦν, idem quoque ſignificant; niſi quod ſæpius reddi poſſint, *certé quidem*, vel *quidem certè*. Exempla paſſim obvia. γέτοι, γοῦν, *certè quidem.*

Nec rarò γε, γε οὖν, & γοῦν, redduntur, *nam*, vel *enim*: qua ſignificatione interdum etiam apud Latinos *ſaltem*, *quidem* & *certè quidem* uſurpantur: Et apud Gallos, *au moins*. Plato in Phœd. τουτονὶ γοῦν τὸν λόγον θαυμαστῶς μοι εἶπες ὡς παρὰ δόξαν· id eſt, *nam hunc quidem in diſputatione, mirum quantum præter expectationem meam verſatus es.* Ubi etiam notandum, illas ἀπορκοειστικῶς uſurpari: nec enim in vehementi aſſeveratione, ἀντὶ τοῦ γὰρ rectè ponerentur.

## XI.

γέτοι, γε μὴν. ſanè atqui.

Præterea γέτοι, & γε μὴν, aliquando ſignificant *enimverò, ſanè, atqui*. Plato Legum 10. ἑπόμενοί γε μὴν αὐτοῖς, σκεψώμεθα τοὺς ἐκεῖθεν, τί ποτε καὶ τυγχάνουσι διανοούμενοι. præceſſerat autem, εἰκός γέτοι τοὺς σοφοὺς ἄνδρας ὀρθῶς λέγειν: quem locum ita Ficinus vertit; *Certè non abſurdum eſt, viros ſapientes probè dixiſſe: quare ſequamur ipſos inquiramúſque, quidnam intellexerint.* Ego ſic verterem: *probabile ſanè fuerit, eruditos homines rectè loquutos eſſe: nos autem eorum veſtigiis inſiſtentes, quid ii porrò ſenſerint, qui eorum ex diſciplinâ profecti ſunt, videamus.* nam per τοὺς ἐκεῖθεν, illorum aut *diſcipulos*, aut *ſectatores* intelligit.

## XII.

γε μὴν, præterea.

Γε μὴν, ſignificat etiam *præterea*, vel *quinetiam*. Xenophon in Ageſilao, ἐλπίδων γε μὴν πάντας ἐνέπλησε, *quin etiam bonâ ſpe omnes implevit.*

# SECTIO V.

### *De Conjunctione* γὰρ, *&* δή.

## Regula I.

γὰρ δή, enim.

PRæter ea quæ in ſuperioribus aſperſimus; quæ ſequuntur de particulâ γὰρ, notanda ſunt.

Primò, in ſignificatione vulgari, ſæpe adjunctam habet particulam δή ſuperfluam. Plato in Apologiâ, ἐγὼ γὰρ δή οὔτε μέγα

ὅτι

οὔτε σμικρὸν συνοῖδα ἐμαυτῷ: *ego enim mihi nullius planè rei conſcius ſum.*

I I.

Secundò, ironicè ſumitur: ut σὺ γὰρ ἀπὸ τούτων ὁρμήσας, ἅπασαν μέλλεις καταλαβεῖν τὴν χώραν· id eſt, *tu ſcilicet his viribus & initiis, univerſam occupabis regionem.* *γὰρ videlicet.*

III.

Tertiò, interrogationi ſervit, ut apud Latinos particulæ *nam* & *enim*: ut *quiſnam hoc fecerit?* τίς γὰρ ἂν τοῦτο ποιήσειε; Quo in genere notanda præcipuè eſt hæc particula, cùm indignationem adjunctam habet. Ariſtophanes in Plut. τὸ γὰρ ἀντιλέγειν τολμᾶν ὑμᾶς, ὡς οὐ πάντ᾽ ἔσ᾽ ἀγαθ᾽ ὑμῖν διὰ τὴν πενίαν; id eſt, *Itáne verò, audeatis etiam negare bonorum vobis omnium cauſam eſſe paupertatem?* Ita ſæpe Tullius particulam *enim* uſurpat: ut Philip. 8. *ſemel enim pacem defendi?* ἅπαξ γὰρ ὑπὲρ τῆς εἰρήνης ἔπραξα ἐγώ; *γὰρ, interrogat.*

IV.

Οὐ γὰρ, ſæpe vehementer interrogat: Chryſoſtom. in cap. 15. Epiſtolæ 1. ad Corinthios; οὐ γὰρ ἐκκοπῆναι τὴν γλῶτταν ἐκείνην ἔδει; οὐ γὰρ σβεσθῆναι τὴν καρδίαν τὴν ταῦτα τεκοῦσαν; id eſt *quin enim? an non linguam iſtam exſcindi oportuit? non cor iſtud extingui, quod talia pareret?* Contra γὰρ, interdum παρέλκον, reſponſioni & approbationi ſeruit. Plato ſæpe ἔστι γὰρ οὕτω. *Ita eſt.* *οὐ γὰρ, nonne?* *γὰρ, abundat.*

V.

Δὴ, in ſolutâ oratione nunquam præponitur initiis periodorum, aut membrorum: in verſu, modò ſequitur, modò præ- *δὴ nunquam periodorum initio.*

mittitur: & tunc utrobique ſignificat *proſus, utique, ſanè, enimverò, planè, certè*: Exempla paſſim apud Homerum.

VI.

καὶ δὴ, *affirmat.*

Secundò, (præter communem illam & contritam acceptionem, quâ ſignificat *igitur*; in quâ dicunt etiam δῆτα, quod tamen ſæpius ſignificat *videlicet.*) Eleganter poſtponitur particulæ καὶ, aſſeverandi gratiâ: ut καὶ δὴ βουλοίμην ἄν· id eſt, *equidem omnino vellem.* Quomodo non rarò duplici καὶ includitur: ut καὶ δὴ καὶ ἀνόσιον τοῦτό γε· id eſt, *& impium ſanè id fuerit*: ubi alterum, καὶ παρέλκειν videtur.

VII.

Interdum aliquid inter καὶ & δὴ, majoris elegantiæ cauſâ, inſeritur: ut τοῦτο ἄρα τῷ ἐλευθερίῳ πρέπει, καὶ τῷ δικαίῳ δὴ· id eſt, *hoc profectò liberalem hominem decet, & vero etiam juſtum.*

Eodem pertinent iſta, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ſine ullo verbo, id eſt, *quódque maximum eſt.* Sic καὶ τὸ δὴ προὐργιαίτατον, *quódque potiſſimum*, vel *maximum operæ pretium eſt*; vel, *quódque maximè urget*: & ſimilia, in quibus præpoſitivus τὸ, ſumitur pro ſubjunctivo ὅ.

VIII.

δήπου, δήπουθεν, *nimirum.*

Δὴ, præfixum particulæ που, vel πουθεν, ſignificat *videlicet, nimirum, opinor*, idque tam ſeriò, quàm jocò. Seriò, ut μέμνησθε γὰρ δήπου, *meminiſtis enim, opinor.* Ioco autem, σὺ δήπου τηλικοῦτος ὤν, καὶ τοὺς ἀνδρειοτάτους ἂν περιγένοιο· id eſt, *tu videlicet hac ætate, fortiſſimos etiam ſuperare poteris.*

## IX.

Interdum vel incitando, vel concedendo, ſumitur, pro *ſis, verò, porrò.* Incitando quidem: ut φέρε δὴ, ἴθι δή· id eſt, *age ſis, age verò.* Sic δεῦρο δή· id eſt, *huc age.* Concedendo autem, ut εἶεν δὴ ταῦτα, *ſint iſta verò.*

*φέρε δὴ, age vero.*

## X.

Poſt adverbium ἐνταῦθα videtur commodè reddi, *enimverò*: ut ἐνταῦθα δὴ οὗτος δεινόν τι παθών· id eſt, *tum, vel, hic enimverò graviter commotus.*

## XI.

Sæpiſſime præfigitur particulæ ποτε; tuncque aut παρέλκει, aut ejus ſignificatio cum vocis illius ſignificatione confunditur: Reddi enim debet, *tandem*, vel *demum*: ut τί δή ποτέ σε οὑτωσὶ παροξύνει; *quid tandem uſque adeò te commovet?*

*τί δήποτε; quid tandem.*

## XII.

Οὕτω δὴ, non rarò verti poteſt, *atque ita*: ut οὕτω δὴ, πάντα διειργασμένος, ᾤχετο χαίρων: *Atque ita confectis omnibus, exultans abiit.*

*οὕτω δὴ atque ita.*

## XIII.

Ironicè quoque per ſeſe ponitur: ut ὑμεῖς ἄρα, φιλομαθεῖς δή τινες ὄντες, ἄσμενοι αὐτῆς παιδείας ἕνεκα πάνθ' ὑπομένητε· id eſt, *vos nempè doctrinæ tam ſtudioſi, ejus causâ nihil non feratis.*

*δὴ ironicum.*

## XIV.

Aliquando uni tantùm elegantiæ ſervit: ut αὐτίκα δὴ μάλα, id eſt, *ſubitò admodùm*, vel *continuò.* quâ in acceptione, non rarò, vel ſequitur particulam ἢ, ut ἐὰν ἢ δή, *quòd ſi*: vel cum particulis ſimilitudinem aut

*δὴ abundat.*

acceſſionem indicantibus conjungitur, ut καθ' ὃ δὴ, ὥσπερ δή: ſic καθ' ὃ δὴ πρότερον· id eſt, *quemadmodum etiam antè factum idem eſt*, ubi fungitur vice particulæ ἂν, de quâ poſtea. Imo & cum eâ quoque conjungitur, ut καθάπερ ἂν δὴ, eodem ſenſu.

XV.

Sed notandum hîc primò, non initio periodi hoc loquendi genus uſurpari: Erraret enim, qui orationem inchoans hac ſimilitudine, *quemadmodum ferociens quidam leo*; ſic eam Græcè redderet, ὥσπερ δὴ vel δὴ ἂν λέων τις ἄγριος: ſola enim particula ὥσπερ, aut ſimilis adhibenda tum eſt.

Notandum ſecundò, cùm mediis in periodis uſurpatur, indicari, placere admodùm ac probari comparationem illam, vel acceſſionem; ideóque latere ſignificationem adverbii *etiam*, vel *utique*, aut alterius ſimilis.

## SECTIO VI.

### *De Conjunctionibus εἰ, ἤν, ἄν, ἐάν, & adjacentibus particulis.*

### REGULA I.

EI', & ἤν, quemadmodum, ἄν, & ἐάν, per ſe ſolæ promiſcuè uſurpantur, in vulgari acceptione, quâ ſignificatur Latinum *ſi*. Latiùs tamen patet uſus conjunctionis *εἰ*, quàm cæterarum, ut conſtabit ex ſequentibus: ubi tum de cæteris quoque monebimus, cùm idiotiſmus aliquis æqualiter illis omnibus conveniet.

II.

## II.

Ei per ſe ſolum, aliquando ſumitur pro εἴθε id eſt, *utinam*; apud Poëtas quidem ſæpius, rariùs apud Oratores, Homerus Odyſſ. γ. — εἰ *utinam*.

Εἰ γὰρ ἐμοὶ τοσσήν δὲ Θεοὶ δύναμιν περιθεῖεν, *utinam tantum mihi facultatis & virium Dii concederent*. Xenoph. παιδ. 6. εἰ γὰρ γένοιτο, ἔφη ὁ Ἀράσπας, ὅ, τι ἐγώ σοι ἐν καιρῷ ἂν γενοίμην αὖ χρήσιμος· id eſt, *utinam verò, inquit Araſpas, exiſtat aliquid, in quo tibi rurſum uſui eſſe poſſim*. Ita fortè ſumendum illud Virgil. Æneid. 6.

*Si nunc ſe nobis ille aureus arbore ramus,*
*Oſtendat nemore in tanto.*

Sæpius jungitur cum ὤφελον, ἔφη, id eſt, *utinam verò, inquit*: quibus in locis particula γὰρ, aut omnino vacat, aut reddi debet, *verò*: ut δὲ ſæpe ſignificat *enim*.

## III.

Ei, aliquando ſumitur pro ὅτι, *quòd*; ac ferè poſt aliquod verbum affectum aliquem animi ſignificans, ut ſunt θαυμάζω, *miror*; χαίρω, *gaudeo*, ἄχθομαι, *doleo*, δακρύω, *lugeo*, κλαίω, *fleo*, & ſimil. Demoſthen. de Falſâ Legat. καὶ τοὺς Ἀρκάδας ὑμῖν ἀπήγγειλεν, ὡς ἔχαιρον, εἰ προσέχει τοῖς πράγμασιν, ἤδη ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις· id eſt, *Arcadas etiam eò vobis lætari nunciavit, quòd jam Athenienſium civitas rerum ſatageret*. Syneſ. ἔκλαιον, οὐκ εἰ τεθνηξοίμην, *flebam non quòd paulò pòſt moriturus eſſem*. — εἰ *quòd*.

Iſocrat. θαυμάζω τῶν ἐν τῶν πόλεσι δυναστευόντων, εἰ προσήκειν αὐτοῖς ἡγοῦνται μέγα φρονεῖν· id eſt, *miror equidem civitatum principes, quòd efferri ſuum eſſe putent*. Oenomanus apud Euſebium Præpa-

rat.

rat. 6. ἐμοὶ δὲ θαυμάζειν ἔπεισιν, εἰ ταῦτα λέγων, οὐκ ᾐσθάνετο τῆς ματαιολογίας τῆς ἑαυτοῦ. *Mihi verò planè mirari ſubiit, ipſum dum iſta diceret, quàm inania, quàmque frivola diceret, non ſenſiſſe.*

I V.

*utrum.* Aliquando idem eſt, quod πότερον, *utrum, an num*, dubitando potiùs, quàm interrogando. Plutar. Lycurgo, εἰ καλῶς κείμενοι νόμοι τυγχάνουσι, ἠρώτησε· id eſt, *rogavit, num rite conſtitutæ leges eſſent.* Quod etiam, rarò licet, aliquando tamen Latini authores imitantur. Hîc verò notandum eſt, hac in acceptione, non rarò, εἰ μὲν, & εἰ δὲ μὴ, inter ſeſe opponi. Xenoph. παιδ. 8. εἰ μὲν οὖν ἐγὼ ὑμᾶς ἱκανῶς διδάσκω, εἰ δὲ μὴ, καὶ παρὰ τῶν προγεγενημένων μανθάνετε· id eſt, *utrum ego vos ſatis doceam, nec ne, ex ſenioribus etiam intelligite.*

V.

Eadem conjunctio proprium id habet, ut per ſe ſola imperfecto & aoriſtis, aliquando etiam, licèt multo rariùs cum perfecto conjungatur ſine conjunctione ἄν. Quibus tamen in locis idem ſenſus eſt, ac ſi vel adhiberetur ἄν, vel optandi modus uſurparetur. Plena exemplis omnia. Clarum illud ex Demoſthen. Philipp. 1. quam ſic orditur, εἰ μὲν περὶ κοινοῦ τινος πράγματος προὐτίθετο λέγειν, verbatim, *ſi de communi quodam negotio propoſitum eſſet dicere*: vel, *ſi novum argumenti genus ad dicendum, eſſet propoſitum.*

Item Olynth. 1. εἰ γὰρ τὴν αὐτὴν παρειχόμεθα ἡμεῖς, καὶ ὑπὲρ ἡμῶν αὐτῶν προθυμίαν *ſi enim eandem in noſtrâ ipſorum cauſâ*

alacri-

*alacritatem oſtendiſſemus*, ubi imperfectum pro aoriſto poſitum eſt.

Item Olynth. 2. σφόδρα ἂν ἡγούμην φοβερὸν εἶναι τὸν Φίλιππον, εἰ τὰ δίκαια πράττοντα ἑώρων αὐτὸν ηὐξημένον, id eſt, *Philippum equidem valdè metuendum putarem, ſi cum juſtis actionibus creviſſe cernerem.*

Similiter de Aoriſto judicandum. Idem Olynth. 1. εἰ μὲν γὰρ ὑφ᾽ ἡμῶν πεισθέντες, ἀνείλοντο τὸν πόλεμον, pro ἀνέλοιντο ἂν id eſt, *ſi enim à nobis perſuaſi, bellum hoc ſuſcepiſſent.* Ibid. εἰ πότε τούτων ἑνὶ τῷ πρώτῳ προθύμως ἐβοηθήσαμεν αὐτοὶ, *ſi tunc uni eorum, cui primùm libuiſſet, alacriter opem tuliſſemus*, pro ἐβοηθήσαμεν ἂν.

VI.

Εἰ καὶ, verbatim, *ſi &*, ſignificat *& ſi*; quod etiam dicunt, καὶ εἰ: ſed ferè interpoſito γὰρ, *nam*: καὶ γὰρ εἰ ſignificat *etſi enim*. Εἰ ἄρα, εἴγε, εἴπερ, εἰ δὴ, εἴ πω: vel ἤν, & ἐὰν cum iiſdem particulis, ſumuntur pro *ſi modò*, vel *ſi quidem*, vel *ſi fortè*: quæ poſtrema ſignificatio, ſæpius cadit in εἴπου, ἤν πως, ἐάν πως: vel *ſicubi*. Quarum acceptionum trita ſunt exempla.

VII.

Εἰ δὲ, & ἐὰν δὲ, aliquando ſignificant *quòd ſi*, nunquam enim dicitur, ὅτι εἰ. Quâ in acceptione, vel plena eſt oratio, ut εἰ δὲ καὶ τοῦτο λίαν σοι δόξειεν, id eſt, *quod ſi hoc etiam nimium tibi videatur*: vel aliquid ad juſtum integrúmque ſenſum deſiderat. Demoſthen. in Midiam, θάῤῥει, φήσειέ τις ἂν, οὐ γάρ ἔτ᾽ οὐδὲν ὑβρισθήσῃ· ἐὰν δὲ, τότε ὀργιεῖσθε, νῦν ἀφέντες; id eſt, *Bono es animo; dicat* εἰ δὲ, *quòd ſi.*

*dicat aliquis: nec enim ullam ampliùs injuriam accipies: quòd ſi*, vel potiùs *quid ſi*; ( ſupple ἔτι ὑβρισθήσομαι, *novam aliquam injuriam accipiam:* ) *num vos ei tum demum ſuccenſebitis, quem nunc impunè dimiſeritis?*

VIII.

εἰ μὴ *niſi.*

Εἰ μὴ, vulgò quidem, ſignificant *niſi*: aliquando tamen apud Atticos, qui vocum & ſententiarum trajectione gaudent; voces illæ ſimul conjunctæ, ſignificationem iſtam amittunt, quòd ad ſententiæ totius explicationem, verbum aliquod inter eas interjici debeat. Tunc autem reddi poſſunt, *ſi non jam.* Thucydid. lib. 1. καὶ συγγνώμη, εἰ μὴ μετὰ κακίας δόξης δὲ μᾶλλον, ἁμαρτίᾳ τῇ πρότερον ἀπραγμοσύνῃ, ἐναντία πολεμῶμεν· id eſt, *& venia quidem*, ( ſupple *dari nobis poſſit,* ) *ſi non jam improbitate quadam, ſed potius cum gloriâ ſuperioris negligentiæ peccato contraria moliamur.* Hic enim πολεμῶμεν inſeri debet inter εἰ & μὴ, ut ſenſus clarior habeatur.

εἰ μὴ, *ſi non jam.*

IX.

εἰ δὲ μὴ, *ſin minùs.*

Εἰ δὲ μὴ, & aliquando εἰ δὲ οὐ communiter verti debet, *ſin minùs*: ut, ἀλλ' ὅπως ἐς τοὔπιον μετριώτερος ἂν φαίνοιο, εἰ δὲ μὴ, πικρῶς ἄν σοι προσφέροιτο. id eſt, *ſed videſis, ut majorem in poſterum modeſtiam probes; ſin minùs, acerbè tecum acturus ille eſt.*

εἰ δὲ μὴ, *defectivè.*

Aliquando tamen illæ voces magis ἐλλειπτικῶς uſurpantur. Demoſthen. de Falſâ Legat. ὁ ὑπὲρ ὑμῶν γράψας μὴ ἄγειν ἐκ τοῦ πολέμου πρὸς τὸν Φίλιππον ὅπλα· εἰ δὲ μὴ, θανάτῳ ζημιοῦσθαι, ἀπέλαυσε, καὶ ὑβρί-

σας

ςαι· id eſt, *qui veſtrâ cauſâ decretum ediderat, ne quis ad Philippum belli tempore arma deferret, ſin minùs (* id eſt, *qui ſecus faceret ) morte mulctaretur : is nunc periit, fœdéque tractatus eſt*. Hìc poſt εἰ δὲ μὴ ſupplendum videtur, τὶς τῷ νόμῳ πειθαρχήσῃ ; id eſt, *legi quis paruerit*,

X.

Εἰ δ' ἄγε, apud Poëtas ſæpius, rariùs apud Oratores, etiam κατ' ἔλλειψιν uſurpantur; reddíque poſſunt, *quòd ſi non credis*, vel, *non creditis, age,* : túncque illud *age*, ad ſequentia potiùs pertinere videri poſſit. Homerus Iliad. α. εἰ δ' ἄγε, τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι, ὄφρα πεποίθῃς· *quòd ſi dubitas; age, tibi jam capite annuam, ut fidem adhibeas*. εἰ δὴ ἄγε, *defectivé*.

Aliquando tamen, ad idem ἄγε, pertinet εἰ δὲ, túmque tria illa verti poſſunt, *age verò*; vel, *nunc autem age ſis*. Theocrit. in Pharmaceut. εἰ δ' ἄγε, Θεστύλι, μοι χαλεπᾶς νόσω εὗρέ τι μᾶχος· id eſt, *age verò, Theſtyli, gravis morbi remedium mihi aliquod excogita*. Hìc enim τὸ μᾶχος, poſuit pro τὴν μηχανήν· id eſt, *artem aliquam & machinam, qua morbus ille pellatur*.

XI.

Εἰ βούλει δὲ, vel εἰ δὲ βούλει, verbatim, *ſi vis autem*: eleganter & Atticè; pro, *vel ſi mavis; atque adeò*. Gregorius de Athanaſio, τοὺς μὲν ἐν λόγῳ δεινοὺς, τῇ πράξει, τοὺς πρακτικοὺς δὲ, τῷ λόγῳ νικήσας· εἰ βούλει δὴ, λόγῳ μὲν τοὺς εὐδοκίμους ἐν λόγῳ, πράξει δὲ τοὺς πρακτικωτάτους ὑπερβαλών· id eſt, *qui eloquentiâ præſtantes, agendi laude: in agendo excellentes, oratione ſuperavit*: εἰ βούλει δέ.

*vit: vel, ſi mavis,* imò verò, *& dicendo eos qui præſtarent eloquentiâ, & eos qui agendo excellerent, agendo vicit.*

XII.

εἴπερ *ſiquidem.*

Εἴπερ, præter eum uſum, quem Regul. 5. obſervavimus, tres alios habet. Primus eſt, ut ſumatur pro *ſiquidem*, inſtituendo comparationem inter diverſa: túncque particulas illas, ſequitur καὶ, in oppoſito membro. Demoſthen. in Timoch, ἄξιον δ᾽, εἴπερ περὶ τοῦ καὶ ἄλλου, καὶ περὶ τούτου εἰπεῖν· id eſt, *æquum autem eſt, ſi de quoquam alio, certè de hoc etiam dicere:* ubi prius καὶ abundat.

εἴπερ, *quoniam.*

Secundus eſt, ut ſignificet ἐπεὶ, vel ἐπειδὴ, vel ἐπειδήπερ, vel ὅτι δὴ, id eſt, *quandoquidem.* Ariſtotel 6. Politic. εἴπερ τὸ δούλου ὄντος, τὸ ζῆν μὴ ὡς βούλεται. id eſt, *quando quidem ſervi hoc proprium eſt, ut non vivat quomodo voluerit*

XIII.

εἴπερ, *ſic.*

Tertius uſus rarior eſt, ut ſumatur pro *ſic*: quod mirandum potiùs videtur, quàm imitandum. Ariſtid. in Panathen. ubi Athenas, & Athenarum Acropolim, terrarum umbilicum eſſe ait: ὥσπερ γὰρ ἐπ᾽ ἀσπίδος, inquit, κύκλων εἰς ἀλλήλους ἐμβεβηκότων, πέμπτος εἰς ὀμφαλὸν πληροῦται διὰ πάντων ὁ κάλλιστος. εἴπερ ἡ μὲν Ἑλλὰς ἐν μέσῳ πάσης τῆς γῆς· ἡ δὲ Ἀττικὴ, τῆς Ἑλλάδος· τῆς δ᾽ αὖ πόλεως, ὁ μώνυμος, legendum videtur ἡ ὁμώνυμος· Ακρόπολιν enim Athenarum intelligit, quæ ut ipſemet ait, & certum eſt, πόλις vocabatur.) id eſt, *ut enim in clypeo, ita circuli aliis alij imponuntur, ut quintus inter omnes pulcherrimus juſtum*

ſtum

*ſtum compleat umbilicum*: ( hic enim εἰς abundare videtur, aut πληροῖ, pro πληροῦται poſitum eſt. ) *Sic Græcia in medio univerſæ terræ ſita eſt: Attica Græcis; Urbs Atticæ; Urbis demum in medio, cognominis ejuſdem Acropolis collocata eſt*. Hìc εἴπερ, reſpondet τῷ ὥσπερ.

## XIV.

Εἴπερ ἄρα, in medio ferè periodi membro, ( nunquam orationis initio ) ἐλλειπτικῶς uſurpatur. Tunc autem, quod integræ orationi deeſt, ex ſuperioribus ferè membris ſuppleri debet. Syneſius Epiſtol. τοῦτο μὲν οὐκ ἔστι φιλίαν ἀπειπεῖν, ἀλλ' ἔχθραν ἀνειπεῖν ἤρκει γὰρ, εἴπερ ἄρα, τὸ μὴ συναλγῆσαι· τὸ δὲ καὶ προσεπιμανῆναι, πόῤῥω δεινόν· id eſt, *hoc quidem, non jam amicitiam renuntiare eſt: ſed inimicitias denuntiare: alioqui ſatis erat, non ſimul dolere, at dolorem etiam addere, atrox prorſus atque indignum eſt*. Hìc εἴπερ ἄρα, commodè verti poteſt, *alioqui*. quod autem deeſt, ita ſuppleri poſſit: εἴπερ ἄρα μόνον ἦν ἀπειπεῖν· id eſt, *ſiquidem tantùm id eſſet amicitiam renunciare*. εἴπερ ἄρα, defectivé.

Ariſtotel. 10. de Cœlo, τὸ πάντα, καὶ τὸ πᾶν, καὶ τὸ τέλειον, οὐ κατὰ τὴν ἰδέαν διαφέρουσιν· ἀλλ', εἴπερ ἄρα, ἐν τῇ ὕλῃ, id eſt, *univerſum, & perfectum, formâ non differunt, ſed materiâ tantùm*. ubi in εἴπερ ἄρα, ſupplendum tantùm eſt, διαφέρουσι.

Oenomaus apud Euſebium Præparatio. 6. ὁ δὲ Ζεὺς οὗτος, ἢ τῆς ὑμετέρας ἀνάγκης ἀνάγκη, τί ἡμᾶς τίννυται, ἀλλ' οὐκ, ( εἴπερ ἄρα ) ἑαυτὸν, ὅτι τοιαύτην κατέδειξεν εἶναι τὴν ἀνάγκην; id eſt, *Nam iſte quidem Jupiter*,

*ter*,

*ter, illa, inquam, neceſſitatis veſtræ neceſſitas, quorſum in nos, ac non potiùs, ( quando pœnas libet exigere, ) in ſeipſum animadvertit, qui ejuſmodi eſſe neceſſitatem oſtenderit:* ubi poſt εἴπερ ἄρα, ſubauditur, τίννυσθαι χρή τινα, id eſt, *ſiquidem punire aliquem oporteat.*

Diogenianus ib. εἰ ἄρα, pro εἴπερ ἄρα, poſuit: πῶς τοίνυν δὴ αὐτῶν σημαίνεται τὸ πάντα ἁπαξαπλῶς καθ' εἱμαρμένην εἶναι καὶ μὴ, εἰ ἄρα, ταῦτα μόνον, ὧν ἐστιν εἱμαρμένη; *Quomodo tamen omnia prorſus fato fieri ſignificant, ac non potiùs, ſi qua nominum iſtorum vis, ea tantummodò, quæ fati lege teneantur?*

Εἰ δ' ἄρα, non abſimili modo, ab Atticis uſurpatur: niſi quod, εἰ δ' ἄρα, membri ſequentis initio collocatur, non autem in medio, ut εἴπερ ἄρα. Quare verti poteſt, *ſin verò*, vel *alioqui*, ſupplendo tamen, quod juſtæ orationi deeſt, ex præcedentibus. Demoſthen. in Midiam, ἐπεὶ περιαιρεθεὶς οὗτος τὰ ὄντα, ἴσως μὲν οὐκ ἂν ὑβρίζοι· εἰ δ' ἄρα, ἐλάττονος ἄξιος ἔσται τοῦ μικροτάτου παρ' ὑμῖν· id eſt, *is enim facultatibus ſuis ſpoliatus cùm fuerit, nulli fortè ampliùs injuriam faciet: ſin verò, tum vilior ſanè fuerit homine apud vos deſpicatiſſimo:* ubi in εἰ δ' ἄρα, ſuppleri poteſt, ἔτι καὶ ὑβρίζοι, *injuriam facere perget.*

# SECTIO. VII.

## *De Conjunctione* καὶ, *cum particulis adjacentibus.*

### Regula I.

Καὶ, præter ea, quæ de hac particulâ ſuperiùs obiter attigimus: ſequitur ſæpiſſime particulam τε, túncque ambæ reddi commodè poſſunt, per *cùm*, & *tum*, vel duplex &: ut ἀνὴρ ὀξύς τε τὴν διάνοιαν, καὶ τὸ σῶμα ἐρρωμένως ἔχων *vir cùm acuto ingenio, tum robuſto corpore.* — τε καὶ, *cum & tum.*

Aliquando tamen, ac præſertim apud Thucydidem. τε ſolùm reperitur, ut *que* apud Latinos: quod tamen Poëtis longè frequentius eſt. Thucydid. lib. 2. τά τε ἔξω ἔλεγον αὐτοῖς μὴ ἀδικεῖν· id eſt, *ac ſimul ipſis denuntiârunt, ea ne læderent, quæ foris eſſent.* Apud Iones autem, aliquando τε vacat, quemadmodum τι. Herodotus, lib. 2. ἀλλ' ὅσον τε ἡμερέων τεσσέρων ἀνάπλουν στεινή ἐστιν· id eſt, *ſed ita anguſta eſt, ut quatuor circiter dierum navigatione ambiri poſſit.* ubi ὅσον τε, pro ὅσον τι. — τε *ſolùm, que.*

### II.

Καὶ, plerumque uſurpatur pro *etiam*, non modò cum ἀλλὰ conjunctum, (quod nemo neſcit,) ſed etiam, quòd rarò Tirones advertunt, per ſeſe ſolum. Itaque cùm occurrit, nec ſenſus patitur, ut reddatur per &, ſtatim cogitent ſumi pro *etiam*: ut καὶ ἀναίτιος δίκην ὑπέμεινε, *etiam innocens pœnas* — καὶ *etiam.*

*pœnas dedit.* Exempla paſſim. Demoſthenes pro Coronâ, ἐμοὶ τὴν εὔνοιαν καὶ νυνὶ παράσχεσθε, *etiam nunc veſtram mihi benevolentiam concedite.*

III.

καὶ, ſed at. Καὶ, in parentheſi, cùm aliquid poſteà vehementiùs preſſuri ſumus, commodè reddi poſſe videtur, *ſed, at.* Demoſthen. de Cherſon. Αἴτιον δὲ τούτων· (καί μοι πρὸς θεῶν, ὅταν ἕνεκα τοῦ βελτίστου λέγω, ἔστω παῤῥησία; id eſt, *iſtorum autem cauſa hæc eſt (ſed per Deos, liceat mihi, ubi de re ultiſſima dicendum eſt, fidenter loqui.)*

IV.

καὶ, an verò. Aliquando, initio membri, vel periodi, aut interrogantis eſt, aut ſaltem dubitantis. Lucian. in Charonte, καὶ δυνησόμεθα, ὦ Ἑρμῆ, δύ' ὄντες, ἀράμενοι τὸ Πήλιον, καὶ τὴν Ὄσσαν; &c. *An verò, Mercuri, cùm duo tantum ſimus, Pelio & Oſſâ ſublatis, poterimus?* Gallicè, *Et pourrions-nous bien?*

V.

καὶ, ſubauditur. Apud Iones aliquando ſubauditur, ut apud Herodotum, cujus oratio interdum hiatus habet. Sic lib. 2. εἰ δὲ ἡ στάσις μετήλλακτο τῶν ὡρέων, καὶ τοῦ οὐρανοῦ· τῇ μὲν νῦν βορέης τε καὶ ὁ χειμὼν ἑστᾶσι, ταύτῃ μὲν τοῦ νότου ἦν ἡ στάσις· id eſt, *Quod ſi & tempeſtatum, & cœli ſtata ratio mutaretur, ita ut ubi nunc boreas hyémſque conſiſtunt, ibi auſtri ſitus eſſet.* ubi τῇ μὲν νῦν, pro καὶ τῇ μὲν νῦν.

VI.

καὶ Atticè vacat. Contra ſæpe καὶ, apud Atticos vacat; maximè poſt particulas τί ποτε. Xenoph. 2. Ἑλληνικ. τί ποτε καὶ καλέσαι χρή;

*eſt, cum quo tandem nomine appellari decet?* ubi plane abundat καὶ.

## VII.

Aliquando deeſt ποτὲ, & ſola particula τί; vel ſimilis interrogans eodem ſenſu adhibetur: ut τί χρὴ καὶ λέγειν; *quid attinet dicere?* & ὑμῖν δὲ πῶς ἂν τις καὶ χρήσαιτο; *vobis autem quo modo tandem uti quis poſſet?* Demoſthen, pro Coro. Τί γὰρ καὶ βουλόμενοι, μετεπέμπεσθ' ἂν αὐτοὺς ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ; id eſt, *Quorſum enim illos evocaſſetis eo tempore?* verbatim *quid enim & volentes*, &c.

## VIII.

Καὶ, interdum ſignificat *atque*, ſed eo ſenſu quo apud Latinos, *atque*, reſpondet adverbiis *æque*, vel *perinde:* túncque apud Græcos præcedunt, fere κατὰ ταὐτὰ, vel κατὰ ταὐτὸ, *ſecundum eadem*, vel *idem*; vel ἴσα adverbialiter, pro ἴσως, *æqualiter*, vel ὁμοίως, *ſimiliter*. Pauſanias in Atticis, κατὰ ταὐτὰ οὗτός τε ἤχησε, καὶ κιθάρα κρουσθεῖσα· id eſt, *is perinde reſonare ſolet, atque*, vel *ut cithara pulſata*.

Gregorius Nazianz. πάσης τυχὼν παρ' αὐτοῦ δεξιώσεως, ἴσα καὶ παίδων ὁ τιμιώτατος. id eſt, *omnem ab eo benevolentiam conſequutus, perinde ac ſi liberorum clariſſimus fuiſſet.* Sic οὐχ ὁμοίως διάκεινται τὴν ἕξιν, καὶ ὅτε ὑγίαινον· id eſt, *non perinde habitu comparati ſunt, atque cum bene habebant.*

Hec Tullius imitatus eſt Tuſcul 5. *Pythagoram*, inquit, *reſpondiſſe, ſimilem ſibi videri vitam hominum, & mercatum eum, qui habetur maximo ludorum apparatu*: Græcè, ὁμοίως τοῦ ἔχειν τὸν τε βίον τὸν ἀνθρώπινον, καὶ ἀγορὰν τινα, &c.

IX.

IX.

Interdum poſtponitur pronominibus ἕτερος & ἄλλος, eodem modo quo Latinè *ac*, vel, *atque*, pronomini, *alius*. Ariſtoteles 1. Politic. ἔστι γὰρ ἑτέρα ἡ χρηματιστική, καὶ ὁ πλοῦτος ὁ κατὰ φύσιν· id eſt, *alia enim quæſtuaria, alia eſt ac divitiæ, quæ tales ſuâpte naturâ ſunt.*

X.

Interdum etiam duplici καὶ, nomen τὶς indefinitè ſumptum, aut particula γὰρ includitur; túncque poſterius καὶ vacat. Pauſanias in Laconicis, καί τινες καὶ ἀπώλοντο τῶν στρατιωτῶν κεραυνωθέντες· id eſt, *& aliqui ex militibus fulmine icti occubuerunt.* tametſi reddi tum poſſit, *etiam*, vel *quoque*. Sic, καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ταλαντεύομαι τὴν γνώμην, id eſt, *nam animi pendeo ipſe quoque:* ſic enim reddi debet nomen αὐτὸς præcedente καὶ ut κἀγὼ, vel καὶ ἐγὼ, ſignificat *ego quoque.*

XI.

Κἂν unicâ voce, pro καὶ ἂν, cum iota ſubſcripto, apoſtrophe & accentu acuto: (nam cum ſolâ apoſtrophe & iota ſubſcripto, eſt καὶ ἐν, & cum dativo jungitur;) Interdum ut ſimplex καὶ, ſignificat *etiam*, interdum *etiamſi*: ut κἂν παντάπασιν ἀπαίδευτος ὢν, τοῖς κομιδῇ πεπαιδευμένοις ἑαυτὸν ἀντιπαραβάλλει· id eſt, *etiam*, vel *etiam ſi imperitus, ſeſe tamen cum eruditiſſimis comparat.*

XII.

*Planè*, interdum in re vel inſolenti, vel dubiâ, aſſeverandi cauſâ ponitur, vt πάντων μοι ἀντισάντων κἂν ἐπεχείρησα τῷ

πράγ-

πράγματι. id eſt, *vel invitis & repugnantibus omnibus, rem tamem omnino aggreſſus eſſem*. Interdum eſt, *quòd ſi*; Gal. *& ſi*. Demoſthen. pro Coro. κἂν μὴ εὐλαβούμενος τοῦτο, μὴ λέγω τὰ πεπραγμένα ἐμαυτῷ: *quod ſi, ut pudori conſulam meo, res abs me geſtas nòn dixero*. Ibid. pro *ſi*, ἄλλως τε κἂν ὑπ' ἐχθροῦ τις τοῦτο συμβαίνῃ: *præſertim ſi hoc ab hoſte quiſquam patiatur*.

XIII.

Aliquando κἂν εἰ, ſimul conjunguntur & ſignificant *quòd ſi*, vel *etiamſi autem*. Demoſt. de Falſâ Legat. Κἂν εἰ ταῦτα πάντα ὑπῆρχεν· *quòd ſi omnia in illo eſſent*. Aliquando ſumuntur pro *ſi*, voce quoque aliâ inter utramque poſitâ. Ibid. κἂν ἀσέβειαν εἰ καταγινώσκῃ τις τῶν πεπρεσβευμένων αὐτῷ, id eſt, *ſi quis ejus legationem impietatis damnet*.

Aliquando κἂν εἰ & κἂν ſibi mutuò reſpondent, pro εἴτουν, & εἴτε, id eſt, *ſive*, geminato. Ariſtotel. εἰ γὰρ ἀστέρες, κἂν εἰ μείζους, κἂν ἐλάττους φαίνωνται: *ſtellæ enim ſive majores, ſive minores appareant*. Κἂν εἰ μὴ, *etiamſi non*.

XIV.

Καὶ δὴ, vel καὶ δὴ καὶ, vel ϰ) δῆτα, vel καὶ δῆτα ϰ), ut plurimùm ſignificant, *Et quidem, & certè, quinetiam*, ut, Καὶ δὴ ϰ) σου ἡδέως ἂν πυθοίμην· *Et verò, vel quinctiam libenter ex te quæſicrim*. ídque ferè periodorum, aut membrorum initiis. Trita paſſim exempla.

XV.

Aliquando ϰ) δὴ, præter notata ſuperiùs, reddi poteſt, vel *continuò*, vel *ideò*, vel *jamjam*. Demoſt. pro Coro. ὡς ἐὰν πρότερός

τις

τις εἴποι τὰ προσόντα ἑαυτῷ, περὶ ἄλλου, καὶ δὴ ταῦτα οὕτως ἔχοντα· id eſt, quaſi ſi quis ea prior objecerit, quorum ipſe ſibi conſcius eſt, ea continuò talia eſſe oporteat. Sic τοσοῦτον ὑπειπὼν, ἐπ' αὐτὸν καὶ δὴ τρέψομαι, id eſt. ubi hoc unum dixero, jam jam ad eum me convertam. Sic uſurpatum eſt *atque*, à Virgilio Georgic. 1.

*Non aliter quàm qui adverſo vix flumine lembum*
*Remigiis ſubigit; ſi brachia fortè remiſit,*
*Atque illum in præceps prono rapit alveus amne.*

hîc enim *atque*, ſignificat *continuò*.

XVI.

Aliâs verò, καὶ, ſequentib. γε δὴ, videtur interrogare potiùs, quàm affirmare. Plato ſub initium Convivij, Apollodorum illum, quem μανικὸν, id eſt, *furioſum*, vocabant, ita loquentem, introducit, Καὶ δῆλόν γε δὴ, ὅτι οὕτω διανοούμενος, καὶ περὶ ἐμαυτοῦ, καὶ περὶ ὑμῶν μαίνομαι; *Ex eo ne verò inſanire me conſtat, quòd de me ſimul ac de vobis ita ſentiam?*

XVII.

καὶ μὴν *enimverò*.

Καὶ μὴν ( nam καὶ μὲν, ſine voce aliquâ interjectâ, vel nunquam, vel raro admodum reperias:) Primò, reddi poteſt. *Enimverò: & verò: & ſanè*. Demoſt. pro Coro. Καὶ μὴν, εἴ τι τῶν ἄλλων, ὧν νυνὶ διέβαλλε, καὶ διεξῄει, ἢ καὶ ἄλλ' ὅ, τιοῦν ἀδικοῦντά με ὑμᾶς ἑώρα· id eſt, *Enimverò*, vel, *& ſanè, ſi quid en aliis, quæ jam jam dicendo criminabatur, aut aliud quidlibet abs me contra vos peccari videbat.* Ibid. καὶ μὴν εἰ τὸ κωλύσαι

κωλῦσαι τὴν τῶν Ἑλλήνων κοινωνίαν ἐπεπράκειν ἐγὼ Φιλίππῳ· id eſt, *Enimverò*, vel, & *quidem, ſi operam Philippo meam, ad impediendam Græcorum ſocietatem, vendideram.* Ibid. καὶ μὴν, τὴν εἰρήνην ἐκεῖνος ἔλυσε, τὰ πλοῖα λαβών· id eſt, *Enimverò, pacem ille tum violavit, cum hæc navigia cepit.*

### XVIII.

Secundò, idem eſt, quod *profectò*, vel *certe quidem.* Ibid. καὶ μὴν, οὐδὲ τοῦτό γε οὐδεὶς ἂν εἰπεῖν τολμήσειεν· id eſt, *Nec illud profectò dicere quiſquam audeat.*

Tertiò, ſignificat *porrò*, vel *jam verò*, vel *cæterùm.* Ibid. καὶ μὴν, ὅτι πολλοὺς μὲν ἐστεφανώκατε ἤδη τῶν πεπολιτευμένων, ἅπαντες ἴσασι· id eſt, *Porrò, pleroſque jam Reipubl. adminiſtratione perfunctos, à vobis coronatos eſſe, nôrunt univerſi.*

### XIX.

Quartò, cum primâ perſonâ junctum, verti poſſit, *Equidem.* Plato ſub initium Convivii, καὶ μὴν ἔναγχός σε ἐζήτουν, *Equidem modò te quærebam.*

Quintò, καὶ μὴν καὶ valent *Quin etiam.* Ibid. καὶ μὴν, καὶ αὐτὸ τοῦτο, ἄξιός εἰμι ἐπαίνου τυχεῖν· id eſt, *Quin etiam, laude ſim hac in parte dignus.*

Sextò, καὶ μήν γε. *At ſaltem, at veró.* Ibid. καὶ μὴν, τῷ γε μὴ διαφθαρῆναι χρήμασι, κεκράτηκα Φιλίππου· id eſt, *At eò ſaltem Philippum vici, quòd pecuniis ab illo corrumpi minimè potuerim.*

### XX.

Καὶ, cum particula τοι encliticâ, ſignificat primò, *atqui* : ut καίτοι ὅστις ἂν τὰ τῆς πατρίδος ἀτυχήματα καρπώσαιτο, οὗτος *καί τοι, atqui.*

ἂν ἀπολωλέναι δίκαιος γένοιτο· id eſt, atqui dignus profectò eſt, qui pereat, quiſquis patriæ calamitatem felicitatem putat ſuam. Demoſth. pro Cor. καίτοι πρὸς ἅπασι τοῖς ἄλλοις δικαίοις, οἷς ἂν εἰπεῖν τις ὑπὲρ Κτησιφῶντος ἔχοι, καὶ τοῦτο ἔμοιγε δοκεῖ καὶ μάλα εἰκότως ἂν λέγειν· Atqui præter cætera jura, ( id eſt defenſionis capita,) quæ Cteſiphontis in cauſâ proferri poſſunt, hoc etiam exiſtimo, & quidem ſummâ cum æquitate urgeri poſſe.

XXI.

καίτοι, at.

Secundò, ſignificat verùm, vel at, ídque ferè cum dubitatione vel indignatione. Demoſthen. pro Coronâ, καίτοι πόσα χρήματα τοὺς ἡγεμόνας τῶν συμμοριῶν οἴεσθέ μοι διδόναι; At quantum pecuniæ, ſodalitatum mihi principes daturos putatis? ubi διδόναι, pro διδόναι ἄν, id eſt, δώσειν. Sic Tullius ultimâ Verrinâ. At, quemadmodum ipſe ſeſe induit primâ actione? Græcè, καίτοι ποῖον αὐτός γε τρόπον περιέβαλεν ἑαυτὸν ἐν τῇ προτερολογίᾳ;

XXII.

καί τοι etiam.

Tertiò, rariùs ſumitur pro κἄν, id eſt, etiam, Gall. voire meſme, affirmando. Euſebius lib. 3. Præparatio. pag. 106. εἰ δή τις εἴη δυνατὸς ψυχῆς ἄγαλμα, καὶ μορφὴν ἐν εἰκόνι τεκτήνασθαι, δύναιτ᾽ ἂν οὗτος καί τοι τῶν κρειττόνων· id eſt, quare ſi quis animi ſimulachrum ac ſpeciem fingendo architectari poſſet, idem quoque poſſet ſuperiorum ac cœleſtium mentium imaginem aliquam fabricari. niſi fortè legatur καί τι, ſupple ἄγαλμα pro καί τοι.

XXIII.

XXIII.

Quartò, redditur, *quanquam*, vel, *tametſi*, in correctionibus maximè rhetoricis: ut, καίτοι, σύ γε ἔτω σοφὸς ὢν, ἐδὲν τῶν παρ᾽ ἐμῶ δεήσῃ λόγων· id eſt, *quanquam tu, qui tantùm prudentiâ vales, oratione meâ non indigebis*. καί τοι, quanquam.

Quo ſenſu addunt plerumque particulam γε. Gregor. Nazianz. ubi ſe dixit, ex Juliani apoſtatæ vultu & inceſſu, qualis futurus eſſet cognoviſſe, addit, καί τοι γε ἐ τῶν εὖ πεφυκότων περὶ ταῦτα εἷς ὢν: id eſt, *tametſi ex iis non ſim, qui artis hujus admodùm periti ſunt*.

XXIV.

Quintò, ſignificat, *& quidem, & verò*, initio periodi. Plutarchus in Cæſare, καίτοι καὶ λόγον τινὰ κατέσπειραν εἰς τὸν δῆμον· id eſt, *& quidem rumoris aliquid in populum ſparſerunt*: ubi notandum illud τοι duplici καὶ, incluſum ac tectum eſſe. Eodem ſenſu dicunt, interdum καὶ μὴν καί. Demoſth. pro Coro. καίτοι, δυοῖν αὐτὸν ἀνάγκη θάτερον. *Et verò, & ſanè, è duobus alterum fateatur neceſſe eſt*.

XXV.

Sextò, redditur *proinde*, vel, *itaque*, apud Iſocratem ſæpe, ut καί τοι, τί χρὴ νομίζειν, ποιεῖν αὐ τὸν τοιέτοις ἐπιχειρῶντα; *proinde quid eum facturum putemus, qui talia conetur?*

Septimò, καίτοι εἰ, vel, αὖ, idem eſt quod εἰ δὲ, *quòd ſi*, ut καίτοι, εἰ πρὸς αὐτὸν ἔτω πως διέκεισο· *quod ſi hoc modo adverſus eum affectus eras*.

αὖ ἀπολωλέναι δίκαιος γένοιτο· id eſt, *atqui dignus profectò eſt, qui pereat, quiſquis patriæ calamitatem felicitatem putat ſuam.* Demoſth. pro Cor. καίτοι πρὸς ἅπασι τοῖς ἄλλοις δικαίοις, οἷς ἂν εἰπεῖν τις ὑπὲρ Κτησιφῶντος ἔχοι, καὶ τοῦτο ἔμοιγε δοκεῖ καὶ μάλα εἰκότως ἂν λέγειν· *Atqui præter cætera jura*, (id eſt defenſionis capita,) *quæ Cetſiphontis in cauſâ proferri poſſunt, hoc etiam exiſtimo, & quidem ſummâ cum æquitate ingeri poſſe.*

## XXI.

καίτοι, *at.*

Secundò, ſignificat *verùm*, vel *at*, idque ferè cum dubitatione vel indignatione. Demoſthen. pro Coronâ, καίτοι πόσα χρήματα τοὺς ἡγεμόνας τῶν συμμοριῶν οἴεσθέ μοι διδόναι; *At quantum pecuniæ, ſodalitatum mihi principes daturos putatis?* ubi διδόναι, pro διδόναι ἄν, id eſt, δώσειν. Sic Tullius ultimâ Verrinâ. *At, quemadmodum ipſe ſeſe induit primâ actione?* Græcè, καίτοι ποῖον αὐτός γε τρόπον περιέβαλεν ἑαυτὸν ἐν τῇ προτερολογίᾳ;

## XXII.

καί τοι *etiam.*

Tertiò, rariùs ſumitur pro κἄν, id eſt, *etiam*, Gall. *voire meſme*, affirmando. Euſebius lib. 3. Præparatio. pag. 106. εἰ δέ τις εἴη δυνατὸς ψυχῆς ἄγαλμα, καὶ μορφὴν ἐν εἰκόνι τεκτήνασθαι, δύναιτ' ἂν οὗτος καίτοι τῶν κρειττόνων· id eſt, *quare ſi quis animi ſimulachrum ac ſpeciem fingendo architectari poſſet, idem quoque poſſet ſuperiorum ac cæleſtium mentium imaginem aliquam fabricari.* niſi fortè legatur καί τι, ſupple ἄγαλμα pro καί τοι.

XXIII.

## XXIII.

Quartò, redditur, *quanquam*, vel, *tametſi*, in correctionibus maximè rhetoricis: ut, καίτοι, σύ γε ἔτω σοφὸς ὢν, ἐδὲν τῶν παρ᾽ ἐμῦ δεήσῃ λόγων· id eſt, *quanquam tu, qui tantùm prudentiâ vales, oratione meâ non indigebis*. καί τοι, quanquam.

Quo ſenſu addunt plerumque particulam γε. Gregor. Nazianz. ubi ſe dixit, ex Juliani apoſtatæ vultu & inceſſu, qualis futurus eſſet cognoviſſe, addit, καί τοι γε ἐ τῶν εὖ πεφυκότων περὶ ταῦτα εἷς ὢν: id eſt, *tametſi ex iis non ſim, qui artis hujus admodùm periti ſunt*.

## XXIV.

Quintò, ſignificat, *& quidem, & verò*, initio periodi. Plutarchus in Cæſare, καίτοι καὶ λόγον τινὰ κατέσπειραν εἰς τὸν δῆμον· id eſt, *& quidem rumoris aliquid in populum ſparſerunt*: ubi notandum illud τοι duplici καὶ, incluſum ac tectum eſſe. Eodem ſenſu dicunt, interdum καὶ μὴν καί. Demoſth. pro Coro. καίτοι, δυοῖν αὐτὸν ἀνάγκη θάτερον. *Et verò, & ſanè, è duobus alterum fateatur neceſſe eſt*.

## XXV.

Sextò, redditur *proinde*, vel, *itaque*, apud Iſocratem ſæpe, ut καί τοι, τί χρὴ νομίζειν, ποιεῖν αὖ τὸν τοιύτοις ἐπιχειρῦντα; *proinde quid eum facturum putemus, qui talia conetur?*

Septimò, καίτοι εἰ, vel, αὖ, idem eſt quod εἰ δὲ, *quòd ſi*, ut καίτοι, εἰ πρὸς αὐτὸν ἔτω πως διέκεισο· *quod ſi hoc modo adverſus eum affectus eras*.

XXVI.

Octavò, idem eſt, quod, *& tamen*, Gall. *Et cependant.* Demoſthen. pro Coro. καίτοι σύγ' ἔφησθά με ταῦτα λέγοντα, εἰς ἔχθραν ἐμβαλεῖν τουτοσί· *Et tamen, hoc me orationis genere, inimicitias iſtas conflare dicebas.*

Nonò, καὶ γάρ τοι, ſignificat *etenim.* Ibid. καὶ γάρ τοι πᾶσι τοῖς ἕλλησιν ἐδείξατε ἐκ τούτων· *Etenim Græcis omnibus ita demum oſtendiſtis.*

XXVII.

Καὶ οὐ, rariùs quidem, aliquando tamen, pro ἀλλ' οὐ, id eſt, *non autem.* Demoſthen. pro Coron. φαίνομαι τοίνυν ἐγὼ χάριτος τετυχηκὼς τότε, καὶ οὐ μέμψεως, οὐδὲ τιμωρίας· *Atqui tum gratiam palam conſequutus ſum, non reprehenſionem aut pœnam retuli.* Ita etiam, καὶ μὴ, *uſurpatur*, ut Gallicè, *& non.* Diogenianus apud Euſeb. Præparat. 6. καὶ μὴ ταῦτα μόνα, ὧν ἐστιν εἱμαρμένη; *non autem ea duntaxat, quæ fati lege teneantur?*

## SECTIO VIII.

### *De Conjunctionibus* μὲν, *&* δὲ, *cum adjunctis particulis.*

### REGULA I.

PArticulas iſtas uſu conjunctiſſimas etiam tractatione conjungimus. Primùm igitur, μὲν cum particulâ γὰρ, ornatûs cauſâ ſolùm adhibetur, quia μὲν γὰρ, idem quod γὰρ, ſignificant. At per ſe ſolùm, rariùs licèt, aliquando tamen, eodem modo vacat, ut *quidem*, apud Latinos. Atque id Platoni frequentius eſt. Sic 8. de Reipubl.

ὅταν

ὅταν ἦν δ' ἐγὼ, πρῶτον μὲν τῆς μητρὸς ἀκούῃ ἀχθομένης. id eſt, *cùm, inquam, primùm quidem matrem moleſtè ferentem audiet.* Ibi enim, δὲ non ſequitur.

Nominatim autem obſervandum, vix unquam reperiri ὅς μὲν, abſolutè poſitum, ut *qui quidem*, Latinè. Græci enim potiùs dicunt, ὅϛις, ὅ περ, ὅς δὴ, ὅς γε. Poëtæ verò etiam, ὅϛε, ut paſſim Homerus.

II.

In membrorum diverſorum, quæ tamen ad ſeſe mutuò referri poſſint, initiis, ferè, ſemper μὲν & δὲ collocantur: Latinè autem rariſſimè, *quidem, verò*, quòd Latini diſſolutiones ament. Itaque dum Græca Latinè redduntur, μὲν & δὲ, ut plurimùm omitti debent, alioqui putidam ſæpe Latinitatem efficient: túncque, commodè ablativus abſolutus in priore membro uſurpari poterit: ut, τὸν μὲν ἐχθρὸν κατέβαλεν, αὐτὸς δὲ ἀραρότως ἔϛη. *Ipſe, afflicto jam hoſte, preſſo gradu conſtitit.*

Contra, cum Græcè Latina vertuntur, ſæpe adhibendæ ſunt illæ particulæ membris illis diverſis quæ Latinè nulla conjunctione copulantur. Quòd ſi plura eſſent illa membra, tum ſubinde addendum fuerit, καὶ, vel πρὸς δὲ, vel πρὸς δὲ τούτοις, id eſt, *præterea*, initio membrorum, ante particulam ipſam μὲν.

III.

Monendi quoque tirones ſunt, licèt voculæ iſtæ tam crebrò uſurpentur, nunquam tamen ſimul uſurpari, quin abſolutè reddi poſſint, per, *quidem, verò*: ut οὗτος μὲν ἡμᾶς φεναχίζει, ἡμεῖς δὲ ὑπὸ συνηθείας, αὐτὸν

ὑπὲρ σπουδάζειν ἡμῶν οἰόμεθα. id eſt, *ille quidem fucum nobis facit, nos verò præ ſimplicitate, rebus eum noſtris ſtudere arbitramur.*

IV.

Monendi prætereà, conjunctionibus illis partes etiam diſſimiles conjungi poſſe: (ut τῇ μὲν διὰ ἔχθραν, τῇ δ' ἐφαπτόμενος τοῦ καιροῦ, *partim ob inimicitias, partim occaſionem arripiens*: ſed tamen prioris membri participium, cum poſterioris verbo committi non debere. v. c. malè diceretur, τοὺς μὲν πολεμίους ἐκβαλὼν, ὑπὲρ δὲ τῆς πατρίδος ἠμυνάμην· nam, aut δὲ tollendum eſt, aut pro ἐκβαλὼν, dicendum ἐξέβαλον· id eſt, *propulſatis hoſtibus, patriam defendi.*

V.

Eleganter etiam id exprimunt, quod Latinè dicimus, *cùm, tum*; qui uſus cum apud cæteros, tum præſertim, apud Iſocratem longè frequentiſſimus: ut ipſo ſtatim cohortationis ad Demonicum exordio. Quod igitur habet Tullius initio orationis pro Dejotaro, *Cùm in omnibus cauſis gravioribus, C. Cæſar, vehementius commoveri ſoleo; tum in hac cauſâ ita me multa perturbant:* Græcè reddi poteſt, παρὰ μὲν ἄλλους τοὺς ἀγῶνας, Γάϊε Καῖσαρ, ἐμπαθέστερον εἰωθὰ πως διακεῖσθαι, παρὰ δὲ τουτονὶ, πλείστοις ὅσοις οὕτω πως διαταράττομαι.

Demoſthen. pro Coronâ initio, πολλὰ μὲν οὖν ἔγωγε ἐλαττοῦμαι κατὰ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα Αἰσχίνου, δύο δ', Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ μεγάλα· id eſt, *Et quidem cùm Æſchine, hâc in cauſâ, multis ſum rebus inferior, tum duobus potiſſimùm, iiſque permagnis.*

VI.

VI.

Μὲν δὲ, ſerviunt etiam enumerationibus rerum, aut hominum, diverſorum quidem, ſed tamen eòdem ſpectantium: tunc verò ridiculum eſſet, *quidem*, *verò* Latinis auribus inculcare: ut apud Xenophontem, ἐπαίνε ἕνεκα πάντα μὲν πόνον, πάντα δὲ κίνδυνον ὑπομένειν· id eſt, *laudis gratiâ labores omnes, omniâque pericula ſuſtinere.* Sic apud Gregorium, Ἐθεράπευε μὲν τὰ σώματα, ἐθεράπευε δὲ τὰς ψυχάς, id eſt, *corpora ſimul animóſque curabat.* dici potuit, ἐθεράπευε δὲ καὶ τὰς ψυχάς.

VII.

Atticè quoque ſæpius repetuntur, crebris negationibus illigatæ, ita ut & membra membris opponantur, nec commodè ſatis, Latinitate donentur. Inſigne hoc in genere eſt illud Demoſthen. orat. pro Coro. οὐκ εἶπον μὲν ταῦτα, οὐκ ἔγραψα δέ· οὐδὲ ἔγραψα μὲν, οὐκ ἐπρέσβευσα δέ· οὐδ' ἐπρέσβευσα μὲν, οὐκ ἔπεισα δὲ Θηβαίους: Quæ particulis *ita ut*, ſubinde iteratis, hoc modo vertas: *Neque verò hæc ita dixi, ut eadem non proſcriberem: nec ita proſcripſi ut obeundâ legatione non dicerem: nec in legatione ſic dixi, ut ea Thebanis non perſuaderem.*

VIII.

Frequentiſſimus eſt hujus oppoſitionis uſus, cum uno aut pluribus omiſſis, aliquid aliud fieri ſignificatur: túncque prius membrum per ablativum abſolutum, & paſſivum reddi debet, etiamſi Græcè, infinitivus utrobique habeatur. Demoſthenes pro Coronâ. οὐ τὸ μὲν πρὸς ἀλλήλους ἀγωνί-

ἀγωνίζεσθαι παραλείπειν, ἑτέρῳ δ' ὅτῳ καχόντι δώσομεν, ζητεῖν· id eſt, *non mutuâ diſceptatione omiſſâ, quendam alium, quem lædamus, quærere*: ubi obſervandum, membri prioris infinitivum παραλείπειν mutari poſſe in accuſativum participii παραλιπόντας: quòd ſi fiat, μὲν & δὲ omitti oportebit.

I X.

Nec rarò tamen, unicum μὲν, plurima δὲ conſequuntur: quæ ſi Latinè omnia redderes, barbarus fieres. Ita Dio Chryſ. orat. 12. Ἔνθα δ' ὁρᾷς πανταχοῦ μὲν ξίφη, πανταχοῦ δὲ θώρακας, πανταχοῦ δὲ δόρατα, πάντα δὲ ἵππων, πάντα δὲ ὅπλων, πάντα δὲ ὡπλισμένων ἀνδρῶν μεστά. *Hîc porrò videas, ubique gladios, ubique loricas, ubique haſtas; omnia equis, armis, atque armatis hominibus plena omnia.*

X.

δὲ post μὲν, ſed.

Δὲ poſt μὲν, ſæpiſſime reddi debet, *ſed*: ita quidem ut membrum in quo locum habet, priori adverſetur: ut σὺ μὲν ἀκούεις, οὐ συνίης δέ· id eſt, *audis tu quidem, ſed non intelligis*.

X I.

μὲν δὴ, & quidem.

Μὲν δὴ præmiſſâ voce aliquâ, periodorum ac membrorum initiis, aliquando ſignificat, *& quidem*. Demoſthen. pro Coro. περὶ μὲν δὴ τῶν ἰδίων, ὅσα λοιδορούμενος βεβλασφήμηκε περὶ ἐμοῦ, id eſt, *ac de privata quidem vitæ rationibus, quæcunque demum in me maledicta contumelioſè contulerit*. Aliàs μὲν δὴ, id eſt, igitur.

X I I.

μέντοι, verò.

Μέντοι, primùm in reſponſionibus, aut iis ſimili orationis genere adhibetur, approbandi

probandi atque aſſentiendi cauſâ, ut apud Latinos, *verò*, *ſanè*, *utique*, *omnino*. Cicero Tuſculan. 5. *quid igitur contrà Brutum me dicturum putas?* reſpondet Atticus, *tu verò ut videtur, nam præfinire non eſt meum.* Græcè ita poſſit τί δὴ πρὸς ἐμὲ ἂν οἴει κατειπεῖν τοῦ Βρούτου; σὺ μέν τοι ὅπως ἂν σοι δοκῇ· τὸ γοῦν προδιορίζεσθαί τι, οὐκ ἐμόν γε, vel οὐ πρὸς ἐμὲ, vel κατ' ἐμέ. Sic apud Xenophontem, huic interrogationi, ἦ καὶ ἐμὲ οὖν, ἔφη ἡ γυνὴ, δεήσει ταῦτα ποιεῖν; *An verò inquit mulier, hæc etiam me facere oportebit?* ſubjicitur, δεήσει μέν τοι, ἔφην ἐγὼ, ἔνδον μένειν· id eſt, *te verò, inquam, intus manere oportebit.* Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 4. ubi Servius Tullius, poſtquam ex Tarquinio quæſivit, num quod ſibi ex variis, quæ recenſet, criminibus objicere poſſit, ita concludit, δίκαιον μέν τοι ἂν, εἴ τί μοι τοιοῦτον ἡμάρτηται, τῆς ἀρχῆς ἅμα καὶ τῆς ψυχῆς ἀποστερηθῆναι· id eſt, *Juſtum ſanè fuerit, ſi quid hujuſmodi commiſſum abs me fuit, me regno ſimul, vitâque ſpoliari.*

## XIII.

Secundò, ſignificatione ſuperiori contrariâ, ſumitur pro *at*, *verum*, *veruntamen*, aut abſolutè *tamen*: quemadmodum ſuprà diximus de πλὴν ἀλλά. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 4. ubi Servius cùm quæſiiſſet, num ſuperbè ſe gereret: τίς μέν τοι τῶν πρὸ ἐμοῦ βασιλέων οὕτω μέτριος ἐν ἐξουσίᾳ διετέλεσε; *At quis ex præcedentibus regibus, tam in ſummo imperio moderatus fuit?* Xenophon, τοῦτο μέν τοι εἰδὼς οὐδὲν μᾶλλον ἐπίσταμαι ὅπως δεῖ γεωργεῖν· .i. *veruntamen, ut hoc nôrim, nihilo magis novi, quemadmodum* At.

*admodùm arare oporteat*. Quo ſenſu nonnunquam ἐλλειπτικῶς ponitur. Plato in Gorg. σὺ δὲ ὡμολόγεις τῶν γε νῦν οὐδένα, τοὺς μὲν ἔμπροσθεν· id eſt, *tu verò fatebare, ex iis ſaltem qui nunc vivunt, ejuſmodi fuiſſe neminem: verumtamen ex iis qui prius*: id eſt, *ſed tamen ex iis qui ſuperiori tempore vixiſſent, nonnullos fuiſſe dicebas*, ἔφασκες γενέσθαι τινάς.

## XIV.

Aliquando μέντοιγε, & μέντοιπου, unicâ voce proparoxytonâ, pro μέν τοι ponuntur: in utrâque ſignificatione. Sunt qui addant, μέντ' ἂν, eodem modo uſurpari, ſed meo judicio illud ἂν ad verbum ſuum pertinet, non ad μέν τοι: ſed μέντ' per apoſtrophen. Demoſthen. pro Coro. ἐμὲ δὲ, τὸ τίνος φρόνημα λαβόντα, ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸ βῆμα ἔδει; τὸ τούτων ἀνάξια ἐροῦντος; δικαίως μέντ' ἂν ἀπέθανον: *me autem, quo tandem ſenſu conſcendere ſuggeſtum oportuit? an ejus, qui his indigna dicturus eſſet? at juſtè ſanè periiſſem*: ubi manifeſtè ἂν pertinet ad ἀπέθανον.

## XV.

μὲν οὖν, *& quidem.*

Μὲν οὖν, raro admodum ſignificat *igitur*; multò minùs, *quidem igitur*. At primò commodè reddi poteſt, *& quidem, & verò, enimverò*: maximè in periodorum initiis: præmiſsâ tamen ſemper aliâ voce, ut οὕτω μὲν οὖν πρὸς τὴν πόλιν διακείμενος ἀεὶ διετέλεσεν: id eſt, *& quidem eo ſemper fuit in rempublicam animo*, nunquam enim reperitur, καὶ μὲν, pro, *& quidem*; nec, καὶ δὲ, pro *& verò*; niſi apud Poëtas. Demoſthen. pro Coro. πειράσομαι μὲν οὖν, ὡς μετριώτατα τοῦτο

ποιεῖν: Equidem, vel, *ego verò id quàm modeſtiſſimè fieri poterit, præſtare conabor.* Præcedente autem particulâ εἰ, verti etiam poteſt, *quòd ſi*, vel, *& quidem ſi.* Idem ibid. εἰ μὲν οὖν περὶ ὧν ἐδίωκε μόνον, κατηγόρησεν Αἰσχίνης· id eſt, *Quòd ſi Æſchines, quibus de rebus actionem inſtituebat, in iis tantùm accuſandis verſatus eſſet.*

## XVI.

Secundò ſignificat *quidem certè*, vel *ſané:* *Certé.*
Galli ferè dicunt, *au moins*, vel, *paur le moins*: interdum, *& à la veritè:* ut ea quæ ſequuntur ad aliquam priorum confirmationem utcunque pertineant. Thucyd. lib. 1. cùm dixiſſet nonnullos eſſe, qui ſcriberent quendam in Aſiâ periiſſe; ſubdit ejus opinionis hoc argumentum; μνημεῖον μὲν οὖν αὐτοῦ ἐν Μαγνησίᾳ ἐστὶ τῇ Ἀσιανῇ· .i. *& ſanè hujus monumentum extat Magneſiæ, quæ Aſiæ civitas eſt.*

## XVII.

Tertiò, redditur, *porrò*, vel, *cæterùm*, vel, *Porró.*
*jam verò*; in iiſdem periodorum initiis: ut αὐτὸς μὲν οὖν τὴν ἀρχὴν παραλαβὼν, πάντα ὑπεκίνησεν· id eſt, *cæterùm accepto imperio cuncta mutavit.* Demoſthen. pro Coro. πολλὰ μὲν οὖν ἔγωγε ἐλαττοῦμαι κατὰ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα, Αἰσχίνη, δύο δ᾽ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ μεγάλα. *Porrò, vel, jam verò, Athenienſes hac in cauſâ, cum aliis pleriſque rebus deteriori conditione ſum, quàm Æſchines, tum verò duabus præcipuè, iiſque permagnis.* Quo ſenſu, καθ᾽ ὑποφορὰν, id eſt, *per ſubjectionem*, uſurpatur explicandi alicujus cauſâ, quod præmiſſum eſt: ut ſi, cùm dixiſſes aliquid eſſe inutile, ſubjungeres, ἄχρηστον μὲν οὖν φημὶ ἔγωγε πᾶν, ὅτι μηδὲν ἐπ᾽ ἀρετὴν

συντε-

συντελεῖται· id eſt, *porro inutile, vel inutile autem id eſſe dico, quod nihil ad virtutem juvat.*

XVIII.

*Imò verò.* Quartò, ſignificat *imò verò*: ut Xenophon. quærenti, οἱ παρά σοι τούτων οὐδὲν ἐπίστανται ποιεῖν; id eſt, *nihilne tui rerum iſtarum facere nôrunt?* reſpondet, πάντα μὲν οὖν, ἔφη, *imò verò inquit, omnia.* Quod etiam dicunt, μὲν οὖν γε, vel unâ voce, vel tribus diſtinctis. Ita Lucæ 11.28. ei mulieri, quæ beatam Chriſti matren prædicabat, Chriſtus ipſe reſpondet, μενοῦνγε μακάριοι οἱ ἀκούοντες τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ· id eſt, *quin imò*, vel *imò verò, beati qui audiunt verbum Dei.* Quæ tamem voculæ, membrorum aut periodorum initiis aliquando ſignificant *enimverò*, ut ad Rom. 9. 20. μενοῦνγε, ὦ ἄνθρωπε, σὺ τίς εἶ ὁ ἀνταποκρινόμενος τῷ Θεῷ; .i. *Enimverò, ô homo, tu quis es, qui Deo reſpondes?* Hîc autem notandum μενοῦνγε, toti membro initium dare poſſe, nullâ voce præmiſsâ, quod non poſſunt μὲν οὖν, ſine γε.

XIX.

*At enim.* Quintò, ac poſtremò μὲν οὖν ſignificant *at enim*, ſerviúntque potiſſimùm occupationibus rhetoricis. Demoſthen. Olynth. 1. τὸ μὲν οὖν ἐπιτιμᾶν, inquit, ἴσως φήσαι τις ἂν ῥᾴδιον, καὶ παντὸς εἶναι: ubi malè, meo judicio, qui vertunt, *igitur*, vel, *quamobrem:* ſenſus enim eſt, *at enim dicat fortaſſe quiſpiam, facilè admodùm, & cujuſvis eſſe.*

XX.

*ὦν & νυν enclitic. pro οὖν.* Obſervandum hîc obiter, apud Iones, ὦν & νυν encliticum, pro οὖν uſurpari: ut μὲν ὦν & μέν νυν, pro μὲν οὖν. Herodot. lib. 2. τοῦτο μέν νυν τὸ ὄρος, τοιοῦτόν ἐστιν.i. *& quidem*

*dem hic mons ejuſmodi eſt.* Ibid. paulò pòſt, πέφυκε μὲν ὦν ἡ χώρη αὕτη οὕτω. id eſt, *atque hic nativus eſt illius regionis ſitus.*

### XXI.

ὦν vacat.

Apud eundem particula iſta, ὦν, ſæpiſſime vacat: nam altera νυν, rarò ſine μὲν reperitur. Imò, præpoſitiones, à verbis, quorum partem conſtituerent, interjecto ferè ὦν, dirimuntur. Ita lib. 2. οἳ δὲ φέροντες ἐς τὴν ἀγορὴν, ἀπ' ὦν ἔδοντο, pro ἀπέδοντο· id eſt, *Ii deferentes in forum, ibi vendere conſueverunt.* Ibid. κατ' ὦν ἐκάλυψε, pro κατεκάλυψε, *operuit.* Ibid. ἐν ὦν ἐπλέκωσαν pro ἐνεπλέκωσαν, *connectere & colligare ſolent.*

### XXII.

δὲ enclit.

De particula δὲ, ſeorſim hæc notanda. Primùm illam encliticam eſſe non modò, cùm demonſtrat, ut in ὅδε ἥδε τόδε: ſed etiam dum coaleſcit in unam vocem, cum τοῖος, *talis*, τόσος, *tantus*, τηλίκος, *tantus*; túncque unicus eſt accentus in penultimâ τοιόσδε, τοσόσδε, τηλικόσδε. Poſtremò, cùm fungitur vice præpoſitionis εἰς, aut ſimilis, ut in οἶκαδε pro εἰς τὸν οἶκον, *domum*; quò etiam utuntur Oratores. & in aliis quibuſdam magis Poëticis: ut, ἀγορήνδε, id eſt, εἰς ἀγορὰν, *in forum* & ſimilibus.

### XXIII.

δὲ, *ſed, aut verùm.*

Secundò, apud Ariſtotel. Platonémque potiſſimum, alióſque magis Atticos ſignificare *ſed*, aut *verum*: quemadmodum antè diximus, ἀλλὰ, interdum pro δὲ, uſurpari. Ariſtotel. Ethic. 8. ᾗ μὲν δοῦλος, inquit, οὐκ ἔστι φιλία πρὸς αὐτόν· ᾗ δ' ἄνθρωπος id eſt, *quatenus ille ſeruus eſt, nulla cum*

co

*eo amicitiæ eſſe poteſt : ſed tantùm quatenus homo eſt.* Quod orationis genus eò nonnunquam obſcurius eſt, quò nonnulla ſubintelliguntur ex præcedentibus repetenda. Plato in Gorgiâ, ἡ μὲν ὀψοποιητικὴ, οὔ μοι δοκεῖ τέχνη εἶναι, ἡ δὴ ἰατρική. id eſt, *condiendorum ciborum ars mihi nulla videtur eſſe, at medicina*; ſupple, *ars videtur.*) Sic Tullius ad Lentulum; *Non meum monumentum* inquit, *monumentum verò ſenatus*: ubi *monumentum verò*, poſuit, pro, *ſed monumentum*; Græcè οὐκ ἐμόν γε μνημεῖον, τῆς δὲ βουλῆς.

XXIV.

δὲ pro γάρ.

Tertiò, δὲ ſumitur aliquando pro, γὰρ apud Homerum ſæpiſſimè, alióſque Poëtas: apud quos particula hæc, ut hoc obiter dicam, præcipuam carmini venuſtatem afferre putatur: adeóque altero quoque verſu inculcatur: quod aqud Latinos vitium eſſet turpiſſimum. Imo etiam in ſolutâ oratione, eſt ubi δὲ, reddi potiùs debeat *enim*, quàm, *verò*. Demoſthen. Olynth. 3. τοῦτ' οὖν δεῖ προσεῖναι: τὰ δ' ἄλλα ὑπάρχει. *Hoc igitur accedat oportet: nam cætera quidem adſunt.*

XXV.

δὲ, pro δή.

Quartò, non raròcum aliquâ emphaſi ponitur, pro δή, ut apud Latinos, *verò*, pro *utique*, vel *omnino*. Tullius: *quod me rogas, ut in bonam partem id accipiam; ego verò in optimam.* Græcè, ὅτι μὲν οὖν παρακαλεῖς ἐμὲ, συγγνωμόνως ἀκούειν τοῦτο, (vel λαβεῖν, δέχεσθαι ἐπιεικῶς τί γε·) ἐγὼ δὲ κἂν μάλιστα. Plato in Phædone, οἱ δ' ἂν δόξωσιν ἀνιάτως ἔχειν, τούτους δὲ ἡ προσήκουσα μοῖρα ῥίπτει εἰς τὸν τάρταρον· id eſt, *Qui*

autem

*autem videntur inſanabilibus vitiis laborare, eos verò ſuum cujuſque fatum in tartarum detrudit.*

## XXVI.

Hac in acceptione, obſcuram interdum efficit orationem. Plato 10. de Legib. cùm dixiſſet, νῦν δὴ χαλεπὸν οὐδὲν ἔτι, διαῤῥήδην εἰπεῖν, ὡς ἐπειδὴ ψυχὴ μέν ἐστι περιάγουσα ἡμῖν πάντα· id eſt, *nunc ergo nihil ampliùs eſt, quamobrem apertè dicere vereamur; quandoquidem animus is eſt qui circum agit omnia:* ſubdit, τὴν οὖν οὐρανοῦ περιφορὰν ἐξ ἀνάγκης περιάγειν φατέον· id eſt, *eundem certè animum, ipſius quoque cœli converſionem efficere dicendum eſſe.* Quò loco, τὴν οὖν, omnino poſuit, pro τὴν δὴ, vel τήν γε, vel καὶ τὴν & φατέον abundat: ſatis enim erat εἰπεῖν, ſic tamen, ut ſequeretur περιάγει, pro περιάγειν, & ἡ δὲ, pro τὴν δὲ, in nominandi caſu efferretur.

*δὲ, pro δὴ obſcurat orationem.*

## XXVII.

Sumitur etiam pro οὖν, cum ſignificat ἔτι, vel omnino vacat. Demoſthen. εἰ ῥήτωρ ἐστὶν, οἵους ἐγὼ, καὶ ὑμεῖς δὲ ὁρᾶτε· id eſt, *ſi ejuſmodi Rhetor eſt, cujuſmodi nonnullos ego, ac vos etiam videtis.* Thucydid. δίκαιον γὰρ αὐτοῖς, καὶ πρέπον δὲ ἅμα, τὴν τιμὴν ταύτην δίδοσθαι, *æquum enim eſt, & verò etiam decet, hunc ipſis honorem haberi.*

*δὲ pro δὴ, cum ſignif. ἔτι.*

SECTIO.

# SECTIO IX.

## De Conjunctionibus ὅτι, & τοίνυν.

### REGULA I.

ὅτι, quòd. OTι quòd, præter obſervata ſuperiùs, Græcè eleganter ac vulgò uſurpatur cum nominativo ac verbo proprio, ubi Latini accuſativum cum infinitivo conjungunt. Xenoph. Ἑλληνικῶν 6. εἶπεν ὅτι βούλεται, dixit quod vult, id eſt, dixit ſe velle: ſed hoc ejus uſu nihil contritius.

II.

ὅτι, quàm. Ὅτι, cum ſuperlativo tam nominis, quàm adverbii, videtur quandam adverbii rationem induere, idémque valere, quod apud Latinos quàm: ut ὅτι βέλτιστα, quàm optimè, ὅτι τάχιστα, quàm celerrimè, ὅτι πλεῖστοι, quàm plurimi. Quo ſenſu etiam cum ſubſtantivis quibuſdam conjungitur; ut ὅτι τάχος, quàm celerrimé.

III.

τί ὅτι; cur? Aliquando interrogationi ſervit, cur? quamobrem? túncque ferè præcedit τί, ſubauditur verbum ἐστίν. In Evangelio B. Marci cap. 9. 28. Τί ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό; quid quod, id eſt, quid eſt quod, vel, quamobrem ipſum non potuimus ejicere?

Pro τί ὅτι, Ariſtophan. dicit ὅτι τί δή; pro quo mavult Plato ὅτι δή τι; addito etiam μάλιστα, id eſt,, cur tandem? ſæpius tamen ὅτι, (quia) reſponſioni ſervit,

vit, ut ſexcentis exemplis patet.

IV.

Οτι, *quòd*: non rarò abundat, cùm alicujus verba referuntur. Demoſthen. in Leptin. οὐδὲ γὰρ εἶχε καλῶς εἰπεῖν, ὅτι, ἀλλ' ἔχουσιν ὁ δεῖνα, καὶ ὁ δεῖνα· id eſt, *nec enim honeſtè diceretur, illum & illum jam habere:* vel Græco propiùs, *atqui jam ille, & ille habent.* Quæ loquendi ratio, ſi verba tantùm ſingula cogitentur, alienum planè ſenſum efficiet, ut Apocalypſ. 3. ὅτι λέγεις ὅτι πλούσιός εἰμι: verbatim, *quia dicis, quod diveſſum*, id eſt, *te divitem eſſe:* cùm verba ſonare videantur, eum de quo loquitur, dicere, Chriſtum ipſum eſſe divitem, non ſe. Quo tamen loco, & aliis pleriſque, rectè ac piè noſter Interpres, nativum illum Græcæ dictionis candorem exhibuit. *ὅτι abundat.*

V.

Aliquando διότι, unicâ voce paroxytonâ, pro ſimplici ὅτι ponitur, licet poſitum etiam videri queat, pro δι' ὅ, τι: ſed quantùm ad uſum, perinde eſt. Polybius Hiſtor. 1. οἶμαι πάντας ὁμολογήσειν, διότι καὶ λίαν πολύ τι τῆς ἀληθείας ἀπελείποντο, πρόσθεν id eſt, *confeſſuros omnes exiſtimo, ſe admodùm à rei veritate priùs abfuiſſe:* ubi vel λίαν, vel πολύ τι, videtur abundare. Ibid. διότι δὲ ταχέως ὑφ' αὐτοῖς ποιήσονται τὴν Σικελίαν, πρόφανὲς ἦν. *Quod autem brevi Siciliâ potituri eſſent, res per ſeſe manifeſta erat.* *διότι, pro ὅτι.*

VI.

Οτι μὴ, (*quòd non*,) paſſim pro εἰ μὴ, id eſt, *niſi*, accipitur. Ariſtid. Panathen. ἐν Ἐπιστολαῖς τῆς Ἑλληνικαῖς, οὐδὲν ἦν, ὅτι μὴ *ὅτι μὴ, niſi.*

μὴ Ἀθῆναι. id eſt, *In Epiſtolis Græcis nihil erat, niſi Athenæ.*

ὅτι μὴ καὶ, *niſi quòd.*

At ὅτι μὴ καὶ, duobus præcipuè modis reddi poſſint., Primò, *niſi quòd*, vel, *niſi quòd etiam*, vel, *quin etiam*, vel, *imò verò.* Gregor. Nazianz. 1. contra Julian. τοὺς ἐλέγχους ἢ οὐ διέφυγεν, ὅτι μὴ καὶ μᾶλλον τούτοις ἑαυτὸν ὑποθεὶς ἠγνόησεν. id eſt, *quo minùs tamen deprehenderetur, effugere non potuit: imò verò imprudens licet, quò certiùs deprehenderetur, effecit.* Poſtrema verba ſic Budæus vertit, *niſi quòd non intellexerat, hoc facto ſe diffidentiam ſuam prodere.*

ὅτι μὴ καὶ *quanquam.*

Poteſt etiam ὅτι μὴ καὶ reddi, *quanquam, tametſi.* Idem Gregor. orat. 20. ubi de prophanâ ſcientiâ: ὅσον δὲ εἰς Δαίμονας φέρει, διεπτύσαμεν, ὅτι μὴ κἀκ τούτων εἰς θεοσέβειαν ὠφελήμεθα· id eſt, *quicquid autem ad Dæmones raperet, id totum execrati ſumus: quanquam ex iis quoque rebus multum in divino cultu profecimus.*

## VII.

Τοίνυν *igitur.*

Τοίνυν, quod initio quidem periodi ponitur, ſed tamen vocem aliquam ſequi debet, hos præcipuè uſus habet. Primò, vel per ſe ſolum (quod vulgare admodùm eſt) vel, quod rariùs, præcedente μὲν, ſignificat *igitur.* Demoſthen. pro Coronâ, τὸ μὲν τοίνυν ἐν τῇ πρεσβείᾳ πρῶτον id eſt, *Quod ergo primùm eâ in legatione contigit.*

Τοίνυν, *utique.*

Secundò, idem eſt, quod δὴ, *utique, videlicet.* Ibid. cùm dixiſſet duo eſſe, in quibus deteriori, quàm Æſchines, conditione uteretur; ſubdit, τούτων τοίνυν, ὃ μὲν

ἐστι

ἐπὶ πρὸς ἡδονὴν, τούτῳ δέδοται· ὃ δὲ πᾶσιν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἐνοχλεῖ, λοιπὸν ἐμοί· id eſt, ex iis videlicet, quod delectationem afferre ſolet, huic tributum eſt: quod autem univerſis, ut verbo dicam, moleſtum eſt, id mihi reſtat.

VIII.

Tertiò, valet, μὲν οὖν, & quidem, & verò, atque. Demoſthen. ibid. πάντα μὲν τοίνυν τὰ κατηγορημένα, ὁμοίως ἐκ τούτων ἄν τις ἴδοι, οὔτε δικαίως οὔτ' ἐπ' ἀληθείας οὐδεμιᾶς εἰρημένα: id eſt, & quidem accuſationis hujus capita omnia, ex iſtis ſimiliter quivis intelligat, nec juſtè allata eſſe, nec ullo modo veritate conjuncta. Sequitur, βούλομαι δὲ καὶ καθ' ἓν αὐτῶν ἕκαστον ἐξετάσαι· id eſt, unumquodque tamen excutere ſigillatim volo. Sic, quod Latini dicunt, Atque ut omnes intelligant: Græcè reddi poteſt, ὡς τοίνυν ἅπασι φανερὸν γένοιτ' ἄν. τοίνυν, & quidem.

IX.

Quartò, in tranſitionibus oratoriis locum habet, ſignificátque jam veró. Iſocrates in Panegyr. ad publicos & ſolennes conventus, ab Athenienſibus inſtitutos accedens, τῶν τοίνυν, inquit, τὰς πανηγύρεις καταστησάντων, δικαίως ἐπαινουμένων, &c. id eſt, jam verò, cùm ii ſuo iure laudentur, qui publicas celebritates inſtituerint. Demoſthen. pro Coro. ἐπειδὴ τοίνυν ἐποιήσατο τὴν εἰρήνην ἡ πόλις, ἐνταῦθα πάλιν σκέψασθε, τί ἡμῶν ἑκάτερος προείλετο πράττειν· id eſt, iam verò, poſtquam Reſpublica pacem feciſſet, hîc mihi rurſus attendite, quam uterque noſtrum agendi rationem ſequi ſtatuerit. Ibid. οὐ τοίνυν, οὐδὲ τὴν ἧτταν, εἰ ταύτῃ γαυριᾷς, τοίνυν iam veró.

ἐν ὐδενὶ τ̃ παρ' ἐμοὶ γεγονῦιαν εὑρήσετε τῇ πόλει id eſt, *jam verò*, vel, *cæterùm*, *porrò*, *ne cladem quidem iſtam, ullâ ex re, quæ commiſſa mihi fuerit, in urbem redundâſſe, reperietis.*

X.

Τοίνυν, *at.* Quintò, in iiſdem tranſitionibus, reddi potiùs debet, *at verùm, ſed.* Demoſthen. ibid. propiùs accuſationi reſponſurus, βύλομαι, inquit, τοίνυν ἤδη, καὶ περὶ τ̃ γραφῆς ἀυτῆς ἀπολογήσαϑαι. id eſt, *at jam ipſimet accuſationi reſpondere volo.* Ibid. βύλομαι τοίνυν ἐπανελϑεῖν ἐφ' ἃ τύτων ἑξῆς ἐπολιτευόμίω. *ſed volo ad ea jam redire, quæ deinceps in Republicâ geſſi.* Et ὐ τοίνυν μόνον τῷ μὴ καϑυφεῖναι ταῦτα σεμνύνομαι. *At non eò tantùm mihi placeo, quòd hoc in genere nihil remiſerim.* Dixit enim καϑυφεῖναι ταῦτα, eodem ſenſu, quo καϑυφεῖναι περὶ τύτων, de quo in cap. de Verbo diximus.

XI.

Τοίνυν, *& tamen, atqui.* Sextò, ſignificare videtur, *& tamen*, vel, *atqui*, Demoſthen. ibidem, cùm dixiſſet Æſchini, eo tempore accuſationem inſtituendam fuiſſe, quo Demoſthenes ipſe Rempublicam læderet; ſubdit, ὐ τοίνυν ἐποίησας ὐδαμῦ τῦτο, id eſt, *& tamen*, vel, *atqui nuſquam id feciſti.* Ibid, φαίνομαι τοίνυν ἐγὼ χάριτος τετυχηκὼς τότε, καὶ ὐ μέμψεως, ὐδὲ τιμωρίας· *atqui me tum gratiam ex eo retuliſſe conſtat, non reprehenſionem, aut pœnam.*

XII.

ἐγὼ τοίνυν, *equidem.* Septimò, cum pronomine primæ perſonæ, adjuncto ferè μὲν, commodè verti poteſt, *equidem.* Demoſthen. Ibid. Ἐγὼ μὲν

μὲν ποίνυν ἔγραψα, βουλεύων ἀποπλεῖν ὅτι τάχιστα τοὺς πρέσβεις. *Equidem ejuſmodi decretum edidi, quo auctor eram, ut legati quàm celerrimè fieri poſſit, navigarent.*

## SECTIO X.

### *De Conjunctione ὡς, cum adjunctis particulis.*

### REGULA I.

DE Conjunctionibus ὡς & ὥστε primum hoc tirones moneo; uſurpari eas poſſe, ubicunque, *ut* Latinum poteſt: ſi tres uſus excipias, in quibus ὥστε, locum non habet, de quibus paulò póſt: cùm ἵνα, locum ibi tantùm habeat, ubi, *ut*, ſignificat. Lucian. Nigrin. εἰ γάρ τοι, ἔφη (ſcilicet *Momus*) τῇ πνοῇ τῶν ἴων τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφεσθαι, παρ' αὐτὴν, ὡς οἷόν τε, τὴν ἀναπνοήν, ἵν' ὡς πλεῖστον ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς. *Nam ſi violarum & roſarum odore delectantur, ſub naribus potiſſimùm eos coronari oportebat, juxta ipſam, quantum fieri poteſt, reſpirationem, ut voluptatis inde quamplurimum attraherent.* ὡς, ὥστε, ἵνα, ὥσπερ.

Accuſabat ſcilicet eos, qui coronas geſtabant quòd locum neſcirent, ubi eas adhibere deberent. Ubi notandum ἵνα, cum indicativo conſtrui: ídque fit (uti Budæus loquitur) ubi de præterito ſermo èſt, ſive ſit παρατατικὸς, ſive ἀόριστος, ſive παρακείμενος. ἀνέσπων verò pro ἀνεσπῶεν.

II.

Ως & ὥςε infinitivum poſtulant, Plato in Prot. ἡμεῖς ἔτι νέοι, ὥςε τοσῦτον πρᾶγμα διελέσθαι, nos adhuc juvenes, ut quidem eſt tantæ rei explicatio & judicium. Attice tamen etiam cum indicativo junguntur, Gal. 2. 13. ὥςε καὶ Βαρνάβας συναπήχθη τῇ αὐτῶν ὑποκρίσει, *ita ut Barnabas eorum ſimulatione abductus fuerit.*

III.

Notandus eſt elegans iſte uſus particulæ ὡς cum participio, quod enim Latini exprimunt per præteritum vel futurum infinitivi præcedente accuſativo, Græci efferunt per participium aoriſti aut futuri præcedente ὡς cum genitivo abſolutè ſumpto, v. c. Thaïdem Clitarchus aït in cauſâ fuiſſe ut exureretur regia Perſepolitana, περὶ Θαΐδος φησὶν ὁ Κλείταρχος ὡς αἰτίας γινομένης τῦ ἐμπρησθῆναι τὰ ἐν Περσεπόλει βασίλεια. *dimanavit rumor quidem nos inimicorum exercitum confeſtim inſecuturus,* φήμη τις ἐξῆλθεν ὡς ἡμῶν αὐτίκα δὴ μάλα ἀκολουθησόντων τῷ τῶν ὑπεναντίων ςρατῷ.

IV.

Ως per ſe poſita in oratione ſtrictâ nonnunquam idem valet quod utinam, ὦ Ζεῦ, ὡς Καλύβων πᾶν ἀπόλοιτο γένος, Catullus, bene ad verbum reddit, *Jupiter, ut Chalybôn omne genus pereat.* At in ſolutâ, crebrò adjunctum habet εἴθε γε, túncque ὡς abundat, (cùm εἴθε per ſe, ſit *utinam,*) vel γε ſolùm, ac ferè poſt aliam vocem interjectam. Lucian. ὡς εἴθε γε τὸ ἐξεμέσαι δυνατὸν ἦν, *atque utinam evomere liceret.*

*liceret.* Synesius, epiſtola quadam, ὡς εἴη γε τοῦτον ἡμῖν εἶναι τῶν παρ' αὐτοῦ πώποτε στρατηγῶν εὐσεβέστατον· id eſt, *utinam verò contingat, hunc omnium, quos ab illo unquam accepimus, religioſiſſimum nobis eſſe Ducem.* ubi εἴη, pro ἂν ἐνδέχοιτο, vel ἐγχωροίη. Ita Gallicè, particula *que*, uſurpari ſolet, cùm dicitur, *que pleuſt a Dieu! que fuſſes tu bien loing d'icy.*

V.

Quintò, ὡς & ὥσπερ vel ſolæ, vel cum particulâ εἰ, ſolâ, vel etiam præcedente ἂν, ita ut unicam aliquando tres illæ vocem ὀξύτονον efficiant: ſumuntur pro *quaſi*, vel *tanquam*: túncque adverbia potiùs eſſe, quàm conjunctiones videntur. Dicunt igitur ὡσεὶ, ὡσπερεὶ, ὡσπερανεί: ſæpius tamen ὡς ἂν εἰ, & ὥσπερ ἂν εἰ, tribus diſtinctis vocibus: quod etiam οἱονεὶ dici poſſet. Malè autem diceretur, ἱναεὶ vel ὥστε εἰ. Dicunt etiam, ὡς ἂν, & ὥσπερ ἂν, ſine εἰ, non autem ὥστε ἂν. Exemplis nihil frequentius.

VI.

Hic tamen obſervanda duo. Alterum eſt, quod abſolutè ſimul, & ironicè Latini dicunt, *quaſi veró*: his particulis exprimi vulgò non poſſe, ſed aliis quibuſdam, ut ἀμέλει γάρ. πῶς γὰρ οὔ; μένουνγε· & ſimilibus.

Alterum eſt, idem, *quaſi verò*, in membrorum aut periodorum initiis, reddi poſſe, ὡς, ὥσπερ, ὡς ἂν, ὥσπερ ἂν, ὡς ἄρα, ἅσπερ ἄρα· ὡς ἀμέλει, ὥσπερ ἀμέλει, ὡς ἂν δηλαδή· ὡς ἂν δήπου, vel δήπουθεν. ὥς γε, ὡς δὴ, ὡς οὖν· ὥσπερ οὖν· ὡς οὖν δή:

&

& ὥσπερ οὖν δή: túncque particula εἰ, vix unquam adhibetur. e. c. *quaſi verò partium mearum eſſet genus omne calamitatis impedire,* ὡς ἄρα πρὸς ἐμὲ παντὸς τοῦ δεινοῦ κωλυτὴ φαίνεσθαι.

VII.

Sextò, ὡς, ( non ὥστε, vel ὥσπερ, ) idem eſt, quod ὅτι: quâ in acceptione triplicem ferè habet uſum. Primus eſt, Gallico idiomati propior quàm Latino, ut cum dicimus, *ie ſcay fort bein que vous eſtes invincible*; Græcè, μάλ' ἀκριβῶς οἶδ' ὡς, vel ὅτι σύ γ' ἀήττητος εἶ, Latinè, *te invictum eſſe.* Ubi obſervandum, ὡς & ὅτι eleganter præmitti poſſe, ut *quod,* & *quàm,* apud Latinos; *que* apud Gallos. Xenoph. Memorabil. 1. πρῶτον μὲν οὖν, ὡς οὐκ ἐνόμιζεν, οὓς ἡ πόλις νομίζει θεοὺς, ποίῳ ποτ' ἐχρήσαντο τεκμηρίῳ; *ac primùm quidem, quòd non ( vel quàm non ) eoſdem ille, quos Reſpublica Deos habeat, quâ tandem conjecturâ probârunt?* Quanquam adjunctâ negatione, ſæpius verti debet, *quin.* ut ὡς vel ὅτι οὐκ ἂν σὺ ποιήσειας, μηδαμῶς ἀμφισβητῶ, id eſt, *non dubito, quin feceris,* vel, *quin non feceris.*

VIII.

Secundus eſt, cum adverbiis ſuperlativi gradus, aut nominibus quibuſdam eorum loco poſitis. Dicunt enim ὡς τάχιστα, vel ὅτι τάχιστα, vel ὡς, vel ὅσον τάχος, id eſt, *quàm celerrimé:* licet ὡς τάχιστα, ſit etiam, *ut primum,* nam ὡς τάχιστα ἤκουσεν, id eſt, *ut primùm audiit.* Polybius lib. 2. ſub initium, ὡς θᾶττον ( qui comparativus eſt, verbatim, *ut celerius,*) eodem ſignificatu

poſuit:

poſuit: Καρχηδόνιοι γὰρ, inquit, ὡς θᾶττον κατεςήσαντο τὰ κατὰ τὴν Λιβύην, εὐθέως Αμίλκαν ἐξαπέστειλαν· *Carthaginienſes enim, ut primùm res in Africâ compoſuiſſent, Amilcarem miſere continuò.*

Tertius eſt, ut ὡς & ὅτι, ſimul conjungantur, túncque alterutrum παρέλκει· ut cùm dicunt, ὡς ὅτι βέλτιςα, *quàm optimè*: ὡς ὅτι δριμύτατα, *quàm acerrimè*. Imò, ſine adverbio nonnunquam, ambæ illæ voces conjunguntur. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 9. pag. 571. ἐπιγνοὺς ὡς ὅτι ἐν ἐσχάτοις εἰσὶν οἱ κατακλεισθέντες ἐν τῷ λόφῳ· *ubi cognoviſſet, in extremo verſari periculo, qui eo in tumulo concluſi tenebantur.*

IX.

Septimò, præmittitur etiam quibuſdam adverbiis poſitivi gradus, quorum tamen ad ſignificationem nihil addit. Adverbia illa uſitatiora ſunt, ἀληθῶς, *verè*, ἀτεχνῶς, *planè*; ἑτέρως, *aliter*. Demoſthen. pro Coronâ, ἧς (παιδείας) τῶν μὲν ὡς ἀληθῶς τετυχηκότων, οὐδ' ἂν εἷς εἴποι περὶ αὐτοῦ τοιοῦτον οὐδέν: *quam* (ſup. *eruditionem*) *qui verè conſequuti eſſent, horum nemo unquam de ſe ipſo quicquam ejuſmodi prædicaret.* Id. ibid. ὧν κατορθωμένων, μεγίςοις ἀναμφισβητήτως ὑπῆρχεν εἶναι, ὡς ἑτέρως δὲ συμβάντων, τὸ γοῦν εὐδοκιμεῖν περίεστιν· id eſt, *quæ ſi proſperè ceſſiſſent, abſque ullâ dubitatione, maximis eſſe licuiſſet: nunc autem, cùm ea ſecus evenerint, ſaltem præclaram exiſtimationem tueri ſupereſt.* Reperitur etiam ὡς ἀληθεςέρως, pro ἀληθεςέρως, vel ἀληθέςερον, *veriùs*. Ariſtid. in Panath. ὡς κυρίως ita conjungit: ἀλλὰ δὴ καὶ μόνη τῇ πόλει ὡς κυρίως ἂν τις

φαίη συμβῆναι, &c. *propter quæ, ſoli etiam huic urbi propriè*, vel, *præcæteris contigiſſe dixeris*. Dionyſ. Halicarn. lib. 11. pag. 723. ὡς καλῶς, id eſt, *præclarè verò*. ubi Centuriones quidam adverſus Imperatores ſuos, ita orationem ironicè ordiuntur: ὡς καλῶς ἡμῶν ἐστρατηγήκατε καὶ πρότερον, ἵνα καὶ νῦν λαβόντες ἐλπίδας ἀκολουθῶμεν ὑμῖν· id eſt, *præclaros verò Duces vos adhuc habuimus, ut nunc aliquam in ſpem erecti, vos ſequamur*. Itaque non dubito, quin ὡς cum aliis adverbiis eodem modo conjungi poſſit.

X.

Octavò, adverbiis itidem poſitivi gradus, ſed ὑπερβολήν τινα, *excellentiam*, aut *exceſſum* aliquem ſignificantibus, eleganter & ornatè poſtponitur: cujuſmodi præcipuè ſunt, θαυμαστῶς, θαυμασίως, *mirum*: ἀμηχάνως, *ſupra modum* ὑπερφυῶς *excellenter*, quaſi *ſupra naturam*: quorum etiam loco, neutra θαυμαστὸν, θαυμάσιον, ἀμήχανον, uſurpari poſſunt; (vix tamen ὑπερφυὲς) Tunc autem particula ὡς, vel Latinè non vertitur, præſertim poſt ὑπερφυῶς, vel redditur, *ut quàm*, *quantùm*. Plato in Phædro, ὑπερφυῶς μὲν οὖν, ἔφη, ὡς βούλομαι· id eſt, *ego verò*, inquit, *ſupra modum cupio*. Idem in Gorgiâ. θαυμασίως ὡς ἄθλιος γέγονεν, ἐπεὶ τὰ μέγιστα ἠδίκησε· *mirum quàm miſer evaſerit, poſtquàm graviſſima perpetravit*. Sic ἀμηχάνως ὡς σφόδρα ἐπιθυμῶ· *dici non poteſt quàm ſupra modum expetam*. Rectè etiam diceretur θαυμάσιον, θαυμαστὸν, ἀμήχανον ὡς, vel ὅσον.

XI.

Nonò, quemadmodum ὅτι, ſic etiam ὡς, ſæ-

frequenter uſurpatur, cùm alterius orationem referimus, totidémque verbis utimur, quibus uſus erat. Demoſthen. pro Coron. inſigne hoc exemplum ſuppeditat. Cùm enim iſta de Æſchine præmiſiſſet, τίνες οὖν ἦσαν οἱ παρὰ τούτου λόγοι τότε ῥηθέντες; id eſt, *quænam igitur hominis tum erat oratio?* ſubdit, ὡς οὐ δεῖ θορυβεῖσθαι τὸ παρεληλυθέναι Φίλιππον εἴσω Πυλῶν· ἔσται γὰρ ἅπαντ' ὅσα βούλεσθ' ὑμεῖς, &c. quæ, ſi particulam ὡς excipias, verba ſunt Æſchinis, prout illo tempore loquebatur, qúæque Latini per infinitivum meliùs redderent: v.c. *nihil eſſe, quamobrem turbaremini, quod Pylas ingreſſus Philippus eſſet: futura quippe omnia, quæ velletis.*

XII.

Jam exemplum illud Demoſthenis admonet, ὡς, ſignificans ὅτι, ſæpius cum indicativo conjungi. Ait enim ὡς οὐ δεῖ, pro ὡς οὐκ ἂν δέοι. Quódque mirabilius etiam eſt, non tantùm res præſens, ſed etiam præterita, & futura, hoc præſentis indicat. modo exprimitur: Æſchines enim quid deinceps agendum eſſet, indicabat. Dicere tamen potuit, ὡς, vel ὅτι οὐκ ἔδει θορυβεῖσθαι. per imperfectum. Imò ſæpe, niſi alterius verba referantur, imperfecto potiùs quàm præſenti locus eſſe ſolet, v.c. *equidem ſtatueram, nihil ultra differendum eſſe*; Græcè, ἐγὼ μὲν οὖν ἐγίνωσκον, ὡς οὐκ ἔδει μηδεμίαν ἔτι ποιεῖσθαι τὴν ἀναβολήν, ubi οὐκ ἔδει, meliùs quàm οὐ δεῖ.

XIII.

Eâdem ſignificatione, ὡς apud Atticos, trajectionem aliquando patitur, & proprio

moventur loco. Demoſth. Olynth. 3. οὐκ ἔστιν ὅπου τοῖς μηδὲν ἐγὼ ποιοῦσι, τὰ τῶν ποιησάντων εἶπον, ὡς δεῖ νέμειν.] Quæ verba ſic ordina, οὐκ ἔστιν ὅπου ἐγὼ εἶπον, ὡς δεῖ νέμειν τοῖς μηδὲν ποιοῦσι, τὰ τῶν ποιησάντων id eſt, *fieri non poteſt ut dixerim, iis qui nihil agant, res eorum qui agere aliquid ſtatuerint, eſſe tribuendas.*

XIV.

Similiter, cùm aliquid confirmandum eſt, præmiſsâ voce argumentum ſignificante, ut τεκμήριον, σημεῖον, ἀπόδειξις, quæ propriè demonſtratio eſt, ὡς, cum indicativo adhibetur; ut ἀπόδειξιν δὲ παρεσχόμην, ὡς ὁ δεῖνα, καὶ ὁ δεῖνα εὐθὺς ἐκ παίδων ὁρμησάμενος, τὸ λοιπὸν ἀνάγωγος, καὶ παντάπασιν, ἀκόλαστος ὢν διετέλει: id eſt, *cujus rei certum inde proferebam argumentum, quòd hic, & ille, cum ſtatim à pueritiâ orſus eſſet, contumax deinceps, omninóque refractarius perſtiterit.*

XV.

Decimò. Contra verò, cùm ſumitur pro, *ut*, id eſt, *quemadmodum* vel *quantum*, ſæpius cum infinitivo conjungitur, licet per indicativum explicari ſententia debeat. Ita dicunt, ὡς vel ὅσα, vel ὅσον εἰκάσαι, τεκμαίρεσθαι, ὑπολαβεῖν, id eſt, *quantum conjicere, vel ſuſpicari poſſum*: ὡς ἔμοιγε δοκεῖν, vel ὡς ſubintellecto, ἔμοιγε δοκεῖν, non minùs rectè, quàm ὡς ἔμοιγε δοκεῖ, ut mihi quidem videtur.

XVI.

Undecimò, tritum eſt, ὡς ſumi ſæpiſſimè, pro εἰς, vel πρὸς, cum accuſandi caſu, ſed perſonæ; rarò enim cum accuſativo rei cohæret. Dixi rarò, ne penitus eum excluderem.

rem. Sic enim Clemens Alexand. in Protrept. ὡς δὲ τὸ πρᾶον, inquit, καὶ φιλάνθρωπον τῆς θεοσεβείας μετάγων ἡμᾶς ζυγόν: *ſed nos ad mite ac ſuave pietatis jugum transferens.*

Duodecimò, notum etiam eſt, ſignificare aliquando, ἐπεὶ, *quoniam*, καὶ γὰρ, *etenim*; ac ferè periodorum, aut membrorum initio. S. Chryſoſt. in cap. 6. epiſt. ad Roman. ὡς νῦν γε οὐδέν σου γένοιτ' ἂν εὐτελέστερον, ἐρήμην ἔχοντος τὴν ψυχήν. *nam, te quidem hoc tempore, dum nudam ac deſertam habes animam, vilius nihil eſſe poſſit.*

XVII.

Decimo tertiò, ὡς præmittitur aliquando nomini ἕκαστος, *ſolius*, ut videtur, ornatûs causâ. Thucyd. lib. 1. p. 3. οἵ δ' οὖν ὡς ἕκαστοι Ἕλληνες, κατὰ πόλεις τε ὅσοι ἀλλήλων ξυνίεσαν, καὶ ξύμπαντες ὕστερον κληθέντες· *Itaque Græci, cùm ſeorſim ſinguli, tum qui oppidatim alii alios intelligebant, tùm etiam univerſi, hoc deinceps nomine comprehenſi.*

XVIII.

Decimo quartò, ὡς μὲν, & ὡς δὲ, in membris diſtinctis, ita nonnunquam opponuntur, ut τὰ μὲν, & τὰ δέ. S. Greg. Nazianz. orat. de S. Baſilio, pag. 321. ἔλαφοι τῶν λόφων ποθὲν ἐπιφανέντες ἀθρόοι, ὡς μὲν εὐμεγέθεις, ὡς δὲ πίονες, ὡς δὲ πρόθυμοι πρὸς σφαγήν. *Cervi turmatim ſummis è collibus, apparentes, cùm proceri, tùm pingues, tùm etiam ultro ſeſe propriam ad cædem offerentes.*

XIX.

Decimo quintò, ὡς πρὸς, ſequente accuſativo, vel perſonæ, vel rei, ſignificant, ὅσον, vel ὅσα πρὸς *quantum attinet*, vel *causâ*: ut ὡς ἄρα πρὸς ἐμὲ, ἀδιάφορον τοῦτό γε· *nam*

*meâ quidem cauſâ, perinde mihi eſt.* Clemens Alexandr. Strom. 4. Chriſtianorum nomine iis reſpondens, quibus mirum videbatur, Chriſtianos ſuis cruciatibus minime liberari, τί γὰρ καὶ ἀδικούμεθα, inquit ὡς πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, θανάτῳ ἀπολυόμενοι πρὸς τὸν Κύριον; *quid enim detrimenti capimus, qui, quantùm ad nos attinet, ad Dominum morte ipſâ tranſmittamur?*

XX.

Decimo ſextò, ὡς ſequente ἐκ τῶν δυνατῶν, vel ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, vel ἐκ τῶν ἐξχωρούντων, vel ἐκ τῶν ἀφορμῶν, *pro viribus, facultatibus, opibus:* omninò παρέλκει. Exemplum ex Thucydide unum hoc ſat erit. Sic enim ille lib. 2. pag. 100. ἐπεὶ δὲ ὡς ἐκ τῶν δυνατῶν ἕτοιμα ἦν. *rebus autem, pro ut tum licebat, comparatis.*

XXI.

Decimo ſeptimò, ὥς cum accentu, apud Poëtas paſſim pro οὕτως, *ſic:* & quidem etiam ἐλλειπτικῶς, ut apud Hom. Iliad. α.

Ἀλλὰ καὶ ὧς ἐθέλω δόμεναι πάλιν, εἰ τό γ' ἄμεινον: *ſed etiam ſic* .i. *etiamſi res ita ſe habeat, volo eam reddere ſi quidem id præſtat.*

Sic Iliad. π. Ἀλλὰ καὶ ὧς ἀνέμιμνε, id eſt, *ſed etiam ſic*, id eſt, *eo ſtatu rerum, ſuſtinuit,* vel, *perſtitit.* Ita Thucydides non ſemel uſurpavit, ut. lib. 1. ἐδόκει γὰρ καὶ ὁ πρὸς Πελοποννησίους πόλεμος, καὶ ὧς ἔσεσθαι αὐτοῖς. *Iis enim videbatur bellum ſibi cum Peloponnenſibus futurum, etiam ſic*, id eſt, *etiamſi eo modo ſeſe gererent.* At οὐδ' ὧς, id eſt, *ne ſic quidem.*

Aliàs tamen, ὥς idem valet, ac πῶς, cum accentu, id eſt, *certo quodam modo.* Ariſtot. Politic.

Politic. 1. ἔςι μὲν ὡς τοῦ οἰκονόμου καὶ τοῦ ἄρχοντος, καὶ περὶ ὑγιείας ἰδεῖν· ἔςι δ' ὡς, οὐ ἀλλὰ τοῦ ἰατροῦ· *Ad Oeconomum & Principem certo quodam modo pertinet, valetudini proſpicere; certo etiam modo non pertinet, ſed potiùs ad Medicum.*

XXII.

Decimo octavò, ὡς etiam abſque accentu, interdum ſumitur pro *ſic:* ut apud Clem. Alexan. in Protrept. ὡς δ' οὐκ ἔςιν Θεὸς ἡ ἅλως, καὶ ὡς οὐκ ἔςι Θεὸς ἡ Ἶρις: *ut autem Dea non eſt Area,* (meteorum intelligit,) *ſic neque Dea Iris eſt:* niſi ſecundum ὡς, accentu notari debeat. Et Stromat. 6. ὡς δὲ καὶ Ιουδαίοις διοιχθείσης τῆς παλαιᾶς γραφῆς, τὸ νέον καὶ εὐγενὲς ἐγκεντρίζεται τῆς ἐλαίας φυτὸν, id eſt, *ſic etiam Judæis, patefactâ vetere ſcripturâ, novus generoſus olivæ ſurculus inſeritur:* ubi etiam alii legunt, ὥς cum accentu.

XXIII.

Dubium etiam eſt, utrum ὡς an ὥς ſcripſerit Lucianus in Charonte, ubi Charon de Homero loquens, ἐπεὶ γὰρ, inquit, ἤρξατο ᾄδειν, οὐ πάνυ αἴσιόν τινα ᾠδὴν τοῖς πλέουσιν, ὡς ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέλας, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, id eſt *cùm enim cœpiſſet non valde lætum carmen navigantibus occinere, continuò Neptunus coëgit nubes, pontúmque turbavit:* ubi ὡς vel ὥς, idem eſt, atque οὕτω δὴ, vel potiùs, ἅμα δὴ, *continuò tum verò.*

# CAPUT IX. ET ULT.

## *DE PRÆPOSITIONE.*

## SECTIO I.

### *De Præpoſitionibus ἀμφὶ, ἀνὰ, ἀνὰ, ἀντὶ, ἀπό.*

### Regula I.

Ut præcipuos tantùm in quâq; libemus idiotiſmos, (nam cætera Grammatici & Lexicographi dabunt:) Præpoſitio ἀμφὶ, & Poëticè ἀμφὶς, apud Poëtas quidem, & Jonicos Scriptores, cum genitivo caſu, ſignificat *de, per,* & *propter*: cum dativo autem, *de, propter,* & *circum*: ſæpius tamen ἀμφὶς cum genitivo, eſt, *ſine, ſeorſum, extra.*

Apud alios ſolutæ orationis auctores, ferè cum accuſativo jungitur, idémque valet quod *circa.* Ac primò quidem eleganter dicitur, ἔχειν ἀμφί τι, *in re aliquâ verſari*: ἔχειν ἀμφί τινα, *operam alicui navare*, aut, *cum eo verſari*: ἀμφὶ δεῖπνον ἔχειν, *eſtre au ſouper.* Idem eſt, εἶναι ἀμφί τι. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 10. ἐκείνην μὲν οὖν τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα ὅλην, ἀμφὶ ταῦτα ἦσαν· i. *& quidem toto illo die, ac ſequenti nocte integrâ, iis in rebus verſati ſunt.*

ἀμφὶ, *circa.*

Hoc ſenſu dicebantur etiam νόμοι ἀμφί τι καθεστῶτες, id eſt, *leges aliquâ de re conſtituta.*

*tutæ.* Idem Dionyſius lib. 7. ἕκαστον δ' ὅτι κατὰ νόμους ἐγίνετο, τοὺς ἀμφὶ θυσίαν ὑφ' Ἑλλήνων κατασταθέντας, ἐκ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως γνῶναι ῥᾴδιον· id eſt, *ſingula verò ex legibus fieri ſolita eſſe, quas de ſacrificio Græci ſtatuerant, ex Homericâ Poëſi facilè quivis intelligat.*

II.

Secundò, ἀμφὶ, cum eodem caſu, eſt, *ferè, circiter, admodum.* Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. 1. ἀπέχων τῆς Ῥώμης ἀμφὶ τοὺς τριάκοντα σταδίους· id eſt, *Româ diſtans, triginta circiter ſtadiis.* Et lib. 5. τῶν συμμάχων ἀπέθανον ἀμφὶ τοὺς μυρίους καὶ τρισχιλίους, id eſt, *ex ſociis periere circiter tredecim millia.* Idem lib. 10. μάλιστα cum ἀμφὶ conjungens, τῶν δὲ πολιτῶν, inquit, ἀμφὶ τοὺς ἡμίσεις μάλιστα διεφθάρησαν· id eſt, *civium media ferè pars eo morbo extincta eſt.* Sic dicebant, εἶναι ἀμφὶ δέκα ἔτη, id eſt, *annum circiter decimum agere.* ἀμφὶ, *circiter.*

III.

Ἀνὰ, (Poëticè, ἀν ſine accentu, ante conſonantes:) cum dandi caſu, eſt, *cum*, vel, *ſuper.* At longè ſæpius apud Oratores ſimul & Poëtas, cum accuſativo conjungitur. Ac primò ſignificat *per*, ut ἀνὰ πᾶν ἔτος, *per ſingulos annos:* ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα, *per Græciam:* ἀνὰ κράτος, *per vim*, id eſt, *totis viribus.* Dionyſius Halicarnaſſ. paſſim. ἐλάσας τὸν ἵππον ἀνὰ κράτος, παρῆν ἐπὶ τὸν χάρακα· id eſt, *equo ſumma vi admiſſo, in caſtra ſe recepit:* ubi nota, παρεῖναι ἐπὶ τὸν τόπον, id eſt, *ad locum aliquem pervenire;* Gallicè diceretur, *il fut en ſon camp.* Sic ἀνὰ κράτος πολεμεῖν, & ἀνὰ κράτος πολιορκεῖν, to- ἀνὰ, *per.*

*tis opibus bellum gerere, obſidere:* ἀνὰ κράτος τὴν πόλιν ἑλεῖν, *prendre une ville par force.*

IV.

Secundò, ἀνὰ cum eodem caſu aliquando ſumitur pro ἐν, uſúſque præcipuos habet duos. Alter eſt, ut dicatur, ἀνὰ στόμα ἔχειν *in ore habere*, & ἀνὰ στόμα εἶναί τινι, *alicujus in ore verſari*. Clemens Alexandr. Strom. 7. οἱ τὰ μὲν λόγια τοῦ Θεοῦ ἀνὰ στόμα ἔχουσι, *qui Dei quidem oracula in ore habent.*

Cap. 3. Sect. 7. Alter eſt, ἀνὰ μέρος, pro ἐν μέρει, (de quo dictum eſt, in nomine μέρος:) id eſt, *per partes, ſigillatim, viciſſim:* ut ἀνὰ μέρος τοῖς μὲν ἀμφὶ πόλιν, τοῖς δὲ καθ' αὑτὸν ἐνασχολεῖσθαι, id eſt, *viciſſim reipublicæ ac ſibi vacare.*

V.

Tertiò, ἀνὰ, cum eodem caſu, idem valet, quod *inter*. Xiphilin. in Domitiano, συνομόσας ἀνὰ πρώτους, μετά τινων, qui *primos*, vel *primarios inter, cum aliis quibuſdam conjuraverat.*

Quartò, ἀνὰ τὸν ποταμὸν, videtur potiùs eſſe, *contremont la riviere*, quàm, *per fluvium*. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 5. ἀπὸ θαλάττης ἀνὰ τὸν ποταμὸν διεκόμισαν, id eſt, *à mari per adverſum flumen advexerunt.*

Quintò, ἀνὰ χρόνον, eſt, *progreſſu temporis, à traict de temps.* Idem lib. 1. ἃς (πόλεις) ἀνὰ χρόνον ὑπὸ Τυῤῥηνῶν ἀφῃρέθησαν, id eſt, *quas illis urbes, Tyrrheni temporis progeſſu eripuerint.* Idem lib. 2. κατέστησεν ἀνὰ χρόνον εἰς πολέμους, τοὺς μὲν ἄλλους, εὐπετεῖς, ἕνα δὲ τὸν πρὸς Σαβίνους, μέγαν καὶ χαλεπὸν id eſt, *progreſſu temporis,* vel, *poſtea,*

*ſteà, in bella delatus eſt, partem quidem maximam, levia,* malè enim vertunt πολέμους ἐυπετεῖς, *bellum multiplex, ex quibus tamen unum cum Sabinis geſtum, & magnum fuit, & grave.*

VI.

Sextò, ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον, id eſt, κατὰ, *eodem planè modo*, ubi comparationem aliquam, aut analogiam inſtituimus. Clemens Alexand. Strom. 1. cùm dixiſſet, unicam κατὰ δύναμιν, (id eſt, *vi & poteſtate*,) virtutem eſſe, quæ diverſis nominibus vocaretur, ſubdit, ἀνὰ τὸν αὐτὸν λόγον, καὶ μιᾶς ὄυσης ἀληθείας, &c. *eodem planè modo, cum una tantùm ſit veritas*, &c. Sic apud eundem. ἀνὰ λόγον, id eſt, κατὰ λόγον, vel διὰ λόγου, *oratione*, vel *ratione*. In Protreptico, ἀπογυμνώσω ἢ ἐυ̃ μάλα, ἀνὰ τὸν τῆς ἀληθείας λόγον, τὴν γοητείαν, τὴν ἐγκεχρυμμένην αὐτοῖς· id eſt, *ego verò præſtigias illis* ( myſteriis) *occultatas, ipſâ veritatis oratione, egregiè admodùm illuſtrabo.*

VII.

Septimò, cùm rerum diverſarum æqualem veluti diſtributionem ſignificamus, eandem propoſitionem adbibemus, idque triplici ferè modo. Primus eſt, cum accuſativo rei. Hinc à Medicis toties inculcatum, κινναμώμου exempli cauſâ, καὶ νάρδου ἀνὰ οὐγκίαν μίαν, verbat. *cinnamomi & nardi per unciam unam:* Hìc ἀνὰ, pro ἑκατέρου, *utriuſque ſcorſim unciam unam, vne once de chacun.* Hinc & illud Xiphilini in Auguſto, ὥστε καὶ δωρεὰν, τοῖς Ρωμαίοις ἀνὰ πέντε, καὶ εἴκοσι δραχμὰς τελευτῶν καταλιπεῖν· id eſt, *ut moriens, Romanis viginti quinque drachmas legati nomine*

*nomine viritim reliquerit.* Hic ἀνὰ, pro ἑκάστοις.

Secundus eſt, cum accuſativo perſonæ; ut ſi dicamus, τοὺς στρατιώτας ἐξιέναι κελεύει ἀνὰ πέντε· id eſt, *milites quinos & quinos proficiſci jubet : cinq, à cinq.*

Tertius eſt, cùm ἀνὰ jungitur cum ἕκαστος, in alio etiam caſu quàm accuſativo, túncque uni tantûm ornatui ſervit. Sic Apocalypſis 21. δώδεκα πυλῶνες, δώδεκα μαργαρῖται ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου· *Duodecim margaritæ, ſingulæ portæ, ſingulis ex margaritis erant.*

VIII.

Ἄνευ, cum ſolo gignendi caſu non tantùm eſt, *ſine:* ſed etiam aliquando, *præter quàm quod*, vel, *præter*; ídque ſæpe cum verbo nominis inſtar poſito: quod etiam valet in præpoſitione χωρὶς, ut in ejus explicatione dicetur. v. c. ἄνευ τοῦ τὸ πρῶτον παρ' ἐξ ἀξίας ἀποπεσεῖν εὐδοκιμήσεως, καὶ μυρίοις ἑαυτὸν ἐνέβαλε τοῖς κινδύνοις, id eſt, *præter quàm quòd prioris exiſtimationis jacturam fecit, infinitis quoque periculis ſeipſum implicuit.*

Aliquando ſignificat *extra.* Plutarchus in Pompeio, ἐψηφίσαντο μηδένα Ῥωμαίων ἄνευ παρατάξεως ἀναιρεῖν· *Neminem Romanum extra aciem occidere ſtatuerunt.*

IX.

Ἀντὶ, cum ſolo item gignendi caſu, *ſæpiſſime* eſt *pro,* (ſed quatenus ſignificat *loco,*) vel *inſtar.* ut βασιλεὺς ἀντὶ μυρίων ἐστὶ στρατιωτῶν, *Rex ſexcentorum militum inſtar eſt :* ἀντ' ἀγάπης μῖσος εὑρέσθαι, *pro amore odium invenire,* id eſt, *referre.*

Quo

Quo ſenſu crebrò jungitur cum verbis, ἀγαπᾶν, *amare*; αἱρεῖσθαι, *deligere*; δέχεσθαι, *accipere*; ἀλλάττειν, *permutare*; τίθεσθαι, *ponere*, vel potiùs, *ducere*, id eſt, *exiſtimare*: túncque, non rarò verti potiùs debet, *præ*, quàm *loco*, ut ἀντὶ κακῶν ἁπάντων, κἂν ἀγαθὸν ἕνα πθείμην, id eſt, *præ omnibus improbis, vel probum unum optaverim*. Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. 10. φίλων τε καὶ συγγενῶν, ἀντὶ παντὸς ἀγαθοῦ τιθεμένων, ἐκεῖνον τὸ ἄνδρα εὐπορεῖν: *cùm amici ac propinqui, omni bono potius ducerent, hominem illum opibus abundare.*

X.

Aliquando tamen ἀντὶ, commodiùs redditur, *propter*, vel *gratiâ*. Demoſthen. pro Coro. εἶτά μ᾽ ἐρωτᾷς ἀντὶ ποίας ἀρετῆς ἀξιῶ τιμᾶσθαι, *Deinde*, vel, *& tamen quæris ex me, cujus tandem virtutis gratiâ, honoris aliquid obtinere velim.* Sic, ἀνθ᾽ ὧν τὴν ἐπαρχίαν ἐκάκωσε, τιμωρίας ὑπομένειν τὰς ἐσχάτας δίκαιός ἐστιν: *propter calamitates quibus provinciam pessundedit, dignus eſt qui extremas pœnas ſuſtineat.*

XI.

Ἀπὸ, cum ſolo etiam gignendi caſu, præter vulgarem acceptionem, quâ reſpondet Latinis Præpoſitionibus A, Ab, E, Ex, ſequentes habet notatu digniores. Ac primò quidem cum ſuo caſu, per adverbium Latinum, ſæpius redditur. Nam ἀπὸ τοῦ προφανοῦς, & ἀπὸ τοῦ φανεροῦ, eſt φανερῶς, *palam*. Thucydid. lib. 1. μάλιστα δ᾽ ἀπὸ τοῦ προφανοῦς δεξαμένους, βοηθεῖν (ſup. δίκαιον) *maximè verò*, (ſup. *æquum eſt*,) *vos defenſione noſtrâ palam ſuſceptâ, nobis opem ferre.*

*ferre.* Sic ἀπὸ ταὐτομάτου, & ἀπὸ τύχης, *fortuitò:* ἀπὸ στόματος, & ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, *memoriter exponere, vel recitare:* ἀπὸ σπουδῆς, id eſt, σπουδαίως *ſtudioſè:* ἀπὸ τοῦ παραχρῆμα, *ex tempore:* ἀπὸ τοῦ φρονίμου, *prudenter,* vel *conſilio.*

XII.

Secundò, cum duobus genitivis, τοῦ βελτίστου, & τοῦ κρατίστου, *optimi;* aliquando ſignificat *optimâ fide, optimóque conſilio.* qui uſus Dionyſio Halicarnaſſ. familiaris admodùm eſt. Nam lib. 1. pag. 62. αἰσθόμενος οὐκ ἀπὸ τοῦ βελτίστου ταῦτα πράττοντα τὸν ἀδελφὸν, *ubi ſenſiſſet hæc à fratre animo non optimo fieri.* Idem lib. 7. pag. 470. ὁπότε μὲν οὖν ἀπὸ τοῦ κρατίστου γίνοιντο αἱ διαγνώσεις· id eſt, *Enimverò, cum bonâ fide ac ſyncerè, diſquiſitiones illæ fierent.* Et paulò pòſt, ὁ δὲ ἀγαθὸς, καὶ ἀπὸ τοῦ κρατίστου, πρὸς τὰ κοινὰ προσιών· id eſt, *at vir bonus, bonóque animo ad rempub. accedens.*

Aliquando, παντὸς, cum τοῦ βελτίστου jungitur. Idem libro 3. pag. 140. τοῖς δ' ἀπὸ παντὸς τοῦ βελτίστου κρίνουσι τὸ συμβεβηκὸς, id eſt, *at iis, qui de illo caſu, bono ac ſyncero animo* judicabant. Et lib. 4. pag. 221. ὀμόσαντας τὸν νόμιμον ὅρκον, ἦ μὴν τὰ ἀληθῆ, καὶ ἀπὸ παντὸς τοῦ βελτίστου, τετιμῆσθαι, *cùm ſolenne juſjurandum edidiſſent, verè atque optimâ fide, cenſum illum factum eſſe.*

XIII.

Tertiò, præcedente articulo præpoſitivo, ſæpe conjunctionem aliquam ſignificat cum eo quod per genitivum exprimitur. Nam *οἱ* ἀπὸ τῆς στοᾶς. id eſt, *οἱ* στωϊκοὶ, *Stoici,* verbatim, *qui ſunt ex porticu. οἱ*

ἀπὸ

ἀπὸ φιλοσοφίας, *Philoſophi.* οἱ ἀπὸ Πλάτωνος, *Platonici.* οἱ ἀπὸ τῆς Κελτικῆς; *Galli.* οἱ ἀφ' αἵματος *ſanguine conjuncti.* Philo. de Legat. ad Caium, οἱ ἀφ' αἵματος πάντες, καθ' ἑκάτερον γένος, τό τε πατρῷον, καὶ μητρῷον· *Propinqui omnes utriuſque generis, paterni ſimul, ac materni.* Sic οἱ ἀπὸ τῆς βουλῆς, *Senatores,* οἱ ἀπὸ τοῦ πλήθους. *plebeii*: οἱ ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων Ἴωνες, *Iones ab Athenienſibus oriundi.*

## XIV.

Quartò, contrariâ penè ſignificatione, οἱ ἀπό τινος, πράγματος, dicuntur aliquando, qui re aliquâ, negotióve perfuncti ſunt: de quo jam aliquid attigimus in verbo γίνομαι. Nam v. c. οἱ ἀπὸ τῆς ὑπατείας, *qui à conſulatu,* id eſt, *viri conſulares qui conſulatu defuncti ſunt.* Herodian. lib. 7. περιτυχόντες τῶν ἀπὸ ὑπατείας, καὶ φίλων Ἀλεξάνδρου τινί. id eſt, *cùm in aliquem ex Conſularib. & Alexandri amicis, incidiſſent.* Sic ἀπὸ τῆς ςρατηγίας, *imperio defuncti,* vel, *imperatorii,* ὁ ἀπὸ τῆς πρεσβείας, *qui legatione perfunctus eſt*: & ſimil.

## XV.

Quintò, affinis uſus ille eſt, quo ſignificat *à,* vel *ab,* id eſt, *poſt,* aut *ſtatim poſt*: ἀπὸ δείπνου, *ſtatim à cœnâ*; ἀπὸ παίδων, *ſtatim à pueritiâ,* vel *ſtatim poſt pueritiam*: ἀπὸ παραγγέλματος, *ſtatim à mandato*: ἀπὸ σάλπιγγος, *à tubâ,* id eſt, *ſtatim à tubæ ſigno*: ut ὁ δ' ἀπὸ σάλπιγγος ἐς μέσους ὥσατο τοὺς πολεμίους, id eſt, *ille autem ſtatim à tubæ ſigno, medios in hoſtes irruit.* ἀπὸ τοῦ πολέμου, *paulo poſt bellum*: ut ἀπὸ δὲ τοῦ πολέμου, τῆς τῶν κοινῶν διοικήσεως ἑαυτὸν ὑπεξείλετο,

τῷ, *hoc bello ſimulatque perfunctus eſt, ſe ipſum reip. adminiſtrationi ſubduxit.*

XVI.

Sextò παρὰ, cum genitivo, vix unquam apud ſolutæ orationis Auctores, cum rebus inanimatis conjungitur, ſed tantùm apud Poëtas, ut παρὰ νηῶν, *à navibus*, apud Homerum. Ἀπὸ, licet rarius, aliquandò tamen etiam in proſâ de rebus viventibus uſurpatur. Clemens Alexan. Strom. 2. οὗτος ὁ μακαρισμὸς ἐγένετο ἐπὶ τοὺς ἐκλελεγμένους ἀπὸ τοῦ Θεοῦ· id eſt, *Hîc beati prædicantur, qui à Deo electi ſunt.*

Túncque ἀπὸ, ſumitur pro ὑπὸ, quod infrequens non eſt, cum apud alios, tum maximè Pauſaniam. Unde in Corinthiacis, καὶ ταύτας (παρθένους) φασὶν ἀπὸ τῶν ἀντιστασιωτῶν καταλευσθῆναι· id eſt, *illas etiam (virgines) ab adverſæ factionis hominibus lapidatas fuiſſe aiunt*. Idem in Meſſenic. ἢ καὶ ἀπὸ τῶν σκυλευομένων ἔτι ἐμπνεόντων διεφθείροντο, id eſt, *aut etiam ab iis, qui ſpoliati cùm eſſent, adhuc tamen ſpirabant, occidebantur.*

XVII.

Septimò, accentu in penultimam retracto, eadem præpoſitio, *alienum aliquid, remotum*, aut etiam *inviſum* ſignificat. Hinc ἄπο τῆς γῆς, *procul à terrâ*; Xiphilinus in Pompeio, ὡς μὲν τοίγε ἄπο τῆς γῆς ἐγένοντο, καὶ ὅ, τε ἄνεμος ἰσχυρῶς κατέσπερχε, καὶ ὁ κλύδων δεινῶς σφᾶς ἐξετάραττεν· id eſt, *cùm verò, jam procul à terrâ navigarent, & ventus eos vehementer urgere, & tempeſtas graviter agitare cœpit.*

Sic ἄπο τρόπου, *à moribus*, id eſt, *alienum,*

*num, & abſurdum*, quaſi, *honeſtis moribus minimè conveniens*: cujus contrarium, πρὸς τρόπε, id eſt, *conſentaneum, & cohærens*. ἀπὸ σκοπε, *procul à ſcopo*; ἄπο τε εἰκότ☉, *parum admodùm veriſimile*, ἄπο πράγματ☉, *abs re*. ἄπο καιρε, *intempeſtivè*. Huc etiam pertinet, ἀπο θυμε, quod de rebus injucundis, aut inviſis dicitur, quæ uno verbo ἀποθύμια, *ut jucunda*, καταθύμια. Themiſtius orat. de Theodoſii clementiâ ἀπέδειξεν ἅπασι βασιλεὺς, ὅτι παντάπασιν αὐτῷ ἀποθυμε, καὶ ἀλλοτρία ἡ μέλαινα ψῆφ☉· id eſt, *omnibus oſtendit Imperator, nigrum calculum ſibi penitus inviſum, ac ſuis moribus alienum eſſe*: ubi notandum, Perſonam, cui res inviſa eſt, in dandi caſu exprimi. Eod. fere modo uſurpatur, ἄπο γνώμης. Ita Julianus Auguſtus in Cæſarib. καὶ τῷ Διὶ οὕτω οὐκ ἄπο γνώμης ἦν. *Neque id Jovi diſplicebat*.

## SECTIO. II.

### *De Præpoſitionibus* διὰ, & εἰς.

### REGULA I.

DE præpoſitione διὰ, cum genitivo caſu conjunctâ, pluſcula jam ſuperiùs dicta ſunt. Quibus pauca hæc adjungas licet. Διὰ, cum genitivo plurali, annum ſeu diem ſignificante, & cum ſuo numerali conjuncto; vel cum ſingulari & nomine ordinem in numero deſignante, id exprimit, quod Latini dicunt, v. c. *tertio quoque die*, vel *anno*, & ſimil. Nam διὰ δέκα ἐτῶν, vel

vel διὰ δεκάτου ἔτους, eſt, *decimo quoque anno;* διὰ πέντε ἡμερῶν, vel, διὰ πέμπτης ἡμέρας, *quinto quoque die.* Xiphilin. in Julio, loquens de intercalatione unius diei anno biſextili, τὴν μέντοι μίαν, τὴν ἐκ τῶν τεταρτημορίων συμπληρουμένην, διὰ πέντε καὶ αὐτὸς ἐτῶν εἰσήγαγεν· *unum porrò diem illum, qui ex quatuor diei quadrantibus,* (id eſt, *ſex horis quater repetitis*) *confiebat, quinto quoque anno intercalavit ipſe quoque.* Photius in Olimpiodori excerptis. ἀρδεύουσι δὲ τὰ γήδια αὐτῶν, ἐν θέρει μὲν διὰ τρίτης ἡμέρας, ἐν χειμῶνι δὲ διὰ ἕκτης· *ruſcula verò ſua irrigant, æſtate quidem, tertio quoque die, at hieme, ſexto.*

II.

Διὰ χειρὸς, vel χειρῶν ἔχειν, non tantùm eſt, *manu, vel manibus tenere:* aut etiam *manibus verſare,* quod de libris, eorúmque lectione Latini dicunt: Sed etiam, *ſtudioſè tractare, curare, adminiſtrare,* id eſt, δι' ἐπιμελείας ἔχειν· ut cum Ariſtotel. 5. Politic. ait, φοβούμενοι γὰρ, διὰ χειρῶν ἔχουσι μᾶλλον τὴν πολιτείαν· *Metuentes enim, majori cautione rempublicam adminiſtrant.* Et Thucydid. lib. 2. τά τε τῶν ξυμμάχων διὰ χειρὸς ἔχειν· id eſt, *réſque ſociorum omni proviſione curare.* Gallicè dicimus, *tenir la main aux affaires.*

III.

Διὰ χαρίτων ὁμιλεῖν, eſt, μετὰ πάσης ἀστειότητος, καὶ πασῶν τῶν φιλοφροσυνῶν, *ita verſari cum hominibus, ut eorum gratiam ac benevolentiam tibi facilè concilies.* Xiphilini. in Julio, de Cleopatrâ, καὶ προσομιλῆσαι παντί τῳ διὰ χαρίτων ἠπίστατο *omnibus,*

*mutuo*

*nuo in colloquio placere noverat.* Δι᾽ ἀπορρήτων εἰπεῖν, *ſecretò dicere:* διὰ κενῆς, *per inanem,* id eſt, *fruſtrà.* Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 6. καὶ μυρίους ἄλλους διὰ κενῆς ἀναπλάττομεν ἡμῖν αὐτοῖς φόβους· id eſt, *infinitóſque alios metus nobis ipſi temerè fingebamus:* ubi ſubaudiri videtur, ὑπονοίας, vel ὑπολήψεως, vel al. ſimil. quod *ſuſpicionem* ſignificet.

## IV.

Δι᾽ ἀθυμίας γίνεσθαι, id eſt, ἀδημονεῖν, ἀπορεῖν, ἐν ἀπορίᾳ καταστῆναι, *æſtuare, ac ſolicitum eſſe.* Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 6. μέμνησθε, ὡς ἐν παντὶ δι᾽ ἀθυμίας ἐγένεσθε, εἴτε μὴ συναρώμεθα τῶν ἀγώνων ὑμῖν, εἴτε πρὸς τοὺς πολεμίους τρεψόμεθα· id eſt, *meminiſtis, quàm omnino ſoliciti eſſetis, ne vel certaminum veſtrorum ſocii eſſe nollemus, vel ad hoſtes ipſos tranſiremus.* Contra δι᾽ ἀσφαλείας γίνεσθαι, *ſecurum reddi:* γίνεσθαί τι διὰ μέσου *medium aliquid eſſe:* μηδὲν γίνεσθαι τὸ διὰ μέσου, *nihil medium ſupereſſe:* quaſi δυοῖν θάτερον, *alterum è duobus neceſſarium ſit.*

## V.

Δι᾽ αἰσχύνης ἔχειν, *vereri:* λαμβάνειν τι, *ſibi probro aliquid vertere.* Dionyſius Halicarnaſ. lib. 6. μαθοῦσα δὲ ἡ βουλὴ τοῦτο, δι᾽ αἰσχύνης τὸ πρᾶγμα ἔλαβε. *Senatus ubi hoc cognoviſſet, rem probro ſibi vertendam putavit.* δι᾽ οἴκτου λαβεῖν, *miſereri,* διὰ χειρὸς ἔχειν τι, *aliquid manu tenere.* διὰ στόματος ἔχειν τινα, *in ore aliquem habere.* δι᾽ αἰτίας ἔχειν τινα, *aliquem culpare, vel accuſare.* δι᾽ αἰτίας εἶναι *culpari, accuſari.* δι᾽ ὠφελείας τίθεσθαι, *lucri facere, ſibi vendicare, in proprios uſus convertere.* Dionyſ. Halicarnaſſ. lib.

lib. 7. τά τε χρήματα αὐτῶν ὡς πολεμίων, δι' ὠφελείας ἔθεντο, καὶ τὰ σώματα κατακλείσαντες εἶχον ἐν φυλακῇ, id eſt, *eorum, tanquam hoſtium, pecunias ſuas fecerunt, corpora verò carcere incluſerunt.*

VI.

Denique διὰ, cum genitivo *ſpatium*, aut *intervallum* ſignificat. Nam διὰ βίου, eſt *totâ vitâ*. διὰ τέλους, *per finem*, id eſt, *perpetuó*. δι' ἔτους, *toto anno*. διὰ δευτέρου ἔτους, *altero quoque anno* : διὰ τρίτου ἔτους *tertio quoque anno, & ſic de cæteris*. διὰ μακροῦ, *longo intervallo*. διὰ βραχέων εἰπεῖν, *paucis dicere*: διὰ πλειόνων εἰπεῖν, *pluribus dicere*: πύργοι ὄντες δι' ὀλίγου, *turres modico intervallo disjunctæ*. Hinc illud Thucydidis lib. 7. pag 515. οὐ γὰρ ἀνάκρουσιν οὐκ ἔσεσθαι τοῖς Ἀθηναίοις ἐξωθουμένοις, ἄλλοσε ἢ ἐς τὴν γῆν, καὶ ταύτην δι' ὀλίγου, καὶ ἐς ὀλίγον, id eſt, *nec Athenienſibus jam repulſis, aliam retrocedendi facultatem fore, quàm in terram, eámque ut modico intervallo diſſitam, (ſup. à mari.) ſic exiguo valdè ſpatio definitam.*

Κῶμαι διὰ πολλοῦ, *pagi longo intervallo diſſiti*. Hinc θαυμάζειν τὰ διὰ πλείστου, *mirari res à nobis longiſſimè diſſitas*. Sic διὰ χρόνου, vel πολλοῦ χρόνου ἑωρακέναι τινὰ, eſt *longo intervallo aliquem vidiſſe*. Aliâs tamen διὰ χρόνου, eſt tantùm *poſt aliquod tempus*: διὰ τοσούτου, ſup. διαστήματος, *tanto*, vel *tantulo intervallo*: nam utroque modo ſumi poteſt.

VII.

Διὰ cum accuſandi caſu, non tantùm eſt, *propter*; ſed etiam *per*, ita ut ſignificetur,

*tur, rem alicujus vel beneficio, vel culpâ fieri, aut non fieri.* Demoſthen. pro Coro. Φωκικοῦ συςάντος τοῦ πολέμου, οὐ δι' ἐμὲ, οὐ γὰρ ἐπολιτευόμην πώποτε *Conflato Phocenſi bello, non culpâ ullâ meâ, qui nondum ad rempubl. acceſſeram.* Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 8. ὅτι τῆς καθόδου δι' ἐκεῖνον τυχὼν, οὐ τὰ πρὸς ἡδονὴν αὐτῷ θεραπεύομαι· id eſt, *quòd reditum ejus operâ conſequutus, ejus tamen cupiditatibus obſequi & obſecundare nolim.*

Quod ſæpe Latinum *per* ſignificare ſolet; ut δι' αὐτὸν γε μόνον οὔπω τῆς ἐνδίκου τιμωρίας ἔτυχεν, *per eum quidem unum adhuc ſtetit, quo minùs juſto ſupplicio afficeretur.* Imò etiam aliquando, cum accuſativo rei, non perſonæ conjungitur: túncque neceſſariò reddi debet, *per*, ut θεωροῦντί μοι τὸν τρόπον, δι' ὃν μέγας οὕτως ηὐξήθη ὁ πολέμιος· id eſt, *cogitanti mihi modum illum, quo tantus hoſtis evaſit.*

## VIII.

De præpoſitione εἰς, vel ἐς, ( quæ cum ſolo accuſativo conjungitur, vel expreſſo, vel in genitivo ſatis intellecto, ut εἰς ᾅδου, ſup. δόμον, *ad inferos:* ) obſervare juverit, quæ ſequuntur.

Primò, interdum ſubauditur, maximéque apud Thucydidem; ut lib. 2. pag. 111. ἐκείνῃ τε ἐγγὺς οὔσῃ, τὰ πλείστου ἄξια ἐχρῶντο: ubi τὰ, pro εἰς τά· id eſt, *Illo,* (fonte) *quòd propinquus eſſet, ad res maximi momenti utebantur.* At ſequente membro illam expreſſit. καὶ νῦν ἔτι ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, πρό τε γαμικῶν, καὶ ἐς ἄλλα τῶν ἱερῶν νομίζεται τῷ ὕδατι χρῆσθαι· id eſt, *hodiéque, jam uſque*

*uſque ab antiquiſſimis temporibus mos obtin*[...] *ut aquâ illâ, & ante nuptias, & in aliis* [...]*bus ſacris utantur.* Hîc νομίζεται, eſt *mos re*[...]*ceptus eſt, invaluit*, ut in hoc verbo ſup[...] obſervatum eſt.

### IX.

Secundò, ſumitur interdum pro διὰ, *propter*: maximéque cùm de laude, v[...] reprehenſione, aut contumeliâ ſermo e[...] ut ἐς τὰ πρότερον κατωρθωμένα ἐπαινεῖσθαι, *ob res anteà præclarè geſtas laudari*: ψέγεσθαι εἰς τὴν πρός τινα ὁμιλίαν, *ob in*[...]*tam cum aliquo conſuetudinem vituperari.* Thucydid. lib. 8. pag. 614. βουλόμενος αὐτὸν τοῖς Πελοποννησίοις, ἐς τὴν αὐτοῦ καὶ Ἀθηναίων φιλίαν, ὡς μάλιστα διαβάλλειν id eſt, *cùm maximam ei vellet apud Peloponnenſes invidiam conflare, ob illius tam cum ipſo,* (Alcibiade) *quàm cum Athenienſibus amicitiam.*

### X.

Tertiò, ſumitur etiam pro κατὰ, ſeu κατὰ genitivum exigat, ſeu accuſativum. Priore modo Thucydid. uſurpavit, lib. 1. ἐπειδὴ τῶν ξυμμάχων ἤκουσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι τὰ ἐγκλήματα, τὰ ἐς τοὺς Ἀθηναίους· *cùm Lacedæmonii ſociorum adverſus Athenienſes crimina audiiſſent*; pro κατὰ τῶν Ἀθηναίων.

Hoc modo eleganter dicunt, αἰνίττεσθαι εἰς τινα pro κατά τινος, in malam partem, vel περί τινος, vel πρός τινα, in bonam & malam, id eſt, *tacitè aliquem indicare.* Id enim frequentius eſt, quàm αἰνίττεσθαί τινα, ſine præpoſit. Gallicè in malam partem, *taxer quelqu'un.*

Eodem modo Plutarchus in Pericle, dixit,

dixit, ἀπερειδόμενος εἰς Περικλέα, δι' Ἀναξαγόρου, τὴν ὑπόνοιαν, pro κατὰ Περικλέος, verbatim, *firmans in Periclem, per Anaxagoram, ſuſpicionem*, id eſt, *Periclem, per Anaxagoram* (cui operam ille dederat) *hac ſuſpicione perſtringens.*

Poſteriore modo, Thucydid. lib.8. p. 564. τὸ πιστὸν, (id eſt, *τεκμήριον, σημεῖον τῆς πίστεως*) ναῦς σφίσι ξυμπέμπειν ἐκέλευον ἐς τὸ ξυμμαχικόν· id eſt, *fidei faciundæ causâ, naves ſecum mittere jubebant, pro initæ ſocietatis jure*, ubi ἐς τὸ ξυμμαχικὸν, pro κατὰ τὸ ξυμμαχικὸν, id eſt, κατὰ τὸ τῆς ξυμμαχίας δίκαιον.

XI.

Quartò, ſumitur quoque pro ἐν: ut ἐς τὸ φανερὸν pro ἐν τῷ φανερῷ, id eſt, φανερῶς, & ἄντικρυς *palam*. Dionyſ. Halicar. lib. 4. πάντα τὰ γράμματα λαβόντες, οἱ καταλειφθέντες ὑπὸ τοῦ Τυράννου εἰς τὸ στρατόπεδον, *has literas cum accepiſſent, qui à Tyranno in caſtris relicti fuerant.*

Quintò, pro *uſque ad*; ut εἰς ἡμᾶς, *ad nos*, .i. *ad noſtram uſque ætatem*. Sic ἐς τοῦτο ἡμῖν περίεστι τὰ πράγματα, *eò redactæ*, vel *adductæ ſunt res noſtræ* Sic ἐς ὃ δὴ, *donec*.

Sextò, idem eſt, quod *quantum attinet*; ut εἰς τὰ πολεμικὰ καταφρονεῖσθαι, *contemni quantùm ad rem militarem attinet*.

XII.

Septimò, παριέναι, & παρελθεῖν εἰς τὸν δῆμον, εἰς τὴν βουλὴν, εἰς τοὺς δικαστὰς, uſurpat ſæpe Demoſt. & al. pro *agere cum populo, cum ſenatu*: &, *in judicium venire*.

Octavò, idem valet quod ἀμφὶ, id eſt, *circiter*. Zoſimus Hiſtor. 2. πεντηκόντοροι μὲν

εἰς

εἰς διακοσίας κατεσκευάσθησαν, *naves triginta remorum ad ducentas iuſtructæ ſunt.*

Nonò, pro περί. Idem lib. 4. ὁ Βασιλεὺς ἅμα τοῖς εἰς τὸ Ἴστρον φυλάττουσι στρατιώταις περαιωθεὶς, *Imperator, poſtquam unà cum iis qui circa, vel ad Iſtrum in præſidio erant, militibus trajeciſſet.*

XIII.

Decimò, interdum cum ſuo caſu, poſtponitur ei genitivo, cui præmitti debuiſſet. Id quod accidit maximè, cùm accuſativus locum minorem deſignat, quique majoris per Genitivum expreſſi partem conſtituat. Thucydid. ſæpe, ut lib. 2. pag. 114. ἐσβαλὼν τῆς Ἀττικῆς ἐς Ἐλευσῖνα· id eſt, ἐς Ἐλευσῖνα τῆς Ἀττικῆς· *cùm in Eleuſinem Atticæ irruptionem feciſſet.* Et pag. 116. ἄραντες παρέπλεον, καὶ σχόντες τῆς Ἠλείας ἐς Φειάν, ἐδῄουν τὴν γῆν· id eſt, *inde ſolventes ulterius navigarunt, ad Pheam Eleæ,* (vel ut al. *Elidis*) *urbem appulſi, agrum illum populabantur.* ubi σχεῖν, pro κατασχεῖν, aut καταίρειν dixit, id eſt, *appellere*: & Ἠλείας ἐς Φειάν, pro ἐς Φειὰν Ἠλείας.

XIV.

Undecimò, tempus aliquod deſignat: idque vel cum adverbiis, vel cum nominibus quibuſdam tempus ſignificantibus. Cum adverb. ut εἰς ἅπαξ, *ſemel. pour une fois.* Demoſthen. Olynth. 2. τὰ τοιαῦτα εἰς μὲν ἅπαξ, καὶ βραχὺν χρόνον ἀντέχει *genus hoc rerum ſemel, atque ad breve tempus conſiſtit.* Sic εἰς ἔπειτα, vel εἰσέπειτα, vel ἐς τὰ ἔπειτα, *deinceps.* εἰς αὔριον *cras, pour demain, à demain.* Cum nominibus. εἰς τὴν ὑστεραίαν, *poſtridie*: εἰς τρίτην ἡμέραν,

*perendie,*

*perendie*, vel *tertio ab hinc die*. εἰς τριακοςὸν ἔτος, *triceſimo ab hinc anno*, vel *intra annum triceſimum*. At εἰς δύο, εἰς τρεῖς, &c. id eſt, *deux*, *à deux*, *trois à trois*. ut ſuprà in ἀνὰ dicebamus, & in ἐπὶ dicemus.

XV.

Duodecimò, ἐς τὸ, vel τὰ μάλιςα, id eſt, *maximé*. Poſtremò, cum nominibus quibuſdam, adverbialiter ſumitur. Dicunt enim, εἰς & πρὸς ὑπερβολὴν, *excellenter*: εἰς καλὸν, εἰς καιρὸν. εἰς δέον, *opportunè*, *commodé*: εἰς μακρὰν, *longè*, *diu*, *in longum tempus*: εἰς τέλος, *omninò*, εἰς πᾶσαν ἀκρίβειαν, id eſt, ἀκριβέςατα, *accuratiſſimé*: ἐς τὰ πολλὰ, id eſt, ὡς τὸ πολὺ, *ut plurimùm*: εἰς ὅσον, *quantum*, vel *quandiu*. Herodianus lib. 6. ἀντισχόντες εἰς ὅσον ἐνεδέχετο ἀνδρείως, τελευταῖον πάντες διεφθάρησαν *cùm fortiter, quantùm*, vel *quandiu licuit, reſtitiſſent, tandem cæſi ſunt univerſi*.

## SECTIO III.

### *De Præpoſitionibus*, ἐκ, *vel* ἐξ, *&* ἐν.

REGVLA I.

EK ante conſonantem, ἐξ ante vocalem, cum ſolo gignendi caſu: Primò adverbialiter ſumitur. Nam ἐκ τοῦ φανεροῦ vel, προφανοῦς, vel ἐμφανοῦς, eſt *palam & aperté*. ἐκ τοῦ ῥᾶςου *faciilimé*: ἐκ τοῦ δικαίου, *juſté*: ἐκ τοῦ ἀδίκου, *injuſté*: ἐκ πολλῆς ἐπιμελείας, vel ἀκριβείας, eſt, μάλα ἐπιμελῶς καὶ ἀκριβῶς, *diligenter admodùm & accuraté*: ἐξ ἴσου, *æqualiter*: ἐκ τοῦ ὁμοίου, *ſimiliter*: ἐκ, ἐξ.

ἐκ προσαγωγῆς, *ſenſim, magis, atque magis*, novâ ſcilicet acceſſione factâ. Ἐξ ἑτοίμου id eſt, *promptè expeditè*: Ἐξ ἐφόδου, id eſt, *irruptione factâ*: ἐκ παραλλήλου, id eſt, παραλλήλως, *quaſi comparativè*: ἐκ προαιρέσεως, id eſt, *ultrò, conſultò*: ἐκ λαθραίας ἐπιθέσεως, *occultè irrumpendo*, vel *occultâ impreſſione*: ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστον, *plerumque*: Ἐξ ἐπιβουλῆς, vel ἐνέδρας, *inſidioſè*: ἐκ τοῦ ἐνθέου, id eſt, εἰκῇ, & προπετῶς, *temerè*: ἐκ τοῦ παραχρῆμα, ἐκ τοῦ παραυτίκα, ἐξ ὑπογύου, ἐκ τοῦ αὐτοσχεδίου, *ſubitò, ex tempore* & ἀσκέπτως, *inconſideratè*: quibus contrarium eſt, ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, *tutò*: ἐκ παρασκευῆς, *compoſitò*: ἐκ τοῦ ἀνελπίστου, & ἀπροσδοκήτου, *inſperatò, inopinatò*: ἐκ τοῦ βιαίου, *violenter per vim*: ἐκ τοῦ ἀναγκαίου, *necesſariò*: ἐκ ταὐτομάτου, *fortuitò*: ἐκ προνοίας: *cogitatò*: ἐκ τοῦ τεθαῤῥηκότος: *fidenter*: ἐκ τοῦ σπουδαίου, *ſeriò*, ἐκ τοῦ παραβόλου, id eſt, παραβόλως, *temerariè*: ἐκ πολλῆς ὑπερηφανίας *contemptim admodùm & ſuperbè*: Ἐξ ὑπονοίας, *ſuſpicioſè*, vel *ob ſuſpicionem*. Et ſimilia, quæ docebit uſus.

II.

ἐκ *poſt*. Secundò, ſignificat *poſt*; ut ἐκ τῆς ὑπατείας, idem quod ἀπὸ id eſt, *poſt conſulatum*: ἐκ τούτου, *deinceps* ſupp. χρόνου, ut Virgil.

*Ex illo, qui me caſus, quæ bella ſequantur:*

Ἐκ περιόδου, vel ἐκ περιόδων, vel ἐκ περιτροπῆς *per vices*, id eſt, *alii poſt alios ſuo quiſque ordine*: *chacun à ſon tour.*

*Cum.* Tertiò, *cum*: ut ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος, id eſt, *cum ingenti exceſſu*, vel *longo intervallo*: Gallic. *auec beaucoup d' avantage*, aut breviùs, *de beaucoup*: nam ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόν-

τος

ϛος τοὺς πολεμίους νικῆσαι, eſt hoſtes longo intervallo, aut inſigni victoriâ ſuperâſſe. Ita Eutropii Metaphraſt. lib. 2. καὶ κρατήσας αὐτῶν ἐκ πολλοῦ τοῦ περιόντος. Ibidem. lib. 3. ἐκ τοῦ κρείττονος, ex meliori, id eſt, ſuperiorem eſſe: Gall. auoir du meillieur: καί ποτε, inquit, ἀπροσδόκητος εἰς χεῖρας ἐλθὼν (de Fabio Maximo, & Annibale loquitur,) ἐκ τοῦ κρείττονος ἀνεχώρησε: id eſt, ac ſemel ex improviſo cum hoſte congreſſus, expugnâ ſuperior rediit. Il returna ayant eu de meillieur.

Vix dubito, quin contra dici poſſit, ἐκ τοῦ χείρονος, du pire: cujus tamen exemplum mihi non ſuppetit. At Thucyd. lib. 2. eidem opponit. ἔλασσον ἔχειν, avoir du pire, verb. minus habere. ἐν ᾗ (μάχῃ) οὐκ ἔλασσον ἔχον οἱ Ἀθηναῖοι, in quâ inferiores Athenienſes non fuerant. Proprium tamen contrarium eſt, πλέον ἔχειν auoir l'aduantage. Ibidem lib. 7. ταῖς ἐκστρατείαις, ἐκ μεγίστων ἐποιήσατο συμφορῶν· pro μετὰ μεγίστ· expeditiones, ex maximis fecit calamitatibus, id eſt, ſuis in expeditionibus infeſtiſſimam fortunam paſſus eſt.

## III.

Affine eſt, ἐκ περιουσίας. Nam quod idem Metaphraſt. lib. 5. καὶ συμμίξας, μετὰ τοσαύτης ἐκράτησε περιουσίας: id eſt, & congreſſus, tantò ſuperior fuit. Dicere haud dubiè potuiſſet, ἐκ τοσαύτης, περιουσίας. Simile eſt illud Gregorii Nazianz. quod Budæus affert, ὁ δὲ, κατὰ μέτωπον ἵστασθαι, καὶ διακινδυνεύειν οὐκ ᾤετο δεῖν, ἐνὸν ἐκ περιουσίας κρατεῖν, .i. ille autem à fronte petendum hoſtem, periculúmque ſubeundum eſſe non putabat, cùm

*facilè admodùm ac ſine ullo periculo vincere licuerit.*

Sæpe autem, ἐκ περιουσίας τι ποιεῖν, eſt *aliquid facere abundantiâ quâdam otii*: vulgò, *de gayeté de cœur*. Demoſthen. pro Coron. οὗτος δ' ἐκ περιουσίας μὲν κατηγορεῖ. *Iſte autem me accuſat, abundantiâ quadam otii*, vel, *ſecuritatis*: quippè qui videret, quod ipſemet Demoſthenes inſinuat, longè gravius fore Demoſtheni causâ cadere, quàm ſibi non vincere.

Nec admodùm ſecus reddi poſſit illud ejuſdem à Budæo citatum, οἱ δ' ἐκ περιουσίας πονηροὶ, οὐδεμίαν πρόφασιν ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν: id eſt, *at qui præ*, vel *in rerum omnium abundantiâ, nec ullâ neceſſitate compulſi, improbè ſe gerunt, nullâ ſe tueri excuſatione poſſunt.*

## I V.

ἐκ *propter.* Quartò, ἐκ, ſignificat *propter*: qui uſus frequens etiam admodùm eſt. Nam ἐκ τούτων, non tantùm eſt, *deinceps*; ſed etiam, *propterea, ob eas cauſas*. Eutropii Metaphraſt. lib 7. Ἐκ τούτων ἐπάχθης ἦν ἐν πάσῃ τῇ βασιλευομένῃ γῇ. *Propterea toto paſſim imperio deteſtandus habebatur.*

Quintò, redditur, *pro*. Nam ἐκ τῶν ἐνόντων, eſt, *pro facultatibus*, ſive *opibus*: ἐκ τῶν δυνατῶν, ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, *pro viribus*.

Sextò, vel per ſolum ablativum explicatur, vel pro διὰ uſurpatur: ut ἐκ τοσαύτης ἐπιμελείας, *tantâ ſolicitudine*: ἐκ τούτου τοῦ λόγου, *hac ratione*: ἐκ θαλάσσης, *per mare*: ἐκ παντὸς, vel παντὸς τρόπου, *omni modo*: ἐκ τοιούτου τοῦ τρόπου, *hoc modo*, & ſimul.

V.

## V.

Ἐκποδὼν & ἐκ ποδῶν, non tantùm eſt, *ab oculis, à conſpectu*, ut expoſuimus in v. γίνεσθαι, ſed etiam *de medio*, id eſt, *è vitâ*. Nam ἐκποδὼν εἶναι, vel γίνεσθαι, vel ἵστασθαι, vel ποιεῖσθαι, eſt, *de medio tolli*, & ἀναρπάζεσθαι: at ποιεῖν ἐκ ποδῶν, *de medio tollere*. Philo inter alios id amavit, ut lib. de Legat. ad Cajum aliquoties, εἰ βραχὺν ἐπεβίω χρόνον Τιβέριος, ὁ μὴ ἂν ἐκποδὼν ἐγεγόνει Γάϊος, *ſi vel exiguo tempore ſuperſtes fuiſſet Tiberius, Caius de medio ſublatus eſſet*: quod clarius poſteà, τρὶς, οὐχ ἅπαξ, ἀνῄρητο ἄν, ἐπ' αὐτῷ Τιβερίου φονῶντος: *ter, non ſemel tantùm de medio ſublatus eſſet, Tiberio in ejus cædem propendente*. Ibidem de Macrone, οὐ πολλαῖς ὕστερον ἡμέραις, ἐκποδὼν ὁ κακοδαίμων γίνεται, id eſt, *paucis pòſt diebus infelix è medio tollitur*: ſequitur enim, ἠναγκάσθη αὐτοχειρίᾳ κτεῖναι ἑαυτὸν, *ſe-ipſum interficere coactus eſt*. Ibidem, τὸ μειράκιον ἐκ ποδῶν γεγένηται· id eſt, *adoleſcens è medio ſublatus eſt*, quem ante ſua quoque manu periiſſe dixerat.

ἐκ ποδῶν καὶ ἐκ ποδῶν. p. 190. reg. 8.

## VI.

Præpoſitio ἐν, (quæ ſemper cum dativo jungitur, vel expreſſo, vel tacito: ut cùm Demoſthen. orat. de Pace ait, εἰ γὰρ ἐν Διονυσίοις, τραγῳδοὺς ἐθεάσασθε: *ſi enim feſtis Bacchi diebus*, ἑορτασίμοις ἡμέραις, *Tragœdos ſpectaſſetis*) aliquot etiam uſus habet, obſervatione dignos. Primò, ſumitur pro ἐπὶ cum genit. *coram*, vel *apud*, ut ἐν τοσούτοις μάρτυσι, vel ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, *coram tot teſtibus*: ἐν τοῖς δικασταῖς, vel ἐπὶ τῶν δικαστῶν, *apud judices*: ἐν τοῖς διαιτηταῖς,

ἐν. pro ἐπί.

*coram arbitris.* Plato Leg. 11. διαιδικάζεσθαι ἔντισι τῶν ἰατρῶν, οὓς κοινῇ προβαλλόμενοι ἕλωνται: *tractare coram aliquot Medicis, quos ipſimet eam in rem ſponte delegerint.*

Secundò, cum nomine Magiſtratum, aut quaſi Magiſtratum ſignificante, ſumitur etiam pro ἐπὶ, Magiſtratus ejuſdem tempus indicante. Demoſthen. Olynth. 3. ἐν δὲ τούτοις τοῖς νομοθέταις, μὴ θέσθε νόμον μηδένα, *his porrò Theſmothetis*, id eſt, *quamdiu magiſtratu fungentur*, vel *per eos Theſmothetas, legem nullam conſtituatis.* Sic ἐπὶ τούτων, vel ἐν τούτοις ὑπάτοις, *his conſulibus.*

VII.

*adverbialiter cum caſu.* Tertiò, ſæpe cum ſuo caſu, adverbialiter etiam ſumitur. Nam ἐν τούτῳ, eſt, *interea*: ἐν τάχει, *celeriter*: ἐν σπουδῇ, *ſtudiosè* ac *ſeriò*: ἐν δίκῃ, *juſtè*: ἐν δέοντι, ἐν καιρῷ, ἐν καλῷ, *opportunè*. Dem. Phil. 1. τούτων μὲν οὐδενὶ πώποτε, ἐν δέοντι κέχρησθε, οὐδενὸς δὲ ἀπελείπεσθε. *Eorum (quæ ab bellum uſui eſſe poſſint) nullo ſuo tempore vel utimini, vel abſtinetis.* Malè enim, ut videtur, Interpres, poſtrema illa reddit, *& neminem non ſequimini.* Xeno. Ελληνικ. 2. ἐν καλῷ ὁρμεῖν, dixit; .i. *commodo portu & ſtatione uti.* Sic ἐν ἴσῳ .i. ἴσως, vel ὁμοίως: ſequente καί. Thucyd. l. 2. p. 137. ἐν ἴσῳ μὲν οἱ ἄνθρωποι, τῆς τε ὑπαρχούσης δόξης, αἰτιᾶσθαι ὅστις μαλακίᾳ ἐλλείπει, καὶ τῆς μὴ προσηκούσης μισεῖν τὸν θρασύτητι ὀρεγόμενον. Quæ oratio admodũ trajecta, ſic ordinari debet, δικαιοῦσι αἰτιᾶσθαι ὅστις μαλακίᾳ τῆς ὑπαρχούσης δόξης ἐλλείπει, καὶ μισεῖν τὸν τῆς μὴ προσηκούσης θρασ. ὀρεγ. .i. *perinde, vituperandũ illum exiſtimant, qui præ ignaviâ partæ gloriæ aliquid amittat, ut odio dignum alterum, qui non debitam temeritatem quadam affectet.*

VIII.

## VIII.

Aliquando dativum illum genitivus ſequitur, ejus rei, ad quam opportunum aliquid dicatur. Xeno. Ἑλλην. 6. eleganter, Τὴν δὲ Κέρκυραν κεῖσθαι ἐν καλῷ μὲν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, καὶ τῶν πόλεων αἳ ἐπὶ τοῦτον καθήκουσιν, ἐν καλῷ δὲ τοῦ, τὴν Λακωνικὴν χώραν βλάπτειν, ἐν καλλίστῳ δὲ τῆς ἀντιπέραν ἠπείρου, *Corcyræ porrò ſitum eum eſſe, qui ad Corinthiacum ſinum, & urbes ipſi contributas,* (vel, *ad ipſum pertinentes*) *adeundas opportunus ſit, & ad Laconicam vexandam commodus, & ad trajectum in continentem longè commodiſſimus.* Additur & poſt ἐν τούτῳ, ut ἐν τούτῳ τῆς παρασκευῆς ἦσαν. Thucyd. l. 2. *in eo tum apparatus ſui verſabantur.*

## IX.

Quartò, ſumitur pro παρὰ, .i. *ad* maximè cum urbium, locorúmve nominibus, ut ἐν τῇ πόλει, .i. *ad urbem*, vel *circa urbem*. Xen. Ἑλλην. 7. p. 645. ἡττημένος μὲν ἐν Λακεδαίμονι, σὺν πολλῷ ὁπλιτικῷ ὑπ' ὀλίγων, ἡττημένος δὲ ἐν Μαντινείᾳ, ἱππομαχίᾳ: *qui ad Lacedæmonem, cum multo gravis armaturæ peditatu à paucis victus eſſet, iterúmq; ad Mantineam equeſtri pugnâ ſuperatus:* ubi nota μὲν, & δὲ, cũ repetitione ejuſdẽ participii ἡττημένος. ἐν pro παρά.

Quintò pro εἰς, etiam cum nomine loci. Thucyd. l. 7. p. 449. ἀποστελοῦντες ὁπλίτας ἐν τῇ Σικελίᾳ, .i. *miſſuri*, vel, *admittendos in Siciliam, gravis armaturæ millites.*

## X.

Sextò, ἐν πολλῷ, vel ὀλίγῳ χρόνῳ, id eſt, ἐκ πολλοῦ, vel ἐξ ὀλίγου χρόνου, *à longo*, vel *pauco tempore*, vel διὰ πολλοῦ, δι' ὀλίγου, *en beaucoup, en peu de temps.* Plato in Apol. ἐπιχειρητέον ὑμῶν ἐξελέσθαι τὴν διαβολὴν, ἣν ἐν pro εἰς.

ἐν πολλῷ χρόνῳ ἔχετε, ταύτην ἐν οὕτωσὶ ὀλίγῳ χρόνῳ: ubi prius ἐν, eſt ἀπὸ at poſterius διὰ, id eſt, *conandum eſt vobis, quam à longo tempore calumniam retinetis, hanc adeò brevi excutere.*

## XI.

Septimò, cum dativo ᾧ, reddi aliquando poteſt, ὅταν, ſubaudiendo χρόνῳ. Thucydid. lib. 7. pag. 509. τὸ γὰρ γένος τὸ τῶν Θρᾳκῶν, ὅμοια τοῖς μάλιστα τοῦ βαρβαρικοῦ, ἐν ᾧ ἂν θαρσήσῃ, φονικώτατόν ἐστιν· *Thracum enim natio barbaris illis, quibus id maximè proprium ac ſolenne eſt, hoc in genere par ſimilis, ſi quando fiduciâ gliſcit, cædis avidiſſima eſt*: ubi ὅμοια, pro ὁμοίως: at in τοῖς μάλιστα, ſubauditur φονικοῖς οὖσιν, & in βαρβαρικοῦ, ſubauditur γένους.

Aliquando, ἐν ᾧ, ſignificat διὸ, vel ἐφ' ᾧ, vel ᾗ, id eſt, *propter quod, quo facto.* Idem lib. 8. pag. 612. ὡρμημένων γὰρ τῶν ἐν Σάμῳ Ἀθηναίων πλεῖν ἐπὶ σφᾶς αὐτούς, (ἐν ᾧ σαφέστατα Ἰωνίαν καὶ Ἑλλήσποντον εὐθὺς εἶχον οἱ πολέμιοι.) *Nam cùm Athenienſes, qui Sami tum erant, contra ſe ipſos navigare jam ſtatuiſſent, in quo* ( id eſt, *quod ſi factum eſſet,* ) *hoſtes continuò ſanè & Ioniam & Helleſpontum occupâſſent.* Idem p. 615. οἱ πολλοὶ αὐτῶν περὶ τοιούτῳ προσέκειντο, ἐν ᾧ περ καὶ μάλιστα ὀλιγαρχία ἐκ δημοκρατίας γενομένη ἀπόλλυται· *Ipſorum plerique eam in rem incumbebant, in quâ,* (id eſt, *ob quam*) *maximè paucorum Imperium, ex populari natum extingui ſolet.*

## XII.

ἐν *cum* εἶναι. Octavò, ἐν, cum ſuo caſu, & verbo εἶναι duobus modis conſtruitur: primùm

abſolutè,

abſolutè, ac ſine alio nomine, túncque verbatim Latinè reddi poteſt; ut ἐν φόβῳ εἶναι, *in metu eſſe*: ἐν ςόματι εἶναι, *in ore eſſe*: quod etiam elegantiùs, ἐν λόγοις, ἐν φήμῃ. Unde Syneſius Epiſt. 3. γενεαλογοῦντες αὐτὸν ἀπὸ τῆς ἐν φήμῃ Λαΐδος· id eſt, *genus ejus à famoſâ Laïde repetentes*.

Deinde cùm dativo alterius perſonæ, vel expreſſo, vel tacito: túncque paſſivum aliquid ſignificat. Et expreſſo quidem, ut ἐν ὀργῇ εἶναί τινι, *in irâ eſſe alicui*, id eſt, *ſibi aliquem iratum habere*: ἐν ἡδονῇ εἶναί τινι, *alicui placere*. At eod. tacito, ut ἐν αἰτίαις εἶναι, *accuſari*, nempè *ab aliquo*, ἐν ἐγκλήμαΐι εἶναι, id eſt, ἐγκαλεῖσθαι, *crimen aliquod ſuſtinere*. At ἐν αἰτίαις ἔχειν τινὰ, idem eſt, quod δι᾽ αἰτίας, *culpare aliquem*: ἐν ὀργῇ ἔχειν τινὰ, *alicui ſuccenſere*: ἐν αἰσχύνῃ τίθεσθαι, εἰ ut plurimùm ſequente, id eſt, *turpe ducere*.

## XIII.

Nonò, ἐν, ut aliquando omittitur, ſic & redundat aliquando. Omittitur, ut apud Zoſimum Hiſtor. 2. ὅτι δὴ τοῦτο καὶ τοῖς εἰρήνῃ, καὶ τοῖς κατὰ πόλεμον ἐλυμήνατο πράγμασι· *Id autem rebus, tam pace, quam bello, nocuiſſe*: ubi εἰρήνῃ, pro ἐν εἰρήνῃ. Et lib. 3. ὥστε τῇ φυγῇ, pro ἐν τῇ φυγῇ ἐλέφαντας κατασφαγῆναι, *ita ut in fugâ Elephanti jugularentur*. Thucydid. lib. 2. Ατάλαντι, pro ἐν Ατάλαντι, *in Atalante inſulâ*. Eadem redundat, ut apud Xiphilinum in Trajano, καὶ γὰρ οἱ Πάρθοι, ἐν τῷ σφετέρῳ τρόπῳ ἤρξαντο βασιλεύεσθαι, *nam & Parthi quoque ſuis ipſi moribus regi cœpere*: ubi ἐν, aut vacat, aut pro κατὰ, cum accuſativo ſumitur.

*ἐν omittitur redundat.*

XIV.

Denique, peculiariter conjungitur cum dativo χρῷ, id eſt, *cute*, ac ferè cum verbis κείρειν, ξυρεῖν, ξυρᾶν, ψιλοῦν, *tondere*: non modò propriè, ſed etiam metaphoricé. Et quidem propriè; nam κείρεσθαι ἐν χρῷ, eſt, *ad cutem uſque tondere*: quod etiam dicitur, ἐν χρῷ τὴν κόμην εἶναι. Hinc ἡ ἐν χρῷ κουρὰ, *capilli attonſio ad cutim uſque facta*: quæ etiam ψιλὴ κουρὰ, dicitur, & Poëticè κουρὰ ξυρήκης. Hinc ὁ ἐν χρῷ κουρίας, *ad cutim uſque tonſus*: qui etiam ξυρίας unicâ voce. Metaphoricè autem: nam ξυρεῖ ἐν χρῷ, verbat. *ad cutim uſque radit*, id eſt, *ſummum periculum eſt*: quod tamen Poëtarum potiùs, quàm oratorum eſt.

XV.

Oratores autem, hoc ferè modo, ad ſimile quid exprimendum uti ſolent: ἐν χρῷ γίνεσθαι τοῦ κινδύνου: verbat. *in cute periculi eſſe*. Syneſ. epiſt. 4. οὐ πρὶν ἢ ἐν χρῷ γίνεσθαι τοῦ κινδύνου ἀπέστη τοῦ διαναυμαχῆσαι πρὸς τὰς σπιλάδας, *non antè navi cum petris luctari deſtitit, quàm extremum in periculum veniſſet*. Quo eodem ſenſu dicitur, res ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἵστασθαι, verbat. *in acie*, (hoc eſt: *ſub aciem*) *novaculæ conſtituta*. Huc pertinet, ἐν χρῷ μάχεσθαι, aut μάχην συνάψαι, *in cute pugnam committere* id eſt, *cominus*: quomodo loquitur Plutarchus in Theſeo.

XVI.

Hinc, quæ contigua ſunt, & proxima, ἐν χρῷ γίνεσθαι dicũntur: unde illud Thucydid. lib. 2. p. 155. οἱ δ' Ἀθηναῖοι, κατὰ μίαν ναῦν τεταγμένοι, περιέπλεον αὐτοὺς κύκλῳ,

κλῳ, καὶ ξυνῆγον ἐς ὀλίγον, ἐν χρῷ ἀεὶ παραπλέοντες. καὶ δόκησιν παρέχοντες αὐτίκα ἐμβαλεῖν, id eſt, *Athenienſes autem, navibus ſingulas ſingulis excipientibus, (vne à vne) eos in orbem circumvehebant, atque ita in anguſtum cogebant, in cute ſemper adnavigantes*, (id eſt, *hoſtium claſſem radentes, & in cũ quaſi hærentes*,) *adeóque impreſſionis jam jam faciendæ opinionem præbentes*. Virgil. 5. Æneid. *ſtringere*, & *radere*, hoc ferè ſenſu

*Lævas ſtringat ſine palmula cautes*.

Et, *Radit iter lævum interior*.

Lucianus in Zeuxide, ἐν χρῷ τῇ μητρὶ προσπεφυκότες, *matri proximè inhærentes*. Eidem ἡ ἐν χρῷ πρὸς τὰ βιβλία συνουσία, dicitur, *intima cum libris conjunctio*. Suidæ οἱ ἐν χρῷ φίλοι, *intimi amici*. Quo ſenſu accipiend. illud Xiphilini in Severo. Ἐν τῇ ἀγορᾷ βῆμα ξύλικον, ἐν χρῷ τοῦ λιθίνου κατεσκευάσθη. *In foro ſuggeſtum ligneum, in cute* (id eſt, *in ſummâ ſuperficie*) *lapidei excitatum eſt*.

## SECTIO IV.

### *De Præpoſitione* ἐπί.

### REGULA I.

PRæpoſitio ἐπὶ, cum genitivo, dativo, & accuſativo conjungi poteſt. Et cum genitivo quidem, ut leviora, jámque paſſim aſperſa, mittam. Primò, *curam aliquam, aut ſingulare ac proprium munus* ſigni-

ficat, quod Latini ferè præpoſitione A, vel Ab, exprimere ſolent. Hinc illa, ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων, *A ſecretis*: ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν, *Ab epiſtolis*: ὁ ἐπὶ τῶν βασιλικῶν σφραγίδων, *A Regiis ſigillis*. Gal. *Monſieur le Garde Seaux*: ὁ ἐπὶ τῶν βασιλικῶν χρημάτων, *Surintendant des finances du Roy*: οἱ ἐπὶ τῶν ἱκετηρίων, vel ἱκετικῶν, *Libellorum ſupplicum Magiſtri*, vel, *A ſupplicibus libellis*, *Les maiſtres des Requeſtes*: οἱ ἐπὶ τῶν εὐθυνῶν, vel δημοσίων λόγων, *A publicis rationibus*, *Les Maiſtres des contes*.

II.

Aliâs tamen, ſine A, vel Ab, Latinè redditur, ut οἱ ἐπ' ἐξουσίας, vel οἱ ἐπ' ἀξιώσεως, idem ſunt qui οἱ ἐν τῷ τέλει, *Magiſtratus*, vel *qui ſunt in dignitate conſtituti*: ὁ ἐπὶ τοῦ ταμιείου, *Quæſtor*: οἱ ἐπὶ τῶν πολιτικῶν, *rerum civilium cognitores*: οἱ ἐπὶ τῶν φονικῶν, cui adhibetur aliquando, καθεστῶτες, *rerum capitalium judices*, ὁ ἐπὶ τοῦ σίτου, vel τῆς σιτωνίας, cui addi poteſt, καθεσταὼς, vel τεταγμένος *Præfectus annonæ* οἱ ἐπὶ τῶν εἰσαγωγίμων καὶ ἐξαγωγίμων *mercium earum quæ vel importantur, vel exportantur curatores*: οἱ ἐπὶ τῶν βασιλικῶν οἰκοδομημάτων, *Regiorum ædificiorum curatores. Intendans des baſtimens Royaux*, & ſimilia, quæ facilè cogitantibus ſuccurrent.

III.

Secundò, crebrò ſimul & eleganter, de rebus aut hominibus certum in numerum ordinatis, ac diſtributis uſurpatur, eodem modo quo antè diximus, de ἀνὰ, & conſtat de κατὰ, cum accuſandi caſu. Nam ἐπὶ δεκάδ exempli cauſâ, vel τεσσάρων τάξεων dicitur,

tur, *diſtributos eſſe, ternos aut quaternos, trois à trois, quatre à quatre* : ἐφ' ἑνὸς τεταγμένοι, *rengez un à un* : νῆες ἐπὶ μιᾶς τεταγμέναι, *nefs rengées une à une*.

IV.

Affinem ſuperiori uſum alterum, in re militari, & τακτικῇ habet. unde ἐπὶ φάλαγγος ἄγειν, προσβάλλειν, &c. id eſt, φαλαγγηδὸν, vel ἐπὶ κέρως, vel κατὰ κέρας, *utroque cornu protenſo movere, impetum facere*. Phalanx enim Græcis, *acies utrinque longior, quàm altior*. Thucydid. lib. 2. eodem modo, πλεῖν ἐπὶ κέρως, dixit: ἰδόντες κατὰ μίαν ἐπὶ κέρως παραπλέοντας, *videntes eos; navibus, protenſo cornu, alteram alterâ ſigillatim ſequentibus, ad navigare*. At βάθος, *altitudo*; id eſt, medium quaſi phalangis corpus, dicebatur, modò ἐπὶ τεττάρων, modò ἐπὶ ὀκτὼ, modò ἐπὶ πλειόνων παρατάττεσθαι, vel ποιεῖσθαι, *quaternis, octonis, aut pluribus in quolibet ordine conjunctis inſtrui*. Hinc verbum ὑπερφαλαγγεῖν, id eſt, *utrinque producto cornu hoſtilem aciem involvere*: & ὑπερκερᾶν, alterum duntaxat hoſtilis exercitus cornu ita circumvenire. At ἐπὶ μετώπου, vel κατὰ μέτωπον, vel πρόσωπον, eſt *exporrectâ exercitus fronte*. Vide Budæum p. 373. & 631.

V.

Tertiò, cum genitivo Pronominis reciproci, idem eſt, quod διά: nam ἐφ' ἑαυτοῦ, eſt, *per ſe*, aut *ſponte*. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 5. τήν τε αἵρεσιν τοῦ μέλλοντος ἄρχειν, τοῖς ἐκ τοῦ συνεδρίου συνεχώρησαν, αὐτοῖς ἐφ' ἑαυτῶν βουλευομένοις, ποιήσασθαι: id eſt, *ſimulque Senatoribus permiſerant*,

*rant, uti re per ſe ipſos deliberatâ*, ( *vel, ſuopte arbitrio ) Magiſtratum illum legerent.* Idem in Excerpt. οὐδὲν ἐμὲ δεῖ ἐπ' ἐμαυτοῦ λέγειν· id eſt, *nihil me per me ipſum dicere neceſſe eſt*. Xiphilinus in Severo, ὥστε αὐτὰς ἐφ' ἑαυτῶν αὐτομάτως προσαπολλύναι ὁρᾶσθαι, *ut ipſæ per ſeſe, ac ſponte adnavigare cernerentur.*

Aliâs tamen ἐφ' ἑαυτοῦ, eſt potiùs, *chez ſoy, à part ſoy, apud ſeſe, ac ſuis in finibus.* Zoſimus lib. 1. εἰ μὲν οὖν ἐφ' αὐτῶν διετέλεσαν ὄντες, ( Athenienſes & Lacedæmonii) *Quòd ſi apud ſeſe, ac ſuis in finibus hæſiſſent perpetuò*, ( non autem, ut Interpres, *conjuncti manſiſſent.* ) Idem lib. 4 clariùs, Ἐπεὶ οὖν νυκτὸς γενομένης, ἐφ' ἑαυτῶν ἐγένετο τὰ ςρατόπεδα· id eſt, *cùm ergò noctis interventu, ambo exercitus in ſua ſe caſtra recepiſſent*, Itaque γενέσθαι ἐφ' ἑαυτοῦ *domum ſe recipere*, vel *ſibi vacare*; *ſe retirer à part, chez ſoy.*

## VI.

Quartò, cum ſuo caſu adverbialiter ſumitur. Hinc ἐπ' ὀνόματος, id eſt, *nominatim*: ἐπὶ κεφαλαίων, id eſt, κεφαλαιωδῶς, ἐπὶ & κατ' ἐπιτομὴν *ſummatim*. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 2. τὰ κυριώτατα ἐπὶ κεφαλαίων ἐρῶ, id eſt, *præcipua quæque ſummatim complectar*. Sic ἐφ' ἑκάστης, ſup. ἡμέρας, idem quod καθ' ἑκάστην, *quotidiè*. ἐπὶ σχολῆς, *otioſè*; *à loiſir*: ἐπ' ἀδείας, *tutò, impunè*: ἐπ' ἀληθείας, *verè, ſynceré*.

Quinto idem eſt, quod *inter*, vel *præ*. Ita ſumit Ariſtides Panathen. δεῖ δὲ δὴ, καὶ μόνῃ τῇ πόλει ὡς κυρίως ἄν τις φαίη συμβῆναι, ἐπὶ τῶν Ἑλληνικῶν, ( ſup. πόλεων, vel

χωρῶν,) *Propter quæ ſoli huic urbi, præ cæteris Græciæ urbibus, id propriè contigiſſe dixeris.*

VII.

Sextò, tanquam argumento, vel teſte ac ſequeſtre adhibito, id quo fidem facimus, in gignendi etiam caſu, cum ἐπί conjungitur. Dicunt enim, ἐπ' ἀναμφισβητήτε ἀποδείξεως, τ διαβολὴν ἀποφυγεῖν, *certiſſimo argumento calumniam depuliſſe.* Dicunt etiam, ἐπί τινος πίστεις διδόναι, *alicujus quaſi vadis, aut teſtis nomine, vel authoritate adhibitâ, polliceri.* Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 5. πίστεις δὺς ἐπὶ Θεῶν, *Diis fidei ſuæ teſtibus adhibitis,* aut *jurejurando per Deos concepto.* Idem lib. 10. εἰ μὲν ὑν ὑπισχνῦνται ὑμῖν οἱ πατρίκιοι, καὶ πίστεις βύλονται δοῦναι τὰς ἐπὶ Θεῶν, ὅτι &c. *ſi quidem Patricii vobis pollicentur, ac jurejurando adhibito confirmare volunt.*

VIII.

At cùm dicunt, ἐπὶ τ ἱερῶν ὀμόσαι, eſt, *ſacris* aut *victimis præſentibus jurare;* Gall. *ſur.* ἐπὶ τ ἐμπύρων. *ſuper focis:* ἐπὶ τ τομίων, *cæſis victimis.* Ut enim ὅρκια τέμνειν, *verbat. ad jusjurandum pertinentia ſecare,* eſt, *victimas, ad rei putà fœderis, jurejurando firmandi ſecuritatem immolare.* Sic ἐπὶ τ τομίων ὀμόσαι, eſt, *cæſis præſentibuſque victimis,* aut *ſaltem extis jurare:* at ferè participium ςὰς, præpoſitioni huic præmittitur. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 5. initio, utrumque conjungit, ὅρκια τεμόντες, αὐτοὶ πρῶτοι ςάντες ἐπὶ τ τομίων, ὤμοσαν &c. *cæſis victimis, ipſique primi ſuper extis ſtantes jurarunt.*

## IX.

Septimò, frequenter admodùm Genitivus ille adhibetur, etiamſi motus ſignificetur. Hinc apud Herodotum ſæpiſſimè, ἐπὶ τῆς χώρης βαδίζειν, *per*, aut, *verſus regionem ire*. Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. 1. ἀνδρὶ παρειηκότι τὸ σῶμα ὑπὸ λύπης, καὶ μήτι ἐπὶ τοῦ στρατοπέδου καταβαίνοντι· id eſt, *homini, qui præ triſtitiâ corpore fatiſceret, neque in caſtra deſcenderet*. Zoſimus lib. 4. διαῤῥήξας τε τὸ γραμματίον, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ἀφεὶς *diſcerpto libello, atque in terram projecto*. Ibid. κἀντεῦθεν ἐπὶ Θρᾴκης ἐχώρει, *Indéque per Thraciam profectus eſt*. At Poëtæ ſepius utuntur dativò, quàm genitivo, ubi motum illum exprimunt, ut ἐπὶ ναυσὶν ἐλαύνειν, id eſt, *ad naves equum admittere*.

## X.

Jam cum dandi caſu; Primò, jus ac poteſtatem aliquam tribuit, quem dativus indicat, quam ferè Latinum *penes* exprimere ſolet. Nam ἐφ' ἡμῖν ὑπάρχει, *in nobis ſitum eſt*: ἐφ' ἡμῖν γινομένου, *cùm in nobis ſitum eſſet*: ἐπὶ τοῖς δημόταις ἐστὶν, *penes plebem eſt*: quod aliquando, ſed rariùs multò, ἐπὶ δήμου, cum genitivo.

Quo ſenſu, verbum ποιεῖν eleganter adhibetur. Nam ποιεῖν ἐπί τινι, eſt *poteſtatis alicujus facere, arbitrio permittere*. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 4. ἐὰν δ' ἐπὶ τῷ δήμῳ ποιήσωσι τὴν προαίρεσιν· id eſt, *quòd ſi populo hanc electionem permitterent*. Et lib. 5 πάντα τὰ κοινὰ ἐπ' ἐμοὶ πεποιήκασι μόνῳ, id eſt, *totam Rempublicam penes me unum eſſe voluerunt*. Hinc ἐφ' ἑαυτῷ ποιεῖν τι,

ſibi jus ac poteſtatem in rem aliquam vindicare. At γίνεσθαι ἐπί τινι, alicujus in poteſtate eſſe. Xiphilin. in Claudio, ἀλλ' ἐπί τε τῷ δήμῳ, καὶ τῇ βουλῇ καὶ τοῖς νόμοις γίνεσθαι· ſed in Populi, Senatus, ac legum poteſtate eſſe. Zoſimus lib. 5. ait, ἐπὶ τοῖς Βαρβάροις γένεσθαι τὴν πόλιν id eſt, urbem in barbarorum poteſtatem veniſſe. Xenophon, Κύρου παιδ'. 1. καὶ μὴ ἐπὶ μάντεσιν εἴης· id eſt, ne à vatibus pendeas & in eorum quaſi poteſtate ſis.

## X I.

Secundò, conditiones pactorum, ſimiliſque rerum, per hanc præpoſitionem cum dandi caſu exprimuntur. Nam ἐπὶ ῥητοῖς, in dictis, id eſt, certis conditionibus; ut cùm dicitur, ἐπὶ ῥητοῖς τισι καὶ διωρισμένοις, ἐπὶ τὸ κινδύνευμα χωρεῖν· id eſt, certis quibuſdam, ac deſignatis conditionibus periculum aggredi. Vide nomen ῥητός.

Hoc ſenſu dicunt, ἐπὶ τούτῳ, ἐφ' ᾧ, ſequente infinitivo, vel optativo, vel ſubjunctivo, id eſt, ea conditione, ut: quòd ſi multæ ſint conditiones, dicetur, ἐπὶ τούτοις, ἐφ' ᾧτε, &c. tum ſequentibus membris, adhibebitur καί. Idem Dionyſ. ibid. Ἐπὶ τούτοις ἔφη χαρίσασθαι τὰς ἀναπαύλας τῶν πολέμων, ἐφ' ᾧ τε μηδὲν ἔτι πραγματ[...] αὐτοὺς καὶ ἐπὶ τῷ, &c. hiſce legibus requiem à bellis indulturum eſſe reſpondit, uti ne quid in poſterum moverent, atque ut, &c.

Poteſt etiam ἐφ' ᾧ, ſolum, ac per ſeſe, hoc modo ſumi. Idem lib. 3. Ἐφ' οἷς δικαίως, quibus conditionibus: τὴν εἰρήνην ἔπραξαν, ἐφ' οἷς αὖ ποτε δικαίοις αὐτῆς τύχοιεν

id

id eſt, *futurum ut in datâ quibuſcunque tandem conditionibus pace acquieſcant.* Et paulò poſt: Tarquinius, ἀκούσατε νῦν, ἔφησεν, ἐφ' οἷς ἄν ποτε δικαίοις καταλύσομαι τὸ πόλεμον· *Audite nunc*, inquit, *quibus tandem conditionibus huic bello finem imponam.* In Herodian. lib. 1. dixit, πάντοθεν τοὺς ἐν λόγοις δοκιμωτάτους, ἐπὶ συντάξεσιν οὐκ εὐκαταφρονήτοις καλῶν· id eſt, *viros eruditione clariſſimos, non contemnendis*: id eſt, ἀφθονωτάταις, *ampliſſimis conditionibus undique accerſens.* συντάξεις, hìc, *gages, penſions.* Dicunt etiam ἐπὶ μεγάλοις μισθοῖς, ἐπὶ μεγάλαις δωρεαῖς, & ſimil. eodem ſenſu.

## XII.

Tertiò, quæ Latini exprimunt per *in*, & accuſandi caſum, vel per ſolum auferendi caſum, ubi aliquid, vel *commodi*, vel *incommodi*, *læti adverſive*, ſignificant; in Græci ferè, per ἐπὶ, cum dandi caſu: ut ἐπ' ἀγαθῇ, vel αἰσίᾳ τύχῃ, *lætâ ſorte*, *à la bonne heure*: ἐπ' ἀγαθοῖς, vel αἰσίοις οἰωνοῖς, *bonis & ſecundis avibus*: μεγίστῳ τῆς πόλεως ἀγαθῷ, *ſummo reip. bono*: ἐπὶ τῷ φιλοπατρίδων ὀλέθρῳ, *in pernitiem amantium patriæ.* Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 7. Επὶ τῷ σφετέρῳ συμφέροντι τὰ δίκαια πράξουσι *ſuis quoque rebus conſulendo, juſtè ſe gerent*, id eſt, *bo*[illegible] *facto æquitatem cum propriâ utilitate conjungent.* Et lib. 8. τὰ ἐμφανῆ τοῦ ἀνδρὸς ἔργα ἐπ' οὐδενὶ χρηστῷ γενόμενα διεξῄεσαν· *perſpicua notáque hominis geſta percenſebant, quæ nihil omninò boni ſequerentur.*

## XIII.

Quartò, idem eſt, quod *poſt*, aut *præter*, vel *ad*, cum *præter* ſignificat. Nam ἐπὶ τούτοις eſt,

eſt, *poſtea*, id eſt, *deinceps* : & aliquando *ad hæc*, id eſt, *Præterea*. *Accedit* quod tamen ſæpius dicitur, πρὸς τούτοις, vel χωρὶς, vel ἄνευ τούτων. Sic ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις παρείποντο, id eſt, *alii poſt alios ſequebantur*. Syneſius epiſt. 4. καὶ ἧκέ τις ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ, παῖς ἐπ' ἀνδρὶ, καὶ ἀνὴρ ἐπὶ παιδὶ, φέρων αὖ τί μοι ξένιον· id eſt, *alius alium, puer virum, vir puerum ſequebatur, qui mihi munus identidem aliquod afferebat.*

Ὁ ἐπὶ πᾶσι ταχθεὶς *poſt omnes*, id eſt, *poſtremus omnium collocatus, numeratus*. Idem Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 4. τὴν δ' ἐπὶ πᾶσι τεταγμένην, ( ſub. συμμορίαν ) εἷς λόχος, ὁ τῶν ἀπόρων, ( ſub. ἐπλήρου ) id eſt, *poſtremam omnium claſſem unica egenorum implebat centuria*. Plutarchus in Romulo, ubi de iis qui opima ſpolia retulerant, cùm duos tantùm appellâſſet, Romulum, & Coſſum, concludit : Ἐπὶ πᾶσι δὲ Κλαυδίῳ Μαρκέλλῳ, *poſtremóque Claudio Marcello*, quod ipſe tertius, idémque poſtremus ea retuliſſet.

## XIV.

Quintò, ſignificat *propter*, ſed uſu paſſim obvio, ut ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις χαλεπῶς φέρειν· id eſt, *quæ contigerunt, moleſtè ferre*.

Sextò, peculiariter quis dicitur, ἐπὶ παισὶ τελευτῆσαι, ἀναπαύσασθαι, & ſimil. *relictis liberis obiiſſe*. Hero.lib.3. extremo, de Severo Imperatore, Ἐπὶ παισὶ νεανίαις διαδόχοις ἀνεπαύσατο, id eſt, *filiis adoleſcentibus Imperii ſucceſſoribus relictis obiit*. Et lib. 4. initio, Ἔθος γάρ ἐστι Ῥωμαίοις, ἐκθειάζειν βασιλέων, τοὺς ἐπὶ διαδόχοις παισὶ

τελευ-

τελευτήσαντας, id eſt, *mos enim Romanis eſt, eos Imperatores in Deos referre, qui relictis ſucceſſoribus liberis mortui ſint.*

XV.

Septimò, peculiariter etiam de urbibus aliiſque locis, alicujus nomen ferentibus, is enim, cujus nomen loco inditum eſt, in dandi caſu exprimitur. Idem Herodian. ibid. ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἐστέλλετο, πρόφασιν ποιούμενος, ποθεῖν τὴν ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ κτισθεῖσαν πόλιν· id eſt, *Alexandriam profectus eſt hoc colore, quòd ejus urbis, quæ cum Alexandri nomine condita eſſet, deſiderio teneretur.* Alij *ab Alexandro*, alij *regnante Alexandro.*

Octavò, certum illud tempus, & quaſi momentum, quo res aliqua dum fieret, aut diceretur, aliquid aliud intervenit, ἐπὶ τούτῳ, dicitur: Gall. *ſur cela, ſur*, vel *en ces entrefaictes.*

XVI.

Nonò, quæ vulgò dicimus, *à l'incertain, au plus ſeur, à l'aduanture, à tous hazards*, & ſimil. Græci ἐπ' ἀδήλῳ, ἐν ἀσφαλεστέρῳ, ἐπὶ τύχῃ ἐπ' ἀμφοτέροις, ἐφ' ᾡτινιοῦν. Demoſthen. Philipp. 1. cum ἀδήλῳ jungit participium verbi εἰμὶ, dum ait, νῦν δ' ἐπ' ἀδήλοις οὖσι τοῖς ἀπὸ τούτων ἐμαυτῷ γενησομένοις, ὅμως ἐπὶ τῷ συνοίσειν ὑμῖν, ἐὰν πράξητε ταῦτα, πεπεῖσθαι, λέγειν αἱροῦμαι· id eſt, *Nunc verò, cùm incerta ſint, quæ inde mihi eventura ſunt, tamen quòd ea vobis, ſi feceritis, uſui fore mihi perſuadeo, dicere ſtatui:* Gallicè, *ſur l'incertitude de ce qui m'en doit advenir.*

XVII.

## XVII.

Decimò, temporis continuitatem ac perpetuitatem quandam ſignificat, ut διὰ, cum genitivo. Nam ἐφ' ἡμέρα, eſt, toto die: ἐπὶ μῆνα, toto menſe: ἐπ' ἐνιαυτὸν, toto anno.

Undecimò, apud Thucydid. maximè, ſumitur pro παρὰ, id eſt, juxta ſecus. Sic lib. 3. pag. 240. περιπόλιον αἱροῦσιν, ὃ ἦν ἐπὶ τῷ Ἄληκι ποταμῷ· id eſt, Peripolium ceperunt; quod ad, vel ſecus Halecem fluvium ſitum erat. Et lib. 2. ἡ ἐπὶ Λοκροῖς τοῖς Ὀπουντίοις νῆσος, inſula Locris Opuntiis finitima.

Imò, in compoſitione hoc idem ſervat, dum ait, ἐπιθαλάσσιος, pro παραθαλάσσιος, id eſt, maritimus. Idem lib. 3. παραπλέουσαι αἱ νῆες τῆς Λακωνικῆς τὰ ἐπιθαλάσσια χωρία ἐπόρθησαν naves oram ipſam legentes, maritima Laconicæ oppida vaſtaverunt.

## XVIII.

Duodecimò, ſignificat etiam adverſus: quâ in acceptione, duo præſertim verba notanda ſunt, φονᾶν id eſt, cædis avidum eſſe, & κηρύττειν, præconis voce pronuntiare. Nam φονᾶν ἐπί τινι, eſt, in alicujus cædem avidè ferri, aut, eum ad necem depoſcere. Philo. de Leg. ad Caium, ἀνήρπαστο ἄν, ἐπ' αὐτῷ Τιβερίου φονῶντος, id eſt, ſublatus utique fuiſſet, cùm eum Tiberius ad necem depoſceret. At θανατᾶν, & θανατιᾶν, moriendi cupidum eſſe.

Jam ἀργύριον κηρύττειν ἐπί τινι, vel τινὶ ἐπικηρύττειν, eſt, pretio caput alicujus voce præconis addicere, aut pecuniam in caput ali-

cujus

*cujus pronuntiare*. Plutarch. in Pomp. 636. ἐκείνε δὲ ἀπαγορεύοντ☉, καὶ τάλαντα ἑκατὸν ἐπικηρύξαντ☉ αὐτῷ· *quod cùm vetaret ille, atque in ejus caput centum talenta pronuntiaſſet*. id eſt, *ejus interfectori præconis voce promiſiſſet*: quod Thucydid. ait, ἀνειπεῖν ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι.

## XIX.

Denique Επὶ, cum accuſativo caſu, hos habet notandos uſus Primò, ubicunque motus aliquis exprimitur, aut *uſque*, aut *contra* ſignificatur. Plena exemplis omnia.

Secundò rariùs multò, cum verbo quietem ſignificante. Hinc illud Thucydid. lib. 1. καθίζεσθαι ἐπὶ τὴν ἑςίαν quod eſt, non tam *ſedere ad focum*, ut nonnulli putant, quàm *hærere illi arulæ, vel larario quod ad focum excitari ſolitum erat*: ubi jus eſſet ἀσυλίας, id eſt, *unde avelli nefas eſſet*. Eod. modo ἐπὶ βωμοῖς καθίζεσθαι diceretur; nam & καθίζεσθαι. Heſychius explicat, προσάπτεσθαι, *arripere*, *tenere*, ut ſolebant qui ad aras confugiebant.

## XX.

Tertiò, cum verbo ποιεῖσθαι, & pronomine reciproco, eſt, *ſibi vindicare*, *uſurpare*, *in poteſtatem redigere*: ut τὴν πόλιν ἐφ' ἑαυτὸν ποιήσασθαι, idem eſt, quod προσποιήσασθαι, aut προσαγαγέσθαι, *urbem in poteſtatem ſuam redigere*. Nec diſſimilis uſus eſt, cum accuſativo ἐξουσίαν. Nam ἑαυτὸν εἰς ἐξουσίαν ποιήσασθαι, idem eſt, quod εἰς ἐξουσίαν δὴ ἑαυτὲ καθίςασθαι *ſummam poteſtatem uſurpare*, tam juſtè, quàm injuſtè.

Hero-

Herodian. lib. 1. de Perennio, προπεσόμενος τε αὐτὸν ἐφ' ἐξουσίαν, *poteſtate jam uſurpatâ*, vel *ſummámque poteſtatem aſſequutus*.

XXI.

Quartò, κλίνειν, στρέφειν, ἐπιστρέφειν, περιάγειν, ἐπὶ δόρυ, & ἐφ' ἡνίαν, aut ἐπ' ἀσπίδα: verbat. *inclinare*. aut *flectere*, *in haſtam*, *in habenam*, *in clypeum*, de equitibus dicuntur, *in dextram*, aut *ſiniſtram*, equos flectentibus: nam ἐπὶ δόρυ. eſt, *in dextram*, quia haſtam dextrâ tenent: ἐφ' ἡνίαν, & ἐπ' ἀσπίδα, *in ſiniſtram*, quòd ſiniſtrâ, habenæ clypeíque teneântur. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 3. de Tarquinio Priſco adverſus Latinos dimicante, ἔπειτα ἐπιστρέψας ἐπὶ δόρυ, καὶ τὰ κέντρα προσβαλὼν τοῖς ἵπποις, εἰς πλαγίους ἐμβάλλει· *inde cum in dextram flexiſſet, equis calcaribus incitatis, in obliquos irruit*. Polibius, ut citatur à Budæo, ἦσαν δὲ κινήσεις, ἃς ὑπελάμβανε πρὸς πάντα καιρὸν ἁρμόζειν, αὗται· καθ' ἵππον μὲν, κλίσεις, ἐφ' ἡνίαν καὶ πάλιν ἐπὶ δόρυ. *erant porrò certi quidem motus, quos omni tempore opportunos eſſe ſtatuebat, hujuſmodi: in equis, flexus modò ſiniſtram, modò dextram in partem.*

XXII.

Quintò, ἐπὶ πόδα ἀναχάζεσθαι, & ἀναχωρεῖν, eſt, *pedem referre*. Xenoph. Κύρου παιδ. 7. pag. 178. ἀλλ' ἐπὶ πόδα ἀνεχάζοντο, παίοντες, καὶ παιόμενοι, ἕως ὑπὸ ταῖς μηχαναῖς ἐγένοντο· id eſt, *pedem referebant, ita tamen ut ferirent ipſi, viciſſimque ferirentur, donec ſub machinas ſe recepiſſet*. Idem, Expedit. 5. pag. 349. καὶ αὐτοὶ ἐπὶ πόδα ἀνεχώρησαν βαλλόμενοι οἱ βοηθήσαντες·

id

id eſt, *quin ipſa quoque auxilia, jaculis petiti, pedem referebant.* Et Ἑλλην. 2. pag. 47 οἱ Λακεδαιμόνιοι, ἐπεὶ αὐτῶν πολλοὶ ἐτιτρώσκοντο, μάλα πιεζόμενοι, ἀνεχώρουν ἐπὶ πόδα· id eſt, *Lacedæmonii, pleriſque ſuorum vulneratis, cùm admodùm urgerentur, pedem referebant.*

## SECTIO V.

### *De Præpoſitionibus* κατὰ, μετὰ & σύν.

### Regula I.

KAτὰ, præpoſitio uſitatiſſima eſt, quæ cum genitivo paſſim, & accuſativo conjungitur: cum dativo rariſſimè, idque apud Poëtas, apud quos tum redditur. *In, de, ab.* Jam præter ea, quæ ſuperiùs ex occaſione dicta ſunt: cum gignendi caſu, verti poteſt, *de, in, ſub, ſuper, per, adverſus:* quæ poſtrema ſignificatio, omnium frequentiſſima eſt.

Obſervandi tamen qui ſequuntur uſus. Primò, Κατὰ σκοποῦ τοξεύειν, *in ſcopum ſagittas dirigere.* Herodianus lib. 6 τῶν τοξοτῶν, ἐς σώματα ἐπιμήκη, καὶ πόῤῥωθεν, ὡς κατὰ σκοποῦ τοξευόντων: *ſagittariis procera corpora eminus, quaſi ſcopum aliquem petentibus.*

Secundò, κατὰ νώτου, vel νώτων γίνεσθαι τοῦ πολεμίου, vel πολεμίων· *hoſtium tergo imminere.* Dionyſ. Halicar. lib. 3. ἵνα κατὰ νώτου γενόμενοι τῶν πολεμίων, ἐπίωσιν αὐτοῖς *ut hoſtium tergo imminentes, eos invadant.*

Tertiò,

Tertiò, pars omnis corporis, quæ tangitur, verberatur, cruciatur, in genitivo exprimi poteſt; ut κατὰ κόῤῥης παίειν, *maxillam cædere, doner ſur la iouen*: κατὰ νώτου ξαίνειν τινὰ, *alicui tergum lacerare*.

Quartò, nomen alicui rei impoſitum, dicunt, κεῖσθαι κατὰ τινος. Clemens Alexandr. Pædag. lib. 2. cap. 6. καθ' ὧν κεῖται τὰ ὀνόματα, τὰ περὶ τὴν συνήθειαν οὐ τετριμμένα: id eſt, *quibus ea nomina tribuuntur, quæ uſu contrita non ſunt*.

II.

De accuſandi caſu, ſequentia obſervabis. Primò, ſæpiſſimè κατὰ ſubauditur, maximéque apud Atticos: ut τὸ γ' ἐλάχιστον, quod etiam Latini, *minimùm, tout au moins*. Thucydid. lib. 3. ὑμεῖς δὲ σκέψασθε, ὅσον ἂν καὶ τοῦτο ἁμαρτήσοντα, Κλέωνι πεισθέντες ubi τοῦτο, pro κατὰ τοῦτο id eſt, *vos porrò attendite, quantum hac etiam in re peccaturi ſitis, ſi Cleonem audieritis*.

Audi illud ejuſdem lib. ſi rectum eſt, ἀσφάλεια δὲ, τὸ ἐπιβουλεύσασθαι, ἀποτροπῆς πρόφασις εὔλογος: ubi τὸ ἐπιβ. pro κατὰ τὸ. id eſt, *cautio verò illa, quæ in ſuſcipiendâ deliberatione adhibetur, ſpecioſa cauſa eſt defugiendi negotii*.

III.

Secundò, apud Philoſophos maximè, τὰ κατὰ φαντασίαν, dicuntur quæ ſpecie tenus eſſe videntur, ut leis, *qui ne ſont qu'en apparence*; at verò, τὰ καθ' ὑπόστασιν, *quæ re ipſa ſunt*.

Tertiò ſæpe idem eſt, quod *propter*. Thucydid. lib. 4. νομίζοντας τὸν Ὠρωπίων, Athenian, κατὰ τὸ ἀνήκοον, εἶναι: id eſt, *rati Oropium*

 ropium

*ropium agrum*, *Athenienſium quidem eſſe, quia eorum imperio ſubjectus eſſet.* Sic κ(?) θέαν, id eſt, θέας ἕνεκα, *ſpectandi gratiâ*, cùm alii dixere, tum ſæpe Dionyſius Halicarn. ut lib. 8. ἀφίξονται δὲ κ(?) θέας ἐπὶ τέτες πολλοὶ τῶν ξένων: *ad quos* (ludos) *ſpectandi gratiâ*, vel *ſpectandi* externi *quam plurimi convenient.* Simile eſt, καθ' ἱςορίαν, *vi*, *cuiſ ſtudio.* Ariſtid. Panathen. τῶν ἐμπόρων καθ' ἱςορίαν ἢ χρείαν εἰσαφικνυμένων: id eſt, *mercatorum huc aut viſendi, aut lucri ſtudio venientium.*

II

Quartò, κ(?) κράτος, ut ἀνὰ κράτος, *vi & impetu quodam, par force*: aliâs, *violenta quadam potentiâ, & imperio.* Thucydid. l. 3. καὶ ὅσοι Σικελῶν κ(?) κράτος ἀρχόμενοι ὑπὸ Συρακυσίων· id eſt, *& quotquot ex Sicilia violento Syracuſanorum imperio premebantur.* Alii dixerunt, κ(?) τὸ κρατερόν: id eſt, *pro viribus.*

IV.

Quintò, eſt, ἀπέναντι, vel πρὸς id eſt, *e regione, verſus, coram.* Sic κεῖσθαι κατ' ἀνατολάς. id eſt, *eo in loco ſitum eſſe, qui obverſus orienti ſit.*

Sextò, cùm nominibus locorum, maximéque plural. numer. idem valet quod *per*, redditúrque ferè per adverb. Latin. in *tim*, ut κατὰ πόλεις, καὶ κατὰ κώμας, id eſt, *oppidatim, & vicatim*: aliquando tamen cum al. nominibus etiam ſingularibus, ut κατ' ἄνδρα, *viritim*: quod etiam dicunt: κατὰ κεφαλὴν, *par teſte.*

Septimò, καθ' ἑαυτὸν, ut ἐφ' ἑαυτοῦ, & πρὸς ἑαυτὸν: id eſt, *ſeorſum, per ſe ſolum, à part ſoy*: ut καθ' ἑαυτὸν ζῆν, *privatam agere*

re vitam, ſibi vacare. Ariſtoteles Ethic. 9. οὐθεὶς γὰρ ἕλοιτ' ἂν καθ' αὑτὸν πάντ' ἔχειν: id eſt, *nemo enim omnia ſibi tantùm uni habere velit.* Hinc τὸ καθ' αὑτὸ, Philoſophis, id etiam dicitur, quod μόνῳ ὑπάρχει, καὶ ᾗ μόνῳ, ut explicat Ariſtoteles, id eſt, *quod ineſt uni cuidam, ac certæ rei & quatenus ſoli.*

V.

Octavò, κατὰ μικρὸν ἐπιπλεῖον, idem quod, ἐπιπλεῖον ἐφεξῆς, vel ἐπιπλεῖον ἐκ προσαγωγῆς· id eſt, *magis atque magis*: ut κατὰ μικρὸν ἧττον, idem quod, ἧττον, vel ἔλαττον ἐκ προσαγωγῆς, vel ἐπ' ἔλαττον ἐφεξῆς, id eſt, *minùs atque minùs.*

Nonò, κατὰ στοῖχον, id eſt, *ſecundum verſum*: κατ' εὐθεῖαν vel ἐπ' εὐθείας, id eſt, *rectà ſerie*: ut arbores, κατὰ στοῖχον πεφυτευμέναι, *in verſum, & rectà ſerie digeſtæ arbores*; Gall. *en droicte ligne.* Cui opponuntur, ἐναλλὰξ, cùm ἐφεξῆς ἕτερον ἑτέρῳ ἀλλοῖον κεῖται: id eſt, *nuſquam eodem ſitu duo ſeſe conſequenter excipiunt*: παραλλὰξ, id eſt, *alternante ſitu*: cum in ordinibus aliqua eſt, non tamen perpetua varietas.

VI.

Decimò, κατὰ πόδα, vel κατὰ πόδας, vel uno verbo, καταπόδας, idem quod, ἐκ ποδὸς, (quod tamen interdum etiam eſt, *collato pede, pie à pie*:) id eſt, *è veſtigio*, aut *per veſtigia proximè inſequendo.* Nam κατὰ πόδας ἕπεσθαί τινι, id eſt, *aliquem veſtigiis conſequi.* Sic hoſtis fugientem hoſtem, κατὰ πόδας αἱρεῖν, dicitur, *perſequendo capere.*

Aliquando genitivus adjungitur, ut apud Thucyd. κατὰ πόδας αὐτῶν ἰέναι, *les*

*ſuiure à la piſte*. Hinc transfertur ad metaphoricam ſequendi rationem: ut cum Herodot. ait lib. 3. τῇ ἢ κατὰ πόδας ἡμέρῃ, *die proximè conſequente*. Et Polyb. lib. 2. p. 91. δέον τῇ κατὰ πόδας ἡμέρᾳ γίνεσθαι τὴν αἵρεσιν, καὶ τὴν παράληψιν τῆς ἀρχῆς: *cùm poſtridie ejus diei, Prætorem & creari, & Magiſtratum inire oporteret*. Et quæ paulò poſt aliquid fiunt dicuntur, κατὰ πόδας αὐτοῦ fieri, ut κατὰ πόδας τῆς μάχης προελθεῖν, *ſtatim à certamine ulteriùs progredi*.

VII.

Vndecimò, καθ' ἕνα, & καθ' ἓν, non tantùm eſt, *ſigillatim, vn à vn* ut c. 1. jam obſervavimus: ſed etiam, quod planè contrarium videtur, *in unum*: idque ferè, cum verbo γίνεσθαι. Dionyſ. Halicarn. lib. 1. καθ' ὁδὸν εὑρόντες τοὺς σφετέρους, καὶ καθ' ἕνα ἅπαντες γενόμενοι, *cùm ſuis in via repertis, unum in locum univerſi convenisſent*. Id. lib. 8. ἵνα μὴ καθ' ἕνα πάντες γενόμενοι, κοινὸν ἐξενέγκητε καθ' αὐτῶν πόλεμον, id eſt, *ne convenientes in unum omnes*, (id eſt, *conjunctis viribus*,) *commune iis bellum inferatis*. Eodem modo uſurpat, καθ' ἓν, l. 1. dum ait, ὀλίγους τῶν ἐκ τῆς κώμης φθασάντων καθ' ἓν γενέσθαι παραλαβὼν, *aſſumptis paucis illis, qui jam ex vico in unum confluxerant*. Et l. 2. ὑπολαβοῦσα ὀίομεναι τὴν οἰκείαν δύναμιν, εἰ καθ' ἓν αἱ τρεῖς (πόλεις) γένοιντο, μίαν αἱρῆσαι πόλιν οὐ μεγάλην, *ratæ ſatis ſe virium habituras, ſi tres (civitates) in unum convenirent, ad urbem unam, eamque non magnam capiendam*.

p. 2. 1. 5.

VIII.

Duodecimò, κατὰ πόδας, id exprimit, quod ἀθρόοι uno verbo dicebatur: Latinè, *fre-*

*frequentes*. Dionyſ. l. 7. συνελθόντων καὶ τῶν ἐν τέλει κατὰ πλῆθος εἰς τὸ βουλευτήριον *cum autem optimates in Curiam frequentes conveniſſent*. Quibus etiam verbis, illud, opinor, rectè ſignificari poſſe dixerimus, quod à Gallis vulgò, *en troups*, *en corps*.

Contrarium eſt, καθ' ὀλίγους, *exiguo numero*, vel *pauci ſimul*. Herodian. lib. 5. ἔτι τε καὶ τῶν αὐτομόλων τὸ πλῆθος, ἑκάστοτε, εἰ καὶ καθ' ὀλίγους, προσιὸν τὴν δύναμιν ηὔξησεν id eſt, *præterea transfugarum multitudo, ſubinde, licet paucorum ſimul, conveniens, copias auxit*.

Zoſimus lib. 3. κατ' ὀλίγους γὰρ, ἐν πολλοῖς ἑαυτοὺς διασπείραντες, ἐλῄστευον: id eſt, *ipſi enim pauci tantùm ſimul, ac per multa loca diſperſi, latrocinia exercebant*. At Herodian lib. 6. καθ' ὀλίγους uſurpavit, pro καθ' ὀλίγον, *paulatim*; dum ait, οἱ δὲ στρατιῶται, τὰ μὲν πρῶτα ὑπισχνοῦντο, καθ' ὀλίγους δὲ ἀνεχώρουν: *at milites, principio quidem pollicebantur, inde tamen paulatim ſecedebant*.

Non abſimili uſu, dicitur κατὰ ποσὸν, id eſt, *utcunque*, *quoque modo*. Polybius lib. 2. pag. 92. καταπιστεύσαντες ταῖς ἰδίαις δυνάμεσι, κατὰ ποσὸν εὐθαρσῶς εἶχον, id eſt, *ſui ipſi viribus fidentes, aliquantò audaciores erant*. Id etiam dicunt, ἐπὶ ποσὸν.

## I X.

Μετὰ cum dativo caſu, Poeticè frequenter uſurpatur, pro *cùm*, *in*, *per*, *inter*, quod poſtremum uſitatiſſimum eſt. Itémque Poëticè cum accuſat. redditur, *in*, *inter*, *ad*, *propter*. At oratoriè, μετὰ cum accuſat. tantùm eſt *poſt*. Cum genit. Poëtis & oratoribus *com*. Sed hîc contrita ferè ſunt omnia. μετὰ.

X.

σύν. Præpoſitio σὺν, cum ſolo dativo caſu, iiſdem ferè locis adhibetur, quibus μετὰ, cum genitivo. Paucula hæc notare juverit. Primò, μετά τινος, & σύν τινι εἶναι, vel ςῆναι, id eſt, *alicui favere, ſtare ab aliquo*. Hinc Thucydidi, ςάντες μεθ' ἀλλήλων, id eſt, ἀλλήλοις συμμαχήσαντες, *qui belli & pugnæ ſocii fuerant*. Ita Xenoph. Ἑλλην. 3, σὺν τοῖς Ἕλλησι μᾶλλον, ἢ σὺν τῷ βαρβάρῳ εἶναι. *Græcis potiùs favere, quàm Barbaro.*

XI.

Secundò, μετὰ τῶν νόμων, & σὺν τοῖς νόμοις, *cum legibus*, id eſt, κατὰ τοὺς νόμους. Prioris exemplum eſt, illud Thucyd. lib. 2. pag. 124. ſatis obſcurum, καί τοι εἰ ῥαθυμίᾳ μᾶλλον, ἢ πόνων μελέτῃ, καὶ μὴ μετὰ νόμων τὸ πλεῖον, ἢ τρόπων ἀνδρείας ἐθέλοιμεν κινδυνεύειν: *Quòd ſi, faciliore quodam otio potiùs, (* id enim eſt ῥαθυμία hoc loco: alioqui prævaricaretur Pericles in Athenienſium causâ,*) quàm laborioſâ exercitatione,* (ut Lacedæmonii) *nec legibus magis*, id eſt, *legum præſcripto*, & *neceſſitate conſtricti*, ut iid. Lacedæmonii) *quàm generoſâ indole, pericula ſubire ſtatuamus.* Sequitur autem, περιγίγνεται ἡμῖν, τοῖς τε μέλλουσιν ἀλγεινοῖς μὴ προκάμνειν, καὶ ἐς αὐτὰ ἐλθοῦσι, μὴ ἀτολμοτέρους τῶν ἀεὶ μοχθούντων φαίνεσθαι: id eſt, *hoc inde conſequimur, ut neque futuris ærumnis, ante tempus, debilitemur, neque, cùm in eas incidimus, quicquam iis tamen, qui aſſiduo in labore verſantur, fiduciâ & alacritate cedamus.* Eodem aut ſimili modo, σὺν νόμοις uſurpatur; ut σὺν τοῖς νόμοις τὴν ψῆφον τίθεσθαι, *ſententiam, aut judicium ex legum præſcripto ferre.*

XII.

XII.

Tertiò, σιὼ Θεῷ, *cum Deo*, potiùs quàm κατὰ Θεῦ, variis modis uſurpatur. Ac primùm quidem, ſine adjuncto ullo, idem eſt, quod *divinâ ope*, *divinóque beneficio*: ut cùm Xenophon dicebat, ὑγιαίνοντά σε ὡς ἐπιτοπολὺ σὺν Θεοῖς ὁρῶμεν. .i. *te divino beneficio ut plurimùm valentem videmus.*

Deinde, redditur potiùs, *ſecundo Numine*, aut ſimil. Thucyd. lib. 1. ξιὼ Θεοῖς ἐπίωμεν ἐπὶ τοὺς ἀδικοῦντας, *Diis faventibus eos à quibus læſi ſumus, invadamus.*

XIII.

Aliquando verbum adjungitur, maximéque εἰπεῖν, εἰρῆσθαι, εἰρῆσθω, εἰρήσεται, quæ unà cum σιὼ Θεῷ, per parentheſin dici ſolent: túncque ſi de præterito, aut præſenti bono agatur, ſignificant, *Deo acceptum ferri*: ut cùm Plato Dioni ſcribens, τὰ μὲν οὖν, inquit, εἰς τὸ παρὸν σὺν Θεῷ εἰπεῖν, ἔχει καλῶς: *Hactenus quidem quæ Deo ſit gratia, benè mecum agitur*, vulgò, *graces à Dieu.*

Sin de futuro loquimur, idem eſt, quod *juvante Deo, Dieu aydant.*

Ariſtophan. Plato.

Οἶμαι γὰ, οἶμαι, σὺν Θεῷ δ' εἰρήσεται,
Ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας.
*Sperò enim, ſpero, quod Deo juvante fiat,*
*Hoc te oculorum morbo per me liberatum iri.*

Idem ferè valet, σὺν Ἀδραστείᾳ εἰπεῖν.

Aliàs citra parentheſin, σὺν Θεῷ, eſt, *divino quodam inſtinctu*. Herod. lib. 1. ubi Crœſo jam pyræ impoſito in mentem ſubiiſſe dicit, ὡς οἱ εἴη σὺν Θεῷ εἰρημένον, τὸ μηδένα τῶν ζώντων ὄλβιον εἶναι, *quàm ſibi divino inſtinctu dictum eſſet, viventem neminem beatum eſſe.*

# SECTIO VI.

## De Præpoſitione παρὰ.

### REGULA I.

DE Præpoſitione παρὰ, quæ cum genitivo, dativo, & accuſativo caſu conſtruitur, hæc notâſſe profuerit. Genitivum quod attinet, Primùm eleganter dicitur, ἥκειν παρά τινος, & ἀφικνεῖσθαι παρά τινος, venire ab aliquo; πορεύεσθαι παρά τινος, proficiſci ab aliquo; ut Gallicè, ie viens de chez un tel, ie party de chez luy, & ſimil.

Secundò, verba quædam, maximéque nunciandi, ſalutandi, appellandi, ſolvendi, expendendi, hanc cum genit. præpoſitionem amant: ut παρὰ τῆς συγκλήτου βουλῆς ἀγγέλλειν, apporter nouvelles, ſignifier de la part du Senat: τὸν φίλον πολὺ παρ' ἐμοῦ ἀσπάζου, multis amicum ſaluta meo nomine: παρ' ἐμοῦ ἔτισε, Tullius, à me ſolvi, de mon argent: παρ' ἐμοῦ ἀναλώσας, meis ſumptibus.

Tertiò, Genitivus ἐλλειπτικῶς etiam ponitur, præcedente artic. præpoſitivo, & participio, verborum εἰμὶ, γίνομαι, ὑπάρχω, ἔρχομαι, πορεύομαι, πέμπομαι, & ſimil. Nam οἱ παρά σου: id eſt, nuntii tui, vel abs te miſſi. Sic τὰ παρ' ἐμοῦ, ſup. γινόμενα, ὑπάρξαντα, quæ abs me profecta ſunt: in bonam malámve partem.

### II.

Παρὰ cum dativo, ferè ſignificat apud. Aliquando tamen, ſumitur pro ἐν, ut παρὰ τοῖς ἐμφυλίοις πολέμοις ἀπέθανε, apud Plutarch. in bellis civilibus mori.

Aliquando dativus ille cum motu conjun-

junctus, pro accuſativo uſurpatur. Xenoph. expedit. 2. ἔφη χρῆναι ἴσαι παρὰ Τισσαφέρνει, οὓς ἐκέλευσε: *Ajebat ad Tiſſaphernem iis eundum eſſe, quos ipſe juſſiſſet.*

III.

Cum accuſativo ſignificat, *juxta, per, præter, contra, inter*, vel *intra*, *propter, præ, pro, trans*. Sed uſus inſigniores habet, qui ſequuntur.

Primò, *quæ in tempus aliquod, vel negotium incidunt*, hoc modo exprimuntur; ut παρ' ὅλον τὸν βίον, *per totam vitam*. Demoſthen. παρ' ὅλον τὸν ἀγῶνα, *toto cauſæ hujus tempore*; παρ' αὐτὸ τὸ ἀδίκημα, *in flagranti delicto*: παρὰ τὸν πλοῦν, *inter navigandum*: παρὰ τὸ δεῖπνον, *inter cœnandum*: παρὰ τὴν ὁδοιπορίαν, *in itinere, par le chemin*: παρὰ τοὺς κινδύνους & παρὰ τὰ δεινὰ, id eſt, *in mediis periculis*. Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. 10. ἦν τοῦτο τὸ μέρος ἐμπειρίᾳ τε ἀγώνων, καὶ τῇ παρὰ τὰ δεινὰ εὐτολμίᾳ μακρῷ τοῦ ἄλλου ἄμεινον: id eſt, *Pars illa, cum pugnandi uſu, tum mediis in periculis fiduciâ, longè alteram ſuperabat.* Sic παρὰ ςάδια διακόσια, *intra ducenta ſtadia.*

IV.

Secundò, cùm ſignificat *præter*, tribus ferè modis uſurpatur. Aliquando enim idem propè eſt, quod *contrà*: ut παρὰ φύσιν, *præter naturam*: παρὰ τὸ πρέπον, *indecorè*: παρὰ μέλος, verbatim, *præter concentum*, id eſt, *ineptè* de iis quæ alieno vel loco, vel tempore dicuntur ut fiunt: παρ' ὥραν, *intempeſtivè*. Aliquando, exceptum aliquid ex majore numero ſignificat: ut παρ' ὀλίγους πάντες ἀνῃρήθησαν, *præter paucos interfecti*

*ſecti ſunt omnes.* Aliquando, iſtud *præter* idem eſt, quod *ultra*: ut εἴ τις ἄλλη παρὰ ταύτας ἐστὶ μαθήματος ἰδέα, *ſi quæ alia præter iſtas diſciplinæ ratio eſt.*

V.

Tertiò, duas ſignificationes contrarias patitur, *ſupra* & *infra*. Nam παρὰ δύναμιν, idem eſſe poteſt, quod *ſupra*, idémque quod *infra vires*.

Quartò, uſum habet elegantem in ſignificatione *propter*: ut παρ᾽ ἐκεῖνον πάντα τῇ πόλει γίνεται τ᾽ ἀγαθά, *propter illum*, id eſt, *ejus cauſâ*, vel *beneficio, bona omnia Reip. proveniunt*. Contra, παρὰ τοῦτον ἀθυμοῦσι πάντες *in cauſâ eſt, quamobrem animum omnes deſpondeant*. Túncque ſumitur pro διὰ, cum accuſandi caſu. Παρὰ τί ποτε; *quorſum tandem?*

VI.

Quintò, ſignificat, aliquid in eo *ſitum eſſe*, quod accuſativus exprimit: ut cùm Demoſthen. pro Coro. ait, παρὰ τοῦτο γέγονε τὰ τῶν Ἑλλήνων πράγματα: id eſt, *in eo poſitæ ſunt res*, aut *fortunæ Græcorum.*

Quâ in acceptione, dicitur, τὸ παρ᾽ ἡμᾶς, *quod in nobis ſitum eſt*; vel, *jus & facultas liberæ voluntatis*, quatenus fato ac neceſſitati opponitur. Ita paſſim inter alios Diogenianus, apud Euſebium lib. 6. Præparation. ut cùm ait, οὕτωσὶ δὲ καὶ τὸ παρ᾽ ἡμᾶς, τῷ καθ᾽ εἱμαρμένην (ſup. ἐναντιώτατόν ἐστιν: id eſt, *ſic etiam libertatis noſtræ vis fato (maximè contraria eſt.)*

Ibid. παρ᾽ ἡμᾶς δὲ, ὅσα ἐκ τῆς σπουδῆς ἡμᾶς, καὶ ἐνεργεῖν, ἐπὶ τέλος ἔρχεται. id eſt, *poteſtatis autem ea noſtræ ſunt, quæ ſtudio laboréque noſtro perducuntur ad finem.*

VII.

Sextò, παρὰ πολὺ, triplicem potiſſimùm acceptionem habet. Aliquando enim ſine alio caſu, per ſe ſignificat *longè*, *multò*, *admodùm*, quæ maximè propria ſignificatio eſt: ut παρὰ πολὺ, τῶν πολεμίων ἀμείνυς γεγόναμεν, *hoſtibus longè ſuperiores fuimus.* Hic enim, ut patet, τ πολεμίων, non à παρὰ πολὺ, regitur, ſed à comparat. ἀμείνυς. Ita Dionyſius Halicarnaſſ. l. 3. περιεγένοντο παρὰ πολὺ τῶν Σαβίνων, id eſt, *Sabines multis partibus ſuperarunt.*

Aliquando etiam ſine caſu, παρὰ πολὺ δεῖν, idem eſt, quod *multùm abeſt*, Gall. *ils'en faut bien, il y à bien à dire.* Plato in Apologiâ, ὐ γὰρ ᾤμλω ἔγωγε ὕτω παρ ὀλίγον ἔσεσθαι, nempè ἑκατέρων τῶν ψήφων, ἀριθμὸν) ἀλλὰ παρὰ πολύ, id eſt, *nec enim ſanè putaveram tantulum, ſed longè plurimum diſcriminis futurum*, (nempe in ſententiarum numero; cùm ſe à longè pluribus damnandum Socrates putaret.)

VIII.

Aliquando verò, cum gignendi caſu, quem regat, idem eſt, quod *longè minùs*, vel *infra*: ut παρὰ πολὺ τ ἀξίας, *longè infra dignitatem*; παρὰ πολὺ τ ἐλπίδος, *longè infra ſpem*; quod etiam πόῤῥω τῆς ἀξίας, & τ ἐλπίδ☉, dici ſolet. Imò duo illa, πόῤῥω, ἢ παρὰ πολὺ, ſæpe conjunguntur. Quo ſenſu ferè adjungitur verbum ἔρχεσθαι, vel ἰέναι, ſed ἔρχεσθαι, *ſæpiùs*: ut παρὰ πολὺ τῶν πέρυσι κατωρθωμένων ἦλθεν i. *longè abfuit à rerum ſuperiore anno geſtarum gloriâ.* Sæpe etiam ſolùs infinitivus ſequitur, etiam abſq; articulo genitivi, ut παρὰ πολὺ ἐλάσσω ἦλθεν,

ἦλθεν, *à capiendâ* (urbe v. c.) *plurimùm abfuit*.

IX.

Septimò, παρὰ μικρὸν παρ' ὀλίγον, & παρὰ βραχὺ, opponuntur τῷ παρὰ πολὺ, in illâ triplici acceptione: ac præſertim in tertiâ, cum verbo ἔρχεσθαι. Eutropii Metaphraſt. lib. 6. πολλῇ στρατιᾷ συμμίξαντες, παρὰ μικρὸν ἦλθον νίκης: id eſt, *ingentibus copiis cum hoſte congreſſi à victoriâ parum abfuere*. Zoſimus lib. 1. μηχανὰς δὲ τοῖς τείχεσι προσαγαγόντες, καὶ παρὰ βραχὺ ταύτας ἑλεῖν ἐλθόντες: id eſt, *machinis ad muros admotis, cùm ab illis urbibus capiendis parum abfuiſſent*. Dicunt, & παρ' ἐλάχιστον ἐλθεῖν, *proximè ab eſſe*, vel *abfuiſſe*. Dicunt etiam παρὰ σχεδὸν ἔρχεσθαι. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 1. οἱ μὲν ἤδη πεπονθότες, οἱ δὲ παρὰ σχεδὸν ἐλθόντες παθεῖν: id eſt, *alii jam paſſi, alii propè ſubeuntes*, vel *poſtmodùm ſubituri*.

X.

Παρ' ὀλίγον, ſine verbo ἔρχεσθαι, duobus item modis accipitur. Interdum enim idem ſignificat, ac ſi adhibeatur ἔρχεσθαι, ut παρ' ὀλίγον εἷλε τὴν δίκην, *parum abfuit, quin cauſam vinceret*. Ita Demoſthen. παρ' ὀλίγας ψήφους ἠτιμώθη, *pauca defuere ſuffragia, quo minùs ignominiâ notaretur*. Interdum, contrario planè uſu, ſed eodem tamen ſignificatu, idem potiùs eſt, quòd *ferè non*: ut cùm Euripides, ait, παρ' ὀλίγον ἀπέφυγες ὄλεθρον, id eſt, *interitum ferè non effugiſti*, aut *vix effugiſti*: quod idem eſt, ac ſi dixiſſes, παρ' ὀλίγον ἀπόλωλας, vel ἦλθες ὀλέσθαι *ab interitu parum abfuiſti*.

At

At Thucydides, brevitatis amantiſſ. lib. 8. unicum παρ' ὀλίγον, cum utroque verbo, in utrâque ſignificatione conjunxit: dum ait, ἀεὶ γὰρ παρ' ὀλίγον, ἢ διέφυγον, ἢ ἀπώλλυντο· *ſemper enim aut parum admodum aberat, quo minùs perirent, aut re ipsâ peribant*: niſi dicamus, ἢ, loco ſuo motum eſſe, atque ante παρ' ὀλίγον conſtruendum eſſe: tunc enim παρ' ὀλίγον, ad ſolum διέφυγον *pertinebit*.

XI.

Præterea, quatuor illa, παρὰ μικρὸν, παρ' ὀλίγον, παρὰ βραχὺ & παρὰ φαῦλον, cum verbis ἄγειν, ἡγεῖσθαι, τίθεσθαι, ποιεῖσθαι, ſunt, *parvi facere*: ut παρὰ πολὺ, cum iiſdem eſt, *plurimi facere*: tametſi hoc poſtremum rariùs, quàm illa, reperiatur. Xiphilin. in Domitiano, παρὰ βραχὺ τὴν ἑαυτοῦ ἀσφάλειαν, πρὸς τὸ μηδένα ἐξ αὐτῶν (ſup. γραμμάτων) συκοφαντηθῆναι, θέμενος· id eſt, *parum de ſuâ ſecuritate ſollicitus, modò ne quiſquam illarum (literarum) occaſione calumniam pateretur*.

Syneſius ad Theophilum, ἣν οὐ παρὰ φαῦλον, ἀλλ' ἀντὶ παντὸς ἐποιεῖτο πεισθῆναι: *cui rem perſuaderi, non leviter, ſed magnopere cupiebat*. Sic παρ' οὐδὲν ἄγειν, ἡγεῖσθαι, ποιεῖσθαι, τίθεσθαι, *nihili facere*. Xiphilin. in M. Antonio Philoſophο, εἰ μόνος ἐγὼ ἐκινδύνευον, παρ' οὐδὲν ἂν τὸ πρᾶγμα ἐπεποιησάμην· id eſt, *ſi mihi ſoli periculum immineret, nihili rem iſtam facerem*.

XII.

Octavò, παρὰ τοσοῦτον, tribus etiam præcipuè modis uſurpari ſolet.

Primò

Primò enim, ſine ullo caſu, quem negat, ſimpliciter, idem eſt, quod *tantò, uſque adeò* : ut παρὰ τοσοῦτον ἡττηθεὶς ἀνεχώρησε, *tantò inferior rediit.*

Deinde, ſine ullo etiam caſu, ſignificat potiùs *tantulum modò abfuiſſe*; Gall, *à cela prés.* Herodian. lib. 5. de Macrino, qui Romam repetens jámque Byzantio proximus, Calchedonem Bithyniæ urbem rejectus erat, ibíque à perſequentibus interfectus, παρὰ τοσοῦτον, inquit, Μακρῖνος οὐκ ἐξέφυγε τοὺς διώκοντας· id eſt, *tantulum abfuit, quo minùs perſequentium manus evaderet.*

Quin etiam, abſente negatione, ſenſus idem manere poteſt, ut patet ex illo Herodiani lib. 6. τὰ Ἰλλυρικὰ δὲ ἔθνη, στενὰ ὄντα, καὶ οὐ πολλὴν ἔχοντα τὴν ὑπὸ Ῥωμαίοις γῆν, παρὰ τοσοῦτον ὁμόρους, καὶ γείτονας ποιεῖ Γερμανοὺς Ἰταλιώταις· id eſt, *at verò Illyricæ Gentes, quæ quidem & peranguſtæ ſunt, & parum admodum ſoli Romanis ſubditi poſſident, tantulo diſcrimine* ( vel, *ſola* ) *Germanos ab Italis ſeparant.*

XIII.

Tertio, cum genitivo caſu, ac ferè verbo ἔρχεσθαι, utroque modo explicari poteſt. Nam quod ait Gregorius, μὴ παρὰ τοσοῦτον ἔλθωμεν τῆς ἰσότητος θείας, eſt, *ne tantùm abſimus ab æqualitate divinâ.* Quod autem. Thucydid. lib. 3. παρὰ τοσοῦτον ἡ Μιτυλήνη ἦλθε κινδύνου· id eſt, *tantulum*, vel *tam propè Mitylene abfuit à periculo.*

XIV.

Quartò, affinis eſt uſus ille, quo παρὰ

ἴσοῦτον, cum ſequente, παρ᾽ ὅσον conſtruitur: ut παρὰ τοσοῦτον ἐ κατελήφθη, παρ᾽ ὅσον οἱ διώκοντες τῆς εὐθείας ἐξετράποντο· id eſt, *hoc uno factum eſt, ne caperetur, quòd perſequentes à recto itinere deflexerint.* Imò, quod mirabilius eſt, abſque negativâ particulâ, addito etiam καὶ, ſenſum tamen eundem habet: ut in illo S. Gregorii loco ex oratione περὶ φιλοπτώχ, παρὰ τοσοῦτον καὶ συμπατέμεθα, (pauperes) παρ᾽ ὅσον καὶ ψαύειν αὐτῶν βδελυσσόμεθα· id eſt, *qui quo minùs etiam conculcentur, hoc unum impedit, quòd eos vel attingere horreamus.* Dicere potuit, μὴ συμπ.

XV.

Jam, nondùm παρὰ in comparationibus adhibetur, ídque quadrifariam maximé. Primò, ad ſignificandum *præ*: ut παρ᾽ ἑαυτὸν μηδένα ἐπιτήδειον ἡγεῖτο, *præ ſe aptum neminem putabat*: Gall. *à comparaiſon de ſoy.* Plato in Apologiâ, τοσοῦτον τοῦ κινδύνου καταφρονῆσαι, παρὰ τὸ αἰσχρόν τι ὑπομένειν· id eſt, *uſque adeò periculum omne contemnebat, præ ullâ turpitudine quàm ſubiret*: Gall. *en compariſon de ſouffrir quoy que ce ſoit de honteux.*

Deinde, ubi de ſolâ duorum, aut plurium comparatione agitur; ut τὸν ϛρατηγὸν παρὰ πάντας τοὺς ἐν τοῖς πάλαι εὐδοκιμήσαντας ἐξετάζειν· id eſt, *Imperatorem eum illis omnibus, qui priſco ævo floruerunt, committere.*

Tertiò, cùm quis ſecum ipſe comparatur: ut αὐτὸς δὲ παρ᾽ ἑαυτὸν δεινότερος καθ᾽ ἡμέραν γίνεται, *is profectò, ſecum ipſe comparatus, alterior,* aut *vehementior evadit in dies.*

Denique,

Denique, cùm inſtituitur comparatio rerum aut perſonarum, cum locis, temporibus, ac cæteris ejuſmodi, παρὰ, reſpondet præpoſitioni Lat. *pro*; ut παρὰ τοὺς καιροὺς πολλαχῶς ἕκαστα θεωρεῖν καὶ ἐξετάζειν τῶν συμβάντων, *pro temporum diverſitate, diverſo quoque modo de ſingulis quæ contigerunt, ſtatuendum eſt.*

XVI.

Decimò, παρὰ, intermiſſioni cuidam, vel alternæ ceſſationi ſignificandæ adhibetur, idque modis pluribus. Primò, cum nomine numerali, ſimul & nomine tempus ſignificante, ut παρὰ τρεῖς ἡμέρας, vel τρίτην ἡμέραν· id eſt, *tertio quoque die*: vel cum ſolo numerali, ut παρὰ μίαν, *alternis diebus*; παρὰ τρίτην, *tertio quoque die.* Vel unico nomine temporis, ſive numeralis ut παρ᾽ ἡμέραν, *altero quoque die*; παρὰ μῆνα, *altero quoque menſe*: παρ᾽ ἐνιαυτὸν, *altero quoque anno*; vel denique nomine temporis repetito, ſive numerali: ut, ἡμέραν παρ᾽ ἡμέραν, μῆνα παρὰ μῆνα, ἐνιαυτὸν παρ᾽ ἐνιαυτὸν, eodem planè ſenſu.

Deinde, cum numerali ad res aut perſonas, non ad tempus pertinente: ut γέροντες καὶ νεανίαι παρ᾽ ἕνα συμπορευόμενοι, id eſt, *ſenes ac juvenes, uni quidem, ſed alterni tamen, incedentes*; ita nimirum ut duos inter ſenes juvenis unus, duos inter juvenes, ſenex unus inſeratur. Aliàs, παρ᾽ ἕνα, eſt *uno excepto*, vel *unius causâ.*

Tertiò, cum vox aliqua, interpoſitâ præpoſitione repetitur, & duobus diverſis accommodatur: ut ἑκατέρῳ πληγὴν, παρὰ πληγὴν

πληγὴν ἐκτεινόμενος, id eſt, alterna utrique vulnera inſligens.

## SECTIO VII.

### De Præpoſitionibus περὶ, & πρό.

### REGVLA I.

PRæpoſitio περὶ, cum triplici etiam caſu, tam apud Poëtas, quàm apud Oratores conjungitur, Genitivo, Dativo, & Accuſativo.

Cum genitivo propriè ſignificat *de*, non rarò, *pro*, vel *propter*, ut περὶ πατρίδος μάχεσθαι, pro ὑπὲρ, *pro patriâ dimicare*.

II.

Cum verbo ποιεῖν, aut ποιεῖσθαι, triplici maximè uſu conjungitur. Aliquando enim ſignificat *in*, ut τοὺς ἐμπείρους ἠρώτησεν, ὅ, τι χρὴ ποιεῖν περὶ τῆς ἐγχειρήσεως: id eſt, *ex peritis quæſivit, quid in ſuſcepto negotio fieri oporteret*.

Aliquando, per ſolum auferendi caſum Latinè redditur: ut μηδὲν ἔχω ποιεῖν περὶ τἀνδρὸς *quid hoc homine faciam neſcio*. Galli Græcis propiùs, *ie ne ſçay que faire de cet homme-là*.

III.

Aliquando, ad æſtimationem pertinet. Nam περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, vel τίθεσθαι, vel ἡγεῖσθαι *magni facere*: περὶ πλείονος, *pluris*: περὶ πλείστου, *plurimi*: περὶ παντὸς, *maximi*: περὶ μικροῦ, *parvi*: περὶ ἐλάττονος, *minoris*: περὶ ἐλαχίστου, *minimi*: περὶ οὐδενὸς, *nihili*.

Dicunt etiam, περὶ πολλοῦ ἐςὶν αἱρεθῆναι τὸ χωρίον, *magni intereſt, oppidum capi.* Vel, cum dandi caſu. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 8. Οὐολούσκοις περὶ πολλοῦ ἐςὶ καταλύσασθαι τὰ πρὸς Ῥωμαίοις ἐγκλήματα· id eſt, *Volſci magnoperè cupiunt offenſiones cum Romanis omnes componere.*

IV.

Significat etiam *circa,* vel *contra.* Herodian. in Commodo, δεδιὼς, μήτι καὶ περὶ αὐτοῦ νεωτερίσειεν· id eſt, περὶ αὐτὸν, *metuens ne quid circa ſe,* vel *contra ſe, novi moliretur.*

Aliâs, idem eſt, quod ἀντί. id eſt, *loco, vice:* quod tamen rarum. Dionyſius Halicarnaſſ. 10. τὰ ἐλεύθερα σώματα μόνον ἐξελθεῖν αἰτησάμενοι, (Αἰκανοὶ) περὶ ὧν διήλλαξαν τοὺς Τυσκυλανῶν αἰχμαλώτους· id eſt, *cùm id unum poſtularent,* (Æqui) *ut ingenuis abire liceret, quibus Tuſculanos captivos permutârunt.*

V.

Aliquando eſt, *præ ſupra,* tam in ſolutâ oratione, quàm ſtrictâ. Idem Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 6. de Rebellibus militibus, λοχαγούς τε ἑτέρους, καὶ περὶ ἁπάντων ἄρχοντα τὸν Σικίννιον ἀποδείξαντες· *creatis aliis Centurionibus, ſummæque rerum præfecto Sicinnio.*

Hinc περὶ παντὸς θέλειν, *ſummo opere,* vel *præ aliis omnibus cupere.* Idem ibid. οἱ δὲ Ἀριστοκρατικοὶ περὶ παντὸς θέλοντες, μὴ κινεῖσθαι ἐκ τοῦ πατρίου κόσμου τὴν πολιτείαν· *at Optimates, qui ſummoperè cuperent, nihil in Republ. patriis ex inſtitutis mutari.*

VI.

VI.

Interdum, ſed raro, ni fallor, ſumitur pro παρά: ut apud Ariſtidem Panathan. ἡ μετὰ τοιαύτην τιμὴν, περὶ τῶν Θεῶν αὐτοῖς ὑπάρξασαν, ἄλλα καλλίω τοῖς ἐξ αὐτῶν εἰς φιλοτιμίαν κατέλιπον· id eſt, qui poſt tantum honorem, quem à Diis conſequuti erant, illuſtriora poſteris ſuis, ad acuendam gloriæ cupiditatem, alia reliquerunt: niſi perperam editum eſt, περὶ, pro παρά.

VII.

Cum dandi caſu, tam Poëtis, quam Oratoribus, eſt etiam *circum*, vel *in*. Homerus paſſim. Plato Reipub. 2. περὶ τῇ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον φέρειν, *aureum annulum in manu geſtare.*

Hinc apud Herodian. lib. 5. περὶ βωμοῖς χορεύειν, *circum altaria choream celebrare.* Et lib. 8. ἃς εἶχον περὶ σώμασιν ἐσθῆτας, *veſtes quibus induti tum erant.*

Hinc & illud Xiphilini in Macrino, ὡς ἐπὶ τι τῆς βασιλικῆς θεραπείας, καὶ τῶν δορυφόρων περὶ αὐτῇ φρουρᾶς, ἠλλοιώθη· id eſt, *cum nihil aut ex regio famulatu, aut ex præſidiariis ſtipatoribus ſuis mutatum eſſet.* Dion. Halicarnaſſ. ſæpiſſimè.

Aliâs, idem eſt quod ὑπέρ, *pro*; ac ferè cum verbo metum ſignificante: Hinc apud Thucyd. ſæpe, περὶ τῇ πόλει δεδιέναι, φοβεῖσθαι, *urbi metuere.*

VIII.

Cum accuſativo frequentiſſimè conjungitur, ac ferè *circa* ſignificat. Uſum quod attinet, vide quæ de ἀμφὶ diximus. Gemina ſunt omnia. Etiam in ſignificatione, *circiter*. In quâ ſæpe particula πυ ſubjungitur, ut

ut χίλιοι περί που τ ἀριθμόν· id eſt, *circiter mille numero.* Herodian. lib. 7. ἔτ☉ ἤδη περὶ που ὀγδοηκοςὸν ἐλαύνων id eſt, *cùm jam ad annum circiter octogeſimum perveniſſet.*

## IX.

Habet etiam id proprium, ut reddatur *ſub*, Gallicè, *vers, ſur*: ubi de tempore agitur. Ita ſæpe Dionyſius Halicarnaſſ. uſurpat, ut lib. 7. ἔτοι περὶ λύχνων ἁφὰς παρεισπεσόντες ἔλαθον· id eſt, *hi ſub tempus, quo lychni accenduntur, clam ſeſe inſinuârunt.* Idem lib. 8. καὶ γὸ ἦν περὶ δύσιν ἡλίου· *Sol enim tùm occidebat: c'eſtoit un Soleil couchant,* Et lib. 6. περὶ δείλην ὀψίαν, τίθεσθαι τὸν χάρακα, *ſub veſperam, caſtrametari: ſur le ſoir, ſur le tard.* Et lib. 9. περὶ μέσας νύκτας ἐξαναςάντες, *ſub mediam noctem conſurgentes.* Ruſſusque lib. 8. ὅτε δὲ ἤδη περὶ τὸν ὄρθρον ἦν· *cum jam manè illuceſceret, ſub primam lucem.*

## X.

πρό. Præpoſitio πρὸ, cum ſolo genitivo conſtruitur. Ac primò, præcipuéque ſignificat, *ante*: ſeu locum reſpiciat, ut πρὸ θυρῶν, *pro foribus.* Quo illud pertinet Dionyſii Halicarnaſſ. lib. 9. αὐτῷ μὲ ὁ δῆμ☉, πρὸ πολλῶ τ πόλεως ὄντι, ἐστεφανωμέν☉ ὑπηντα· id eſt, *ipſi quidem procul adhuc ab urbe remoto, populus coronatus occurrit.* ſeu perſonam, πρὸ τῦ βασιλέως, *coram Rege*: πρὸ πάσης τ παρατάξεως, *ante omnem aciem*: ſeu tempus, ut πρὸ πολλῶν ἐτῶν, *ante multos annos*: πρὸ ὥρας ἀναρπάζεσθ, *immaturo fato rapi.*

Huc

Huc referendum eſt Latinum *pridie*, quod per hanc præpoſitionem duobus modis exprimitur: vel ſine ἡμέρα, ut πρὸ Καλανδῶν Μαρτίου *pridie Kalendas Martii*: vel cum ἡμέρα, ut τῇ πρὸ μιᾶς Καλανδῶν ἡμέρα. Cùm autem dicunt, τῇ πρὸ δέκα Καλανδῶν ἡμέρα, idem eſt, quod Latinis, *ante diem decimum Kalendas*, & ſimil. Thucydid. & al. dicunt, πρὸ τρίτα, id eſt, *tribus ante diebus*, *trois jours devant*.

## XI.

Eâdem præpoſitione ſignificatur, quod Latini, *malle*, *anteponere*. Idque duobus modis. Primò, id exprimendo, quod Latini dicunt, *velle antequam aliquid accidat*; ut πάντας πρὸ κινδύνοις ὑφίςασθαι θέλουσι, πρὸ τοῦ ὑπάρχουσαν ἐλαττωθῆναι δόξαν· *pericula omnia ſubire volunt, priuſquàm parta gloria minuatur*.

Secundò, cum verbis æſtimationem ſignificantibus, ut τιμᾶσθαι, ἄγειν, ἡγεῖσθαι, ποιεῖσθαι, ἐπαινεῖν, & ſi quæ al. ut apud Xiphilin. in Auguſto, ἀλλ' ὅτι καὶ πρὸ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ ἦγαγεν αὐτόν, *ſed etiam quòd ſo- lium ipſi anteponerit*. Sic πρὸ πάντων ἂν ποιησαίμην, ἐνταῦθα τὸν κίνδυνον ἀπώσασθαι, *omnibus equidem potius habuerim, præſens periculum depellere*.

SECTIO.

# SECTIO. VIII.

## *De Præpoſitione* πρός.

### REGULA I.

Πρὸς, genitivum, dativum & accuſativum regit. De genitivo præcipua hæc obſerva. Primò, ſæpiſſime idem eſt, quod ὑπὸ, vel παρὰ A, Ab; ſive rem, ſive perſonam genitivus ſignificet. Hinc πρὸς τοῦ πάθους ὀξύτερον κινεῖσθαι, *perturbatione acriùs incitari*: πρὸς ἑνὸς ἄρχεσθαι κάλλιστον, *ab uno regi optimum eſt*: πρὸς ἁπάντων θεραπεύεσθαι *coli ab omnibus*: πρὸς τοῦ τυχόντος κωλύεσθαι, *à vili capite impediri*: καὶ πρὸς ἀντιδίκου ὡμολόγηται, *confeſſus etiam eſt adverſarius*. Et ſimil.

### II.

Secundò, ἐναντιόσημος eſt, id eſt, contraria duo ſignificat: *è re alicujus*, & *contra*. Prioris exemplum eſt, illud Dionyſii Halicarnaſſ. lib, 10. διδάσκων, ὅτι πρὸς τῆς βουλῆς ἐστι, τὸ πολλοὺς εἶναι τοὺς δημάρχους· id eſt, *oſtendens, è re Senatus eſſe, ut plures Tribuni plebis eſſent*. Item hoc Xiphilini in Auguſt, ὃς ἔπραξε πολλὰ πρὸς ἑαυτοῦ τε, καὶ κατ᾽ ἐκείνων διαπεπραγμένος· id eſt, *qui cùm in rem ſuam, tum in eorum quoque perniciem multa perfecit*. Eodem ſenſu Zoſimus lib. 2. de Maxentio, πρὸς ἑαυτοῦ τὸ λόγιον ἐλάμβανεν id eſt, *ſuam in rem oraculum interpretatus eſt*.

Significat etiam *contra*. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 7. πρὸς αὐδρὸς ἐχθροῦ ἐπιφέρων

ψηφίζων id eſt, *adverſus inimicum hominem ſuffragium ferens.* De re item dicitur, λαμβάνειν πρὸς, id eſt, *ducere loco.* Philo. in Legat. ad Caium, ὁ δὲ πρὸς ὕβρεως τὰς νουθεσίας λαμβάνων· id eſt, *ille autem admonitiones injuriæ loco ducens.*

III.

Tertiò, ſecundæ acceptioni affinis illa eſt, quâ ſignificat *eſſe, ſtare, facere ab aliquo,* unde quod Tullius ait, *ſed vide, ne hoc totum ſit à me,* Græcè reddas, ἀλλ' ὅπως οὐκ ἂν πρὸς ἐμοῦ συνόλως εἴη τοῦτό γε. Idem Tull. *reo dicere,* πρὸς τοῦ φεύγοντος εἰπεῖν· id eſt, τοῦ φεύγοντος ὑπεραπολογεῖσθαι.

Quartò nec illa diſſimilis, quâ cum genitivis, ἀγαθοῦ, & κακοῦ, *conſtruitur:* ſequente ut plurimùm dativo rei, vel perſonæ. Nam ἔστι μοι τοῦτο πρὸς ἀγαθοῦ, idem, quod ἐπ' ἀγαθῷ, *hoc è re meâ eſt:* contra verò, κἀκεῖνο δὴ τοῖς πολεμίοις πρὸς κακοῦ γένοιτ' ἄν: id eſt, *atque id ſanè in perniciem hoſtium cedet.* Abeſſe tamen dativus poteſt. Nam quod Latine, *cui bono?* Græcè abſolutè, πρὸς τίνος ἂν ἀγαθοῦ γένοιτο;

IV.

Quintò, conjuncta etiam illa eſt, quæ ſignificat *pertinere, partium & officij eſſe,* vel etiam, *convenire.* Dicunt enim, πρὸς τοῦ ἀνδρὸς ἐστι τὸ ἐγχείρημα *homini ſanè convenit hoc facinus,* Gall. *il eſt bein homme pour faire un tel coup.* Sic οὐκ ἔστι πρὸς τῆς πόλεως, τοῦ πάλαι φρονήματος οὐδὲ παρὰ τοσοῦτον καθυφίεσθαι id eſt, *non eſt hujus urbis, de priſtinâ animi magnitudine vel altitudine remittere.* Huc pertinent, πρὸς λόγου, vel λόγον εἶναι, *ad rem pertinere:* πρὸς

περὶ τρόπε, *è moribus*, vel *convenienter*, *eleganter*, *decorè*, *aptè*: cui contrarium est ἀπὸ τρόπου. ut οὐκ ἂν τάδε πρὸς τρόπου λέγοις, id eſt, *nunquam hæc convenienter dixeris*. Sic, τὸ περὶ τοῦ βίου αἵρεσιν. ἕκαστος ἂν πρὸς τρόπε ποιήσειεν· *vitæ inſtitutum quilibet ſuis ex moribus delegerit*.

Nec abludit, πρὸς θυμοῦ, id eſt, κατὰ θυμὸν, vel καταθύμιος, *gratus*, *jucundus*: ut ἀπὸ θυμοῦ, *ingratus*, ἀποθύμιος.

V.

Sextò, generis & ſanguinis communionem ſignificat: idque tribus præcipuè modis. Primò, cum genitivo αἵματος. Nam οἱ πρὸς αἵματος, id eſt, οἰκεῖοι, συγγενεῖς, τῷ γένει προσήκοντες, vel ἀγχιστεύοντες, vel ut Herodian. πρὸς γένος τινὶ ὑπάρχοντες *propinqui alicujus & conſanguinei dicuntur*, & ſæpius quàm ἀφ' αἵματος. Deinde, cum genitivis πατρὸς, & μητρός: nam οἱ πρὸς πατρὸς, *paterni generis propinqui*: οἱ πρὸς μητρὸς, *materni*; Gall. *parens du coſté du pere*, *& de la mere*. Tertiò, cum genitiv. ἀνδρῶν, & γυναικῶν. Nam οἱ πρὸς ἀνδρῶν οἰκεῖοι, ſunt οἱ πρὸς πατρός: & οἱ πρὸς γυναικῶν, ſunt οἱ πρὸς μητρός· Aliàs dicunt, κατὰ πατρῷον, & μητρῷον γένος· Cùm autem dicitur, τὰ πρὸς πατρὸς, μητρ. &c. ſubauditur, γένος, id eſt, *genus*, *paternum*, *matern.* &c. Dicunt etiam συγγενεῖς ex. c. τὰ πρὸς πατρὸς, & ſubaud. κατὰ, eodem ſenſu, quo ſi τὰ deeſſet.

Septimò, affini admodùm uſu, idem ſignificat, quod ἕνεκα, *ex parte*, *de la part*: *quod attinet*. Xenoph. expedit. 1. εἰ μὲν

...ſa ἀχαρίςως μοι ἔξῃν, ὔτε πρὸς ὑμῶν ... πρὸς τῆς Ἑλλάδ☉ ἁπάσης: ſpero enim ...tiam mihi, nec à vobis, nec ab univerſâ Græ... defuturam.

## VI.

Octavò, in obſecrationibus, juramentis, ...teſtationibus idem eſt, quod *per*: πρὸς ...ῶ, *per Deum*: qui uſus maximè vulgaris eſt.

Nonò, ſed rariùs, verti poteſt, *apud*, vel *...am*: maximéque cum dicunt πρὸς Θεῶ, πρὸς ἀνθρώπων, quod non ſemper eſt aſ...mantis, vel obteſtantis; ſed potiùs, *apud Deum & homines*; *coram Deo, & hominibus*: quod etiam Gall. *devant Dieu, & devant les hommes*. Sic ἀναίτιον εἶναι πρὸς Θεῶ τε καὶ πρὸς ἀνθρώπων: id eſt, *Apud Deum & homines culpâ vacare*.

## VII.

πρὸς cum dativo caſu. Primò eſt, *prope*, *...*, *juxta*: πρὸς τῇ πόλει, *prope urbem*.

Secundò, *apud*, vel *cum*, ac ferè cum pro... nomine reciproco: nam εἶναι πρὸς ἑαυτῷ, id eſt, λόγον ἑαυτῷ διδόναι, καθ' αὑτὸν λογίζεσθαι, *ſecum eſſe*, aut *ſecum attentè cogitare*: πρὸς ἑαυτῷ, vel ἑαυτὸν σκοπεῖ, *ſe... cum ipſe reputat*.

Tertiò, idem eſt, quod *in*: cùm ſignificamus aliquem, in certo negotio diligenter & attentè verſari: ut ἦμεν ἐν τῷδε τῷ λόγῳ, *hoc in ſermone*, vel *hac in diſputatione verſabamur*: πρὸς τούτῳ ὅλ☉ εἰμὶ, *totus in hoc ſum*. Horat. *Totus in illis* ſup. *nugis*. Quo ſenſu etiam cum accuſativo jungi poteſt.

R Quartò,

Quartò, frequentiſſimè, valet *præter*: nam cùm dicunt, πρὸς ἢ, ſine adjuncto, vel πρὸς ἢ καὶ, vel πρὸς ἢ τούτοις, vel ἔτι ἢ πρὸς τούτοις, ſignificatur, *ad hæc*: *accedit præterea*, ut ἐπὶ τούτοις, & χωρὶς, & αὖ δὲ τούτων· Itémque cum dicunt, καὶ τὸ πρὸς, vel τὸ προσόν· id eſt, *& le ſurplus*, dativus ſubintelligitur.

## VIII.

Quintò, quod Lexicographi vulgò non obſervant, etiam cum dandi caſu, officium munúſque ſignificat, ut ἐπὶ, cum genitivo. Exemplum mihi nunc occurrit, apud Herodian. lib. 3. εἴ πως τινὰς πεῖσαι δυνηθεῖεν, ἢ τῶν ὀψοποιῶν, ἢ τῶν πρὸς τῇ κύλικι: id eſt, *ſi quibus perſuadere fortè poſſent, qui aut condiendorum ciborum curam haberent, aut à poculis ipſi eſſent.*

## IX.

Πρὸς, ſæpiſſimè, cum accuſativo conſtruitur: Ac primò, tam multiplici ferè uſu, quàm *ad*, apud Latinos. Pauca hæc obſervare juverit: πρὸς χάριν, *ad gratiam eblandiendam*: πρὸς ἐπίδειξιν, *ad oſtentationem*: πρὸς ἔπος, *ad verbum*, id eſt, *ad rem*, de quâ vel agitur, vel diſputatur; idem quod πρὸς λόγον: ut, τοῦτο τί πρὸς ἔπος; *quid hoc ad rem?* πρὸς τόδε τι ἅπαντα καθίστασθαι τὸν λόγον, dixit Ariſtides, id eſt, *ad hoc unum orationem omnem referri.*

Hinc etiam illud, πρός τι, Philoſophorum, id eſt, *relativum*, ut Logici nunc loquuntur, quod totum per ſeſe ad aliud referatur. At πρὸς τί; interrogativum, id eſt, *quorſum*; πρὸς τί ταῦτα λέγεις; *quorſum iſta dicis?*

X.

X.

Secundò, in quibuſdam verti poteſt, *per*, vel cum adverbio, vel ſolo auferendi caſu: ut πρὸς ὀργὴν, *iracundé*: πρὸς φθόνον, *invidiâ*: πρὸς βίαν, *vi*: πρὸς ἀκρίβειαν, *accuraté*: πρὸς ὑπερβολὴν, *excellenter*: πρὸς ὑπόνοιαν, *ſuſpicioſé*: πρὸς ὕβριν, *injurioſè*, vel *injuriæ loco*: πρὸς ἐπήρειαν, *contumelioſè*, vel *contumeliæ loco*: nam πρὸς ὕβριν, aut ἐπήρειαν τι λαβεῖν eſt, *aliquid injuriæ*, vel *contumeliæ loco ducere*: πρὸς φιλίαν, *amicé*: πρὸς ἔχθραν, *inimicè*, *inimico animo*: πρὸς καιρὸν, vel ὥραν, *commodùm*, *tempeſtivé*: πρὸς ἀφθονίαν, *abundé*: πρὸς ἀφοσίωσιν, id eſt, ἀφοσιώσεως ἕνεκα, & ἀφοσιουμένως, *perfunctorié*.

XI.

Tertiò, eſt *adverſus*, tam in bonam, quàm in malam partem. Et in bonam quidem, id eſt, *erga*: ut τὰ πρὸς Θεὸν ὅσια, id eſt, *quæ adverſus Deum ſanctè ſervanda ſunt*. In malam verò, uſu valdè trito: ut τὰ πρὸς τοὺς πολεμίους εὐτρεπῆ ποιήσασθαι, id eſt, *neceſſaria adverſus hoſtes comparâſſe*. Notandum tamen, verbum ποιεῖν eleganter hac in acceptione adhiberi, ad ſignificandum quicquid *utile*, vel *efficax* ſit adverſus aliud: quomodo remedium quodvis, πρὸς τὴν νόσον ποιεῖν, dicitur, id eſt, *adverſus morbum utile*: ut τόδε τὸ ἀμυντήριον πρὸς θανάσιμα φάρμακα ποιεῖ, *hoc amuletum adverſus lethalia venena utile eſt*.

XII.

Quartò, eſt, *propter*. Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. 4. τὸ ἀνέστιον, καὶ ἄπορον, καὶ

πρὸς καταδίκας, ἢ χρέα, τ̀ ἐπιτιμίαν ἀπολωλεκὸς φῦλον, verbatim, id eſt, *turba ſine lare, inops, quæque vel propter condemnationem* ( id eſt, *damnata judicio*, ) *vel ob debita, dignitatem ſuam perdiderat.*

Quintò, *inter*; vel *cum*: *ut* τὰς πρὸς ἀλλήλους διαλλαγὰς ποιήσασθαι: *inter ſeſe reconciliari*: & πρὸς τὸν ἐχθρὸν διαλλάττεσθαι, *cum inimico reconciliari*: πρὸς τοὺς φίλους κοινολογεῖσθαι, *ſermones miſcere cum amicis*: ἀργύριον πρὸς τ̀ σῖτον καταλλάττεσθαι, *pecuniam cum frumento permutare*. Aliquando comparationi locus eſt, ut τινὰ πρὸς ἕτερον σκοπεῖν, ἐξετάζειν: *aliquem cum alio componere.*

Sextò, *quod ſpectat, ce qui concerne, ce qui touche*: τὰ πρὸς ἡμᾶς, *res noſtræ les choſes qui nous touchent*: τὰ πρὸς σωτηρίαν φέροντα, *quæ ad ſalutem pertinent*: ὅσα γε πρὸς τὴν πόλιν, *Reipubl. cauſâ*: id eſt, *ſaltem quod ad Rempubl. attinet*, non autem, *propter Rempubl.*

Septimò, *apud*, πρὸς τ̀ βασιλέα, *apud Regem.*

## XIII.

Octavò, *ſecundùm*, vel *pro*, quatenus *pro*, convenientiam aliquam proportionémve ſignificat: ut πρὸς ἀξίαν ἑκάστοις διανεῖμαι, *in ſingulos pro cujuſque dignitate dividere*: πρὸς ἄλλον ζῆν, *alterius ad nutùm & arbitrium vivere*: πρὸς τὸ καθῆκον πάντα οἰκονομεῖν: id eſt: *omnia pro muneris ſui ratione moderari, diſpenſare*: πρὸς τὸ πνεῦμα πέτεσθαι, *ſecundum ventum*, id eſt, *ſecundo vento volare*: ἀφεστηκέναι, πρὸς καθαρότητα, *puritate ac nitore, vel ſecundum nitorem diſtare, differre*;

*differre*; διαφέρονται πρὸς τὴν πολιτείαν· *ſecundum Reipubl.. adminiſtrationem diſſident*, id eſt, *in modo gerendæ Reipubl.* Ita πρὸς τὴν τῶν λόγων ἰδέαν διαφέρεσθαι· id eſt, *in conſtituendâ eloquentiæ formâ diſſentire*: πρὸς γε τὸ παρὸν, vel ὥς γε, vel ὅσον γε, vel ὅσα γε πρὸς τὸ παρὸν, μηδὲν ἂν χρησιμώτερον γένοιτο· id eſt, *pro præſenti rerum ſtatu, nihil utilius fieri poſſit.*

Nonò eſt, *præ: en comparaiſon*: πρὸς τὰ νυνὶ δεινὰ, πᾶν ὅ, τι πρότερον ὑπεμείναμεν, λόγος, καὶ μηδέν· id eſt, *præ calamitatibus præſentibus, quicquid ante pertulimus, nugæ, merúmque nihil.*

Túncque adhiberi etiam poteſt, ὡς, ὥς γε, ὅσον, ὅσα, ὅσον γε, ὅσα γε, ὅσον δὴ, ὅσα δὴ, ante πρός.

## SECTIO IX.

### *De Præpoſitionibus* ὑπὲρ, ὑπὸ, χωρίς.

#### REGVLA I.

PRæpoſitio ὑπὲρ, cum genitivo tantùm, & accuſativo conjungitur. Et cum genitivo quidem redditur *ſuper, de, per, pro, propter*. In quibus contrita propè omnia. Tamen in ſignificatione *pro*, notandum eſt, interdum idem eſſe, quod ἀντί, *loco, vice*. Ita ſumit Dionyſius Halicarnaſſ. ut lib. 8. οὗτοι τὴν ἀρχὴν παραλαβόντες, ὑπὲρ τῶν ἀποθανόντων ἐν τῷ πρὸς Αντιάτας πολέμῳ στρατιωτῶν, ἠξίουν ἑτέρους καταγράφειν· *Hi magiſtratu inito, ut eorum militum vice, qui*

 bello

*bello adverſus Antiates geſto ceciderant, alios conſcribere licere poſtulabant.*

II.

In ſignificatione *propter*, duo nota. Alterum eſt, eleganter cum infinitivo conjungi, tam affirmando, quàm negando; ac ferè reſolvi per *ut*, vel *ne*: ut, ὑπὲρ τοῦ λαθεῖν, *latendi causâ*, vel *animo*, vel *ut latere poſſim, poſſis*, &c. ὑπὲρ τοῦ μὴ παραπλήσιόν τι παθεῖν, *ne ſimile quid pateretur*, vel *patiar*, vel al. quâvis perſonâ.

Rariùs, quod ſequitur ex Herodian. lib. 8. ὑπὲρ δὲ τοῦ καὶ τὰ βάρβαρα ἡσυχάζειν ἤδη, διὰ φροντίδος ἡμεῖς ἕξομεν· id eſt, *ut autem barbaræ quoque nationes quieſcant, curæ noſtræ erit.*

Alterum eſt, idem valere, quod ὑπὸ, id eſt, *præ*. Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. 9. οὐκ ἐξ ἐπιβουλῆς, οὐδ' οἰκείας πλεονεξίας ἕνεκα εἰς αὐτὰ κατέϛησαν, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς εἰς τὰ κοινὰ φιλοτιμίας *non ex inſidiis*, (*id eſt, dolo malo*) *nec privatæ utilitatis causâ*, (*pour leur intereſt*, ) *eò devenerant, ſed præ ſingulari Reipubl.* ſtudio, nam φιλοτιμία, *non tantùm ambitio*; ſed etiam, alterius honoris ſtudium.

III.

Cum accuſativo eſt, *ſupra*, vel *ultra*: ὑπὲρ λόγον, *ſupra vim dicendi omnem*: τὰ ὑπὲρ ἡμᾶς, *quæ vires noſtras ſuperant*. Dionyſ. Halicar. lib. 5. ὑπὲρ ἅπαντα δὲ ταῦτα, καὶ τὰ ἄλλα, δεινόν τι, καὶ οὐκ ἀνεκτὸν εἶναι Ῥωμαίοις *ſupra hæc omnia, cæteráque, indignum id eſſe, nec Romanis ferendum.*

Aliquando tamen, ſed multò rariùs eodem modo ſumitur, quo παρὰ, cùm intermiſſionem

miſſionem ſignificat: nam ὑπὲρ μίαν, eſt, παρὰ μίαν, id eſt, *alternis diebus*: ſubintelligendo ἡμέραν.

IV.

Præpoſitio ὑπὸ, Genitivum, Dativum, & Accuſativum regit.

Cum genitivo, eſt, *A, Ab, Abs*. Quâ in ſignificatione notandum eſt, eam cum verbis etiam neutris conjungi. Nam ἀποθανεῖν ὑπὸ τῶν πολεμίων, *mori ab hoſtibus*, id eſt, *interfici*. Quo modo Tullius Academic. I. *nihil enim eſſe valentius, à quo intereat*, εἶναι γὰρ κρεῖττον, ὑφ' οὗ γε ἀποθανεῖν, vel ἂν ἀποθάνοι. Sic, ὑπὸ τῶν δικαστῶν ἐκπεσεῖν, id eſt, φυγαδευθῆναι, *à Judicibus exilio mulctari*. Eodem ferè ſenſu, verbum ſubſtantivum adhibetur: ut εἶναι ἐν δόξῃ ὑπό τινος, id eſt, δοξάζεσθαι, *honorari ab aliquo*.

V.

Aliquando eſt, *propter*: ὑπὸ τῆς ἀπεχθείας, *propter odium*.

Aliquando, *præ*: ὑπ' ἐνδείας οὐκ ἔχω, ὅ, τι ἂν μοι χρήσωμαι, *præ penuriâ, quid agam neſcio*.

Aliquando ἀπὸ, ut ὑπὸ τραυμάτων θεραπεύεσθαι, *à vulneribus curari*; ſed exemplo rariore Plutarch. Alexandr. 699. d. Ὁ Βουκεφάλας ἐτελεύτησε, ὑπὸ τραυμάτων θεραπευόμενος: *Bucephalus mortuus eſt, dum à vulneribus curaretur*. Herodian. lib. 7. τῆς συγκλήτου ἀνὴρ, ὑπὸ ὑπατείας μὲν νεωστὶ, *vir ſenatorius, ac noviſſimè conſularis*, id eſt, *conſulatu functus*.

Aliquando, διὰ, ut ὑπὸ σκότου, *per tenebras*.

VI.

Cum dativo, ut plurimùm redditur, *ſub.* Exempla paſſim. Sed dativi locum genitivus interdum ſubit. Xiphilin. in Severo, ὑπὸ τῆς ἀπορίας ἦν ὁ Σεβῆρος, *ſub hæſitatione Severus erat*, id eſt, *hæſitabat.*

Aliquando, *cum*. Plutarch. Public. ὑπὸ ῥάβδοις ὁμοῦ πάσαις καὶ πελέκεσι, *cum faſcibus ac ſecuribus omnibus.*

Aliquando, *ab, propter, præ,* cum dativo, loco genitivi, *Ab,* Eutrop. Metaphraſt. lib. 2. initio, πρώτῳ (ἔτει) μετὰ τὴν ὑπὸ Γάλλοις γενομένην ἅλωσιν· id eſt, *anno primo poſt captam à Gallis urbem.*

*Propter*, aut *per*. Julianus Auguſt. in Cæſarib. ὑπὸ τοῖς οἰκείοις ἁμαρτήμασι, καὶ οὐχ ὑπὸ τοῖς σοῖς ἐσφάλη στρατηγήμασι *ſuis ille peccatis, non tuis conſiliis victus eſt, cecidit.*

*Præ*. Zoſimus lib. 2. ἐνθανόντων δὲ αὐτῶν ὑπὸ καύματι, *ipſis autem præ æſtu emortuis.*

VII.

Aliquando etiam, redditur *propter*, ſed ita, ut ſumi videatur pro ἐπί. Xiphilin. in Nerone, ὁ δὴ Λουκανὸς ἐκωλύθη ποιεῖν, ἐπειδὴ ἰσχυρῶς ὑπὸ τῇ ποιήσει ἐπῃνεῖτο *Lucanus autem verſus condere prohibitus eſt, quòd vehementer ob poëſim laudaretur.*

Herodian. lib. 2. ὡς ὑπ' αἰσχραῖς τε καὶ ἀμφιβόλοις ἡδοναῖς σκώπτειν, *ut cum etiam ob turpes, & ambiguas voluptates morderet, illuderet.*

VIII.

Cum accuſativo, ferè *ſub* : ſive locus indicetur, ut ὑπὸ τὴν πόλιν *ſub urbem* : ſive tempus,

tempus, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ χρόνοις, *ſub idem tempus*: ſive, quod frequentiſſimum eſt, *poteſtatem*, ſeu *ditionem*: ὑφ᾽ ἑαυτὸν ποιῆσαι *ſub*, vel *in poteſtatem ſuam redigere*. Sic etiam dicuntur, οἱ ὑπὸ χεῖρας, *poteſtate ſubditi*. Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. 7. ὡς ἐχθρῶν περιπλανίζοντος αἰδῶς τὰς ὑπὸ χεῖρας· id eſt, *tanquam hoſtis, poteſtati ſuæ ſubditos contumelioſè, abſque ullo metu tractantis*.

Dicunt etiam, ὑπὸ πόδα χωρεῖν, id eſt, *pedem referre*: ἀναχάζεσθαι ἐπὶ πόδα, ut in præpoſit. ἐπὶ, ex Xenophonte audivimus. Idem Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. 5. διὰ τὰς συνεχεῖς πληγὰς ἐχώρουν ὑπὸ πόδα· id eſt, *ob aſſiduos ictus pedem referebant*.

IX.

Præpoſitio χωρὶς ſolum genitiuum admittit. Cum quo, ut plurimùm, idem eſt, quod ἄνευ, *abſque, ſine*. χωρίς.

Aliquando, eſt, *præter*. Nam χωρὶς δὲ τούτων, idem valet, quod πρὸς δὲ τούτοις: & χωρὶς δ᾽, & χωρὶς τοίνυν, idem quod πρὸς δὲ, *præterea*. Thucydid. lib. 2. χωρὶς δὲ, ἄλλος ὅμιλος ψιλῶν, οὐκ ὀλίγος: *præterea, velitum turba reliqua, non exigua*.

X.

Aliquando, ſignificat *niſi, præterquam*: túncque, vel conjungitur cum ἢ ὅτι, ſine particulâ negatîvâ. Xiphilin. in Commodo, χωρὶς ἢ ὅτι Πομπηϊανὸς ὁ γέρων οὐκ ἔστιν ὅτε, ἀπηντήσεν, *niſi quòd Pompeianus ſenex nunquam accurrit*; id eſt, *interfuit*., Nam illud οὐκ non refertur ad χωρὶς, ſed cum ἔστιν ὅτε, ſignificat, οὔ ποτ᾽. Et caſus ſequi poteſt, eſt

ſimil. qui præceſſerit: ut κακοὺς ςρατιώτας ἐκ ἔχει, χωρὶς ἢ ὅτι ὀλίγους τίνας *ignaros milites nullos habet præter omninò paucos*. Vel conjungitur cum ἢ, & adject. ὅσ☉, abſque negatione ſimiliter. Dionyſ. Halicar. lib. 10. χωρὶς ἢ ὅσοι ὑπὸ νόσων, ἢ γήρως, φυγεῖν ἀδύνατοι ἦσαν· id eſt, *præter eos, qui vel præ morbis, vel præ ſenio fugere non poterant*.

Vel conſtruitur cum ἂν, aut εἰ, ſequente part. negat. Plutarch. Camil. χωρὶς ἂν μὴ Γαλατικὸς ᾖ πόλεμ☉· id eſt, *niſi ſi Gallicum bellum fuerit*.

XI.

Aliquando denique, adverbii potiùs rationem induit, quàm præpoſitionis: tùncque ſignificat *ſeorſum, ſeparatim*, ut νόσφι Poëticè.

Quo ſenſu, duob. modis uſurpatur. Primò, per ſe, ac ſine ullo caſu, ut χωρὶς γὰρ ἐκεῖν☉, καὶ καθ' αὐτὸν δὴ μόνον ἐξετάζεται· id eſt, *ille enim ſeorſum, ac per ſeſe tantummodò ſpectatur, aut ſecum ipſe comparatur*, χωρὶς περὶ ἑκάστων εἰπεῖν, *ſeorſum de ſingulis dicere*.

Secundò, cum genitivo caſu: ut ὅσον διὰ ςαδίου χωρὶς ἀλλήλων διεςηκέναι id eſt, *uno circiter ſtadio ab invicem disjungi*.

FINIS.

LAUS DEO.

Paucula quædam ipſis regulis per ſingula capp. ſparſim inſeruiſſe in animo erat: verùm cùm id non ferret præpropera Bibliopolarum feſtinatio, qui operas vehementer urgebant, ad calcem libri (οἷον ἐν παρενθήκης μέρει) nonnulla rejicere viſum eſt. Tu, Candide Lector, qualia qualia ſunt, boni conſule.

---

*Ad pag. 4. reg. 12.*

VT ὁ in ſingulari numero pro παῖς aut υἱὸς, ſic οἱ in plurali pro παῖδες vel υἱοὶ uſurpatur. Plutarchus περὶ παίδων ἀγωγῆς: μεγαλαυχέας ἐμπίμπλανται καὶ φρυάγματος οἱ γονέων διασήμων, ſcilicet παῖδες vel υἱοὶ, qui ἐλλειπτικῶς ſubintelliguntur. *οἱ pro παῖδες vel υἱοί.*

*Capiti I. de Artic. Præpoſitivo, addenda hæ Regula.*

*Nomen Appellativum* articulo præpoſitivo veſtitum, per Synec. generis. 1. Proprium ſæpe deſignat. 2. Certi aliquid & definiti ἐμφατικῶς καὶ κατ᾽ ἐξοχὴν demonſtrat: & 3. cognomenti loco, Proprium nonnunquam immediatè ſequitur.

*1. Pro-*

*Artic. cum Appellativo Proprium deſignat.*

1. *Proprium deſignat* : Præter vulgaria, alia nonnulla exempla ſubjiciam, non cuivis fortaſſe obvia & quæ tironibus aliquoties negotium faceſſunt : qualia ſunt, ὁ Δειπνοσοφιστής, *Athenæus* : ὁ γεωγράφος, *Strabo* : ὁ περιηγητής *Dionyſius*, *cujus poëma inſcribitur*, περιήγησις τῆς οἰκουμένης : ὁ ἐθνικογράφος, ſive ὁ ἐθνογράφος, *Stephanus Byzantinus qui lib.* περὶ πόλεων καὶ δήμων *ſcripſit*. Ὁ παραβάτης, *Julianus Imperator, qui vulgò* ἀποστάτης *dicitur* : ὁ τῶν στάσεων ἐξηγητής, *Hermogenes Rhetor* : ὁ τεχνικός, *Herodianus Grammaticus* : ὁ τεχνικὸς Γεώργιος, *Chœroboſcus* : ὁ πορθμεύς *Charon* : ὁ πονηρός, *Diabolus* : ὁ βουκόλος, *Theocritus* : ὁ συγγραφεύς, *Thucydides apud Aphthon* : ὁ χρυσορρήμων. *Joan. Chryſoſtomus* : ὁ θεολόγος, *Gregorius Nazianzenus* : ὁ ποιητής, *Homerus* : ὁ ῥήτωρ *Demoſthenes*.

*Et cum participio.*

Idem *valet participium, Hebræorum more, nominis loco poſitum cum articulo* : *E. g.* ὁ τὰ ἐθνικὰ γράψας. *Stephanus*, qui ſuprà dicitur ἐθνικογράφος : ὁ ποιήσας τὰ Διονυσιακά, *Nonnus Panopolitanus, cujus libb.* 48. *Dionyſiacῶν titulo Græcè extant* : Ἀλεξανδρεὺς ῥήτωρ ὁ τὰ ἐρωτικὰ παίξας, *Achilles Statius, qui* 8. *libb. luſit de Clitiphontis & Leucippes amoribus* : ὁ τὰ βουκολικὰ γράψας, *Theocritus* : ὁ τὰ Κύπρια γράψας (ſcilicet ἔπη, vel ποιήματα) Staſinus; ὁ τὴν πατρίδα Κύπριος : ὁ πειράζων *Diabolus*.

*Artic. præpoſitivus certi aliquid* δεικτικῶς *demonſtrat.*

2. *Certi aliquid* δεικτικῶς *vel* δεικτικῶς *demonſtrat* : ut Matth. 2. 2. ποῦ ἐστιν ὁ τεχθεὶς βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων ; *ubi eſt ille, qui natus eſt Rex Judæorum* : *non de quovis Rege, ſed*

*ſed* καὶ' ἐξοχὴν *de illo, qui expectabatur humani generis redemptor*, v. 10. οἱ μάγοι ἰδόντες τὸν ἀςέρα ἐχάρησαν, καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν οἰκίαν, εὗρον τὸ παιδίον: hîc *certa* ſtella, *certa* domus, & *certus* puerulus ἐμφατικῶς καὶ ὁριςικῶς indicatur, plurima ejuſdem ſuturæ exempla ubique obvia.

3. *Cognomenti loco, Proprium nonnunquam immediatè ſequitur*, ut, Ἀπολλώνιος ὁ δύσκολος: Ἡράκλειτος ὁ σκοτεινός. Ἰωάννης ὁ Βαπτιςής.

*Cognomenti loco proprium ſequitur.*

*Interdum v. cognomentum apponitur, omiſſo articulo*: unde Antiphon d^r^. λογομάγειρος. *Apion Grammaticus* πλειςονίκης & μόχθος *ob ſedulitatem. Cleanthes* φιλόπονος & φρεάντλης: *Craſſus* ἀγέλαςος: *Didymus* χαλκέντερος: *Euripides* μισογύνης: *Hercules* ἀλεξίκακος: *Hermes* τρισμέγιςος: *Timon* μισάνθρωπος: &c.

*Articulus geminatus rem exponit, & diſtinguit*: ut ἐγώ εἰμι ὁ ποίμην ὁ καλός: Jo. 10. 11. Ego ſum paſtor *ille* bonus κατ' ἐξοχήν.

*Articulus geminatus.*

## *Ad pag. 15. reg. 5, &c.*

Subſtantiva quædam, ac præſertim ὁδὸς &c. eleganter ſubaudiuntur, &c.] exemplis reg. iſtis ſubjectis, adde, ſi lubet, ſequentia, quæ frequenter etiam per ellipſin ſubintelliguntur: qualia ſunt, Ἀπόφθεγμα, Γωνία, Γνώμη, Διάςημα, Δόμος vel οἶκος, Ἐνδύματα vel ἱμάτια, Εἷς, Ἑορτάσιμοι Ἡμέραι, Ἡλικία, Μοῖρα, ὄντες, ὥρα, πράγματα vel ὄντα, συγχωρήματα, τέχνη, τιμωρία, τράπεζα, τρίχες, ὕδωρ, ὕπνος, ὑπόνοια vel ὑπόληψις, χείρ, χρόνος.

*Subſtantiva quædam per ellipſin ſubaudita.*

Ἀπόφθεγμα.

Τὸ τοῦ Σόλωνος, ſc. ἀπόφθεγμα, *Solonis dictum.*

Γωνία.

Πρὸς ὀρθὴν, ſc. γωνίαν: *ad rectum angulum.*

Γνώμη.

Τὴν ἐμὴν συνῆκας, ſupple γνώμην: *meam intellexiſti ſententiam.*

Διάστημα.

Διὰ τοσούτου, ſc. διαστήματος, *tanto intervallo. Vid. cap. 9. ſect. 2. reg. 6.*

Δόμος vel οἶκος.

Εἰς ᾅδου, ſuppl. δόμον vel οἶκον, *ad inferos.*

ἐνδύματα vel ἱμάτια.

Οἱ τὰ μαλακὰ φοροῦντες, ſcil. ἱμάτια vel ἐνδύματα, *qui mollia veſtimenta geſtant* Matth. 11. 8.

εἷς.

Ὁ Πλάτων ἦν τῶν σοφῶν, ſc. εἷς. *Plato erat ſapientum unus.*

ἑορτάσιμοι ἡμέραι.

Ἐν τοῖς Διονύσου, ſc. ἑορτασίμοις. *in Bacchi feſtis diebus.* Demoſthen. orat. de pace. vid. cap. 9. ſect. 3. r. 6.

ἡλικία.

Τὴν ἀρετὴν ἐκ νέας ἄσκει: ſc. ἡλικίας. *virtutem à pueritiâ exerce.* Syneſ.

μοῖρα.

Ἐσύλησε τὴν Κελτικῆς τὴν πρὸς τὰς ἀνατολάς. *ſpoliavit Galliæ partem, quæ ſpectat ad ortum.*

ὄντες.

Οἱ ἐν τῷ τέλει, ſuppl. ὄντες: τουτέστι ἐν τῇ ἀρχῇ.

ὅρα.

Lyſias pro Erat. ὅπως τοίνυν ταῦτα μηδεὶς πεύσηται, *vide ſis, cave ſis, ne quiſquam hæc audiat:* ἔλλειψις Attica: deeſt n. ὅρα. vid. etiam pag. 228. reg. 6.

πράγματα vel ὄντα.

Τὰ τῶν φίλων κοινά: *amicorum omnia communia:* ſc. πράγματα vel ὄντα.

συγγράμματα.

Τὰ τοῦ Ἡροδότου: ſc. συγγράμματα: *Herodoti ſcripta.*

τέχνη.

Γραμματικὴν ἔμαθε, ſupple τέχνην.

τιμωρία.

Ἀξίαν ἀποτίνειν: ſc. τιμωρίαν: *dignam pœnam ſolvere.*

Ἀπὸ τῆς αὐτῆς σιτεῖσθαι ejuſdem menſæ cibis uti, ſupple τραπέζης. — τράπεζα.

Τέχναι πόνοι· τήρωσις ἄπους βίος· αἱ λείποντες — τρίχες.

Ἄφρονες· αἱ πολλαὶ δι' ἔμπαλιν ἀνδράσιν. Epigr. græ. lib. 1. cap. 13.

Ποτήριον ψυχροῦ: ſcil. ὕδατος: poculum frigidæ. ſc. aquæ. Mat. 10. 42. — ὕδωρ.

Lucian. in Dialog. *Cyclop. & Neptuni* εἰς βαθὺν ἐκοιμήθης ὦ τέκνον: *ut altè dormiviſtl fili*. ſub. ὕπνον. — ὕπνος.

Μυρίους ἄλλους διὰ κενῆς ἀνεπλάττομεν ἡμῖν φόβους: *infinitos alios metus nobis-ipſis temere fingebamus*. Dionyſ. Halicarnaſſ. lib. 6. ubi ſubaudiri videtur ὑπονοίας vel ὑπολήψεως, vel al. ſimil. quod ſuſpicionem ſignificet. vid. c. 9. ſect. 2. reg. 3. — ὑπόνοια vel ὑπόληψις.

Τῇ μὲν ὕδωρ ἐφόρει, τῇ δ' ἑτέρᾳ τὸ πῦρ. *unâ manu aquam, alterâ ignem ferebat.* — χείρ.

Marc. 9. 15. ἐφ' ὅσον: ſc. χρόνον. — χρόνος.

Item apud Latinos ſubſtantiva ſæpe per ellipſin iſtam ſubaudiuntur: ut

*Aqua* deeſt in his formulis, *calidâ* lavari; *frigidam* bibere. — *aqua.*

*Ars vel ſcientia vel facultas* in *Grammatica*, Rhetorica, *Muſica*, ut Græcis τέχνη ars; δύναμις facultas, vel ſimile. — *ars.*

*Arvum* in *Novale*. Caro in *agninâ*, *bubulâ*, &c. — *arvum.*

*Dies* in *prima* & *noviſſima* Ovid. 1. faſt. — *dies.*

Bruma novi prima eſt, veteriſque noviſſima ſolis: ſic Græci τῇ προτεραίᾳ, τῇ ὑστεραίᾳ, ſive τῇ ἐπιούσῃ.

*Febris* in *tertiana*, *quartana*, *quotidiana*. — *febris.*

*Feſta* in *Agonalia*, *Saturnalia*, *Terminalia*, — *feſta.*

*finis.* lia, & ſimilibus. Finis in *hactenus, quatenus*: nam integrè fit hac fine tenus. *frater.* Frater in *Germanus*. *homo.* Homo in *adoleſcens, amicus, familiaris*, &c. *manus.* Manus in *dextra ſiniſtra*. *nummus.* Nummus in *quinarius, denarius*. *ventus.* ventus in *Favonius, ſubſolanus, Africus*. Sic Græcis ἐτησίαι qd. anniverſarii, puta ἄνεμοι. venti, flatus. *verba.* Verba in iſtis, *paucis te volo*, quid opus eſt *multis?* Homeri illud ut Græcis Ὁμειλικὸν ἐκεῖνο, nempe ἔπος verbum. *veſtes.* veſtes in *Sericæ, Coæ, Bombycinæ*. Vinum in *muſtum, merum, Falernum, Maſſicum*. Cl. Voſſius plura enumerat, ſed hæc uſitatiora.

Ad pag. 15. reg. 5.

*ἡμέρα.* Ἥμερος manſuetus. ἡμέρα non eſt vocabulum per ſe, ſed ſubauditur, inquit Euſtathius, φάοσις vel κατάστασις τοῦ ἀέρος. *illuminatio mitis, aut placida aëris conſtitutio*. Dies ἡμέροις ζώοις manſuetis animalibus, h. e. hominibus, nox feris opportunior. Ab eodem argumento Latini dicunt manè & immanis. Varro lib. 5. ling. Lat. manè, quòd tum manat dies ab oriente: niſi potiùs, quòd bonum dicebant antiqui manum. Ad cujuſmodi religionem Græci quoque cùm lumen adfertur, ſolent dicere φῶς ἀγαθόν.

Ἐπειδὴ ἦν πρὸς ἡμέραν quum luceſceret.

——— ἠαυέραν, quum adveſperaſceret.

Ad pag. 18. reg. 2.

*Adject. diverſi gen. à ſubſtan.* Aliquando adjectivum diverſi generis eſt à ſubſtantivo, &c.] Huic regulæ unum tantùm

tantùm exemplum ſubjungam, idque à ſacris literis petitum, Anabaptiſtarum errori oppoſitum. Hi enim ex verbis ſervatoris noſtri, Matth. 28. 19. *πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς*, &c. ſatis fidenter aſſerunt relativum *αὐτοὺς* referri debere ad nomen *μαθητὰς* in *τῷ μαθητεύσατε* ſubintellectum; & nullo modo referri poſſe ad antecedens *ἔθνη*: rationem addunt, quòd ſcilicet *τὸ αὐτοὺς* ſit maſculini generis, & *τὸ ἔθνη* neutrius. vid. librum Anglicano idiomate ſcriptum, qui inſcribitur *Pædobaptiſmi vanitas*.

*Anabaptiſtarum error notatus.*

Linguæ verò Græcæ imperiti non animadvertunt uſitatiſſimam eſſe in verbis iſtis enallagen ſive heterôſin, in quâ attenditur ſolùm *τὸ σημαινόμενον* (ut loquuntur Græci) non *τὸ ῥητόν*. *τὸ αὐτοὺς* verò referri ad ſuum antecedens *ἔθνη*, *ἀναντιῤῥήτως* docent verba B. Pauli Rom. 2. 14. *ὅταν γὰρ τὰ ἔθνη τὰ μὴ νόμον ἔχοντα, φύσει τὰ τοῦ νόμου ποιῇ, οὗτοι νόμον μὴ ἔχοντες ἑαυτοῖς εἰσὶ νόμος*. ubi *τὸ οὗτοι* manifeſtè cùm *τὰ ἔθνη* per hanc heterôſin ſive enallagen concordat ſenſu, etiamſi genere non concordet. Apud Hom. ſæpiſſimè uſurpatur *φίλε τέκνον*: idem etiam legitur apud Dionyſ. Halicarnaſſ. ſolutæ orationis authorem, *περὶ συνθέσεως ὀνομάτων*, in ipſo principio; *Δῶρόν τοι ἐγὼ τέκνον φίλε, τοῦτο δίδωμι*, &c. ubi *φίλε* eſt maſculini generis, *τέκνον* neutrius, & tamen benè concordant *κατὰ τὸ σημαινόμενον*.

*Textus Mat. 29. 19. clariſſimè expoſitus,*

Præterea, ſi Anabaptiſtarum in hunc locum interpretatio admitti debeat, ſequeretur

xetur hoc abſurdi, integræ ſcilicet ætatis viros (maſculinum ſolùm genus) ad baptiſmum & doctrinam admitti oportere, & penitus excludi ſexum fæmineum & infantes; cùm τὸ αὐτοὺς, ſecundùm illos, ſit tantùm maſculini generis: hoc autem eſt ἐσχάτως ἄτοπον, impium, & ſacris literis contrarium.

*τὸ ἔθνη comprehendit infantes.*

Τὸ ἔθνη, verò, cùm ſit nomen περιληπτικὸν, non ſolùm comprehendit utrumque ſexum, ſed & omnem ætatem, etiam *infantes*; quod ſatis apparet ex Gen. 25. 23. ubi *infantes* adhuc in utero luctantes diſertè vocat Dominus Gentes, & per τὸ ἔθνη οἱ ὁ interpp. reddunt.

## *Ad pag. 24. Sect. 3.*

*ἄνθρωπος fœmina.*

De dictione ἄνθρωπος obſervandum, quòd aliquando ſignificet *fœminam*, licèt rariùs: Dionyſ. Halicarnaſſ. περὶ συνθέσεως ὀνομάτων. γυμνὴν τὴν ἄνθρωπον ἰδεῖν: *nudam videre hominem*, id eſt, *fœminam: ſcilicet Candaulis uxorem.*

*Vir, id eſt maritus.*

Aliquando de *viro* κατ' ἐξοχὴν dicitur, & opponitur fœminæ, non quidem adverſè, ſed relatè: ut Æſchines, ἄνθρωπος καὶ γυνή: vir & fœmina, ſic Matth. 19. 10. λέγουσιν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, εἰ οὕτως ἐστὶν ἡ αἰτία τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τῆς γυναικός, οὐ συμφέρει γαμῆσαι: hìc ἄνθρωπος ponitur pro *viro*, quem ἄνδρα Græci κυριολεκτικῶς nuncupant.

*quidam.*

Interdum ἄνθρωπος vertitur *quidam*: ut Marc. 12. 1. ἀμπελῶνα ἐφύτευσεν ἄνθρωπος: quidam vineam plantavit.

Ad

*Ad pag. 24. reg. 2.*

De hac voce ἀποφρὰς, vide Luciani pſeudologiſtam, ſive περὶ τῆ ἀποφράδ☉.

*Ad pag. 30.*

Διαῖτα non ſolùm eſt τρόπ☉ τῦ βίυ, *vitæ degendæ ratio*; ſed etiam τόπ☉, ἀνδρωνῖτις δίαιτα τῶν ἀνδρῶν, ut γυναικῖτις γυναικῶν. Sic Plutarchus τὰς τῶν θεραπόντων διαίτας famulorum cubicula dixit. Plin. ep. lib. 2. epp. 17. hinc turris erigitur, ſub quâ diætæ duæ. ἐνδιαίτημα à Lodg: Pontus eſt ἐνδιαίτημα τῶν ἰχθύων, ϛρατοπέδων caſtra, ἐνδιαίτημα τῦ ϛρατῦ. ſchol. Æſchyl. δίαιτα *cubiculum.*

*Ad pag. 31.*

Ἐγκύκλια παιδεύματα, *liberales artes.* Plutarchus in aureo iſto libello περὶ παίδων ἀγωγῆς: δεῖ τοίνυν τ̀ παῖδα τ̀ ἐλεύθερον μηδενὸς μηδὲ τῶν ἄλλων τῶν καλυμένων ἐγκυκλίων παιδευμάτων, μήτε ἀνήκοον, μήτε ἀθέατον ἐᾶν εἶναι, &c. *Oportet igitur ingenuum adoleſcentem nullam diſciplinarum, quas vocant, liberalium, inauditam, incognitámque præterire*: ubi interpres ob vulgarem uſum, ἐγκύκλια dici videtur aſſerere: vel idcircò fortaſſe, quòd univerſim *totum artium* κύκλον, ab ovo, quod dicunt, ad mala, à Grammaticâ & Logicis, quas in ſcholis vocant, diſciplinis, & deinceps Mathematicas complecterentur. Has ſimul connexas Græci ἐγκυκλοπαιδείαν vocant. Fabius lib. 1. *orbem diſciplinarum* vertit: Seneca ep. 88. ἐλευθερίας artes nominat. Hor. in arte poeticâ. ἐγκύκλια παιδεύματα, *liberales artes.*

*Nec*

*Nec circa vilem, patulúmque moraberis orbem.*

per *orbem patulum* poëma κύκλος dictum intelligit, quod Cyclicus ille ſcriptor τὰ ἰλιακὰ κύκλῳ ſcripſerit, quaſi à gemino ovo belli Trojani reliqua καθολικῶς univerſa complectens: *vilem* vocat, quia projectus eſt animi κατὰ πλάτος καὶ παχυλῶς docet Schottus.

*Ad pag. 31. reg. 9.*

---Apud Suidam legatur ἐξίλλω per ſimplex ι, apud Harpocrationem ἐξείλλω, quod Heſych. ἐξείλλειν, ὅ ἐστιν ἐξωθεῖν καὶ ἐκβάλλειν.

*Ad pag. 35. reg. 1.*

*ἵππος & βοῦς intendendi particulæ.*

Ἵππος & βοῦς in compoſitione τὸ μέγα ſignificant. εἰώθεσι γὰρ ἡ προσθήκη τῶν τοιούτων ζώων τὸ μέγεθος τοῦ ὑποκειμένου δηλοῦν, οἷον, βούλιμος, ὁ μέγας λιμός. βούπαις, ὁ μέγας παῖς. Etym. magni.

Græci etiam adverbio τρὶς adjectiva intendere ſolent: ut τρισμακάριος ter felix: τριβάρβαρος, valde barbarus.

*Ibidem.*

*ἵππος in voce ἱππογνώμων non eſt intendendi particula.*

Eadem vox (ſcilicet ἵππος) in compoſitione vim augentem, & amplificantem habet: ſic enim ἱππογνώμων, *qui grandia ſtatuit, & magnificè admodùm de ſe ſentit.*] atque ita ἱππογνώμων idem eſſet quod μεγαλογνώμων: ſic Stephanus, eúmque ſecuti alii Lexicographi, atque ipſe Vigerus hoc in loco: Iſtius v. ſignificationis exemplum non reperitur apud ullum probatum authorem.

...n. Extat quidem verbum apud Æſchy-
...n in jaculatricibus, ſed in alio ſenſu:

Κἀδὴν γὰρ ἁγναῖς παρθένοις γαμηλίων
Λέκτρων ἀτρέπτη βλεμμάτων ῥέπει βολή.
Νέας γυναικὸς τ' οὔ με λάθῃ φλέγων
Ὀφθαλμὸς, ἥτις ἀνδρὸς ᾖ γεγευμένη·
Ἔχω δὲ τούτων θυμὸν ἱππογνώμονα.

*Puræ tororum namque nuptialium*
*Acies immota virgini defigitur.*
*Nec me puellæ lumina ardeſcentia*
*Fallunt, ſolent quæ prodere expertam virum.*
*Mens mî perita dignoſcendi hujuſmodi.*

...ptiſſimè Salmaſius artem illam alludi ...mat, quâ ex dentibus ætas equorum di...ſcitur. γνώμονες enim Xenophonti de ...equeſtri ſunt dentes equini ἡλικίας γνώ...μονες, ætatis indices, ut, Pollux l. 1. c. 11. ...ſt. 1. unde ἀγνώμονες & λιπογνώμονες ...ni, quorum ætas ex dentibus amplius co...ſci non poteſt, poſtquàm γνώμονας illos ...miſerunt. Sicut ergò γνώμονες hi in equis ...atem eorum produnt: ſic etiam ſigna ...ſunt, quibus virgines & nuptæ diſcernan...tur, eáque in oculis plurimùm ſita: horum ...tem peritiam ſibi ſingularem arrogat is, ...quiſquis eſt, qui apud Tragicum iſta profa...tur: Æſchylus in Agamemn. hanc vocem ἱππογνώμονα uſurpavit pro ſimplici mini...méque vafro: cujus vocabula haud pauca, è quibus & iſtud, H. Stephanus, aliíque Lexicographi omiſerunt. Heſychius ἱππο-γνώμονα vult dici τὰς ἵππους διαγινώσκοντα κυούσας, ἢ μή. eum qui equas interno...ſcit, fœtæne ſint, nécne. prior autem expo...ſitio magis arridet. neutra tamen τὸ ἵππος in voce ἱππογνώμων, pro intendendi parti-culâ

*ἱπποϛνώμων, qui equorum ætatem ex dentibus dignoſcit.*

*ἱπποϛνώμων ſimplex.*

culâ agnoſcit. Hoc autem, (aliáque ejuſmodi plurima) animadverſum eſt à Cl. *Tho. Gatakero* Theologo præſtantiſſimo, & in Philologiæ ſtudiis κριτικωτάτῳ.

*Ad pag.* 49. *Sect.* 8.

*ἡ οἰκονόμος materfamiliâs.*

Ο᾽ οἰκονόμος eſt diſpenſator rei familiaris, villicus: ὁ νέμων τὸν οἶκον, οἶκος autem τὰ χρήματα καὶ κτήματα res familiaris: οἰκία ædificium. Uſurpatur verò Atticè pro *fœm*. Lyſias pro Erat. οἰκονόμος δεινὴ, καὶ φειδωλὸς ἀγαθὴ, καὶ ἀκριβῶς πάντα διοικοῦσα. *Materfamiliâs* ſedula erat, & parſimoniæ dedita, & diligenter omnia adminiſtrabat. pauciſſ. verbis bonæ matrisfamiliâs virtutes atque officia complectitur.

*Ad pag.* 95. *reg.* 7.

*2. pers fut. indic. pro imper.*

Imperativo poëtæ nonnunquam utuntur, maximéque in Aoriſto pro perſona ſecunda futuri indicativi. ] & vice versâ, ſecunda perſona fut. indicativi ſæpe pro imperativo uſurpatur: ut Mat. 15. 21. οὐ φονεύσεις, &c. *non occîdes*, pro μὴ φόνευσον, *ne occidito*: ſic apud Latinos, *valebis & ſalvebis*, pro *ſalve & vale*. Virg. Æn. 2.

*referes* ergò hæc & nuncius *ibis*
Pelidæ genitori.

*Ad pag.* 100. *reg.* 11.

*Aor. primus vel ſecundus pro præſenti.*

Per Enallagen Atticam ſæpe uſurpatur Aor. primus vel ſecundus pro præſenti: exempla nonnulla ex Iſocratis parænesi, quod familiariùs pueris in ſcholis innoteſcat, ſubjiciam.

καὶ τὰς μὲν τῶν φαύλων συνηθείας ὀλίγ-

λίγος χρόνος διέλυσε· τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν. ubi διέλυσε pro διαλύει. & ἐξαλείψειεν pro ἐξαλείφει. Idem paulò poſt. ὅσοι γὰρ τοῦ βίου ταύτην τὴν ὁδὸν ἐπορεύθησαν, ἐπὶ μόνοι τῆς ἀρετῆς ἐφικέσθαι γνησίως ἠδυνήθησαν, ἧς οὐδὲν κτῆμα σεμνότερον, οὐδὲ βεβαιότερόν ἐστι. Κάλλος μὲν γὰρ ἢ χρόνος ἀνάλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανε. Πλοῦτος δὲ κακίας μᾶλλον ἢ καλοκἀγαθίας ὑπηρέτης ἐστίν. ῥώμη δὲ μετὰ μὲν φρονήσεως ὠφέλησεν, ἄνευ δὲ ταύτης πλείω τοὺς ἔχοντας ἔβλαψε, καὶ τὰ μὲν σώματα τῶν ἀσκούντων ἐκόσμησε, ταῖς δὲ τῆς ψυχῆς ἐπιμελείαις ἐπεσκότησεν. ubi ἐπορεύθησαν pro πορεύονται ingrediuntur. ἠδυνήθησαν (pro ἐδυνήθησαν, ε Atticorum more, in η mutato) ponitur pro δύνανται poſſunt. iſtud præterea obſervandum τὸ ἠδυνήθησαν in formâ paſſivâ activam habere ſignificationem. ἀνάλωσεν, αορ. α, pro ἀναλίσκει conſumit. ἀνάλωσα verò ſine augmento pro ἀνήλωσα. & per metatheſin ἠνάλωσα: ſicut & præt. ἀνάλωκα ſine augm. pro ἀνήλωκα. & per metatheſin ἠνάλωκα. ἐμάρανε αορ. β. pro μαραίνει marceſcere facit. ὠφέλησεν. αορ. α. pro ὠφελεῖ. prodeſt. ἔβλαψε αορ. α. pro βλάπτει nocet. ἐκόσμησε αορ. α. pro κοσμεῖ ornat. ἐπεσκότησεν αορ. α. pro ἐπισκοτίζει tenebras offundit. notavit hoc Servius ad illud Virg. Æn. 6. v. 78.

magnum ſi pectore poſſet

excuſſiſſe deum. excuſſiſſe inquit pro excutere. Tempus pro tempore. Matth. 3. 17. οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητὸς, ἐν

ᾧ

διέλυσε.
ἐξαλείψειεν.
ἐπορεύθησαν.
ἠδυνήθησαν.
ἀνάλωσεν.
ἐμάρανε.
ὠφέλησεν.
ἔβλαψε.
ἐκόσμησε.
ἐπεσκότησεν.

ᾧ εὐδόκησα. Hic eſt filius meus dilectus in quo *aquieſco*: εὐδόκησα Ἀττικῶς ἀντὶ τοῦ εὐδοκέω.

*Præſ. pro futuro.* *Aliquando præſens pro futuro ponitur.* Eurip. in Hecuba.

ποίαν ἢ ταύταν ἢ κείναν
στείχω; ποῖ δ' ἥσω;
Quò an hâc an illâc
Ibo? Quò ſedebo?

Hîc στείχω pro στείξω: Joan. 16. 17. μικρὸν καὶ οὐ θεωρεῖτέ με· καὶ πάλιν μικρὸν, καὶ ὄψεσθέ με, ὅτι ἐγὼ ὑπάγω πρὸς τὸν πατέρα. ubi θεωρεῖτε pro θεωρήσετε: & ὑπάγω pro ὑπάξω.

*Præt. pro præſenti.* Ἐ *contrario Præt. pro præſenti.* Demoſt. pro Coro. οἰκοδομῆσαι τοὺς προγόνους ἡμῶν ταῦτα τὰ δικαστήρια ὑπείληφα. Majores noſtros *exiſtimo* iſtius curias ædificâſſe. hîc ὑπείληφα ἀντὶ τοῦ ὑπολαμβάνω ponitur. Iſoc. ad Demonic. ſtatim ab initio: πολὺ δὲ μεγίστην διαφορὰν εἰλήφασιν, &c. pro λαμβάνουσιν.

*Præt. pro futuro.* *Præteritum aliquando pro futuro ponitur.* Heſiod. ἔργ: 332.

ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.

Pro operibus iniquis gravem exhibebit talionem.

ἐπέθηκεν hîc poſitum eſt pro ἐπιθήσει. loquutio emphatica, & ſummam rei futuræ indicat certitudinem: nempe hanc rem tam certò futuram, ac ſi jam facta eſſet.

*Imperf. pro præſ.* *Imperfectum etiam nonnunquam ponitur pro præſenti.* Hom. Il. α. ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ.

Qui

Qui Diis obtemperat, valde exaudiunt eum. ἔκλυον imperf. eſt verbi κλύω audio.

*Ad pag.* 101. *reg.* 15.

——— Et verbum ἐρέω, licet habet ἐρήσω, & εἴρηκα, habet tamen εἰρέθην, in aoriſto paſſivo,] hujus verò verbi formatio ſic ſe habet: εἴρω ἐστὶν ἀρχὴ εἰς ὦ· ὁ μέλλων-ἐρῶ. Ἰωνικῇ διαλύσει, ἐρέω: καὶ μετάγεται ἀπὸ τοῦ μέλλοντος εἰς ἐνεστῶτα, ἐρέω: καὶ κατ' ἀφαίρεσιν, ῥέω ὡς ῥῶ (ὡς ἀπὸ τοῦ ἐρύω ῥύω) ὁ μέλλων ῥήσω—ὁ παρακείμενος ἔῤῥηκα· Ἀττικῶς-εἴρηκα (ὡς ἀντὶ τοῦ λέληφα οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν εἴληφα.) ὁ παρακείμενος τῶν παθητικῶν--ἔῤῥημαι- ἔῤῥησαι- ἔῤῥηται (ὅθεν ῥῆμα, ῥῆσις, ῥήτωρ) ἀορ. α-ἐῤῥήθην, καὶ τροπῇ τοῦ η εἰς ε, ἐῤῥέθην. ἡ μετοχὴ-ῥηθεὶς-εῖσα-έν. τὸ ῥηθὲν, dictum, reſponſum: τὰ ῥηθέντα pronunciata, ἀπαρέμφατον-ῥηθῆναι. Ἀπὸ τοῦ παρακειμένου Ἀττικοῦ εἴρημαι ἀορ. α. εἰρήθην καὶ ἀναυξήτως—ἐρήθην. ἡ μετοχὴ—εἰρημένος. τὰ εἰρημένα dicta. Hæc ex Euſtathio in Hom. colligere licet.

εἴρηκα præt. Atticum à ῥέω. &c.

*Ad pag.* 103. *ſect.* 4.

De verbis ἀγαπᾶν, &c.

Ἀγαπᾶν ſcribendum ſine ι ſubſcripto, non ἀγαπᾷν, ut in prioribus exemplaribus. A veteribus enim Græcis hujuſmodi traditur regula. Τὰ εἰς ᾶν ἀπαρέμφατα οὐκ ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον· ὅτι τὰ εἰς ν λήγοντα ῥήματα οὐδέποτε ἔχει πρὸ τοῦ ν τὶ ἀνεκφώνητον: hoc eſt, Infinita in ᾶν deſinentia non habent ι ſubſcriptum: quia verba in ν finita nunquam habent ante ν quicquam

Ἀγαπᾶν ſine ι ſubſcr.

κανὼν τῶν παλαιῶν Veterum Græc. regula.

 non

non-prolatum. Quicquid enim in verbis præcedit *ν* plenè profertur, quod exemplis patet; ut τύπτειν, ἐτύφθην, ἐτύπην, τυφθεῖναι, τυπῆναι, ποιεῖν, ἐποίεον-ἐποίουν: ἐβόαον—ων: ἐβοήθην, βοηθεῖναι, &c. Sic Etymologus, eúmque ſecutus Urbanus, aliique Grammatici: quod etiam in correctiſſimis libb. exemplaribus accuratiſſimè obſervatur.

Notandum etiam προσγεγραμμένον idem eſſe apud veteres Græcos, quod ὑπογεγραμμένον, apud recentiores: veteres enim ad latus ſcribebant, hoc modo: ΤΩΙ ΛΟΓΩΙ: recentiores ſic, τῷ λόγῳ.

*Ad pag.* 103.

ἀκούω, *vocor.*

Verbum ἀκούω, quando *dicor & vocor* ſignificat (ſicut verba nuncupandi) utrinque nominativum admittit, ut Nazianz. de Chriſto: Σαμαρείτης ἀκούει καὶ δαιμονῶν, Samaritanus vocatur & Dæmoniacus. Thucid. ἐσθλὸς ἀκούω, *bonus perhibeor.* ſic apud Latinos audio. Hor.

*Tu rectè vivis, ſi curas eſſe quod audis.*

*Ad pag.* 107. *ſect.* 5.

γεννᾷν. τίκτειν.

Quemadmodum verbum γεννᾷν proprium viris καταχρηστικῶς tribuitur fœminis: eodem etiam modo verbum τίκτειν fœminis peculiare apud bonos authores de viris dictum invenitur, & *gignere* ſignificat. Lucian. ᾄδουσιν, ἄνευ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας ὑπηνέμιον παῖδα τὴν Ἥραν γεννήσασθαι τὸν Ἥφαιστον. canunt abſque virili converſatione ſubventaneum puerum Junonem *edidiſſe* Vulcanum.

Heſiod.

Heſiod. in Theogon. paſſim.

Ναυσίθοον δ' ὀδυσῆϊ Καλυψὼ δῖα θεάων
Γείνατο, Ναυσίθοόν τε, μιγεῖσ' ἐρατῇ φιλότητι
[Αὗται μὲν θνητοῖσι παρ' ἀνδράσιν εὐνηθεῖσαι
Ἀθάναται, γείναντο θεοῖς ἐπιείκελα τέκνα

Nauſithoum v. Ulyſſi Kalypſo excellentiſſima dearum *Genuit* Nauſithoúmque, apud mortales viros cubantes Deæ, *pepererunt* Diis pares filios.

Hom. Il. β'.

υἱὸς Πειριθόοιο τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς.

Filius Pirithoï, quem immortalis *genuit* Jupiter.

Τὸ μὲν γεννᾶν ἐπὶ ἀνδρῶν κυρίως λέγεται, τὸ δὲ τίκτειν ἐπὶ γυναικῶν. Ὅμηρος ἢ πολλάκις τὸ τίκτειν ἐπὶ ἀνδρῶν τάττει. Μοσχόπουλος. Ὁμηρικώτατος *Duportus* clariſſ. ling. Gr. apud Cantabrigienſes Profeſſor in præclaro illo poëmate, Homerico filo contexto, (quod inſcribitur Σολομῶν, ἔμμετρος. digniſſimúmque eſt ſanè quod omnium juvenum manibus teratur) hoc vocabulum tribuit Davidi. Proverb. cap. 1. verſ. 1.

Αἶνοι τοῦ Σολομῶντος ἀγακλειτοῦ βασιλῆος
Δαβίδης ὃν ἔτικτεν.——

*Proverbia Solomonis inclyti regis*
*Quem David* genuit.——

*Ad pag. 107. ſect. 5.*

γιγνώσκω ſciſco, ἐγνωσμένα decreta.

Γιγνώσκω inter cætera ſignificat ſciſco, unde ἐγνωσμένα *ſcita, decreta.* Plutarchus, ἔγνω κινδυνεύειν, ſtatuit dimicare. Julianus. εἰ δ' ἔγνωκας τῷ μελέταις ἄχει γήρως προσκαρτερεῖν: ſi decreviſti in ſtudiis conſeneſcere.

*Ad pag. 110. reg. 11.*

διώκω de re, *ſector;*

Illud etiam notandum eſt verbum διώκω, tam de perſonâ quàm de re dici. *de re* dictum ſignificat ſingulare ſtudium ejus obtinendæ, & ferè ſemper in laude ponitur, & tum Latinè vertitur *ſector, aſſequi conor.* Xenophon τοὺς εὐγνώμονας διώκειν, *conſectari bonos*, ſeu bonâ mente præditos.

Iſoc. μιμοῦ τὰ βασιλέων ἤθη, καὶ δίωκε τὰ ἐκείνων ἐπιτηδεύματα: *imitare mores regum, & ſequere eorum ſtudia.* & in epigr. Græc.

ἔιπις ἅπαξ γήμας πάλι δεύτερα λέκτρα διώκῃ,

Ναυηγὸς πλώει δὶς βυθὸν ἀργαλέον.

*Qui ſequitur rurſus thalamos uxore ſepultâ,*

*Naufragus horriſono bis perit ille ſalo.*

De Perſona, *perſequor.*

De Perſonâ notat nocendi cupiditatem, & vertitur *perſequor, propriè expello perſequendo,* à δίω, & in mediâ voce δίομαι *expello*, verbo poëtico, & adverbio ὦκα celeriter; & accuſo; unde ὁ διώκων accuſator vel actor.

*Ad pag. 111. reg. 2.*

ἔστιν ὅτε aliquando: ſæpè vero ſcribitur, ἔσθ' ὅτε.

*Ad*

*Ad pag. 133. reg. 1.*

Καταγινώσκω cum genitivo, perſonæ, & accuſativo rei, &c. ut *καταγινώσκω σου πολλὴν ἀμαθίαν*? Eſt tamen ubi è contrario *καταγινώσκω* reperitur cum genitivo rei, & accuſativo perſonæ: ut Lyſias ὑπὲρ Ἐρατοσθένους, τῷ δικαστηρίῳ τῷ ἐξ Ἀρείου-πάγου, διαῤῥήδην εἴρηται τοῦτον μὴ καταγινώσκειν φόνου, ὃς ἂν ἐπὶ δάμαρτι ἑαυτοῦ μοιχὸν λαβὼν ταύτην τὴν τιμωρίαν ποιήσηται. *in foro quod eſt in Areó-pago, diſertis dictum eſſe verbis, ne cædis hunc damnet, qui in uxore ſuâ adulterum deprehenſum, hac pœna affecerit.* Sed hic uſus eſt magis Latinorum; ut quum dicimus, damnare aliquem furti, aut alligare furti, quod eſt apud Herodotum *καταδῆσαι τῆς κλοπῆς* cui contrarium abſolvere. Græci tamen uſitatiùs ſecundum caſum perſonæ tribuunt, quartum rei. Chryſoſt. ad pop. Antiochenum, οὐκ ἐπειδὴ *κατέγνων ὑμῶν ῥαθυμίαν*, ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ *πλέον κατορθωθὲν ὑμῖν ἔγνων*: non quòd *vos inertiæ condemnavi*, ſed quia maximam partem jam à vobis perfectam eſſe cognovi. Simile eſt illud Juliani apud Sozomenum, *ἀνέγνων, ἔγνων, κατέγνων*: de libello, quem ei Chriſtianus quidem exhibuit, qui videbatur accuratè compoſitus. Dicit enim ſe & legiſſe illum librum, & penitus cognoviſſe, & ſuo judicio damnâſſe; id eſt, non dignum, qui iterum legeretur, judicâſſe. Scitè quidem; ingenium enim huic homini non defuit. Sed non minùs ſcitè reſpondit ei Baſilius Magnus, ut fertur, *ἀνέγνως, ἀλλ' οὐκ ἔγνως: εἰ γὰρ ἔγνως, οὐκ ἂν κατέγνως*. legiſti forſan, ſed

non intellixiſti; nam ſi intelligeres neutiquam condemnares.

### *Ad pag.* 133. *ſect.* 9.

*ὁμολογεῖν ſpondere.*

Ὁμολογεῖν ſignificat (uti Budæus) *ſpondere*: id eſt, *roganti promittere*: nam cum quiſpiam me ad cænam vocat, ſi dico me venturum, condico καὶ ὁμολογῶ. Plato convivio: ὡμολόγησα δ' εἰς τήμερον παρέσεσθαι, nempe, ἐπὶ δεῖπνον εἰς Ἀγάθωνος, ad cænam domum Agathonis. Ferè Synonyma ſunt hæc verba, & aliquid paciſci ſignificant, ὁμολογῶ, συγχωρῶ, συμφωνῶ, συντίθεμαι & συμβαίνω.

### *Ad pag.* 182.

*ἀπολελειμμένος ignarus.*

Ἀπολελειμμένος —— *ignarus*, ut vertit Budæus. Sophocles Oedipo-tyranno: Quum Oedipus Tireſiæ cæcitatem exprobrâſſet, hoc illi Tireſias reſpondit, Tu & vides, nec tamen cernis in quanto es malo: fuit ergò Oedipus πολὺ ἀπολελειμμένος τῶν ἑαυτοῦ κακῶν, neſciebat ſe patrem occidiſſe, ex matre liberos ſuſcepiſſe. Iſoc. περὶ ἀντιδόσεως, τῆς παιδείας ταύτης οὐκ ἂν ἐγὼ φανείην ἀπολελειμμένος. *ego non poſſum videri ignarus hujuſce diciplinæ.* *ἀπολείπομαι propriè relinquor à tergo, non aſſequor*; cui contrarium παρακολουθῶ. ſed utrumque verbum ad intelligentiam ſæpe transfertur; ut is dicatur παρακολουθεῖν, qui rem aliquam *aſſequitur atque intelligit*: ἀπολείπεσθαι, qui minùs intelligit, ſed eſt rei penitus ignarus. is enim quaſi relinquitur

tur & deſcritur à re, quæ illum fugit. Hinc Latini dicunt, *hoc me non fugit*; id eſt, παρακολουθῶ. *non ſum ignarus hujus rei.* Hinc εὐπαρακολούθητον, facile intellectu: δυσπαρακολούθητον, difficile intellectu.

*Ad pag. 278. reg.* 11.

Κᾆν, unicâ voce, pro καὶ ἂν, cum iota ſubſcripto, apoſtrophe, & accentu acuto: &c.] —— miniùs rectè. nam ſcribi debet ſine ι ſubſcripto. In hujuſmodi enim vocibus κᾂν pro καὶ ἂν, κἀν pro καὶ ἐν, κἀκεῖνος pro καὶ ἐκεῖνος, κἀκεῖ pro καὶ ἐκεῖ, κἀγὼ pro καὶ ἐγὼ &c— primò fit thlipſis τοῦ iota ſubjunctivi vocalis: deinde craſis: nec factâ craſi ampliùs admittitur iota, ſed prorſus exteritur. In κἀγὼ igitur & ſimilibus contractio non fit ex αι & ε: ſed extrito prorſus iota fit craſis vocalium α & ε in α longum: ut κἀγώ. iota verò nullo modo ſubſcribi poteſt, niſi ſupponamus præter craſin, ſynæreſin etiam: nulla autem eſt ſynæreſis: iota enim in prædictis non ſubjungitur craſi factæ (ſubjungi autem oportuit, ut fiat ſynæreſis, nam quod ſubſcribitur poſterius eſt eo cui ſubſcribitur, ut apparet in omni diæreſi, quæ ſynæreſi opponitur, ubi ι ſubſcribitur, ut Νηρηΐδες-Νηρῇδες) Sed medium locum occupat inter α & ε ante craſin factam. At ſi contra eveniat, ut ex aliqua monophthongo præcedente & diphthongo διὰ τοῦ ι ſequente fiat craſis, iota tum ſubſcribitur: unde in hujuſmodi contractis exiſtit triplex paſſio; ut καὶ εἶτα

ας — χᾆτα: & per ſynæreſin α vocalis longæ ex contractione factæ cum ſubjunctivâ vocali ι κᾆτα: Sic κἦπε Doricè pro καὶ εἶπε: κῷνος pro καὶ οἶνος.

Καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα· πλείω ἴσως κατὰ τὴν σχολήν.

δδμ.

**FINIS.**

Πίναξ

Πίναξ λέξεων τε καὶ φράσεων ἀξιολόγων, τῶν ἑρμηνευθέντων Φραγκίσκῳ Βιγήρῳ, ἐν τούτῳ τῷ περὶ Ἑλλάδος φωνῆς ἰδιωτισμῶν βιβλίῳ, ἀφθονώτατος.

Τῶν ἀριθμῶν ὁ μὲν πρότερος τὴν σελίδα, δεύτερος δὲ τὸν κανόνα σημαίνει.

---

## A


| | pag. reg. |
|---|---|
| A cum verbo pro nomine | 11.16 |
| Ἀγαπᾶν pro αἱρεῖσθαι | 103.1 |
| ἀρκεῖσθαι | 103.2 |
| ἀγαπᾶν ſine iota ſubſcripto | p.401 |
| ἄγειν καὶ φέρειν | 105.7 |
| Cum διὰ, & gen. αἰδοῦς, εὐχῆς, μνήμης, φροντίδος | 401. |
| cum dat. & præpp. | 105.5 |
| exiſtimare | 105.6 |
| ἀγεληδὸν | 194.2 |
| αἱ κατὰ μίαν | 2.5 |
| αἰνίττεσθαι εἴς τινα | 326.10 |
| αἰσθάνομαι διαμαρτών | 178.16 |
| ἐν αἰσχύνῃ τίθεσθαι | 337.12 |
| ἀκηρυκτεί | 194.3 |
| ἀκλαυστεὶ, καὶ ἀκλαυστί | 194.4 |
| ἀκονιτί | 194.3 |
| ἀκούω vocor | 401. |
| ἀκριβῶς pro ἀνενδότως | 197.1 |
| quantum opus eſt | 198.2 |
| parcé | 198.3 |
| ἀκροθιγῶς | 196.8 |
| ἄκυρος νόμος | 40.15 |
| ἄκυροι τῶν ἑαυτῶν | 41.15 |
| ἀλλὰ interrog. reſp. ſerviens | 246.1 |
| enimvero, &c. | 246.2 |
| ſaltem | 247.3 |
| ſeq. ἄρα &c. interrogat. | 247.4 |
| ἀλλὰ cum ἄγε vel δή | 249.12 |
| poſt compar. pro ἤ | 250.12 |
| δὴ καὶ | 248.8 |
| νὴ Δία, vel νὴ Δία ἀλλά. | 248.7 |


γὰρ,

pag. reg.
γὰρ, ἀλλὰ δὴ 248.6
ἀλλὰ τί μὴν; 71.10
ἀλλά τοι, ἀλλὰ μὴν 249.10
ἀλλ᾽ ἄπα 13.19
ἀλλ᾽ ἤ, enim veró 248.5
ἀλλ᾽ ἤ, ἀλλὰ ὅτι, & ἀλλὰ ἢ ὅτι 249.11
ἀλλ᾽ ὐχὶ, non autem 247.4
ἄλλοι ἡμεῖς, ὑμεῖς 36.4
ὅσοι 59.7
ἄλλοτι, & ἄλλοτι ἤ 70.8
ἀλῶναι τ῀ τ῀ δημοσίων κλοπῆς 87.1
ἅμα cum dat. 198.4
τῷ πρωΐ, τῇ ἑσπέρᾳ, τῷ ἔαρι, θέρει, χειμῶνι 198.4
ἅμα τῷ καιρῷ, commodé 198.4
cum infinitivo 199.5
participio 199.6
ἅμα ἔπος, ἅμα ἔργον 199.7
ἀμέλει, utique 200.1
ironicè, ſcil. &c. 200.2
fiduciæ index. 200.4
pro οἷον 201.5
ἀμεταστρεπτὶ 194.3
ἀμηχάνως ὡς 306.10
ἀμφὶς & ποιητικῶς ἀμφίς. 312.1
circiter 313.2
ἂν ἀοριστολογικὸς δυνητικὸς παραπληρωματικὸς, ἐλλειπτικός 251.1
ἀοριστολογικὸς cum Opt. & Subj. 25 .2
δυνητικὸς cum imperf. indic. 251.4
cum aor. utroq. indic. 251.5
cum pluſq. perf. indic. 252.6
cum præt. med. 252.7
cum opt. 252.8
cum fut. indic. &c. 253.11
cum interrog. & γὰρ 253.10
in ſubj. & opt. omittitur
παραπληρωματικὸς 96.9 256.1
ἐλλειπτικός. 257.2
ἂν ſine accentu 313.3
ἀνὰ cum acc. per 313.3
pro ἐν 314.4
inter 315.5
κτ 315.6
ἀνὰ Medicorum 315.7
cum acc. perſonæ, cum ἕκαστος 316.7
ἀναβάδην 195.7
ἀναβαδὸν 194.2
ἀνάγκη 234.6
ἀνακάμπτειν pro ἀνακάμπτεσθαι 87.2
ἀναλαμβάνειν pro ἀναλαμβάνεσθαι 87.3
ἀνα-

pag. reg.
ἀναφέρειν πρὸς τὴν σύγκλητον. 1. 8. 2
ἀνέπαφος οὐσία. 39. 11
ἀνέσπων pro ἀνέσπασεν 301. 1
ἀνὰ præterquàm quòd 21. 11. 316. 8
extra 316. 8
ἀνὰ τούτων 347. 13
ἀνεχαίτισε pro ἀναχαιτίζει 100. 11
ἀνθ' οὗτοι 9. 10
ὧν 9. 10
ἄνθρωπος, maritus, uxor; quidam 394.
ἄνθρωπος οὐδὲ ἐξαλειπτός 16. 7
ἀνταποδίδωμι pro ἀνταποδίδομαι 88. 4
ἀνταποδοῦναι pro ἀνταποδοθῆναι 88. 4
ἀντὶ, pro 316. 9
propter 317. 10
ἀντικρὺ ὀξυτόνως 201. 6
ἄντικρυς, διαμπερὲς, ἐξ ἐναντίας 202. 7
pro κατὰ πρόσωπον 202. 8
apertè 202. 9
comparativè 203. 10
pro ἀτεχνῶς 203. 11
diſertè 204. 12
ἀντιστοιχεῖν 90. 10
ἀνύσας cum imperat 180. 2
ἀπ' ἀδείας φράζων 16. 6
ἀπαλλάττειν pro ἀπαλλάττεσθαι 88. 5
ἀπαλλάξεται pro ἀπαλλάξοιτ' ἂν vel ἂν ἀπαλλάξηται 145. 17
ἀπαντᾶν εἰς τὴν κυρίαν 39. 13
ἀπὸ cum ſuo caſu per adv. redditur 317. 11
cum βελτίστου & κρατίστου 318. 12
cum gen. artic. præced. 318. 13
à vel ab .i. poſt 319. 5
pro ἐπί 320. 16
οἱ ἀπὸ τῆς στρατείας 319. 14
ἄπο, accentu retracto 320. 17
ἀπόδειξις 67. 1
ἀπολαύειν κακῶν, id eſt, μετέχειν 106. 8
ἀπολαῦσαι. 104. 8
ἀπολείπεσθαι τῆς κυρίας 39. 13
ἀπολελειμμένος ignarus 406.
ἀπονητί 194. 3
ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων 328. 4
ἀποφεύγειν, id eſt, ἀπολύεσθαι 111. 12
ἀποφράδες 241. 2
ἀποχρῶν 101. 3
ἄρα, παροξυτόνως, cum οὖν itaque 259. 1
fortè 260. 2
utique 260. 3
videlicet 260. 4
ἀραρότως 79. 10. 204. 1

pag. reg.
ἀργύρειον, ἄσημον, ἐπίσημον 78.7
γιγνόμενον 183.4
ἄρδην, ſublim, funditus 195.5
ἀρετή 24.3
ἀριστίνδην 195.6
τὸ ἀρχαῖον, τὰ ἀρχαῖα, vel ἀρχαῖον δάνειον 77.5
ἀρχὴ ἴσα 191.3
ἀρχὴν 27.8
ἀσκαρδαμυκτὶ vel τεί 194.3
ἅτε, ἅτε δή 11.15
ἀτρέμα, ἀτρέμας, accuratè 225.2
ἀτρέμας, quieſce 206.3
ἀτρεμεῖν 104.3
ἆττα 12.18
ἄττα 13.19,20
αὐθαίρετος 84.2
αὐθόδιος ibidem
αὔτανδρος, αὐτανδρὶ ib.
αὐτεξούσιος ibidem
αὐτεπάγγελτος ibid.
αὐτεκέλευθος, αὐτεκέλευστος 84.2
αὐτήκοος ibid.
αὐτίκα præſens 206.4
cum τε & καὶ pro ἅμα 206.5
opponitur τῷ μέλλον 207.6
initio periodi 207.8
αὐτοβοεὶ 85.12.194.4
αὐτοδίδακτος 84.12
αὐτόδικος ib.
αὐτοθάνατος ibid.
αὐτόθεν, ex tempore 207.1
è re natâ 85.12.208.2
palam 208.3
αὐτόκλητος 84.12
αὐτοκτόνος ibid.
αὐτόμολος ibid.
αὐτονόμος ibid.
αὐτόπτης ibid.
αὐτοπρόσωπος ib.
αὐτοτελής ib.
αὐτοφόνος ib.
αὐτόφωρος 27.9
αὐτόφορτος 84.12
αὐτόχειρ ibid.
αὐτόχρημα 85.12
αὐτοψεί, αὐτοψία 194.4
αὐτὸς de alio & de ſe 82.6
αὐτὸς pro τὸ ἐμαυτόν 98.2
αὐτὸς ſubſtantivum involvens. 83.11
in compoſitione 83.12
αὐτὸς ἕκαστος 83.8
αὐτὸς idem 83.9
αὐτοὺς cum τὰ ἔθνη conjungitur 393.
αὐτῷ & αὐτοῖς 83.10
αὑτῷ pro αὐτῷ 82.6
ἀφηγησάμενος cum ἔρχομαι 102.16
ἀφορμὴ quot modis dicatur. 28.1, &c.

ἀφο-

pag. reg.
ἀφοσιουμένως 196. 8
ἄχρι 223. 3
ἄχρι που 224. 4
ἀψοφητί 194. 3

B.

Βάδην 195. 7
βάθος 34. 4
ἡ ἄνω-βασιλεία 2. 3
βοηθόν 154. 2
βούλη pro ἂν βουληθείης 96. 9
βούλομαι ποιῶν, ſolæcum 178. 13
βούλομαι includit μᾶλλον ſubint. 221. 5
τοῖς βουλομένοις, pro εἴ τις βούλοιτο 179. 17

Γ.

Γαμήλια 17. 8
γὰρ δή, enim 26:. 1
videlicet 263. 2
interrog. ſervit ibid. 3
παρέλκει ibid. 4
ἢ γάρ ibid.
γε ſaltem 260. 5
cum pronom. ἐγώ, σύ, αὐτός ib. 6
ornatûs cauſâ. 261. 7
præced. καί ib. 8
γε δή, ſaltem ib. 9

pag. reg.
γέτοι γέτοι που, γε οὖν, & σοῦν ib. 10
γέ τοι, γε μήν 262. 11
γενέθλια 17. 8
γεννᾶν, καὶ τίκτειν
γιγνώσκω ſciſco p. 404
γίνεσθαι pro εἰμί 108. 1
cum διά & gen. ib. 1
ἐπί & dat. ib. 3
πρὸς ἀγαθοῦ καὶ κακοῦ ib. 4
cum πρός, ἐν, ἐπί, & dat. verſari ib. 5
cum adv. καλῶς ἢ κακῶς 109. 6
cum ἀπό & gen. ib. 7
cum ἐκποδών ib. 8
cum ἑαυτοῦ ib. 9
γιγνόμενα, quæ debentur 184. 8
commoditates ib. 9
γιγνόμενον, id eſt, τὸ ἐκ ἀργυρίου κέρδος 183. 5
ἀργύρειον ib. 4
abſolutum ib. 6
facultas 184. 7
ἀντὶ τοῦ καθήκοντος ib. 6
γιγνόμενος legitimus 182. 1
proprius 183. 2
verus ib. 3
cohærens 184. 8
γνώμας προςτιθέναι 118. 2

γνώμη

pag. reg.

γνώμη νικᾷ 128. 13
γνώμην εἰπεῖν 117. 2
ποιήσασθαι 143. 9

Δ

Δαπανηθεὶς pro δαπανήσας 101. 14
δὲ poſt μὲν ſed 288. 10
encliticum 293. 22
pro εἰς ibidem
δὲ ſed 293. 23
pro γάρ 294. 24
pro δή 294. 25
δείλη 30. 5
δέοντος ἑνός 22. 13
δεῦρο δή 265. 9
δή, nunquam, periodi initio 263. 5
ironicum 265. 13
παρέλκει 265. 14
pro οὖν 266. 15
δήπου, δήπουθεν 264. 8
δῆλος cum particip. 30. 6
διὰ cum gen. 324. 6
διὰ δέκα ἐτῶν, δεκάτου ἔτους, πέντε ἡμερῶν, πέμπτης ἡμέρας 322. 1
διὰ χαρίτων ὁμιλεῖν 322. 3
ἀπορρήτων εἰπεῖν 323. 3
κενῆς ibidem
χειρὸς vel χειρῶν ἔχειν 322. 2
χειρὸς, στόματος, αἰτίας ἔχειν 323. 5
βίου, τέλους, ἔτους, δάτρου, τρίτου μακροῦ, ὀλίγου, πολλοῦ, ἴσου, χρόνου 324. 6
βραχέων, πλειόνων εἰπεῖν 324. 6
διὰ cum acc. per. 324. 7
δι' ἀθυμίας γίνεσθαι 323. 4
ἀσφαλείας, μέσου ibidem
δι' αἰσχύνης ἔχειν 323. 5
λαμβάνειν ibidem
δι' αἰτίας εἶναι ibidem
δι' εὐθείας ἀνταγωνίζεσθαι 15. 4
αἴτιου λαβεῖν 323. 5.
ὠφελείας τίθεσθαι ibidem
διαβατήρια 318. 8
διαβαίνειν infin act. pro ſupino paſs. 98. 4
δίαιτα cubiculum 39. 5
διαλεχθῆναι 100. 12
pro διαλέξασθαι. 101. 14
διαμπερές 102. 7
διανενόημαι 101. 14
διανοηθεὶς pro διανοησάμενος 101. 14
διαπέπρακται, actum eſt 146. 21
διαπραξάμενος pro διαπράξασθαι 177. 13
διαφέρον 173. 3
διαχωρεῖν 110. 10
διδόναι pro διδόναι αὖ 282. 21
διείλεγμαι pro ἐνδέδεχα 91. 13
διελέχθην, diſſerui 91. 13


διέσ-

pag. reg.
διέλυσε pro διαλύει 100. 11
δίκαιον κατηγορεῖν 31. 8
δίκαιος 30. 7
δίκη 15. 4
δίκη μὴ-ἔσαι 40. 15
διότι pro ὅτι 297. 5
δίχολοι γνῶμαι 56. 14
διώκω 110. 11
ἐμοὶ δοκεῖν, pro ἐμοὶ δοκῶν, vel ὡς ἔμοιγε δοκεῖ 99. 6.
δράσον pro δράσεις 95. 7
δυνηθῆναι pro δυνάσθαι 101. 14
δυοῖν pro δυοῖν θάτερον 22. 13

E

ἑάλωκα 87. 1
ἑαυτῦ de 1, 2, & 3. perſonâ 82. 7
ἐφ' ἑαυτῦ 341. 5
καθ' ἑαυτόν 354. 4
ἑβραϊςὶ 194. 1
ἐγκύκλια ἐπιτηδεύματα 395
ἐγχωρεῖν 171. 11
ἐγχωρῶ 173. 4
ἐγὼ period. claud. 80. 1
ἐγὼ πίνω 300. 12
ἔγωγε περιπαρεξυτόνως 234. 6
[ equidem, ita ſentis 234. 6

pag. reg.
ἔδει pro δεῖ 113. 7
ἐθάῤῥει, ſc. περικαλεῖαδς
εἰς μάχην 99. 8
ἐθελοντὴν. 91. 13
ἐθέλειν pro μέλλειν 127. 10
εἰ pro εἴη 92. 15
εἴθε 267. 2
cum ὤφελον, ἔφη 267. 2
pro ὅτι 267. 3
pro πότερον 268. 4
imperf. & aor. jungitur 268. 5
εἰ βέλει δὲ, vel εἰ ἢ βέλει vel ſi mavis 271. 11
εἰ ἄρα &c. 269. 6
pro εἰ γὰρ ἄρα 274. 14
εἰ ἢ, & ἐὰν δὲ 269. 7
εἰ δὲ ἄγε, ἐλλειπτικῶς, quod ſi non credis 271. 10
εἰ δὲ ἄρα 274. 14
εἰ ἢ μὴ, vel εἰ ἢ ὐ ſin minùs 270. 9
ἐλλειπτικῶς 270. 9
εἶεν, per ſe poſitum 113. 9
εἴη 113. 8
εἴη pro ἂν εἴη 97. 9
εἰ καὶ pro καὶ εἰ 269. 6
εἰκός γε, vel εἰκός τοι vel ἔοικε 234. 6.
εἰλόμην 102. 18.
εἰ μὲν οὖν, quòd ſi 291. 15
εἰ μὴ, niſi, ſi non jam 270. 8
εἰμί 112. S. 6

non

pag. reg.
pro ἦν 92.15
cum dat. participii 116.17
εἶναι cum ἑκὼν 114.10
ἐπί τινι 114.11
filium eſſe 114.12
ſervum eſſe 115.13
ſalvum eſſe 115.15
ἑαυτοῦ 115.13
licere 115.14
ἀμφί τι 312.1
pro ἐπιδοῦναι, aut προχωρεῖν 116.16
εἰπεῖν παρέλκει 117.1
γνώμην 117.2
εἴ γε ſiquidem 272.12
quandoquidem 272.12
ſic 272.13
εἴ γε ἄρα ἐλλειπτικῶς 273.14
alioqui 273.14
εἴργασμαι 101.14
εἴρηκα, εἰρέθην 102.15
εἴρηκα præteritum Atticum à ῥέω p.401
εἷς μὲν, ἕτερος δέ 2.4
εἰς vel ἐς, ἐλλειπτικῶς 325.8
pro διά 326.9
pro κατά 326.10
pro ἐν 327.11
pro ἀμφὶ & περί 327.12
pro uſque ad 327.11
εἰς, quantum attinet 327.11

pag. reg.
cum adv. & nom. tempus deſignat 328.14
εἰς ἡμᾶς 327.11
ἐς τὸ vel τὰ μάλιστα 329.15
cum nominib. quibuſdam adverbialiter ſumitur ibid.
εἰσπήλεια 17.8
εἰσποιεῖν 141.5
εἰσποίητος υἱός 142.5
εἶτα - quid ergó 209.4
& tamen 210.5
age ergó 210.6
cum διὰ τί; cur ergó ibid.
ἐκ vel ἐξ cum gen. adverbialiter 329.1
poſt, cum 330.2
propter, pro 332.4
pro διά ibid.
ἐκ πενουσίας τὶ ποιεῖν 333.3
ἐκποδὼν, καὶ ἐν ποδῶν 109.8
ἐκποδὼν γίνεσθαι ibid.
ἐκποδὼν ποιεῖσθαι 143.12
ἐκποιεῖν 141.5
ἐκπερθεσμός 40.14
ἐκράτησε pro κρατεῖ 100.11.
ἔλαθεν ὑπεκφυγών 124.3
ἑλληνιστί 194.1
ἐλπὶς μεγίστη 112.4

ἐλάττων

pag. reg.

ἔλαττον, cum variis gen. 20.7

ἔμελλον 125.5.6

ἔμμετρ☉ λόγος 44.10

ἔμοιγε, περιπαρεξυτόνως 260.6

ἔμοιγε δοκεῖν 99.6

ἐμπερίθεσμος 40.14

τὰ κατ' ἔμφασιν 353.3

ἐν pro ἐπί 333.6

περί 335.9

εἰς ibid.

ἐν, ἐπιῤῥηματικῶς, cum ſuo caſu 334.7

ἐλλείπει καὶ παρέλκει 337.13

cum dat. ᾧ ὅταν, διό 336.11

cum dat. χρῶ, ac verbis χαίρειν, ξυρεῖν, ξυρᾶν, ψιλοῦν 338.14

ἐν πολλῷ vel ὀλίγῳ χρόνῳ 335.10

αἰτίαις, ἡδονῇ, ἐγκλήματι, λόγοις, ὀργῇ, ςόματι, φήμῃ, φόβῳ 337.12

ἐν cum verbo εἶναι ibid.

ἐναλλάξ 355.5

ἐναντίαν ἰέναι 15.3

ἐνασμενίζειν 104.3

ἐνδεχόμεν☉, — promptus 185.10

pag. reg

probabilis 185.11

cum ſuperlat 185.12

ἐνδεχόμενον facultas 186.13

contingens 186.14

opponitur τῷ ἀναγκαίῳ τῷ ἐφ' ἡμῖν, καὶ τῷ κατὰ προαίρεσιν 186.14

ἐνεξέφυέτο pro φύοντο 93.17

ἐνθήκη 29.3

ἐνθυμηθέντας, pro — θέντων 97.1

ἐνταῦθα δή 265.10

ἐξαπατῶντας pro ἐξαπατῶσι

'ξέρχεσθαι καὶ ἐξιέναι 118.3

ἐξεςηκέναι τοῦ νοῦ 89.8

ἐξετάζεσθαι 164.1

'ξ ἑτοίμου 34.14

'ξὸν, ἐνὸν, παρόν 173.2

'ξ ὧν 10.10

ἐξικνοῦντο, pro ἐξικνοῖντο 94.2

ἐξώλης δίκη 31.9

ἐξώλη καὶ προώλη ποιεῖν 144.15

ἔοικα paratus ſum 118.4

ἔοικε videlicet 119.7

ut credo 120.8

ὡς ἔοικε, plané 119.6

pag. reg.
ut aiunt 119. 8
ἐπαινέω-ἔσω-ἐκα-ἔθλω 101. 15
ἐπαναβληδὸν 194. 2
ἐπανακάμπτειν 87. 2
ἐπαναςρέφειν 89. 9
ἐπαυτοφώρῳ 27. 9
ἐπεξιέναι καὶ ἐπεξέρχεσθαι τῷ φεύγοντι 111. 12
ἐπεὶ, ἐπείτοιγε nam 211. 1
ἐπεὶ ἢ-veruntamen 212. 3
ἐπεὶ τάχιςα, εὐθέως 211. 2
ἐπειδὴ-εὐθέως 211. 2
ἐπεὶ initio pro ἔπειτα 212. 4
ἔπειτα 219. 7
ἐπὶ cum gen. curam aut munus ſignificat. 339. 1
τῶν ἐπιςολῶν 340. 1
βασιλικ. σφραγίδων ibid.
συνθωμῶν, vel δημοσίων λόγων, ἱκετηρίων ibid.
ἐξουσίας, ταμιείου, πολιτικῶν φονικῶν, σίτου &c. 340. 2
diſtributivè 340. 3
idem quod διὰ 341. 5
adverbialiter 342. 6
ἐκάςης, ὀργῆς, ἀδείας, ἀληθείας ibid.
inter vel præ ibid.
ἐπὶ cum dat. penes ſignificat 344. 10
conditiones pactorum 345. 11
variè cum da. 346. 12&c.
pro παρὰ 349. 17
propter 347. 14
temporis perpetuitatem 349. 17
momentum temporis 348. 15
adverſus 349. 18
ἐπὶ τούτοις-deinceps 347. 13
τούτῳ 348. 15
ἀδήλῳ, ἀσφαλεςέρῳ τύχῃ, ἀμφοτέροις ὤπισι 348. 16
ἐπὶ cum accuſat. 350. 19
ἐξουσίαν 350. 20
δόρυ i. dexteram 351. 21
ἡνίαν, ἀσπίδα in ſiniſtram ibid.
πόδα 351. 22
cum verbo καθίζεσθαι 350. 19
ποιεῖσθαι 350. 20
θάτερα 4. 14
τάδε 4. 14
ἐπιγραβδην 196. 8
ἐπίδοξος 32. 10
ἐπιεικῶς probè 213. 5
admodùm 213. 6
commodò 213. 7
ſatis 214. 8
circiter 214. 9

bonâ

pag. reg.
bonâ fide 215. 10
ἐπιθαλάσσιος pro παρα-
θαλάσσιος 215. 3
ἐπιλίγδην 196. 8
ἐπινίκια 17. 8
ἐπίπροσθεν εἶναι 215. 1
ἐπίτιμα 77. 6
ἐπίτιμος ἀνὴρ 77. 6
ἐπιτροχάδην 196. 9
ἐπιτυγχάνειν ἀντὶ τοῦ εὐστο-
χεῖν 158. 19
ἐπιφέρειν ὀργὰς 56. 15
ἐπιψαύδην 196. 8
ἐπιψηφίζειν εἰς βουλὴν
102. 13
[illegible] 102. 17
ἔπλεο & ἔπλετο pro ὑπάρ-
χεις &c. 113. 7
ἐπορίζειν, & ἐπορειάζειν
62. 63. 2
ἔργα & ἔργα ἀργύρεια
33. 12
ἐργάζεσθαι 140. 1
ἐργασθεὶς pro εἰργασμένος
101. 14
ἐργασία 77. 5
ἔργον 32. 11. 77. 5
ἔργον ποιεῖσθαι 144. 1
ἐρέσω 102 15
ἐρήμη 40. 15
ἐρήμη δίκη 40. 15
ἐρήμην λαβεῖν ibid.
ἐρημοδίκιον ibid.
ἐρράγην 102. 17
ἔρχομαι λέξων, φράσων

pag. reg.
&c. 102. 16
ἐς τὸ 209. 3
ἔστι pro αὖ ἦν vel αὖ ἐν
94. 1
ἔστι vel ἦν, cum ἔτος &c.
113. 6
ἔστι ᾗ, pro ἔχει οὕτως
112. 5
ἔστιν οἵτινες, ὡς, οἳ, οἷς
111. 1
ὅτε, vel ἔσθ' ὅτε
111. 2
ὡς, ὅπως, ὅπου ibid.
ἔστιν ἐλλείπει 112. 3
ἐτεόν 33. 13
ἐτήσια 17. 8
ἕτοιμος 33. 14
ἐτράπην 102. 17
εὐαγγέλια 17. 8
εὐθείας ἐκπεραῖναι
15. 3
εὐθυδικεῖν 15. 4
εὐθυδικίᾳ χρήσασθαι
ibid.
εὐθύνας ὑπέχειν 15. 2
εὐθυπορεῖν 15. 3
εὐθυωρεῖν ibid.
εὖ ἴσθι 131. 17
εὐλαβήθην pro εὐλαβη-
σάμην 101. 14
εὖ οἶδ' ὅτι 131 16
εὐοργήτως 56. 14
εὑρέθην 102. 15
εὑρίσκω - ήσω - ηκα - η-
μαι. 101 15

ἐφ.

pag. reg.

ἐφ' οἷς 10.10
ὅτῳ 8.6
ᾧ 10.10
ᾧ δή ibid.
ἔχε ἀτρέμας 206.3
ἔχειν ἀμφί τι vel τινα 312.1
ἐν αἰτίαις, ὀργῇ 337.12
pro παρέχειν 122.12
περὶ vel ἐς 121.11.
φύσιν 123.15
δι-έχειν τῆς ῥώμης 121.9
ἔχουσι pro ἂν ἔχοιεν 92.15
ἐχρῆν & χρῆν pro χρή 113.7
ἔχω cum præpp. ἀμφὶ & περὶ 121.10
cum adv. & gen. 120.9
οὕτως ἔχω τῆς γνώμης ibid.
cum participio tempus ſignific. 122.13
μαθὼν, ποιήσας, συλλαβὼν ἔχω, pro ἔμαθον, ἐποίησα, συνέλαβον 121.10
οὐκ ἔχω 122.14
ἔχων abundans 181.3

H

ἦ, ὀξυτόνως 216.2
ἢ ἂν -- alioqui 216.3
ἦ γάρ 216.3
ἦ γάρ ἄν 216.6
ἦ οὔ; nonne? 216.4
ᾗ dat. fæm. 9.8.10.11
ἦ, περισπωμένως cum γάρ 217.5
ἢ δ' ὅς 6.1
ἦ δ' ἐνδέχεται 9.8
ἦ pro ἔφη 6.1
ἦ παρήκει 9.8
ἧκεν cum πόῤῥω & ſimil. 124.2
ἥκιστα ὁμοίως 223.10
ἧκον μέρος 46.5
ἥκουσιν ἀσπάζεσθαι 98.3
ἥκω cum partic. 123.1
ἧλων vel ἑάλων 87.1
ἡμέρα ſæpè ſubaud. 25.5
ἡμέτερος 80.1
ἡμι in compoſ. 23.14
ἦν pro δεῖ 113.7
ἦπου, περισπωμένως 217.7
multò magis 218.9
reſp. ὅπου 218.10
multò minús 218.11
ἤπου, παροξυτόνως 219.14
ἦπου χολῇ γε 219.13
ἦρα φέρειν 56.15
ἡσυχάζειν 104.3
ἠσχύνθη 95.4
ἥττων cum var. gen. 20.7
ἠπίσταμαι pro ἠπίστηκα 91.13

pag. reg.

Θ

θανατᾶν καὶ θανατιᾶν 349.18
θατέρα λη[illegible]ός 16.7
θαυμάζω σε 92.14
θαυμαστῶς 233.6
θαυμαστῶς, θαυμασίως ὡς 306.10
θεία μοῖρα 46.6

I

Ἰαθεὶς pro ἰατρευθεὶς 10.14
ἰαθεὶς — curans 91.13
ἰδεῖν inf. Act. pro ſup. paſs. 98.4
ἰέναι τὸ ἐπὶ πολύ 15.3
ἴθι δή 265.9
ἴω- ἴθι 131.7
ἱλαστήρια 17.8
ἵνα cum indic. 301.1
ἵνα in ſubj. ἐλλείπει 97.10
ἱπποβάμονα ῥήματα 35.1
ἱππογνώμων ibid.
ἵππος ἢ ibid.
ἵππος & βοῦς intendendi particulæ p. 396
ἴσον & ἴσα 37.6
ἴσω ἐπιφέρειν 35.2
τοῖς ἴσοις ἀμείβεσθαι ibid.
ἀπὸ τοῦ ἴσου vel ἴσης 35.3
ἐπὶ τῇ ἴσῃ ibid.

pag. reg.

τῶν ἴσων τυγχάνειν ibid.
μετέχειν 36.4
ἐν ἴσῳ 36.5
ἵστημι 88.6
ἱστοδρομεῖν 63.2
καθ' ἱστορίαν viſendi ſtudio 354.3

K

καθ' ἃ, καθ' ὃ, καθὸ καθότι 9.9
καθέζεσθαι, interquieſcere 153.11
καθ' ἕκαστον 2.5
ἕνα 2.5
ἡμᾶς 2.5
ὁδόν 356.7
ὅλον 2.5
ὑπόστασιν 253.3
καθεστηκότα vel καθεστῶτα 88.6
καθεστῶτες ἐλλειπτικῶς
καὶ ſequitur τε 275.1
etiam 275.2
ſed, at 276.3
an veró 276.4
ſubauditur ibid.
Ἀττικῶς παρέλκει 277.6
atque poſt æquè vel perinde 277.8
poſtpon. ἕτερος & ἄλλος 278.9
vacat

pag. reg.
vacat 276. 6
καὶ γδ εἰ etſi enim 269 6
καὶ γάρ τοι 284. 26
καὶ δὴ affirmat 264 6
continuò 279. 15
καὶ cum γε δὴ interrog. 280. 16.
καὶ δὴ, καὶ δὴ καὶ, καὶ δῆτα, καὶ δῆτα καὶ 279. 14.
καὶ μὴν enimveró 280. 17
profectó 281. 18
porró ibid.
equidem 281. 19
καὶ μὴν καί 281. 19. 283. 24
καὶ μήν γε 281. 19
καὶ ȣ̓ pro ἀλλ' ȣ̓ 284. 27
πῶς 234. 7
καί τοι atqui 281. 20
verùm, vel at 282. 21
etiam 282. 22
quanquam 283. 23
καί τοι καὶ 283. 24
proinde 283. 25
καί τοι εἰ vel ἂν 283. 25.
& tamen 284. 26
καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα 86. 16
καιρός 37. 7
κακά 38 9
κάκωσις ἐπαρχίας 38. 10
καὶ καλά 389. 13

pag. reg.
καλὸς ἰδεῖν 98 4
καλῶ, vel καλλίςῳ τῷ ποιεῖν 98. 5
καλῶς ποιῶν, jure ac merito 188. 4
κἂν, ὀξυτόνως 278. 11
planè, quod ſi, ſi 278. 12
ſine iota ſubſcripto 407.
κἂν εἰ 279. 13
κατὰ cum acc. ἐλλείπει 353. 2.
propter 353. 3
per adverbialiter 354. 4
ἕνα 356. 7
ἐνώπιον vel πρὸς 354. 4
τὸ κρατερὸν, pro viribus 354 3
κράτ... ibid.
μικρὸν ... 355. 5
πλῆθος 356. 8
πόδας 355. 6
πόσον 357. 8
ὀλίγον ὀλίγȣς 357. 8
ςοῖχον 355. 5
κατὰ κόρρης παίειν 353. 1
μίαν 2. 5.
σκόπȣ τοξεύειν 352. 1
νώτȣ γενέσθαι τȣ̃ πολεμίȣ ibid.
κατ' εὐθεῖαν ἀνταγωνίζεσθαι 15. 4
ἔμφασιν 353. 3
καταβάλλειν 195. 7
καταγινώσκειν 133. 1

καταχοσ-

pag. reg.
καταχεσμεῖσθαι 149.4
καταχρημνίσειε pro καταχρημνίκῃ 96.8
καταλογάδην εἰπεῖν 44.10
καταρχάς 27.8
κατατίθεσθαι 155.14
καταστῆναι εἰς ἀρχήν 88.6
κατάχρεως οὐσία 39.12
κατοικέσια 17.8
κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν 5.17
κατορῶσαι 62.2
κειμήλια 29.3
κείρεσθαι ἐν χρῷ 338.14
κεῖσθαι τὰ ὅπλα 152.11
κεκτημένος pro κεκτημένον 97.2
ἐπὶ κέρως vel κατὰ κέρας 441.4
κεφάλαιον & ἀρχαῖον κεφ. 77.5
ἐπὶ κεφαλαίων 342.6
κεχηνότες pro κεχηνῆα 177.11
κεχυμένως 197 14
κηρύττειν 349.18
κινδυνεύει 234.6
κλοπὴ δημοσίων 38.10
κοινά 38.11
κόσιον κάλλιστη 18.2
κυρόσυνα 17.8
κρείττων cum var. gen. 19.5.6
κρίνατε pro κρίνετε 96.7

pag. reg.
κρίνεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ 15.4
κρύβδην 196.10
κυρία ἡμέρα 39.13
κυρίαν ὁμολογεῖν 39.13
κύριος νόμος 40.15

Λ

Λαβεῖν 41.1
λαβών, παρέλκει 181.4
λαμπρὸς ἄνεμος 63.2
λανθανόντως 196.10
λανθάνω cum particip. 124.3.176.10
λέγω pro λέξω 97.11
λέξων, φράσων ἀφηγησάμενος &c. cum verbo ἔρχομαι 102.16
λίγδην, ἐπιλίγδην 196.8
ἐπὶ λογισμῶν εἶναι 44.11
λόγοι 42.5
ἐν λόγοις εἶναι 43.7
λόγον αἰτεῖν 41.1.2
διδόναι 41.1.42.3
λαβεῖν 41.1
ποιῆσαι 145.16
παρέχειν 42.4
καθ᾽ ἐμοῦ λόγον 44.9
λόγος 41.1
λόγος ἐστί 43.8
ἔμμετρος, πεζός 44.10
λόγου τυχεῖν 41.1
εἰς λόγους ἐλθεῖν 43.6

ἐν

pag. reg.
ἐν λόγῳ εἶναι 43. 6

M.

Μάλιϛα cum artic. τὰ 221. 6
admodúm ibid. 7
μάλιϛα μὲν, εἰ ἢ μὴ, ib. 8
cum verbo φάσκω 2 . 9
cum ὁμοίως ibid. 10
μᾶλλον ἢ 210. 1
ἀεὶ ibid. 2
cum comparat. ib. 3
cum gen. παντὸς ib. 4
ſubintelligitur in βούλομαι, ſeq. ἢ 221. 5
μέγα, μεῖζον, μικρὸν 47. 10
μέγας 48. 12
μεῖζον καὶ ἔλαττον ib. 10.
μειλίχια 1 . 8
μειράκια εὐτυχεῖς 18. 2
μέλλειν, exiſtimare 127. 11
οἱ μέλλοντες 126. 8
μέλλω cum infin. 125. 4
debeo 126. 7
cupio 127. 9. 10
μέμνημαι ποιήσας 178. 16
μὲν cum γὰρ παρέλκει 2 4. 1
μὲν & ἢ initio 285. 2
quidem, veró 285. 3
cum, tum 286. 5
μὲν δὴ & quidem 188. 11
pag. reg.
μὲν οὖν & quidem 2, 0. 15
quidem certé 29 . 6
porró ib. 17
imò veró 292. 8
enimveró ibid.
at enim ib. 19
μέντοι 289. 12
at ib. 3
μέντἄγε, μέντοιπερ pro μέντοι 200. 14
μὲν ὦν & νῶν, Ἰωνικῶς pro οὖν ib. 10
τὰ ἐν μέρει, ἐπὶ μέρους, κατὰ μέρος 45. 1, 2
πολὺ μέρος 46. 4
τὸ ἐμόνγε μέρος ib. 5
ἐπὶ θἄλλον μέρος ib.
μετὰ cum genit & dat. 357. 9
μεταβάλλειν pro μεταβάλλεσθαι ibid.
μεταβάλλεσθαι, id eſt, αὐτομολεῖν 89. 7
μεταξὺ 223. 1
pro μετὰ ib. 2
μετεῖν τὴν ἴσην. 35. 2
ἐπὶ μετώπου 369. 3
μέχρι cum τοῦ vel τίνος 223. 3. 4
πρὸς 2 4. 6
cum aliis adverb. ib. 6
cum genit. ib. 7
μέχρις οὗ 225. 8
μὴ γάρ γε, μὴ γὰρ δὴ 238. 9

pag. reg.
μηδῆτα 238.10
ὅτι, μὴ ὅπως 242.13
ὅτι μηότι, μὴ ὅτι γε, μὴ ὅτι δὴ, μήτοιγε, vel μήτοιγε δὴ 338.11
μὴ ἐ, ἐκ, ἐχὶ 238.11
μὴ ἐχὶ καὶ 336.5
μὴ ἐ cum infinitivo 236.6
μὴ & ἐκ verbis quibuſdam præponuntur 237.7
μὴ προσποιῆται, pro προσποιῆται μὴ 237.7
μή τι, μήτιγε μή τι δὴ 238.11
μηδὲ — ne quidem 243.15
μηδὲ αὖ ib. 18
εἷς, & μήτε εἷς 244.17
μηδ' ἐγγύς ib. 18
μηδεὶς cum μηδὲ vel μήτι 46.6
μήτοιγε δὴ 238.11
μιαρὴ 47.8.9
μία, πρότερον, ὕστερον, ἡμέρα 15.5
μικρὸν καὶ μέγα 47.10
μικρὸς & ὀλίγος 48.11
μικρῦ, pro μικρῦ δεῖν ibidem
μοὶ & σοὶ abund. 80.2
διὰ μοῖραν 46.6
μυρίοι ὅσοι 59.7

pag. reg.

N

Ναὶ 233.6
νεανικὰ 49.13
νεανικὴ διαφορά, ὁρμὴ, σπουδὴ, φιλοτιμία ibid.
νεανικῶς ἐνίστασθαι ibidem
νενομισμένα 130.15
νὴ Δία ἀλλά 248.7
νικᾶν γνώμην, ψήφισμα, 128.12
γνώμη νικᾷ ib. 13
invaleſcere vel obtinere 129.14
νομίζειν, νόμον δίκην καταστῆσαι ib. 15
νομίζεσθαι 130.15
νομίζεται — invaluit 110.10
νόμος κύριος, ἄκυρος 41.15
νοσεῖ pro νοσεῖν 94.1

Ξ

ξυμβήσεται pro ξυμβήσεται ἂν, vel ἂν ξυμβήσονται 145.17
ξυρεῖ ἐν χρῷ 338.4
ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς ἵστασθαι ib.15

# O.

pag. reg.
Ὅδε, ἥδε, τόδε 3. 7
ὁδὶ, ἡδὶ ib.
ὁ μὲν, ὁ δὲ 2. 4
ὁ πάνυ ib. 3
ὁ pro παῖς αὐτοῦ υἱός 4. 12
ὁ ſæpe vacat. 11. 14
εἰς ὁδὸν ἐλθεῖν 49. 1
ἔρχεσθαι 51. 5
καθ' ὁδόν ib. 4
ὁδὸν ποιεῖν, &c. 47, 1
ὁδὸς ſæpe ſubaud. 15, 3
ὁδοῦ βαδίζειν 50, 4
πάρεργον ib. 3
οἴ ἄγε vel δή 55, 3
οἶγε 225, 9
οἶγε cum βλέπω ibid.
οἶδα pro εἴδω 120, 16
σῦ οἶδ' ὅτι 131, 16
οἴει, obſecro 132, 19
οἴεσθε imper. per ſe poſ. 55, 6
οἱ καθ' ἕκαστον 2, 5
ἕνα ibid.
ἡμᾶς ib. 3
οἱ pro παῖδες vel υἱοί 387
ἡ οἰκονόμος 398
οἰκοφθορία 41, 15
οἰκοφθόροι ib.
οἶμαι, utique 111, 18
οἷον 54. 10, 11, 12
οἷον ὁποῖον 61. 16
pro ὡσεί 54, 12
pag. reg.
οὐδὲν οἷον 54. 10
οὐχ οἷον ib. 11
οἷος 52, 6
cum verbo loco nominis 11. 3
οἷος pro ὡς 53. 8
ἀντὶ τοῦ δύνασθαι ib. 9
οἱ πάλαι ἄνθρωποι 1. 3
οἶσθα σαφῶς 130. 16
ὀλίγα ἄττα 1. 19
παρ' ὀλίγον 364. 9
ὀλίγου, pro ὀλίγου δεῖ 48. 11
κατὰ πλῆθος, ὀλίγους, ὀλίγον 357. 8
ὁμοθυμαδόν 1, 4, 2
ὁμολογεῖν 406.
ὁμολογεῖν τὴν κυρίαν 39. 13
ὀμόσαι, ἐπὶ τῶν ἱερῶν, ἐμπύρων, τομίων 54. 8
ὁμοῦ circiter 226, 10
τὸ ὄν, καὶ τὰ ὄντα verum 193. 16
ὄνασθαι fructum ex re aliquâ capere 141. 2
ὀνομάζων 187. 1
ἐπ' ὀνόματος, nominatim 341. 6
τὰ ὄντα, id eſt, ἡ οὐσία, vel τὰ ὑπάρχοντα 193. 15
ὄντες νόμοι 45. 15
ὄπῃ 126. 1

αὐ

reg.
αἱ παρείκοι 226. 1
παρήκῃ vel παρήκοι 9. 8
δοκοῖ 226. 2
ἦν 227. 3
ὅπη οὖν, ὅπη ἂν, ὁπηδηοῦν, ὁπηδήποτε, ὁπηδηποτοῦν ibid.
ὁπόσοι pro ὅσοι 57. 1
ὅπου quouſque 227. 4
ὅπως, ἐλλείπει 97. 10
ἐλλειπτικῶς 228. 6
ὅπως-οὕτως 230. 11
οὐχ ὅπως 228. 5
pro πῶς 227. 5
ὀργὰς ἀποφέρειν 56. 15
ὀργή συγκοπῇ ἀπὸ τῆς ὀρε-γή 55. 14
ὀργὴν ποιεῖσθαι 143. 10
ὀρθῶς 231. 6
ὅρκια τέμνειν 343. 8
ὅσα ἐπ' αὐτῷ 58. 6
ὃς μὲν, ὃς δὲ 6. 1
ὃς pro ὁ vel αὐτός ibid.
pro τίς 9. 7
ὅσοι pro οἱ 57. 1
ὅσοι & ὅσα παρέλκουσι 59. 7
ἄλλοι ὅσοι, θαυμαστὸν ὅσον ib.
ὅσον circiter 60. 11
feré ib. 14
αὐτίκα, οὔπω, οὐκ ἤδη 61. 13
ἥκει 59. 6

pag. reg.
ἥκω τῆς δυνάμεως ibid.
ἐπ' ἐμοί 58. 6
ἡλίκον 61. 16
pro μόνον ib. 12
εἰς ὅσον 58. 4
ἐφ' ὅσον, ἐφ' ὅσα, παρ' ὅσον, καθ' ὅσον 57. 2
παρ' ὅσον 57, 3. 58, 4, 5
ὅσον τάχος 304. 8
οὐχ ὅσον 60. 10
ὅσος cum variis præpp. 58. 4
ὃς pro ὁ 7. 1
ὅστε 8. 5
ὅστις 7, 2. 8, 5
ὅστις ἂν ᾖ 7. 3
ὅστις οὖν 7. 2
ὅτε μὲν, ὅτε δὲ 232. 3
ὅτι quòd 296. 1
quàm ibid. 2
cur ibid. 3
παρέλκει 93, 16. 297, 4
ὅτι μὴ pro εἰ μή 297. 6
ὅτι μὴ καὶ, niſi quód 298. 6
quanquam ib.
ὅτινα, ὅτινας 8, 4.
ὅτι poſt τοῦτο 85. 13
ὅτι-τάχιστα 304. 8
ὅ, τι cum virgulâ, quare? 7. 2
ὅ, τι δὴ, ὅ, τι περ, ὅ, τι-ποτε, ὅ, τι δήποτε, ὅ, τι δηποτοῦν ibid.

pag. reg.
ὅτις pro ὅςις 8.4
ὅτυ-ὅτῳ ib. 6
οὐ, in fine periodi ὀξυτονεῖται 239.1
ἀφ' οὐ pro ἀπὸ τοῦ 7.1
οὐ γάρ; nonne? 239.2
ἀλλά 240.4
αὖ ib. 6
αὐτοῖς 241.7
που ib. 8
& οὐ γὰρ οὖν 234.7
οὐ γὰρ, ſine interrog. 239,3
οὐ γάρ τοι ἀλλά 240.5
οὐδαμῶς 234.7
οὐδὲ ne quidem 243.15
οὐδὲ αὖ ibid. 6
οὐδ' ἐγγύς 244.8
οὐδ' εἷς ibid. 17
οὐδὲν γὰρ αὖ 241.6
οἷον 54.10
οὐδὲ πολλοῦ δεῖ 245.19
οὐδ' ὀλίγου δεῖ ib. 20
οὐδετέρα ληπτός 16.7
οὐ δῆτα, οὐ μὲν δή 234.7
οὔ φημι pro φημὶ οὐ 237.7
verbo poſt ponitur 235.1
οὐκ Ιωνικῶς ἀντὶ τοῦ οὐχ 51.9
οὐκ ἀξιῶ pro ἀξιῶ μὴ 2378
οὐκ ἔοικε, φαίνεται 234.7
οὐκοῦν, οὐκοῦν ib.
οὐκ-οὖσα ὑπόθεσις 192.15
οὐκ poſtpoſitum verbo 235,1
[illegible] 241.9

pag. reg.
pro non utique ibid.
pro οὐ μέν τοι, ſed vel οὐ μὴν 241.10
οὐ μὴν 242.11
ἀλλά ibid.
ἀλλὰ καὶ ibid.
οὐρία θεῖν 62.2
οὐριοδρομεῖν ib.
οὖρος ἄνεμος ib. 1
οὖρος ibid.
οὖσα 192.14
οὖσα ἀρχή, δίκη, 40.15
191.13
οὐσία ἀνέπαφος, καταχρέως, φανερά 39.12
οὔτοιγε, οὔτοιγε δή 238.11
οὗτος 80.1
οὕτω δὴ, atque ita 265.12
ῥᾳδίως 230. ib.
οὕτως ita demum 229.7
temere ib.9
ita eſt ut dicis 233.6
cum ὄναιο σύγε 229.10
πως & που ib. 8
ὄφελον 135.6
ὀφλισκάνειν vel ὠφληκέναι δίκην 133.2
τὴν δημοσίαν ib. 3
οὐχ ἥκιστα pro μάλιστα 242.12
ὗπλον pro λίαν ἄγαν ib.
οἷον 54.11
ὅπως 228.5
ὁρᾷς pro οἶμαι 242.14
ὅτι ib. 13

## Π.

pag. reg.
Παθεῖν τι, aliquid humanitus accidere 138. 13
χρὴ παθεῖν ἢ ἀπολέσαι 139. 14
παῖδες 63. 3
πανδημεί 195. 4
πανστρατί, πανστρατιᾷ 194. 3
πανσυδεί, vel πασσυδεί ibid. 4
πανσυδίῃ poëticé ibid.
παντάπασι μὲν οὖν 230. 5
πάντες ὅσοι 7, 2. 57. 1
παντὸς τοῦ βελτίστου 318. 12
πάντως δήπου 233. 6
πάνυ γε, vel πάνυ μὲν οὖν ibid.
παρὰ cum gen. 360. 1
dat. ib. 2
acc. 361. 3
in comparationibus 367. 15
intermiſſioni ſervit 26?. 16
παρὰ μικρὸν, ὀλίγον, βραχύ 264. 9
πολὺ longè, multó. 62. 7
multum abeſt ibid.
longè minús ib. 8
τοσοῦτον 265. 2
ſupra, infra 26 . 5
propter ib.
ſitum eſſe ib. 6
τὸ παρ' ἡμᾶς ib.
pag. reg.
παρ' ὅσον 57. 3. 58. 4. 5
παραδέδεγμαι 101. 14
παραδεχθεὶς qui excepit 91. 13
pro παραδεξάμενος 101. 14
παραινεῖν 89. 8
παράλλαξ 355. 5
παρασαλικὸς ἀνὴρ 136. 9
παράστημα ib.
παραστῆσαι 11. 13
ὁ παρασχὼν, & τὸ παρασχόν 174. 4. 187. 2
παρατυχὸν ib. 5
παραυτίκα 136. 8
παρείκοι 226. 1
παρεῖναι, & παρελθεῖν εἰς τὸν δῆμον, βουλὴν, &c. 327. 12
παριστάναι ſiſtere, afferre, mentem injicere 135. 7
παρίστασθαι, in medium producere, &c. 136. 8
præſenti animo eſſe ib. 9
ſubigere 137. 9
παρὸ 9. 9
παροινεῖν 89. 8
εἰς πᾶσιν 63. 4
πᾶς ὅστις 7. 2
τις, πᾶς ἕκαστος 72. 14
πάσχειν affici animo 137. 11
πάσχειν εὖ, &c. ib. 10
πάσχω facio 138. 12

pag. reg.
πέμψεις pro ἔπεμψε 96,8
πεποιηκὼς pro πεποιηκέναι 178,13
πεποίημαι pro πεποίηκα 91,13.101,14
περὶ pro ὑπὲρ 269,1
cum verbo ποιεῖν, vel ποιεῖσθαι 269,2
circa vel contra 370,4
pro ἀντί ibid.
præ, ſuprà ibid. 5
pro παρά 371,6
cum dat. circa vel in 371,7
ὑπὲρ ibid.
cum acc. circa ib. 8
ſub 372,9
περιέσῃ 89,6
ὁ περιέχων aër 187,8
περιιδεῖν 139,15
περιορᾶν ibid.
ἐν περιουσίας τι ποιεῖν 232.3
περιστῆναι 89,6
περίφορος 27,9
πεφενάκικεν pro ἂν φενακίσειεν 94,3
πεφυρμένως 197,14
πῆ μὲν, πῆ δὲ 232,3
κατὰ πλῆθος 356,8
πλὴν ἀλλά 249,9
πλὴν ἀλλὰ ἢ niſi ibidem
πλὴν εἰ, & πλὴν ἐὰν ibidem

pag. reg.
πλόϊμος vel πλωϊμος 64,5
κατὰ πόδας 355,6
ποῖα ἄττα 13,19
ποιεῖν & ἐργάζεσθαι, beneficio aut damno afficere 140,1
ποιεῖν διαδικασίαν 141,4
ἐπί τινι 141,4
ἐκ ποδῶν 143,12
ἐξώλη καὶ προώλη 144,15
ποιεῖσθαι adoptare 141,5
εἰς ἑαυτὸν, id eſt, ἀναδέχεσθαι 143,11
ἐκποδὼν ib. 12
ὀργήν ib. 10
ἔργον 144,13
ἐν ὀργῇ τινα 142,6
interpretari 144,14
πίστεις 142,7
κέρδος ib. 8
χάριν 143,10
ὑφ' ἑαυτόν 143,11
ποιῆσαι ἀνόητον 141,3
λόγον 145,16
pro ποιεῖν 100,12
ποιησάμενον pro ποιήσαντα ἂν 178,13
ποιήσασθαι γνώμην 143,9
ποίησον pro ποίει 100,12
ποιῶ cum adverb. 140,2
ποιῶν

pag. reg.

ποιῶν καλῶς 188,4
πολιτεία 64,9
πολλῦ γε δεῖ, & πολλῦ γε καὶ δεῖ 244,18
πολύς 48,12
pro δυνάμει πολλῇ 65,7
πόσα ἄττα 13,19
ποτὲ aliquando ἐλλείπει 277,7
ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ 232,3
πω encliticum, particula παραπληρωματική 232,4
pro πῶς 232,4
πω ἔν πρᾶγμα 65,8
πράττειν, dare operam 145,17
occultè moliri 145,18
impetrare, convenire 1.6,19
πράττεσθαι exigere 146,20
προξικοπεῖν 66,10
πρᾶξις 65,9
πρὸ ante 372,10
προβολὴ, id eſt, ἀφορμή 28,2
προθεσμία 40,14
προκαλεῖσθαι εἰς μάχην 99,8
προλαμβάνετε pro προλαμβάνειν 96,7
ἐκ προνοίας 189,8

pag. reg.

προοδοποιεῖν 50,1
πρὸ ὁδῦ 50,2
πρὸς cum gen: pro ὑπὸ vel παρὰ 374,1
ἐναντιόσημος eſt 374,2
cum ἀγαθῦ & κακῦ 108,4.375,3
pertinere &c. 375,3
cum αἵματος, πατρὸς, μητρὸς, ἀνδρῶν γυναικῶν 376,5
pro ἕνεκα 121,11.376,5
per in jurando 377,6
apud vel coram ibid.
cum dat. ad juxta ibidem 7
apud vel cum, in, præter munus ibid.
cum acc. ad. 378,9
πρόςτι relativum ibid.
πρὸς τί; interrog. ibid.
adverbialiter 379,10
adverſus ib. 11
apud 380,12
inter vel cum ibid.
præ 381,13
propter 379,12
ſecund. vel pro 380,13
τύτοις adhæc 378,7
προσβάλλεσθαι 136,8
προσέξει τὸ νοῦν 95,5
προσῆκον pro προσῆκει 113,7
προσθεῖναι τὴν βυλὴν 118,2



προ-

pag. reg.
προσιέναι vel προσελθεῖν
τῇ βουλῇ 118.3
προσμῖξαι 91.11
πρόσμιξις ibidem
τὸ πρόσθεν 77.5
προσποιεῖσθαι 146.22
πρόσχημα decus 66.11
prætextus 66.12.67.14
προτεραία 15.5
προσθεῖναι γνώμας 1 8.2
προυποπάδιον 196.11
τὰ πρῶτα primus 67.14
πῶς 231.1
γάρ 231.1
& πῶς γὰρ ἄν 231.1
γὰρ οὐχί 233.6
certo modo 232.3
οὐ, vel πῶς γὰρ οὐ 234.6
μὲν, πῶς δὲ 232.3
οὐ, nonne? 231.2

P

Ῥάδιον ἢ pro ῥᾷον 214.17
ῥᾳδιούργημα 68.1
ῥᾳδίως temere 230.13
facilè ib. 14
cum ἔχω ib. 16
cum οὕτω ib. 12
ῥωμαϊστί 194.1

Σ

Σημεῖον, τεκμήριον, ἀπόδειξις 67.1
σοί, vid. μοί 80.2
σὸς, σὴ, σόν 81.3

pag. reg.
σποράδην 196.12
στείχειν pro στοιχεῖν 90.10
στέργειν &c. 104.3
στοιχηδόν 194.2
κατὰ στοῖχον 90.10
στρέφειν 89.9
συγκεφαλαιοῦν conflare 147.1
exercere 148.2
συμβαλεῖν καὶ συμβάλλεσθαι
τὸ λόγιον 149.3
συμφρονεῖν 122.11.
148.3
συμφρονῆσαι 42.3
σὺν cum dat 358.10
θεῷ 359.12
cum εἰπεῖν ib.13
συναπτω 90.10
σύνοιδα pro συνεῖδον
130.16
cum partic 179.16
συνταράξει pro συνταράξαι 95.5
συρράγῆναι 88.6
συσταδόν 194.2
συστῆναι 88.6
συστοιχεῖν 90.10
σφόδρα γε 233.6
σχεδὸν ὅσον 61.15
σχεῖν pro κατασχεῖν 328.13
σωρηδόν 194.2
σωτήρια 17.8

T

Τὰ pro εἰς τά 325.8

pag. reg.

τὰ καθ' ἡμᾶς 2.5
τὰ μὲν, τὰ δέ 5. 6
τάττειν vel τάττεσθαι 152.11
καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα 86.16
τε ſolùm: vacat 275.1
οἱ ἐν τῷ τέλει 340.2
τελεῖν pro τελεῖσθαι 91.12
εἰς ἄνδρας ibidem
τέλλεται pro τέλλονται 93.18
τέλος, magiſtratus 68.2
τεκμήριον 67.1
τέττα 13 20
τῇδε 3.8
κἀκεῖσε ibidem
τῇ μὲν νῦν, pro καὶ τῇ μὲν νῦν 276.5
τὴν πρώτην 3.11
τὴν ταχίστην ibidem
τι vacat 275.1
indef. interrog. 71.12
τί γάρ; 69.6
τί γὰρ αὖ ἄλλο ibidem
τί γὰρ οὔ; 71.10
τί δὲ ἄλλο ἤ; 69.6
τί δέ, τί γὰρ εἰ μή 69.7
τί μήν; quidnam, quidni? 71.10
τί μήν ibidem
τί δῆτα 69.5
τί δήποτε ibidem
τί ὅτι
τιθέναι cum præp. εἰς & acc. 151.9

pag. reg.

τιθέναι vel τίθεσθαι pro confeſſo ſumere 150.6
τὰ ὅπλα 151.10
pro τάττειν 152.11
pro στρατοπεδεύεσθαι 153.12
caſtra munire 154.12
ἀντὶ τοῦ πολιορκεῖν ib. 13
τίθεσθαι aſſentiri 149.4
moderari ib. 5
τὸν ἀγῶνα 150.6
ducere 150.7
tribuere, aſſignare 151.8
τίκτειν de viro p. 402.
τέμνειν vaſtare 153.11
ὁ τὶς pro τίς 68.3
τὶς pro ἕκαστος 72.14
pro ποῖος 69.4
indef. παρέλκει 71.11
cum particip. 175.7
τίς ἄρα ποτὲ δῆτα 69.5
τὸ in acc. cum alio caſu 5.18
pro ὃ 4.12
cum infin. 5.18
τόδε τι 3.9
τὸ διά τι 3.10
τὸ καθ' ὅλον 2.5
τὸ κατ' ἀρχάς 27.8
τὸ λεγόμενον 5.17
τὸ μὲν τὸ δέ 4.16
τὸ μέν τι, τὸ δέ τι ibidem
τοὐναντίον 3.6

| | pag. reg. |
|---|---|
| τί ὄν | 4. 15 |
| τὸ τί ἦν εἶναι | 3. 9 |
| τοίνυν igitur | 2, 8. 7 |
| pro δή | ibid. |
| & quidem | 299. 8 |
| jam veró | ibid. 9 |
| at | 300. 10 |
| & tamen | ibid. 11. |
| cum ἐγώ | ib. 12 |
| οἱ τόκοι | 77. 5 |
| πρὸς τούτοις | 278. 7 |
| τοσοῦτον, id eſt, τὸ δ' ἐστὶ μόνον | 71. 1 |
| τοῦτο, παρέλκει | 85. 14 |
| τοῦτο μὲν, τοῦτο δὲ | 5. 16 |
| τοῦτο pro κατὰ τοῦτο | 355. 2 |
| εἰς τοῦτο τελεύτησιν | 89. 6 |
| τρίτον ἡμιτάλαντον, &c. | 20. 14 |
| τυγχάνειν cum variis particulis | 155, 15. 16, 17 |
| cum gen. ſortiri | 157. 18 |
| τὸ τυχὸν caſu | 189. 8 |
| pro ἴσως | ibid. |
| τὸ τυχὸν πταῖσμα | ib. 7 |
| τυχόντες ἄνθρωποι | ibid. |
| ἡ τυχοῦσα ζημία | ibid. |
| τυχὼν vulgaris | ibid. |
| τῷ cum infin. | 5. 18 |

T

| | |
|---|---|
| Υ μέτερος | 80, 1 |
| ὑπάρξαι χάριτος καὶ ὕβρεως | |
| ὑπάρχει ἀντὶ τοῦ ἔξεστι, συμβαίνει ἀνάγκη | 161. 5 |
| ὑπάρχειν εὐεργεσίαν | 160. 3 |
| favere | ib. 4 |
| ἀντὶ τοῦ εἶναι | ib. |
| ὑπάρχοντα, ἀντὶ τῶν ὄντων | 190. 9 |
| ſubſidia | ibid. |
| pro deo ipſo | ib. 10 |
| ὑπάρχουσα τιμή | ib. 11 |
| ὑπάρχω | 158. 1 |
| ὑπάρχων καιρὸς | 190. 11 |
| ὑπάρχουσα οὐσία | 39. 12 |
| ὑπὲρ cum gen. pro ἀντὶ | 381. 1 |
| propter cum infin. | 382. 2 |
| pro ὑπὸ præ | ibid. |
| cum acc. ſupra v. ultra | ib. 3 |
| ὑπερημερία, ὑπερήμερος | 40. 14 |
| ὑπερήμερόν τινα λαβεῖν | ib. |
| ὑπερήμερος τῆς προθεσμίας | ib. |
| ὑπερπρόθεσμος | ibid. |
| ὑπερφαλαγγεῖν, ὑπερκερᾶν | 341, 4 |
| ὑπερφυῶς δή | 306. 10 |
| ὡς | ib. |
| ὑπὸ cum gen. à, ab, abs, propter, διὰ præ | 383. 4, 5 |
| cum dat. ſub, cum, ab, propter, præ, per | 384. 6, 7 |
| cum acc. ſub | ib. 8 |
| ὑποκάμπτειν | 87. 2 |
| τὰ καθ' ὑπόστασιν | 353. 3 |


ὑπο-

pag. reg.
ὑποστέλλειν ſubducere 163, 8
ὑποστέλλεσθαι ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι 161. 6
ſubmittere ib.
remittere 162. 7, 8
ὑποστῆναι 88. 6
ὑποστρέφειν 90. 9
ὑποστροφή ibid.
ὑπόσχεσις οὐσία 39. 12
ὑστερεῖν 15. 5
ὑστερεῖσθαι τῆς κυρίας 39. 13

Φ.

Φαίνεσθαι τὰ ἱερὰ, pro καλλιερεῖν 164. 2
φαίνεται 234. 6
φαίνομαι conſtat 163. 1
ἐπιφάλαγξος ἀγὼν 34. 4
φανερὰ οὐσία 39. 12
φανερὸς cum particip. 30. 6
παρὰ φαῦλον 365. 11
φέρε, age. 166. 6
δή ibid. 265. 9
εἰπεῖν 166. 7, 8
ſolùm ſine εἰπεῖν 167. 9
φέρειν pertinere 164. 3
χαλεπῶς 165. 4
νύκτα vel ἡμέραν ib. 5
φέρεσθαι κακῶς καλῶς 167. 10
φέρων παρέλκει 181. 5
φεύγειν 110. 12
ὁ φεύγων reus 111. 12

pag. reg.
φθάνω 168. 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7
οὐδεὶς φθόνος 73. 2
φιλότεκνον 393
φονᾶν 349. 8
φορβειὰν 197. 13
φρέσαν cum ἔρχομαι 102. 16
ὁ φρονηματίας 137. 9
φύρδην 197. 14
φωὶρ, φωρεῖν, φωρίαν 27. 9

Χ.

Χαίρειν ποιεῖσθαι 143. 10
χαριστήρια 17. 8
χάριτες 38. 11
χείρ 73. 3
εἰς χεῖρας ἰέναι 75. 7
διὰ χειρὸς, vel χειρῶν
ἐκ χειρῶν 322. 2
ἐκ χειρός 73. 3, 4
χειρῶν ἀδίκων ἄρξαι 74. 7
νόμος ibid. 5
ἐν χερσίν ib. 6
χόλος 96. 14
χειροκοπεῖν 75. 8
χειρῶν ἀποκοπαί ib.
χρῆμα 75. 1, &c.
ὡς οὐδὲν χρῆμα 76. 4
χρήματα ἐνεργά, ἀργά ib. 5
ἐπίτιμα, ἄτιμα 77. 7
χρῆν pro χρή 113. 7
χρυσὸς ἐπίσημος, ἄσημος 77. 7

pag. reg.
ἐν χερῶ γίνεσθαι τοῦ κινδύνου 338. 15
μάχεσθαι ib.
ἐν χερῶ γίνεσθαι ib. 16
περὶ τὰ βιβλία συνουσία 339. ib.
φίλοι ibid.
χιλίων 86. 15. 194. 14
χώρα, ἐν χώρᾳ, κατὰ χώραν 78. 8, 9, 10
χωρεῖν cum præp. & gen. 170. 8
cum ἐπὶ & acc. ib. 8, 9
cum ἀμόσε & dat. 171. 9
pro capacem eſſe ib. 10
pro ἐνδέχεται ib.
χωρὶς τούτων 385. 9
pro ἄνευ ibid.
præter ibid.
niſi, præterquam ib. 10
adv. ſeorſum 386. 11

Ω.

Ὦ cum οὗτος heus tu 233. 5
cum ἑταῖρ ibid.
ὦ τί 70. 9
ὤν 191. 12
ὤν, id eſt, ζῶν 191. 12
pro ἀκμάζων ib. 13
παρέλκει 42. 4
ὦ μὴ ὤν, id eſt, θανών 191. 12
ὥρα, ἐν ὥρᾳ 79. 11
ὡραι 79. 12

pag. reg.
ὡς ὀξυτόνως, pro οὕτως 310. 21
idem quod πῶς ib.
ὡς, ἀτόνως, pro οὕτως 311. 22
pro οὕτω δή ib. 23
pro ὅτι 304. 7
pro utinam 302. 4
& ὅτι conjunctim 305. 8
cum adv. ἀληθῶς, ἀτεχνῶς, ἑτέρως, κυρίως, καλῶς ib. 9
adv. poſtponitur 306. 10
cum indic. 307. 12
pro ut infin. ſic ὥστε 90. 8
302. 11
pro ἐπεὶ vel καὶ γὰρ 309. 16
pro εἰς vel πρός 308. ib.
cum ἕκαστος, ornatûs cauſâ 309. 7
ὅμοιον δοκεῖν 9. 6
cum πρός 309. 19
cum partic. 172. 1. 302. 3
ſeq. ἐκ τῶν δυνατῶν, &c. 310. 20
παρέλκει 302. 4
in ſubj. ἐλλείπει 307. 10
ὡς ἐὰν εἰ, & ὥσπερ ἂν εἰ 303. 5
ὡς λόγος, ſub. ἐστὶ 112. 14
ὡς μὲν, ὡς δὲ 309. 16
ὡς οὐ δέοι, pro ὡς οὐκ ἂν δέοι 307. 12
ὡς τάχιστα, vel ὡς τάχος 304. 8

ὥστε

# INDEX.


| | pag. reg. |
|---|---|
| ὡσεὶ, ὡσπερεὶ, ὡσπερανεί | 54. 12 |
| ὤφελον | 134. 4 |
| ὡς-ὤφελον | ib. 5 |
| ᾤχετο ἀπιών | 180. 1 |


Τέλος.

Δόξα τῷ Θεῷ.

Ἐλαφηβολιῶνος μεσοῦντος ἕκτῃ, ἔτει ἀπὸ τῆς Θεογονίας, ᾳχμϛʹ.

# *Index vocum Latinarum,*

## *In quo numerus primus paginam, cæteri regulas indicant.*

### A.

*pag. reg.*
Ab, abs, 383, 4
à fronte 202, 8
à tergo *ibid.*
à longo tempore 335, 10
à ſecretis 340, 1
à regiis ſigillis *ibid.*
à publicis rationibus 340, 1
ab epiſtolis *ibid.*
ab ſit 241, 8
abſit enim 238, 9, 10
abſolvi 111, 12
abſolutum 183, 6
abſque 385, 9
abundantiâ otii aliquid facere 332, 3
abundare pecuniis 124, 2
abundè 379, 1

*pag. reg.*
ac vel atque 278, 9
ac de his hactenus 86, 26
accomodare ſe ad alicujus voluntatem 155, 14
accuratè 205, 2. 379, 10
aciem inſtruere 152, 11
acies ordinata & quieta *ibid.*
actum eſt 146, 21
adducere in magnum diſcrimen 122, 12
eò adduxit res noſtras 182, 5
adjectivum neutrum pro ſubſtantivo fœminino 18, 1
adjectivum diverſi generis à ſubſtantivo *ibid.* 2 & 392
adje-

pag. reg.
adjectivum neutrum cum ſubſtantivo cujuſcunque generis, aut numeri 18.3
admiratione dignum 19.4
admodum 213 6.221. 7.313.2
admovere equum ſeſſori 135.7
adoleſcens eximius 76.2
adoptare 141.5
adoptio activa, paſſiva 141.5
in adoptionem dare *ibid.*
adverbia in σι 194.1
adverbia in δὸν ib. 2
adverbia in τὶ ib. 3
adverbia in εὶ ib. 4
adverbia in δὴν 195 5.&c.
adverſus 312. 1.349 18. 379.11
æqualiter 36.5.329.1
æquè, atque 37.6
æqui boníque conſulere 103.2
æquo jure 35.3 4
æquum eſt 232.8
aër 187 3
ærarji 133.3
primâ æſtate 198.4
juſta rei æſtimatio 191.11
ætate admodùm provectus 124.2
ætatis noſtræ homines 2.3

pag. reg.
ætatis noſtræ res 2.5
affici animo 137 11
age 265.9
age ergo 210 6
agere cum ſenatu, cum populo 327.12
alicubi 1.2
alioqui 216.3.217,6.278, 17.
alioqui non 240.6
aliquando 111.2
aliqui *ibid.* 1
alter quidem, alter verò 2.4
alternis diebus 383.3
alterum é duobus 22.13
Anabaptiſtarum error notatus 393
an 216.2
an verò, 276.4
præſenti animo eſſe 136.9
ante omnia 221.8
anteponere alicui 103.1
aoriſta in θῶ, activè ſignificantia 91.13
aoriſta paſſ. pro activis 101.14
aoriſta media 102.18
aoriſt. pro præſenti 100, 11.398
aoriſtum infin. & imperf. pro præſenti 100.12
aoriſtum ſecundum in δὸν 100.13

aoriſtum

pag. reg.

aoriſtum indic. pro optativo 94,4
Aor. & præter. paſſ. pro Act. aut med. 101,14
aperte 201,6.209,9.
ardor certaminis 74,5
argenti fodinæ 33,12
arripere 350,19
Artes liberales 395
articul. ſubjunctivus participio præmittitur 175,8
articul. præpoſitivus nomen, & participium involvens 1,1
articul. præpoſitivus geminatus 1,2.389
articulus cum Adverb. & Præpoſit. 1,3
artic. cum Appellat. proprium deſignat. 388
& cum participio *ibid.*
artic. cognomenti loco Proprium ſequitur 389
artic. Præpoſ. certi aliquid δεικτικῶς demonſtrat. *ibidem*
articul. præpoſit. cum μὲν & δὲ 2,4
artic. præpoſit. cum κατὰ 2.5
artic. præpoſit. demonſtrativus 3,7.8
artic. præpoſit. diverſi caſus à nomine 6.19

pag. reg.

artic. ὁ, id eſt, filius, 3,12
artic. οἱ, id eſt, filii 387
artic. τὴν cum πρώτην & ταχίστην 3,11
artic. τὸ cum νῦν & ἔχον 2,6
artic. τὸ pro 4,13
artic. τὸ cum particip. λεγόμενον 5,17
artic. τὸ cum particip. ὂν 4,15
artic. τὸ cum infinitivo 5,18
artic. τὸ, vel τοῦ, cum μὲν & δὲ 4,16
artic. ſubjunct. cum μὲν & δὲ 6,1
articulus ſubjunct. præcedente ἤδη *ibid.*
articulus ſubjunct. ἡ fœmin. 9.8
articulus ſubjunct. præpoſitivum, aut nomen involvens 10,12
articul. ſubjunct. antecedit 12,13
aſſentiri 149,8
aſſignare 151,8
at 276,3.282,21
at forte 167,8
at verò, at ſaltem 281,19. 249,19
at enim 292,18

at

pag. reg.
atenim dicat fortaſſe quiſpiam 292,19
at enimverò 248,7
atqui 241,9.249,9.262,11.300,11
atqui ita 265,12.277,8
augere majorem in modum 48,12
aurum in nummis, rude, factum infectum 77,7
authorem eſſe 117,2,159,1

B

Bellè omnino 213,7
benè velle 151,9
beneficio provocare aliquem 159,2
beneficium aut emolumentum accipere 137,10
beneficium facere *ibidem* & 140,1
beneficium conferre 160,3
beneficium reponere 159,1
beneficium divinum 46,6
benevolentiâ aliquem proſequi 122,12
bona immobilia, nexu obligata, mobilia 39,12
bonâ fide 215,10

pag. reg.

C

Cæterùm 281,18.291,17
calumnia 343,7
capeſſis 181,4
capior 87,1
caſtra metari, munire 153,12
cauſa propter quam 3,10
cauſam capitis dicere 15,4
cauſam dicere 110,12
benè aut malè cedere 108,4.373,3
celerrimè 384,7
cenſeri 91,12
certamen inſtituere 150,6
certè quidem 247,3.281,18.200,1.261,10
certo modo 310,21.232,3
circa 312,1
circiter 60,11.214,9.226,10
circum 312,1
circumſpicere 139,15
circumvenire 66,10
circumſtantiæ 29,4
cis 4,14
clam 96,10
cogitatò 330,1

pag. reg
cohærens 321,17.184,8
coli ab omnibus 374,1
collato pede inſequi 355,6
colloqui cum aliquo 41,2
In colloquio mutuo verſari 43,6
In colloquium venire 43,6
cominus 73,3.338,13
commodé 168,4.213,7.329,15
commoditas 28,2
commoditates 183,9
commodiùs habere 230,16
communia 38,11
comparativi constructio 19,5.6,p.20,7,8,9,10, & p. 21,11
complodo 147,1
conari aliquid ſtudiosé 144,13
concertatio manuum 74,5
conflare 147,1
confligere 90,11
conjecturâ aſſequi 158,19
conſanguinei 376,5
conſentaneum eſt, videli. convenit
conſequi aliquem veſtigiis 355,6
conſtare 263,1
conſtituere legis inſtar 129,15

pag. reg.
conſulares viri 319,14
contemplatus ſum, vel luſtratus ab alio 91,13
contemptim 330,1
contentum eſſe 103,2
contingens 186,14
continuò 279,15.311,23
contra 350,19
convenienter dicere 376,4
convenire 146,19
convenire unum in locum 356,7
convenit 321,17
convertere in proprios uſus 323,5
converti 89,9
coram, ſtatim 74,4 377,6
coram arbitris 324,6
coram Deo & hominibus 377,6
mihi crede 131,17
credo, opinor 131,18
cubiculum 395
culpare aliquem 323,5.
337,12
cupio 126,9.2 7,8
curatores regiorum ædificiorum 340,2
curſim 196,9
cum 223,*.380,12.311,7.350,*.313,3
cùm interſit 173,3
cùm liceat 173,2,4.174,5

cùm,

pag. reg.
cùm, tum 286,5

D

Damnatum eſſe judicio 133.2
ab arbitris *ibid.*
damno afficere 140,1
de 312,1.352,1
debeo 126,7
debita remittere 75,8
decreta p.404
decus 66,11
deinde 209,4.212,4
dicendi veniam poſcere, dare, accipere 41,1
dicere ex tempore 136,8
didici 121,10
dies certus dictus &c. 39,13
difficile 32,11
dilapidator patrimonii 41,16
diligenter admodum & accuraté 329,1
ſummo diliculo 198,4
dimicare pro patriâ 369,1
dirigere ſagittas in ſcopum 352,1
diripere, populari, vaſtare vid. populari
diſceſſit 180,1
diſertè, & conceptis ver-

pag. reg.
bis 204,11
diu 329,15
divinâ ope 359,11
divino quodam inſtinctu 359,13
domum ſe recipere 342,5
ducere, ſeu exiſtimare 150,7
ducere loco 375,2.379,10
duode in numero 22,13

E

E re nata, 208,2
è regione 201,6
efferri majorem in modum 48,12
effundere iram in aliquem 155,14
ego verò 291,15
eligere 103,1
enim 262,1.263,3
enim verò 200,3.217,7,246,2,318,12.290,15.990,17.248,7.248,5
eodem planè modo 315,6
equidem 262,6.281,19 300,12
equitatus 35,1
equus eximius 76,2
equorum ætas ex dentibus cognoſcitrr 397
eſſentia rei 3,9
& quidem 290,15.299,8
& vero 279,14

&

pag. reg.
&quidem ſi 281, 17. *ib.* 24. 288, 11
&tamen 210, 5. 284, 26. 301, 11
&ſi 269, 6
etenim 240, 4. 309, 15
etiam 266, *ib.* 275, 2. 282, 22
etiamſi 278, 11
etiam ſi autem 279, 13
extempore 207, 1. 318, 11. 330. 1
excellenter 306, 10. 329, 15
exceſſus 75, 1. 306, 10
exempli gratiâ 166, 7. 201, 5
exercere, 148, 2
exigere 146. 20
exiguo numero 57, 8
exiſtimare 105, 6. 317, 9
exiſtimari 127, 11. 144, 14
extra 312, 1. 316, 8
extra quam 48, 5

F.

Facere ab aliquo vid. ſtare 358, 10
faceſſere alicui plurimum negotii 122, 12
facile eſt 226, 1
facillimè 329, 1
facio 138, 12
facultas 184, 7. 186, 13
facultas appetendi & averſandi 28, 1
fama eſt 43, 8
fanda & infanda 47. 10
faſti dies 24, 1
favere 160, 4
ferè 61, 16. 313, 2
ferri in hoſtem 171, 9
feſtinare 110, 11
fidenter 330, 1
fiduciæ index 202, 4
fieri poteſt 325, 7
filius 4, 12
filium eſſe 114, 12
firmiter 204, 1
In flagranti delicto 27, 9
forte fortuna 189, 8
fortè 260, 2
fortuitò 330, 1
frequentes : vulgò *en troupes, en corps* 357, 8
fructum ex re aliquâ capere 141, 3
fruor., particeps ſum, fructum aut detrimentum capio 105, 8
funditùs aliquem perdere 145, 15
futur in *ήσω* & *ίσω* 101, 15
Futur Indicat. pro optat. 95. 5
pro imper. 398

pag. reg.

G.

Genitivus cum verbo acti-vo, 17. 9
genitivus pro nominativo 19. 4
genus orationis 42. 5
gignere 402
gloriam ſibi comparare 155. 4
gradum figere 205. 1
rei alicujus gratiâ 317. 10
gregatim 194. 7

H.

Hactenus 86, 16. 22(, 6
hærere 90, 11
heus tu? 233. 5
hic, hæc, hoc, 3, 7
hoc unum duntaxat 73, 1
honorare 383, 4
huc illuc 196, 12
huc uſque 214, 6
prima hyeme 198, 4

I.

Jamjam 61, 13. 279, 15
jam veró 281, 18. 299, 9
ideó 50, 4. 279, 15.

pag. reg.

291, 17. 292, 18
igitur 264, 6
ignarus 406
imminere hoſtium tergo 352, 1
immobilia bona 39, 12
imó 261, 8
imò etiam 248, 8
imò verò 291, 19
imperativus per ſe poſitus 95, 6
imperat. pro ſecundâ perſ. fut. 95, 7
pro infinit. 96, 7
imperfectum ind. pro opt. 92, 2
imperfectum pro præſenti 400
pro Aoriſt. 100, 10
impetrare 146, 19
impreſſionem facere 58. 4
in flagranti delicto 27, 7. 361, 3
in itinere *ibid.*
incidere in clypeum, &c. 351, 21
incipere 159, 1
incumbere ſtudioſé 15, 2
indic. pro ſubj. vel opt. 9. 1
indignum cenſeo ne 237, 8
indulgere gratificari 56, 15

infinit.

pag. reg.
infinit. cum accuſat. pro alio caſu 97, 1
infinit. cum nomin. & accuſat. 97. 2,
infinit. pro ſupino paſs. 98, 4
infinit. cum gignendi caſu articuli 98, 5
infinitivus pro ſubj. vel opt. 99, 9
infinit. participiis impenſonalibus vel indicativo cum ὡς ib. 6
pro gerundiis in dum ibid. 7
cum particulâ ὡς ib. 8.
infra viris 362, 5
ingenium divinum 76, 2
ingenium, indoles 55, 14
ingens quiddam 75, 1
inimicum eſſe 105, 2
initió 16, 8
injuriam reponere 179, 10
inquit ille 6, 1
inſanire 89, 8
inſidiari 51, 5
inſidiosé 130, 1
inſperat ò inopinató 330, 1
inſtituta reip. 88, 6
inſtructior fieri aliorum peccatis 1 2, 6
intendendi particulæ 396
pag. reg.
inter 22, 1. 14, 5. 380, 12
inter ſeſe reconciliari 380, 12
inter ambulandum 223, 1
& alia ejuſmodi 361, 3
intereſſe 16, 3. 175, 3. 385, 10
intereſt 370, 3
interfici 383, 4
interroganti locum dare 41, 2
interpretari 144, 14
intimi amici 339 16
intra duo tréſve dies 23, 7
invaleſcere 129, 14
invaluit opinio ibid.
ira 55, 14
iram movere 135, 7
iraſci 108, 2. 142, 7
iratum ſibi aliquem habere 357, 12
irruptione factâ 150, 1
ita demum 129, 7
itáne veró ? 259, 4
itaque 259, 2. 285, 4
judicium conſtituere 142, 4
in judicium venire 327, 12
jure merito 188, 4
jus, officiúmque ib. 5
jus ſuum obtinere 157, 18
juſta exequiarum 130, 15
juſtè

pag. reg.
juſtè & injuſtè 334, 7
329, 1
juxta 377, 7. 249, 17.

L.

Labefactare, ac pervertere 89, 8
laceſſere 75, 7
laudari ob res geſtas 326, 9
legationes obire 49, 1
leges antiquatæ 191, 14
leges quarum integra vis eſt, 192, 13
legitimus 182, 1
lex domina 40, 15
lex abrogata 40, 16
libenter 1·4, 10. 73, 2
liberales artes 395
liberari, 88, 5
licere 115, 14. 73, 4
liquere, 163, 1
litare 264, 2
lis compoſita, 192, 13
loco, vice 3·6, 9
locus 45, 3. ·6, 6. 79, 10
longè 220, 3. 329, 15
longè infra dignitatem 363, 8
longo intervallo 330, 2
In longum tempus, 32·, 15
loquendi occaſionem probere 135, 7

pag. reg.
lucrum ex fœnore proveniens 32, 11

M.

Macte animo 229, 10
magis atque magis 220, 2
330, 1
magiſtratus 68, 2. 191. 15
340, 2
magiſtratus extinctus 192, 14
in magiſtratu conſtitui 88, 6
magni facere, minimi 369, 3
magnificè de ſe ſentiens 35, 1
malè mecum agitur 167, 10
malle cum aliquo dimicare 174, 6
mane 30. 5
manere conſtanter ſuo loco 79, 9
maritimus 349, 17
Mater-familiâs 398
maxima ex parte 221, 6
memini me facere 178, 16
memoriter recitare 318, 11
mente dejectum eſſe 89, 8
In mentem venire 136, 8
mentem injicere ib. 7
men-

pag. reg.
mentis compotem eſſe 40,11
mentionem facere 104,4
meridies 30,5
meritó 1,0,2
metuendum eſt 113,6
minimum 35,2
minus atque minus 331,2
mirum quantum 59,7
miſereri 325,5
mixtim 197,14
moderari 149,5
moderaté 55,'4
modus, ratio 47,8
moleſtè ferre 165,4
moliri occulté 145,18
mori in bello civili 360,2
ad mortem rapi 15,3
moveri indecoré, 89,8
mulctam perſolvere 155,14
multó 363,7
multò magis 218,9
multò minús 218,11
multum abeſt 244,18. 89,7

N

Nam 13,19.263,3
navare operam alicui 312.1
nedum 54,11.60,10, 238,11

pag. reg.
ne quidem 24,15
neceſſarió 330,1
negatio 236,3
negationes plures, vehementiùs negantes, aliquando affirmantes 235,1
neque tamen 241,10.11
neſcio 12,'4
nihil vetat 54,10
nihil refert 65.8
nihili facere 365,11
nimirum 200,2.27,7. 247,4.248,7,
niſi 236,7,6.249,5.270, 8.297,6.385,10
niſi quòd 57,3.149,18. 203,6
niſi quod etiam 298,6
noctem traducere 165,5
non minus 24,2
nonne 216,4.217,4.231, 2 239,7.262,4
non ſolum non, 228,5, 238,[illegible]
non utique, non ſanè 24,9
novæ tabulæ 75,8
numeralium conſtructio 22.13,14
numeralia in αιϑ 23,15
numerale involvens τὸ ante 23,10
nunc 3,6

# O

pag. reg.
O quo te nomine appellem? 70,9
obiter 50,3.196,8
oblectationem capere 107,12
obligare alicui fidem ſuam 142,7
obligatio in ſolidum 65,9
obliviſci muneris ſui 124,3
obſidere 154,13
obſecro 132,19
obvolutim 194.2
occaſio 187,2.28,2.7,7
occulté 330,1
occupor 168,2
officere luminibus 215,1
officium 32,11
omnino 28,12.234,5. 329,15
operam dare 145,17
opes 310,20
opinor 64,8
opportunè 50,3.320,5
opportunitatem præbere 135,7
optima fide 318,12
optativus pro indicat. 96,8
oratio vulgaris 44,10
orationè ſolutâ uti *ibid.*
orationis argumentum dare 145,6
pag. reg.
ordine quiſque ſuo 330,1
ordinari 90,10
oriens 1,1
otioſé 342,6

# P

Palam 201,6.202,9. 208,.227,11,319,1
par pari referre 35,2
parcè 198,3
parere 402
pari jure 35,1
Pars 1,1
pars pro loco 45,3
pars magna 46,3
parte ab omni tectus 16,7
participium pro opt. aut ſubjunct. 172,1
participia impersonalia 171,1
particip. pro gerundiis in do 174,6
particip cum nomine τῆς 175
particip. cum verb. λανθάνω 176,10
particip. maſcul. multitudinis numeri 177,11
particip. caſus in accuſ. mutatur *ib.* 11
particip. pro infinitivo *ib.* 13
partic. cum verb. animi ſenſum

pag. reg.
ſenſum ſignificantibus 178,16
particip. cum præt. med. συνιστέναι 179,16
particip. pro opt. & ſubjunct. cum particulâ *si* uſurpatur *ib.* 17
partic. neut. accuſat. caſus pro verbo uſurpatur *ibidem* 18
partim 5,16
parum abeſt 48.11
paſſim 196,12
patrocinari 136,8
paucis dicere 324,6
peculatus 38,10
peculatus reum peractum eſſe 38,10
pecunia ad menſam 29,3
pecunia proba integra ſumma, nec decurtata 11:,4
pecuniæ operantes, otioſæ 76,5
pedetentim 195:7
ex penu 34,14
per 312, .313,3.3 4,-. 325, .379,10
per partes 314,4
perfunctoriè 196,9. 379,10
periculum eſt 338,14, 5
perinde ac 37,6
perſequor 404
pertinere ad 164,3

pag. reg.
pervenire ad ſummam potentiam 270,8
peſtis Reip. 24,2
placere alicui 116,17
placidè 195,7
planè 119,6. 203,11. 246,2.248,5.278,12
plerumque 330,1
pluribus dicere 324,6
plurimi facere 365,11
pluſquam perf. pro perfecto 101,13
ponere arma 151. 0
populari 105,7
porrò 265,9.281,18. 291,17
poſſeſſivum cum alio nomine 81,4
poſſeſſivum cum genitivo 81,5
poſt 330,2.346,13
poſtremus omnium collocatus 347,13
poſtridiè 328,14
præ 342,6.381,13. 383,5.384,6
præclarè verò 306,9
præſens 206,4
præſens pro futuro 400
In præſentiarum 206,4
præſertim 221,6
præſtò eſſe 136,8
præter 346,13.378,7. 385,9
præter naturam 361,4

pag. reg.
præterquàm quod 385,10
præterea 262,12.347,13
præter. paſſ. pro activis aut mediis 144,1
præterit. indic. pro opt. 94,3
præteritum pro præſenti 400
præteritum pro futuro ibidem
præteritum paſſivum activè ſignificans 91,13
prætextus 66,12
pridie 15,5
primo impetu 194,4
primo intuitu 194,4
primus 67,14
ac primùm quidem 207,7
principio enim 221,6
priſci homines 2,3
pro 294,24.216,9
pro foribus 372,10
pro viribus 332,4
probabilis 185,11
probè 213,5
procul à terrâ 320,17
profectò 248,5.261,18
proficere 19,4.116,16.124,2
proficiſci ad bellum 118,3
progreſſu temporis 314,5
proinde 283,25

pag. reg.
promptè & expeditè 53,9.330,1
In promptu 34,14
promptus 33,14.185,10
pronomen periodum claudens 80,1
pronomen in fine membri & periodi ib.
pronuntiare pecuniam in caput alicujus, voce præconis 349,18
prope, ferè 377,7
proprius 183,2
propter 332,4.382,2.383,5.312,1.317,10.384,6,7.324,7.326,9
proſequi humanitatis officiis 15,2
publicè 195,4

Q

Quædam 13,19
quænam ib. 18
quæſtor 340,2
quæſtum facere 142,8
quàm 185,12.231,17.250,12.296,7.306,10
quam optimè 505,8
quamobrem 8,6.0,10.296,3
quandiu 329,15
quandoquidem 211,1.217,7.218,10.272,12
quanquam 183,23.298,6

*pag. reg.*
quantum 306,10.308, 15,329,15
quantum conjicere poſſum 308,15
quantum attinet 309,19. 327,11
quantum in nobis ſitum eſt 362,6
quaſi 54,12.303,5. 330,1
quaſi veró 303,6
quatenus 9,8.57,2.58,4
quemadmodum 308,15
quidam 394
qui quidem 8,5.285,1
quid enim aliud quàm 69,6
quid ergo 209,4
quidnam? 71,10
quidni? quid plane? *ib.*
quidni enim? 233,6
quid eſt quod 296,3
quidem igitur 290.15
quidem certé, 279,14. 291,16
quin 236,&c.
quinetiam 262,12.279, 14,281.9
quippe 119,7.20,3
quippe enim 200,3
quis ſine interrogat 175.7
quiſnam 263,3
quiſquis 7,2.8,4
quivis 72,14
quò 10,11

*pag. reg.*
quouſque 223,3
quod 296,1.304,7. 267,3
quod aiunt 5,17
quód attinet 59.6.380, 12
quód ſi 269,7.279,12, 13.283,25
quódque ſceleſtiſſimum eſt 4,13
quocunque modo vel tempore liceat 226,1.227,3
quomodo 13,18.111,2
quoniam 272,12. 309,16
quoquo modo 227,3
quorſum tandem? 9,7. 378,9
quotidie 342,6
quotquot 57,1
quouſque 223,3.227,4

R

Racematim 144,2
rapi immaturo fato 372,10
ratio, modus 47,8
ratiocinari 42,3
& ratiocinando percipere 148,3
rationem habere 10, 2
rationes reddere 41,2
recreari ac refici 87,3
redigere in poteſtatem 143,11

pag. reg.
reflecti 87, 2
regere 149, 5
rem expendere 42,3
remittere 162,6
longè à pedibus removeri 109,8
rependi beneficium 88, 4
repetundarum crimen 38,10
repoſitum eſſe 34,14
res familiaris 28,2. 193,16
atqui ita ſe res habet 112,5
reſpicere ad 121.11
reſpublica 64,6
reſpondere 88,4
reum eſſe 110,12
rixam movere 75,7

S

Saltem 260,5.261,9. 247,3
ſalutare aliquem nomine alterius 360,1
ſalvum eſſe 115,15
ſanè 162,11.289,12. 280,17
ſanguine conjuncti 319,13
ſat ſcio 131,16
ſatagere 145,17
ſatis 214.8
ſcanſim 194,2

pag. reg.
ſcilicet 202,2.248,7
ſciſco 404
ſector ib.
ſecundo numine 280,13
ſecurum reddi 323,4
ſecus 349,17
ſed 276,3.288,10. 293,23
ſemel 321,14
ſemi cum compoſ. 22.14
ſenatores 319,13
ſenſim 330,1.195,7
ſententiam dicere 44,9. 117,2.
ut ſentio 44,9
ſentio me oberrâſſe 79,16
ſeorſum 312,1
ſerió 334,9
ſermonem dare 380.12
ſervum eſſe 115,13
ſeſquipedalia verba 35,1
ſeverè 197,1
ſi non jam 266,1.270,8
ſi quidem 272,12
ſic 272,13.310,21. 311,22
ſigillatim 2,5 45,2
ſimilis ſum 118,4
ſimul atque 211,2
ſin minùs 270,9
ſin verò 278,24
ſine 184,3.312,1.316,8. 385,9
ſine larva 208,3
ſingulari, pro plurali 93,17

ſingu-

pag. reg.
ſingularia 45.1
ſinguli 2.5
ſiſtere 135 7
ſive 6.19.219.14
ſolicitum eſſe 323 4
ſortiri 157.18
ſparſim 196.12
ſpatium 324.6
ſpe optimâ vivere 3.6
ſpectare 121.11
ſpem concipere 108.1
ſpondere 406
ſponte 34.14.341 5
ſtare ab aliquo 358.10
ſtare in procinctu 205.1
ſtatim à vel poſt 319.15
ſtatuere 143.9
ſtatuere dignum pœna vel ſimil. 133.1
ſtoici 318.13
ſtrictim 196. 8
ſtudioſè ſectari 15,2
ſtudioſè tractare, curare, adminiſtrare 322.2
ſtudium in aliquem conferre 155.14
ſubigere 137.9
ſublime ferri 195,5
ſubjunctivus, & optat. ſine ἂν 96.9
ſubjunctivus ſine ὅπως, ἵνα, ὡς 97.10
ſubmittere ſe 161.6
ſubſidia 190.9
ſubſtantiva neutra ἐλλειπ-

pag. reg.
τικῶς poſita 16.8
ſubſtantiva quædam per Ellipſin ſubaud. 389
ſubſtantiva in fine membri aut periodi 14.2
ſubſtantivum intellectum 15.13
ſuccenſere alicui 142.6
ſumere 150.6
ſummatim complecti 342.6
ſummovere aliquem è conſpectu 143.12
ſummo mane 30.5
ſuperior è pugna, 331.2
ſuperlativi conſtructio 21.12
ſupra 313.3.382.3
ſupra modum, ſupra quam oporteat 306.10
ſupra vim dicendi omnem 382.3
ſupra vires 382.3
ſuſpicionem præbere 135.7
ſuſpicioſè vel ob ſuſpicionem 330.1.379.10
ſuſtinere crimen aliquod 337.12
ſincerè 342.6
ſincerè cum adverſario contendere 15.4

pag. reg

T

Tacitè aliquem indicare 326 10
tamen 349.9.260.2. 289.13
tametſi 283.23
tandem 33.13.265.11
tanquam 303.5
temerariè 330.1
temerè ac ſine delectu 196.12. 229.9.230.13. 330.1
ſuo tempore 79.11
tempus eſt, juvat, decet 79.11
terra culta, inculta 33.12
teſtis auritus, oculatus 84. 2
teſtes producere 136.8
timere 161.6
tonderi ad cutem uſque 338.14
tollere de medio 333.5
tranquillè 195.7
trans 4.14
tribuere, aſſignare 151.8
tum ille 6.1
tum veró 311.23
turpe ducere 337.12
turpe eſt ibidem
tutó 330.1

V

Vacare ſibi 342.5

pag. reg.

vadimonium permittere, obire, deſerere 39.13
vel potius 232.4.220.1
vendere aliquid juſto pretio 191. 1
vendicare ſibi aliquid 350.20
venerari. 104.4
veniam dare alicui 122. 2
venire ab aliquo 360.1
vento ſecundo ferri 62.1
ventus ſecundus ibidem
verba 43.5
verba interrogantia & reſpondentia 92. 5
verba paſſiva utrumque aoriſtum habentia 102. 7
verbi cauſa 54.12.166.7. 167.9.20 .5
verbis tenus 2247
verbum activum ſenſum aut affectum ſignificans 92.14
veré 203.11.265.9. 305.9.342.6
primo vere 198.4
veriſimile eſt 123.15
verſari 108.5
verſari cum aliquo 312.1
verſari in alicujus ore 43.7.314.4
verſor 121.10

pag. reg.
vertere ſibi aliquid probro 323.5
verum 33.13.282.21 289 3
verum enimverò 242.11
veruntamen 212.3.241. 10.249.9.289.13
verus 183 3
veſpera 30.5
ſub primam veſperam 198.4
via recta progredi 50.4
viâ rectâ excidere 50.2
viam inſiſtere 1.2.15.13
viam munire 50.1
viciſſim 88.4.41.1. 45.2
videlicet 119.7.200.2. 242.14. 260.4. 363.2. 264.6.264.8.298.9
vincere cauſam in judicio 128.12
violenter 330.1
vir, id eſt, maritus 394
pro viribus 310.20.58.6. 46.5
vis appetendi & fugiendi 28.1
vituperari ob initam cum aliquo conſuetudinem 326.9
vndę in numero 22.13

pag. reg
vnde vi 39.9
vniverſe 2.5
vnò excepto 368 16
vocecontenta 222 9
vocor 402
in votis habere 104.4
vſque ad 224.6. 327.11
ad noſtram uſque ætatem 327.11.
uſque adeo 248.7
eo uſque dum 350.19
uſque in præſens tempus 224.6
uſura 183.5
uſurpare 350.20.183.5.
ut 382.2
ut aiunt 120,8
ut mihi quidem videtur 308.15
ut etiam 224.4
ut par eſt 119.6
utpote 55.13
ut primum 211.2
uti humaniter 10.12
uti moderatè fortunâ 12.16
utinam 113.8.134.4. 267.2
utinam veró 134.5
atque utinam 301.1
quod utinam *ibidem*
utique 131 18.200.1. 217.7.

| | pag. reg. | | pag. reg. |
|---|---|---|---|
| | 217.7. 246.2. 260.3. 266.14. 298.7 | utrum | 268.4 |
| utique planè | 298.7 | vulgaris | 189.7 |

Δόξα τῷ Θεῷ.

Ἐ'λαφηβολιῶνος μεσοῦντος ἕκτῃ·
ἔτει ἀπὸ τῆς Θεογονίας ͵αχμϛ΄.

# FINIS.